

Literature

Tình Không Lam Hồ
Hamilk edit

Từ bắt đầu đến hiện tại

Truyện được chia sẻ miễn phí tại www.kitesvn.com

Mục lục

Chương 1: Vui Buồn

Chương 2: Gặp Gỡ

Chương 3: Khoảng Cách

Chương 4: Duyên Phận

Chương 5: Ký Ức

Chương 6: Trùng Lặp

Chương 7: Bùng Cháy

Chương 8: Hai Mặt

Chương 9: Quay Đầu

Chương 10: Phẳng Lặng

Chương 11: Ngoài Ý Muốn

Chương 12: Chia Lìa

Chương 13: Giành Lại

Chương 14: Gặp Lại

Chương 15: Cõi Mộng

Chương 16: Băng Tan

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tình Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vui Buồn

Rạng sáng, tháng 7, năm 2010.

Cuối cùng, cô cũng đã tỉnh lại sau hôn mê. Ánh trăng xa xa vừa trong vừa sáng rơi trước cửa sổ giống như rải những mảnh vụn màu bạc đầy nền đất.

Trong phòng bệnh có người, ở một góc lặng lẽ trông chừng, không biết đã đứng đó được bao lâu. Cô chỉ hơi cử động, đối phương ngay lập tức phát hiện, tiến lên hai bước gọi một tiếng: “Thăm phu nhân”.

Cô hơi ngỡ ngàng, sau đó mới nhớ ra vụ tai nạn ô tô lúc trước.

“Thăm phu nhân, cô tỉnh rồi. Để tôi đi gọi bác sĩ”.

“...Chờ một lát”. Giọng nói không lưu loát từ trong cổ họng thoát ra, cô cảm thấy có chút khó khăn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô bị tai nạn ô tô”.

“Là tôi hỏi...Tôi bị thương thế nào?”.

“Chấn động não nhẹ”. Đối phương đột nhiên dừng lại dường như do dự, lát sau mới tiếp tục nói: “Không có gì đáng ngại”.

Trong lòng cô bỗng nhiên chột lạnh: “Đứa bé đâu? Có phải tôi không còn mang thai?”.

“Đúng vậy”.

Hóa ra, trước khi lên bàn phẫu thuật, cuộc nói chuyện mơ hồ mà cô nghe được không phải nằm mơ.

Cô nhắm mắt lại, trong thoáng chốc, toàn thân như bị khoét rỗng. Năng lượng duy nhất trong cơ thể đang gần như trôi mất không còn gì theo sinh mệnh nhỏ bé kia.

Trong phòng bệnh yên lặng như tờ, người đàn ông trẻ tuổi có thị lực tốt, cho dù bên trong khá tối vẫn có thể nhìn rõ vẻ mặt suy sụp của cô lúc này. Vì thế anh ta không dám lên tiếng, chỉ nhất thời đứng im một chỗ.

“ Anh ấy đâu?”. Cô bỗng nhẹ giọng hỏi.

Người đàn ông giật mình, trả lời: “ Ở bên ngoài.”

“ Tôi muốn gặp anh ấy”.

“ Vâng”

Khi cửa phòng lại một lần nữa bị ai đó đẩy ra, cô mới mở to mắt.

Tuyệt nhiên không cần phải nhìn. Đó là tiếng bước chân của anh. Cho dù nhẹ như vậy nhưng cô vẫn ngay lập tức có thể phân biệt được.

Không biết từ khi nào, ánh trăng bị đám mây che khuất, mà anh mặc bộ quần áo màu đen, lặng lẽ đứng đó, từ khoảng cách giường bệnh không gần không xa tạo thành một mảng như hòa lẫn hoàn toàn trong bóng tối.

Cô không thấy vẻ mặt của anh, chỉ cảm giác không khí thoáng chốc bị nén xuống. Anh luôn có khả năng này, luôn có khí thế đủ để tác động đến người xung quanh.

Từ lúc anh ở ngoài cửa bước vào, tựa như có bàn tay to lớn bóp chặt lấy hơi thở của cô nhưng cô không thể không mở miệng lên tiếng: “ Anh có thể buông tha Lâm Liên Thành được không?”.

Cô đợi rất lâu, rốt cuộc nhờ ánh sáng yếu ớt mới nhìn thấy đôi môi anh đang giật giật, giọng nói mĩa mai lạnh như băng: “ Vợ tôi nửa đêm ở cùng người khác. Tỉnh lại sau tai nạn ô tô, vậy mà câu đầu tiên cô ấy nói với tôi là cầu xin vì hăn?”.

Cô thật sự hơi mệt, đầu óc vẫn nặng nề choáng váng khiến giọng nói cũng vì thế mà nhỏ đi, phảng phất sự mệt mỏi vô hạn: “ Tôi và anh ấy lúc đó đã sớm không còn bất kỳ quan hệ gì. Nếu không phải anh kiên quyết bức anh ấy dừng xe...”.

Cô chưa kịp nói xong, chỉ thấy trong bóng tối anh cúi đầu cười một tiếng đầy châm biếm.

Cô cảm thấy không vui, dừng lại một lúc mới thấp giọng nói tiếp: “ Đứa bé...”.

“ Mất rồi”. Anh nhìn cô chăm chú, trả lời rất bình thản, không chút tình cảm.

Thực ra sau khi việc mổ cấp cứu kết thúc, đều là vệ sĩ canh chừng trong phòng bệnh, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Anh đã thần thờ gần như cả đêm trong bệnh viện, cũng là lần đầu tiên anh giáp mặt với cô.

Trên chiếc giường bệnh chật hẹp, cô cứ im lặng như vậy nằm một chỗ, nhìn nhợt nhạt và yếu ớt. Mặc dù đắp chăn nhưng toàn thân có vẻ gầy gò.

Thị lực của anh vô cùng tốt, tuy khoảng cách vừa tối vừa xa vẫn nhìn thấy khuôn mặt ủ rũ mang theo sự bi thương của cô.

Cô đã thực sự rất đau khổ.

Nhiều năm như vậy, anh chưa từng thấy dáng dấp của cô như lúc này, cô đơn, bất lực, điềm đạm đáng yêu, tựa như đứa trẻ cần được an ủi. Khóe mắt hình như còn có nước, trong bóng tối lấp lánh lay động.

Cô hiếm khi khóc. Từ khi bắt đầu biết cô, số lần nhìn thấy cô khóc thật ít để có thể đếm được.

Hai tay dứt túi quần, anh kết thúc sự yên lặng, giọng nói nghe không ra vui buồn hay phẫn nộ: “ Cô cầu xin quá sớm. Sao không nghĩ, Lâm Liên Thành có thể đã chết trong vụ tai nạn ô tô?”.

Anh vừa dứt lời, cô liền nghi ngờ ngược mắt nhìn lên, ngay cả hô hấp cũng không khỏi ngừng trệ.

Ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ như vậy, chẳng qua là vì, một người sống hay chết đối với người đàn ông này xem ra chỉ là chuyện tầm thường. Cho nên, trong một khoảng thời gian ngắn, cô không thể phân biệt được thật giả.

Thực ra, phản ứng của cô đã làm anh bị kích động, cất tiếng cười giận dữ: “ Xem ra cô thật sự lo lắng cho hẳn”.

Cô không lên tiếng, mi mắt lại mệt mỏi rũ xuống.

“ Nghe nói vị hôn thê của Lâm Liên Thành đã vội vã đi suốt đêm đến đây. Tôi e là cô không còn được nhìn thấy hẳn”. Hình như anh không muốn nói thêm với cô, liền xoay người rời khỏi.

“ Anh đừng gây khó dễ cho anh ấy nữa”. Cô nằm đó, không thể không mở miệng lần thứ hai.

Anh dừng bước, dáng người nghiêng về phía ánh sáng mờ mờ càng lộ vẻ cao gầy với những đường nét lạnh lùng: “ Cô dùng lập trường gì để nói những lời đó?”.

Cô cắn chặt răng: “ Từ trước đến nay tôi chưa từng cầu xin anh, hãy coi như chỉ một lần này thôi”.

“ Thật cảm động”. Anh hờ hững cảm khái, trong bóng tối lẳng lặng nhìn cô giây lát rồi không quay đầu lại, mở cửa rời đi. Hai năm sau.

Đài Bắc – Trung Quốc

Khi Tiền Tiểu Phi nhận được tin nhắn, cô ta đã trốn học gần nửa ngày, lúc này đang bò ngang bò toài trên khán đài sân điền kinh của trường. Trong sân có người đang huấn luyện đá bóng, tiếng còi vang dội, ngăn ngui thỉnh thoảng vọng tới. Trên khán đài tụ tập láo nháo sáu bảy người. Vì thời tiết oi bức, đám nam sinh đều cởi áo khoác ngoài, còn các nữ sinh thì ăn mặc vô cùng mát mẻ.

Tiền Tiểu Phi nheo mắt, tâm tư căn bản không để trên sân bóng, chỉ uể oải nhìn đám mây xa xa trên bầu trời, đôi chân dài trắng như tuyết lắc lư gác trên lan can, nhàm chán ngoắc ngón tay gọi: “A Tường, lấy cho xin điều thuốc”.

Ngồi bên cạnh là một nam sinh da ngăm đen, chiếc áo lót bó sát người làm nổi bật cơ ngực rộng lớn. Thấy cô ta lên tiếng, anh ta thuận tay ném cả bao thuốc sang, vừa vắn rơi trên ngực Tiền Tiểu Phi. Lực không nặng không nhẹ nhưng hình như làm cho Tiền Tiểu Phi hơi bức mình, nhin không được, quay lại nhìn hung hăng.

Chỉ thấy A Tường cười khà khà, không chút phật ý, bởi miệng ngậm nửa điều thuốc lá nên giọng nói mơ hồ không rõ: “...Không phải dạo này cô giả bộ làm gái ngoan sao? Tường bỏ rồi chứ?”.

“ Ở trước mặt các người còn giả bộ cái rắm gì”

“ Khi nào thì dẫn người đàn ông của cô đến cho mọi người biết đây?”.

“ Chuyện của bà đây không tới phiên các người quan tâm. Hơn nữa, với dáng dấp trông phát khiếp của các người, nếu người đàn ông của tôi nhìn thấy còn có thể muốn tôi sao?”.

“ À, lần trước cô nói anh ta làm gì nhỉ? Làm ăn lớn à?”

“ Anh tạm thời nói ít đi được không, sao lắm mồm thế?”.

“ Hay là, hay là...”. Những người khác bắt đầu đùa cợt: “ A Tường, anh hỏi thăm kỹ thế làm gì? Chẳng lẽ anh muốn PK (1) người đàn ông ấy?”.

“ Cút! Ông đây chỉ tò mò thôi. Rốt cục là người nào đã làm cho Tiểu Phi của chúng ta bỗng nhiên thay đổi tính cách như vậy”.

Tiền Tiểu Phi chậm rãi hút thuốc, nhấc một chân lên, tư thế nằm bất nhả trên ghế ngồi, cười hì hì:

“ Vậy cũng chẳng liên quan rắm gì đến anh”

Nói năng bạo dạn thô tục đối với Tiền Tiểu Phi giống như cơm ăn ngày ba bữa. Cô ta có anh trai là xã hội đen, hai năm trước vì dùng dao đâm chết người bán hoa quả rong đầu đường nên bị đưa vào tù. Cô ta cực kỳ thân thiết với đám bạn chơi bời của anh trai mình. Từ nhỏ đã đi theo anh ta đến những nơi hỗn độn, sự hỗn tạp ấy đã biến cô ta trở thành học trò hư hỏng trong mắt thầy cô. Năm ngoái miễn cưỡng lắm mới vào được trường đại học bậc ba này. Đã thế lại như cá gặp nước, suốt ngày tụ tập đám bạn lưu manh không chịu học hành, sống phóng túng, hút thuốc uống rượu, thỉnh thoảng còn ăn cắp vặt, có tiền liền đi mua thuốc lá hoặc chơi game, chương trình học tử tế không được mấy tiết. Ở nhà không người cai quản,

thầy cô lại không có cách gì để kèm cặp. Tiền Tiểu Phi từ bé đã có dung mạo xinh đẹp. Trong khối, cô ta nổi danh là đại mỹ nữ, luôn có đám lưu manh bên cạnh mặc cô ta sai khiến.

Cuộc sống cứ như thế trôi qua mười mấy năm, trong một thời gian ngắn đúng là không thể sửa được. Nhưng cô ta phải sửa. Cho dù phải giả bộ cũng phải giả bộ cho ra dáng điệu thực nữ. Đơn giản vì Thẩm Trì không thích gái hư. Thực ra, anh chỉ một lần thuận miệng như vậy nhưng cô ta liền ghi nhớ. Nghĩ cũng đúng, không có người đàn ông nào là thích gái hư. Nhất lại là một người như Thẩm Trì.

Không biết từ khi nào, mặt trời lại một lần nữa từ đám mây chậm rãi chui ra, mưa to đã không đến như dự báo. Mọi người nóng đến mức không chịu nổi, thảo luận ra hàng nước mới mở ngoài trường tránh nắng. Đúng lúc ấy, tiếng điện thoại lạnh lạnh từ trong túi quần của Tiền Tiểu Phi truyền tới.

Tiền Tiểu Phi như bị điện giật, phải nèn đất ngồi xuống, vừa ném tàn thuốc vừa giở điện thoại. Ngay bên cạnh lập tức có người trêu đùa: “ Tình lang hẹn hò”. Nhưng cô ta không quan tâm, thái độ khác thường, vẻ mặt nghiêm túc chăm chú nhìn màn hình. Tin nhắn này cô ta đợi suốt cả sáng, rốt cục đối phương cũng đã trả lời. “ 15h30’ chiều nay, đến khách sạn Sheraton”. Tiền Tiểu Phi đọc đi đọc lại tin nhắn hai ba lần rồi mới cầm điện thoại đứng lên, không để ý đến đám bạn đang hỏi thăm, cũng không quay đầu bước nhanh khỏi khán đài.

Khách sạn cách trường học không quá gần. Từ sau khi biết Thẩm Trì, cuối cùng Tiền Tiểu Phi cũng có điều kiện để đối xử tử tế với bản thân, một ngày nóng bức như thế này không phải ngồi tàu điện ngầm hay xe buýt. Ở trên taxi, cô ta soi gương đi soi gương lại mấy lần, cho đến khi xác nhận khuôn mặt mình đã được trang điểm khéo léo đẹp để mới vừa lòng dừng lại.

Trên đường chật ních người, khi taxi đến cửa khách sạn Sheraton đã là ba giờ bốn mươi chiều. Cậu bé giữ cửa mỉm cười chăm chú nhìn cô ta soi mói. Tiền Tiểu Phi đưa cho lái xe tờ tiền có giá trị lớn nhưng không lấy lại tiền thừa. Đây là thời khắc cô ta phải nhớ kỹ mục đích của chuyến đi, hạ quyết tâm bắt đầu từ bây giờ phải bồi dưỡng mạnh tác phong ăn trên ngồi chốc. Lúc xuống xe, cô ta hơi dừng lại, gương mặt cười với cậu bé giữ cửa đang khom người, nói: “ Cảm ơn”. Sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào đại sảnh được trang hoàng lộng lẫy.

Nhiệt độ bên trong cánh cửa xoay tròn chênh lệch khá lớn với bên ngoài. Vừa bước vào bên trong cánh cửa, dường như một cỗ mát lạnh mang theo hương vị tao nhã liền từ xung quanh vây lấy, thâm nhập thẳng vào da. Tiền Tiểu Phi vuốt nhẹ cánh tay đang nhanh chóng hạ nhiệt, ngó nghiêng một lúc rồi đi về phía khu nghỉ ngơi.

Đây không phải lần đầu tiên cô ta đến nơi này. Gần một tháng trước, Thẩm Trì cũng đã ở trên phòng “ triệu tập” cô ta. Tiền Tiểu Phi biết, hễ đến Đài Bắc là anh đều nghỉ ở khách sạn này tựa như một thói quen. Mà cô ta thấy Thẩm Trì là người có rất nhiều thói quen cố định. Ở khách sạn nào, hút thuốc gì, màu sắc quần áo ra sao, hết thấy đều có quy luật. Thậm chí, cô ta còn phát hiện anh có rất nhiều kiểu đồng hồ khác nhau nhưng tất cả đều cùng một hiệu. Người đàn ông như vậy phải chẳng rất chung tình? Cô ta thầm đoán.

Số lần anh hẹn Tiền Tiểu Phi không nhiều. Bình thường chỉ là tìm cô ta để cùng đi ăn chút gì đó, đôi khi là ăn tối, thỉnh thoảng lại là ăn khuya, không kể thời gian. Có vài lần mới rạng sáng cô ta đã nhận được điện thoại của anh. Thực ra, anh chưa bao giờ cưỡng ép, là Tiền Tiểu Phi can tâm tình nguyện. Thứ nhất, sau khi xong việc, anh luôn cho cô ta ít tiền, có ai là không thích tiền cơ chứ? Thứ hai, bởi anh rất có lực hấp dẫn. Đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất.

Đời này, Tiền Tiểu Phi đã gặp qua nhiều đàn ông có bề ngoài đẹp đẽ, toàn thân tỏa ra một loại thần bí, khí thế thành đạt. Nếu so với anh, hiểu biết bình thường của cô ta chỉ như quả bồ đào xanh chát xít, cắn trong miệng thấy đau. Mà anh, như loại rượu ngon lâu năm, khiến cô ta không nỡ cự tuyệt ngay từ lần mời đầu tiên.

Một tháng trước, đó là lần duy nhất anh hẹn gặp Tiền Tiểu Phi trong khách sạn. Lúc cô ta vào phòng mới phát hiện, hình như anh đã uống say nhưng vẫn gọi thêm một chai rượu đỏ, bảo cô ta cùng uống.

“ Hai tiếng trước là sinh nhật của tôi”. Anh giương khóe miệng lên nói.

Đây là lần đầu tiên anh cười ôn hòa với Tiền Tiểu Phi, tim cô ta ngay lập tức đập mạnh. Tuy nhiên, đêm đó uống quá say nên đã không xảy ra chuyện gì. Cuối cùng, anh chỉ bảo cô ta nhắm mắt lại. Giọng anh hơi khàn, khiến người khác không thể kháng cự được sự đầu độc của ma lực.

Tiền Tiểu Phi nghe lời nhắm mắt, cảm nhận được ngón tay anh tỉ mỉ vuốt ve lông mày, đúng là trước đây chưa từng thấy anh dịu dàng như thế. Trong lòng cô ta không khỏi phát sinh cảm giác khác lạ, nhịn không được muốn mở mắt nhìn sắc mặt anh khi đó. Nhưng mi mắt vừa run động đây liền bị anh lấy tay phủ lên: “ Nghe lời”. Anh thấp giọng dỗ dành cô ta, giống như dỗ dành một đứa bé, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước.

Cô ta giống như đang nằm mơ, toàn thân mềm nhũn không nghe theo sự sai bảo, chỉ có thể vâng lời đứng ở đằng xa. Nhưng bỗng nhiên có chút hoảng sợ, tim đập thành thịch dồn dập, tựa như đang có suy đoán sống động, rồi lại trong khoảng thời gian ngắn năm không được bất kỳ suy nghĩ nào trong đầu. Từ lâu, Tiền Tiểu Phi đã không còn là xử nữ nhưng cô ta vẫn hy vọng cùng người đàn ông này tiến thêm một bước. Vì vậy, cô ta không biết mình đang lo lắng điều gì khiến tim có thể đập nhanh đến thế.

Cuối cùng, anh buông cô ta ra, bàn tay ấm áp trên mặt cũng rời đi, khôi phục lại vẻ mặt và ngữ khí trước sau như một, mang theo sự lãnh đạm, khách khí và xa cách: “ Để tôi bảo lái xe đưa cô về”. Tiền Tiểu Phi ngẩn người, bỗng nảy sinh một cổ dũng khí, liều lĩnh ôm lấy thắt lưng của anh, nói: “ Em không đi”. Anh vừa đối xử với cô ta như vậy, ngữ khí và động tác đều dịu dàng như vậy, tựa như cho cô ta quyền lợi tùy ý làm nũng.

Anh im lặng. Cô ta nhìn thẳng vào anh trong giây lát, cười một lần nữa rồi nhắm mắt lại, bày ra tư thế hơi ngửa mặt lên, nhẹ giọng yêu cầu: “ Hôn em đi”. Tiền Tiểu Phi dựa vào trực giác của phụ nữ để đánh cuộc, đoán anh sẽ thích hình dáng mình bây giờ.

Ánh sáng ở đây u ám say lòng người, rơi ngoài cửa sổ đen kịt là bầu trời đêm đầy sao. Tiền Tiểu Phi dùng lông mày, lông mi để đối mặt với anh. Cô ta có thể cảm nhận được lông mi của mình đang nhẹ nhàng run rẩy và chờ đợi. Cuối cùng, đôi môi ấm áp đã dừng lại ở mi tâm. Không một động tác dư thừa, chỉ rơi vào mi tâm. Anh vừa dùng thái độ gần như ôn nhu vuốt ve qua nơi này. Cũng chỉ là một nụ hôn như thế mà thôi nhưng làm cho Tiền Tiểu Phi cảm thấy triền miên nhu tình. Dục vọng trước đó chưa từng bị thiêu đốt, sau đêm ấy, cô ta kiên quyết không rời đi.

Tiền Tiểu Phi chợt nhận ra mình không quan tâm đến tiền của anh, trái lại, là Thẩm Trì đã khiến cô ta không thể có bất kỳ ý niệm nào trong đầu. Dù sao, việc đã đến nước này, da mặt của Tiền Tiểu Phi bây giờ cũng không còn mỏng nữa. Thẩm Trì đối với cô ta mà nói rất khó để khống chế, chỉ có thể từng bước một tiến lên. Hiện tại, anh không muốn động tới Tiền Tiểu Phi nhưng cô ta vẫn tin sẽ có một ngày.

Tiền Tiểu Phi đi tắm trước sau đó tới anh. Đồng hồ ở tủ đầu giường chỉ đúng 0 giờ, chiếc di động bên cạnh vang lên một tiếng ngân ngui. Đó là cuộc gọi nhờ, chắc chắn đối phương chỉ để điện thoại reo lên một tiếng rồi nhanh chóng tắt máy.

Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước từ vòi sen chảy ào ào. Cô ta quay lại nhìn, bởi thời gian nhạy cảm như vậy nên tim bỗng đập thành thịch. Tiền Tiểu Phi không biết nhìn lén di động của anh thì có hậu quả như thế nào nhưng cô ta vẫn thò tay ra cầm lấy chiếc điện thoại nhấn màn hình sáng lên một lần nữa.

Đợi mấy phút sau, Thẩm Trì lau tóc đi ra, Tiền Tiểu Phi làm như không có chuyện gì, vừa xem ti vi vừa chỉ vào chiếc tủ đầu giường, nói: “Điện thoại vừa kêu”. Cô ta dùng khóe mắt quan sát ánh mắt của anh, tỏ vẻ hồn nhiên hỏi: “ Có phải bạn anh gọi điện chúc mừng sinh nhật vui vẻ không?”.

Thẩm Trì không trả lời, tiện tay vợ lấy bao thuốc và chiếc di động đi thẳng ra ban công, một lúc sau quay lại, trên người xuất hiện mùi khói, sắc mặt hết sức khó coi. Tiền Tiểu Phi bỗng hoảng hốt. Anh không có dáng vẻ giận dữ nhưng lại làm cho người khác sợ hãi mà không hiểu vì sao.

“ Muộn rồi. Hôm nay cô ngủ ở đây đi”. Thẩm Trì vừa cời chiếc khăn lau tóc vừa mặc quần áo, rồi gọi điện cho lái xe, dặn mở một phòng ngay bên cạnh, sau đó rời đi.

Đây là ký ức cuối cùng của Tiền Tiểu Phi về người đàn ông này. Bởi sau đêm đó, cô ta chưa từng gặp lại Thẩm Trì. Tiền Tiểu Phi chỉ có số điện thoại của anh ở Đài Bắc, thử gọi vài lần nhưng đều không liên lạc được. Cho đến bây giờ, ngay cả công việc của anh là gì cô ta cũng không biết, chỉ biết anh là người hào phóng không thiếu tiền. Mỗi lần đến Đài Bắc, bên cạnh luôn có một đám người đi theo. Ít nhất mỗi lần trở về gặp cô ta đều là như thế.

Không biết do hiếu kỳ hay vì lòng hiếu thắng, Tiền Tiểu Phi rất không cam lòng tình nguyện để người đàn ông này cứ như vậy đột nhiên biến mất. Dường như, cô ta không chấp nhận được đêm ấy ở khách sạn đã không thể giữ được anh. Tiền Tiểu Phi không phải thiên chi kiều nữ nhưng trong thế

giới riêng của mình, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Bọn A Tường thay đổi biện pháp lấy lòng cô ta mỗi ngày, cô ta chẳng thèm ngó tới. Người đàn ông mà cô ta luôn luôn nghĩ đến cuối cùng lại không hiện ra.

Tiền Tiểu Phi luôn tin tưởng vào trực giác của bản thân. Một ngày liên tiếp, cuộc điện thoại đêm hôm ấy vẫn quanh quẩn trong lòng cô ta không tan được. Đến lúc này, Tiền Tiểu Phi vẫn muốn biết đối phương là ai, vì thế liền bắt đầu hành động. Hôm nay, cô ta thử thăm dò, không ngoài dự đoán, đối phương là phụ nữ, giọng nói trẻ trung dễ nghe, dịu dàng điềm điềm, lại khá lịch sự. Trước nay, Tiền Tiểu Phi chưa từng tiếp xúc với kiểu người nào như vậy.

Tiền Tiểu Phi mở miệng hỏi: “ Cô có biết Thẩm Trì không?”. Không hề vòng vo, tác phong tự nhiên không sợ trời, không sợ đất.

Bên kia điện thoại dường như dừng lại nhưng không rõ ràng, hình như đường dây liên lạc vượt qua đại dương nên thời gian bị kéo dài một chút. Ngay sau đó, cô ấy trả lời rất nhanh: “ Tôi biết”. Giọng nói dịu dàng, không nhanh không chậm, ngược lại làm nổi bật một Tiền Tiểu Phi có chút vênh váo hung hăng.

Cô ta càng thêm hùng hồn: “ Cô có cách nào liên lạc với anh ấy không? Tôi muốn tìm anh ấy”.

“ Xin hỏi cô là ai?”.

“ Là bạn của anh ấy”.

“ Bạn?”. Đối phương thấp giọng lặp lại lần nữa.

“ À, đó là một mối quan hệ rất tốt”.

Thời tiết nóng bức khó chịu, có lẽ sắp có mưa to. Tiền Tiểu Phi đứng bên ngoài ban công của ký túc xá, không nhận ra toàn thân đã vã mồ hôi,

chiếc áo lót mua ở chợ đêm không phải cotton nguyên chất giờ đang dính chặt vào người.

Tiền Tiểu Phi không kiên nhẫn nghĩ thầm, tôi và anh ấy quan hệ thế nào mắc mớ gì tới cô. Cô ta đã bằng này tuổi, lại là đứa con gái lớn lên trong một môi trường như vậy nên rất ngang bướng và có nhiều cố kỵ. Nghĩ đến cuộc điện thoại lúc nửa đêm, Tiền Tiểu Phi liền buột miệng hỏi ngược lại: “ Còn cô và anh ấy quan hệ như thế nào?”.

Lần này, trong điện thoại thật sự im lặng. Giữa sáng mùa hè, bầu trời bị đám mây dày che phủ, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng sấm dứt quãng. Tiền Tiểu Phi vừa đẩy mái tóc ướt mồ hôi ra sau cổ, vừa nghiêng người nhìn vào chiếc gương rửa mặt trong góc tường, tự mình đánh giá sự mềm mại của bộ ngực và đường cong nơi vòng eo. Một lúc sau, mới nghe thấy giọng nữ trầm thấp: “ Tôi là vợ của Thẩm Trì”.

Sau đó nói những gì hay chưa từng mở miệng nói gì, Tiền Tiểu Phi không còn nhớ rõ. Từ nhỏ tới lớn, cô ta không được ai dạy dỗ, lời nói việc làm tùy tiện không giống con gái nhà gia giáo. Cô ta chưa bao giờ nghĩ sẽ nói chuyện kiểu này với vợ của một người đàn ông. Tiền Tiểu Phi chỉ nghe cuối cùng hình như vợ Thẩm Trì có nói: “ Hiện tôi đang ở Đài Bắc, nếu cô đồng ý, có thể đi uống chút gì đó”.

Sửng sốt mất hai giây, bấy giờ Tiền Tiểu Phi mới chợt tỉnh táo nhưng dù thế nào cũng không thể nhớ nổi khoảnh khắc ấy trong khi đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Rốt cục, cô ta đã nói những gì mới khiến đối phương có thể thương lượng. Có lẽ, vì cô ta là Tiền Tiểu Phi mà không phải là ai khác. Chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạy sao? Mặc kệ vừa nãy mình đã nói những gì, lúc này lời của đối phương không nặng không nhẹ, lộ dáng vẻ vợ cả muốn ra oai. Với tình huống ấy, cô ta sao can tâm yếu thế?

Vì vậy, cô ta hít một hơi thật sâu, nhìn mình trong gương, gương mày sáng khoái đồng ý: “ Được! Thời gian, địa điểm?”.

“ Lát nữa tôi sẽ nhắn tin cho cô”. Giọng điệu của đối phương vẫn nhẹ nhàng bình tĩnh, sau đó liền tắt điện thoại.

Cho nên suốt cả sáng, Tiền Tiểu Phi đều chờ tin nhắn. Trước khi ra khỏi cửa, cô ta dồn hết tâm trí vào việc ăn mặc để khiến mình trở nên xinh đẹp hơn. Thực ra, cô ta vẫn khá tự tin. Tuổi trẻ đúng là nhất, khoe mắt đuôi mày đều mang theo vẻ khoa trương, đẹp dễ sôi nổi. Tiền Tiểu Phi biết rõ ưu thế của mình, trong tình trường chưa bao giờ trải qua thất bại. Huống hồ, phim truyền hình đã xem nhiều, chẳng phải sau lưng một người đàn ông thành đạt, hơn phân nửa không có sự xuất hiện của người vợ yếu đuối? Tiền Tiểu Phi lại xinh đẹp như vậy, trẻ trung như vậy, bà Thẩm kia dù thế nào đi nữa cũng không thể so sánh với một cô gái thanh xuân như cô ta. Hay nói cách khác, Thẩm Trì sao có thể coi trọng cô ấy.

Nhưng không biết tại sao, khi bước vào đại sảnh trang nhã lộng lẫy của khách sạn, cô ta bỗng có cảm giác chột dạ không giải thích được. Tiền Tiểu Phi vẫn nhớ giọng nói của Thẩm phu nhân, trầm tĩnh nhu hòa, không chút uy hiếp, yên ả như hồ nước sâu. Tất cả điều này tựa như được khổng chế, hết thảy đều sâu không lường trước.

Vào khách sạn, Tiền Tiểu Phi nhìn xung quanh trong giây lát, cuối cùng tìm được khu nghỉ dưỡng cho khách ở sảnh phía Đông Nam. Giờ này, khách không nhiều lắm, cho nên cô ta vừa liếc mắt một cái liền khóa ngay mục tiêu.

Trên chiếc sofa tổ hợp màu gạo khá lớn có một người phụ nữ đang ngồi, cô ấy mặc bộ quần áo màu sáng, tư thế ngồi vô cùng xinh đẹp. Tiền Tiểu Phi nắm chặt chiếc túi trên người, do dự trong chốc lát rồi bước tới. Muốn gặp thì gặp, cô ta không sợ.

Tiền Tiểu Phi đi từng bước lại gần. Sau giờ Ngọ, mặt trời ngả về phía tây, bên ngoài bức tường kính lớn, ánh nắng rực rỡ chiếu xiên vào, khiến cơ

thể cô ta bao phủ lên đầu đối phương, chỉ thấy người kia vốn dĩ đang cúi đầu lật sách cuối cùng cũng đã ngẩng lên.

“ Là cô? Người mà buổi sáng tôi đã gọi điện?”. Vẫn là người phụ nữ kia mở miệng nói trước. Cô ấy hơi ngước lên, dùng tốc độ cực nhanh nhìn kỹ Tiền Tiểu Phi như đã xác định được thân phận của cô ta. Tiếp đó, khẽ nở nụ cười lịch sự thi vị pha chút hờ hững: “ Ngồi đi”. Cô ấy chỉ vào chiếc ghế đối diện nói, coi như nơi đây chính là nhà mình. Tiền Tiểu Phi theo lời ngồi xuống, ánh mắt tiếp tục dừng lại trên mặt đối phương. Cô ta không hiểu thế nào gọi là lịch sự, chỉ ngạc nhiên nhìn người trước mặt.

Tiền Tiểu Phi quả thực không ngờ, người phụ nữ tự xưng là vợ của Thẩm Trì lại có dáng dấp xinh đẹp đến thế. Bởi trước những biểu hiện của Thẩm Trì, đối với Thẩm phu nhân chưa từng gặp mặt, cô ta sinh ra rất nhiều những phỏng đoán tối tăm, ác độc và khinh miệt. Nhưng vừa rồi chỉ trong nháy mắt, toàn bộ những suy nghĩ trước đó đều bị phá vỡ. Thậm chí, cô ta không nén nổi cho rằng, người phụ nữ có thể xứng đôi với Thẩm Trì chính là kiểu người như thế này.

“ Cô không có gì muốn nói sao?”. Thẩm phu nhân điềm đạm hỏi.

“ Cái gì?”. Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên bị câu hỏi ấy cắt đứt dòng suy nghĩ nên không khỏi nhú mày:

“ Không phải cô bảo tôi tới à?”.

Thẩm phu nhân nhắc khéo môi lên, cảm thấy nực cười, thiện chí nhắc nhở: “ Rõ ràng là cô muốn gặp tôi”.

Tiền Tiểu Phi hoàn toàn ngây người. Cô ta còn mang theo thái độ nghi hoặc nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp tươi cười không thể tưởng tượng nổi của người phụ nữ kia...Muốn từ trên gương mặt cô ấy nhìn ra dấu vết bịa đặt.

Điều này có thể sao? Khi sáng nói chuyện, tại sao chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà đầu óc lại hoàn toàn trống rỗng, là do mình thật sự đưa ra yêu cầu? Nhưng ánh mắt của Thẩm phu nhân không giống như đang nói dối, thậm chí cô ấy còn nhìn thấu được nỗi khiếp sợ và nghi ngờ của Tiền Tiểu Phi. Cô ấy còn dùng thái độ kiên nhẫn để giải thích: “ Rõ ràng cô không tin thân phận của tôi. Hơn nữa, cô nói, Thẩm Trì chưa bao giờ nói mình đã kết hôn, cho nên muốn gặp tôi để chứng minh”.

Đây vốn là một yêu cầu rất xác xược nhưng từ miệng của cô ấy nói ra lại không thấy một chút gì tức giận, chỉ tựa như đang dỗ dành một người bạn nhỏ không hiểu chuyện mà thôi. Sau khi nói xong, cô ấy cười với Tiền Tiểu Phi: “ Thật trùng hợp, hôm nay tôi đến Đài Bắc giải quyết một số việc, ngày mai phải bay về rồi”.

Trở về?

Tiền Tiểu Phi hài lòng, buột miệng hỏi: “ Về đâu?”. Biết lâu như vậy nhưng cô ta chưa bao giờ biết Thẩm Trì là người vùng nào. Thẩm phu nhân nhìn cô, nói tên một thành phố. Tiền Tiểu Phi không giỏi địa lý, suốt ngày chỉ sống trong cái vòng tròn nhỏ hẹp hỗn độn. Ngoài Đài Bắc, cô ta thỉnh thoảng đi Tân Trúc thăm bà nội, còn những nơi khác chưa từng đi qua, trong đất nước Trung Quốc càng không biết thêm gì. Tiền Tiểu Phi chỉ có thể yên lặng nhớ kỹ địa danh, sau đó mới nhường mày nghi ngờ: “ Cô đúng là vợ của anh ấy?”.

Thẩm phu nhân hình như hơi sửng sốt, không nhanh không chậm hỏi lại: “ Không giống sao?”.

Tiền Tiểu Phi bỗng trầm mặc. Không phải không giống mà là rất giống, giống đến nỗi như không đủ sự chân thực, cho nên cô ta mới nghi ngờ. Nếu đây đúng là một đôi vợ chồng đứng chung một chỗ thì hình ảnh ấy sẽ làm cho người khác cảm thấy đẹp như thế nào?

Tiền Tiểu Phi nhìn cô, bởi khoảng cách khá gần nên cô ta nhận ra khi người phụ nữ trẻ tuổi này cười lộ lên, tuy ý cười hờ hững nhưng ánh mắt phảng phất lay động sáng rực rỡ.

Tiền Tiểu Phi luôn xưng là người có khuôn mặt đẹp động lòng người nhưng giờ phút này không khỏi nghi ngờ chính mình hoa mắt. Có lẽ, do ánh nắng gay gắt ngoài bức tường kính. Bởi cô ta chưa từng thấy ánh mắt nào long lanh mê người như ánh mắt của người phụ nữ ấy. Nếu như Tiền Tiểu Phi là đàn ông, nhất định sẽ bị cô ấy mê hoặc.

Ngồi một hồi lâu, dường như vẫn không thể đề cập vào chủ đề chính. Tiền Tiểu Phi không khỏi giữ vững tinh thần, tròng mắt vừa chuyển, đang định mở miệng, kết quả lại thấy Thẩm phu nhân lên tiếng: “ Lần này, Thẩm Trì không đi cùng tôi”.

Tiền Tiểu Phi tò mò không hiểu vì sao cô ấy lại biết mình đang muốn hỏi điều gì. Hơn nữa còn cho rằng, khi vợ cả gặp tiểu tam, trên tivi không phải đều là những cảnh giận dữ sao? Tuy Tiền Tiểu Phi không được coi là tiểu tam của Thẩm Trì nhưng tình hình hiện giờ, mẹ nó chứ, nằm ngoài dự tính của cô ta.

Tiền Tiểu Phi đã chuẩn bị chu đáo trước khi tới đây. Trang phục trên người là bộ đẹp nhất trong tủ quần áo. Hành động này chính là để giữ thể diện nhưng bây giờ, bản thân không những không chiếm được thể thượng phong, ngược lại còn có cảm giác bị đối phương dắt mũi. Khi Tiền Tiểu Phi mở mắt ra, trước sau vẫn thấy một khuôn mặt trầm tĩnh nhu hòa thì không thể không hoài nghi đây chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

Chính thất của Thẩm Trì, ở chốn đông người, trong một khách sạn xa hoa gặp gỡ cô ta, thái độ tử tế khiến cô ta không thể tưởng tượng nổi. Hơn nữa, nụ cười còn làm cho người khác cảm thấy như được tắm gió xuân.

Trong nội tâm Tiền Tiểu Phi bỗng sợ hãi. Trên cơ thể người phụ nữ này, cô ta thấy rõ một bóng dáng quen thuộc. Đó là hình ảnh của Thẩm Trì. Hai người tựa như cùng có khả năng ung dung tự tại, trong khi nói chuyện thảnh thơi lại trầm mặc, thành công trong việc làm cho người khác lo sợ bất an.

Cuối cùng, trận chiến này vốn không nên xảy ra, rốt cục vẫn không thể nào tiếp tục.

Im lặng một lúc, Tiền Tiểu Phi đánh trống rút lui, đứng lên tuyên bố: “Buổi chiều tôi còn có tiết nên phải đi trước”.

Đây quả thực là một cái cớ tồi tệ. Nếu bọn A Tường nghe thấy, e rằng sẽ cười đến đau bụng. Nhưng lúc này Tiền Tiểu Phi không quan tâm nhiều đến thế, ngón tay cô ta vịn vẹo chiếc quai túi.

“Được rồi”. Không biết cô ấy có nhìn thấu được lời nói dối của cô ta không. Người phụ nữ ấy thay đổi tư thế ngồi, nhìn cô ta mỉm cười: “Hôm nay rất hân hạnh được biết cô”. Cô ấy đã không hỏi Tiền Tiểu Phi vì sao lại biết chồng mình. Cô ấy cũng không lộ ra bất cứ hành động nào thể hiện sự nghi hoặc.

Đôi môi của Tiền Tiểu Phi giật giật, nhận ra mình không có phong độ như đối phương, trong lòng không khỏi mơ hồ có chút tuyệt vọng – Trong buổi gặp mặt hôm nay, có lẽ cô ta đã mắc phải sai lầm. Từ lâu rồi, trong khách sạn đêm đó, cô ta chủ ý nhớ kỹ dãy số trên điện thoại của Thẩm Trì, e rằng tai họa đã bắt đầu từ đây.

Trước nay, cô ta như nữ vương trong cái vòng nhỏ hẹp hô phong hoán vũ. Vậy mà hôm nay lại không hề có một chút khí thế. Khách sạn tráng lệ này là một thế giới hoàn toàn mới. Ánh đèn như dấu chấm nhỏ rơi trên nền gạch nhẵn bóng theo bước chân cô ta ra khỏi đại sảnh. Phản xạ ánh sáng trên mặt đất giống như đang nhạo báng sự hiểu biết hẹp hòi của cô ta.

Trước mặt người phụ nữ bình tĩnh kia, đây là kiểu giao thiệp mà Tiền Tiểu Phi chưa từng được tiếp xúc trong đời.

Cô ta bỗng có dự cảm, lo lắng sau này mình sẽ không còn gặp lại Thẩm Trì nữa. Nghĩ tới đây, nụ cười trên khuôn mặt thong dong khinh đạm của Thẩm phu nhân trở thành một sự mỉa mai lớn. Thảo nào, thoát nhìn cô ấy tuyệt đối không chút lo nghĩ, hoàn toàn không giống với một người vợ bị người chồng ghét bỏ.

Khi rời đi, Tiền Tiểu Phi nghiêng đầu sang chỗ khác, ngay cả câu tạm biệt cũng chưa nói.

Bên ngoài bức tường kính lớn, cuối cùng ánh tà dương cũng đã lặn xuống phía tây, thiếu ánh nắng, hơi lạnh trong khách sạn thêm dày đặc. Tiền Tiểu Phi xoa xoa cánh tay mãi miết đi ra ngoài, lúc ở cửa thiếu chút nữa đụng phải người khác, chỉ thấy đối phương khẽ “A” một tiếng, chiếc túi xách hàng hiệu quét qua người cô ta. Trong lòng Tiền Tiểu Phi đang ủ rũ, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, cứ như vậy chạy ra khỏi cửa chính.

Trong góc đại sảnh, Thẩm Lăng đem toàn bộ chiến lợi phẩm mua buổi chiều đặt xuống đất, ngồi xuống bên cạnh Yến Thừa Ảnh. Nhân viên phục vụ đưa tới một ly nước chanh đá, cô uống ngay hai ngụm rồi hỏi một cách ngạc nhiên: “Chị dâu, chị ngồi một mình ở đây làm gì?”.

Thừa Ảnh cầm cuốn tiểu thuyết trên bàn lên một lần nữa, thoáng liếc mắt quan sát Thẩm Lăng: “Đọc sách. Đi dạo vui không?”.

“Em mua cho chị hai chiếc khăn lụa. Lát nữa lên lầu em đưa cho chị, nhìn xem có thích không”.

“Được”. Thừa Ảnh giương khóe miệng lên, nụ cười có chút trêu chọc: “Thật ra em đang lấy lòng chị”.

Thẩm Lăng nghe vậy liền ngồi sát lại, kéo tay Thừa Ảnh, nói giọng nũng nịu: “ Bởi chị dâu là người đối tốt với em nhất”. Thừa Ảnh thờ ơ nói: “ Nhưng sau này về, em đừng có hy vọng trước mặt anh trai, chị sẽ nói tốt cho em”.

“ Em biết rồi”. Thẩm Lăng làm mặt quỷ. Trong bụng tự nhủ, chỉ cần không phải người mù, ai cũng nhìn ra mối quan hệ bên trong của Yến Thừa Ảnh và Thẩm Trì, cô không phải đứa ngốc, sẽ không liều chết đi vào bãi mìn đó.

Vài giờ sau, thành phố Đài Bắc rực rỡ như ánh đèn biển rơi trong đêm tối. Từ trên cao nhìn xuống, tựa như có vô số ánh sao lấp lánh, ngọc quý trước mặt.

Thừa Ảnh tựa cửa sổ phòng ngủ của khách sạn, cảm giác đầu hơi đau. Lần này, cô tới Đài Bắc để tham dự cuộc hội thảo nghiên cứu y học hai bờ biển Đài Loan – Trung Quốc trong vòng một tuần mà hôm nay đã là ngày cuối cùng. Trước đó, cô còn bớt chút thời gian đi tế bái linh vị của cha, được đặt tại một ngôi đền ở Đài Bắc. Đó là ý của cô Thừa Ảnh. Năm đó, cô cố ý đến hỏi ý kiến của Thừa Ảnh, nói bà chỉ có một người anh trai, bản thân cô đã lớn tuổi, sau này không tiện về đại lục thăm quê hương, linh vị đặt ở Đài Bắc cũng thích hợp để tưởng nhớ. Yêu cầu như thế, cô vô luận không thể cự tuyệt. Năm đó, một mình cô và cô ruột, trước linh vị còn thắp một nén hương.

Người đứng ra tổ chức hội nghị thảo luận và nghiên cứu vô cùng nhiệt tình. Buổi tối, sắp xếp toàn bộ các đại biểu tham dự liên hoan ở khách sạn. Trong bữa tiệc chủ yếu là rượu Cao Lương đặc sản bản địa Đài Bắc có số độ cao. Tưởng rằng sau khi lót bụng mấy chén sẽ ngủ ngon, không ngờ lại khiến cô trần trọc cả đêm.

Cô cảm thấy khát, lại lười bật đèn, liền dựa vào chút ánh sáng yếu ớt mò mẫm cốc nước cạnh giường, kết quả không cẩn thận làm đổ chiếc cốc.

Chiếc di động để trên tủ đầu giường, cô không thể không nhảy dựng lên cứu trước. Sau khi lau khô nước trên màn hình, cô ngẫm nghĩ rồi khởi động máy lần nữa.

Thật ra, gần đây đi ngủ cô thường không tắt điện thoại, bởi vì cần 24 tiếng đồng hồ chờ lệnh, đề phòng bệnh viện khi có yêu cầu đều có thể tìm được cô. Hôm nay là trường hợp đặc biệt, cô không chắc Tiền Tiểu Phi có hay không đêm hôm khuya khoắt bộc phát ý nghĩ muốn gọi điện thoại mà cô thì không muốn bị quấy rầy.

Đây quả thực là điều nằm ngoài ý muốn.

Thừa Ảnh tuyệt đối không thể ngờ chính mình nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên trở về Đài Bắc. Nhưng thực tế cô lại gặp phải chuyện như thế này, giống như những tình tiết tràn ngập trong tiểu thuyết hoặc trên tivi.

Nên định nghĩa thân phận của cô gái kia như thế nào? Tình mới của Thẩm Trì? Người yêu cũ? Hay là đối tượng tán tỉnh?

Sự thực thì tất cả đều giống nhau. Cô cầm di động có chút không yên lòng, nhìn màn hình sáng lên khi khởi động lại, một phút sau tự động dần tắt.

Trong phòng im lặng lạ thường, không có cuộc gọi và tin nhắn tới. Tiền Tiểu Phi sẽ không tìm cô. Mà cô và Thẩm Trì hình như đã sáu ngày nay không liên lạc.

0 giờ 48 phút đêm tại Đài Bắc, một mình cô tựa vào tấm cửa sổ thủy tinh to rộng, gần xa vẫn lóe lên ánh đèn màu náo nhiệt.

Đài Bắc, nhiều năm trước cô đã biết tới sức hấp dẫn của nó. Và đây là thời khắc thành phố này trình diễn sự vui buồn.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tình Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Gặp Gỡ

Mùa thu năm 1999.

Một buổi sáng hết sức bình thường. Trời vừa mới tờ mờ, con phố chật hẹp vẫn vắng lặng, ngoại trừ âm thanh của chiếc xe rác đi qua, nửa ngày đều không có một bóng người.

Thừa Ảnh dậy từ sớm, đứng trên ban công chải đầu. Chỉ lát sau, bỗng nghe tiếng động từ phòng dưới truyền lên, là cô đi ra ngoài. Thừa Ảnh nhào người trên ban công cất tiếng chào cô như thường lệ: “ Cô đi đường cẩn thận nhé”.

“ Đừng đi học muộn đấy”. Cô cũng ngược lên nhìn Thừa Ảnh, cố ý hạ giọng, có lẽ sợ làm phiền hàng xóm xung quanh.

Đã là tháng thứ hai kể từ ngày Thừa Ảnh chuyển trường từ đại lục đến Đài Bắc. Đối với môi trường xung quanh, cô vẫn cảm thấy vô cùng xa lạ, ngay cả hô hấp đến không khí đều có phần không quen.

Hiện Thừa Ảnh đang sống nhờ gia đình nhà người cô.

Hai mươi năm trước, người cô này lấy chồng Đài Loan, ở đây lần lượt sinh hai đứa con trai. Người chồng trước khi qua đời làm nghề buôn bán hải sản. Mặc dù gia cảnh không giàu có nhưng cũng coi là có cơm ăn áo mặc. Ba năm trước, một vụ tai nạn giao thông bất ngờ khiến người cô thành quả phụ nên đương nhiên phải tiếp nhận việc làm ăn của chồng, hàng ngày ra chợ bắt đầu làm việc từ rất sớm.

Chính vì lấy chồng sớm, tuy là em gái của ba Thừa Ảnh nhưng thật ra cô và người cô ruột này xem như không quá thân quen. Thừa Ảnh nhớ có một hai lần, khi người cô này quay về đại lục thăm gia đình, vui vẻ kéo tay Thừa Ảnh cảm thán: “ Ôi, con bé đã lớn thế này rồi cơ à? Rõ là vừa xinh xắn vừa lanh lợi, anh trai thật có phúc”. Cô nói chuyện bằng giọng quê, tiếng Giang Tô mềm mại nên sinh cảm giác hơi thân thiết.

Đó là chuyện đã nhiều năm trước, lúc ấy cô vẫn còn đang học tiểu học.

Giờ ở cùng một chỗ với họ hàng không quen, dù sao cô vẫn thấy không được thoải mái. Khả năng thích ứng của cô lại không cao nhưng không còn cách nào khác, hết thấy đều tới bất ngờ, thậm chí không ai cho Thừa Ảnh thời gian để chuẩn bị. Cô tựa như chiếc va ly bị ủy thác vận chuyển đến tận đại dương bên kia.

May mà trường học cũng không tệ lắm, thầy cô điềm đạm gần gũi học sinh. Con gái Đài Loan khi nói chuyện đều mang giọng nói dịu dàng, như thể làm nũng mọi nơi mọi lúc, tựa chiếc kẹo mềm béo ngậy ngày bé thường ăn, làm cho người khác không thể không nảy sinh sự gần gũi và cảm tình.

Tháng đầu tiên chuyển trường, cô ngồi cùng bàn với bạn tốt Đinh Lê Trân. Nhà họ Đinh bán hoa quả khô ở chợ, cách nhà cô của Thừa Ảnh không quá xa, nói coi như một nửa hàng xóm. Có lẽ vì vậy mà hai cô bé mới có thể thân thiết như thế. Trước kia, ngày nào A Trân cũng tới rủ cô đi học cùng nhưng hôm nay cô ấy xin nghỉ vì bị ốm. Cho nên vừa ăn sáng xong, Thừa Ảnh liền sắp xếp sách vở đi học một mình.

Từ nhà tới trường mất hai mươi phút đi bộ, đủ để rèn luyện cơ thể. Hôm nay là ngày Thừa Ảnh trực nhật nên cô mới cố ý ra ngoài sớm hơn mọi khi. Nhà của cô hơi chệch, đường phố thưa thớt, thỉnh thoảng có vài người đi làm mang theo túi xách và bữa sáng dấp dấp vội vội vàng vàng đến thẳng trạm dừng xe buýt.

Có một lối tắt để đến trường, bình thường A Trân có dẫn cô qua đó vài lần, trực tiếp thông tới cửa sau của trường, có thể tiết kiệm không ít thời gian. Thường ngày, con đường này rất vắng vẻ nhưng hôm nay, giữa lúc Thừa Ảnh đi đến đầu đường, bất thành lình một bóng đen lao vụt qua rất nhanh ngay trước mắt. Cô chưa kịp nhìn rõ ràng đã thấy chân lão đảo, cả người như bị một lực to lớn vồ lấy kéo tới góc tường. Cũng trong lúc ấy, cô nghe thấy phía sau không xa truyền đến tiếng chân dồn dập hỗn loạn nhanh chóng lại gần mình.

“Đừng lên tiếng”. Bên tai vang lên một giọng nam trầm thấp, anh ta dựa sát vào người cô, hơi thở đều đều phả phát bên gáy.

Cô rất vất vả mới khôi phục lại tinh thần, nhận ra mình đang bị vây trong một không gian vô cùng nhỏ hẹp. Hình như, bức tường ngay chỗ rẽ có một khe hở, vừa vặn chỉ đủ hai người chen chúc bên trong. Mà cô muốn nói cũng không được, bởi miệng đang bị tay người kia bịt kín. Trong không gian chật hẹp, lưng cô gắn chặt vào ngực của người đàn ông kia, không biết anh ta dùng cách gì để dễ dàng khống chế sức lực làm cô không thể nhúc nhích.

Rất nhanh, bên ngoài vang lên tiếng chân huyên náo, chắc có rất nhiều người, tiếc là nói toàn giọng địa phương, một câu cô cũng không hiểu. Nhưng ngữ điệu đúng là hung ác tàn nhẫn rất dễ phân biệt. Nơi bọn cô ẩn náu thật khéo, nhìn vừa vặn như một góc chết, người bên ngoài tìm kiếm một vòng không phát hiện ra, đành la hét ầm ĩ một trận rồi dần dần tản đi.

Thế nhưng người sau lưng Thừa Ảnh trong chốc lát lại không động đậy khiến cô khó hiểu. Khi đầu óc dần tỉnh táo, tinh thần khôi phục bình thường liền mơ hồ ngửi thấy trên người anh ta có mùi gì đó. Một mùi mát lạnh, phảng phất hương bạc hà, đứt quãng không ổn định tựa như băng, nhẹ nhàng thoát ra lạnh thấu xương. Hơn nữa còn có mùi máu tươi nhàn nhạt. Trong lòng cô khẽ động.

Náu mình ở nơi ánh sáng tối tăm, tay chân cô đều bị quản thúc tài tình, cuối cùng chỉ có thể khẽ gật đầu, ý bảo anh ta buông ra. Quả nhiên, người phía sau đã hiểu ý cô, bàn tay đè trên miệng hơi buông lỏng. Cô hít sâu hai cái, lúc này mới cẩn thận xoay đầu.

Trước hết là đối diện nhìn vào mắt anh ta. Đó là một đôi mắt đàn ông rất đẹp, ánh mắt thâm trầm tĩnh mịch như một chiếc hồ không đáy, mơ hồ lay động phát ánh sáng sắc bén. Trong bóng tối, cô nhìn anh ta, tưởng mình vừa đối mặt với loài dã thú vừa lười biếng vừa nguy hiểm. Rõ ràng anh ta chưa làm gì nhưng vẫn tồn tại cảm giác áp bức mãnh liệt khiến người khác không thể bỏ qua.

Thừa Ảnh nhanh chóng di dời sự chú ý, tầm mắt rơi xuống khoe môi đang hơi giương lên của anh ta.

“ Là cô”. Giọng nam trầm thấp từ đôi môi mỏng nhàn nhã thoát ra, dường như mang theo ý cười.

Cô im lặng mất hai giây, cười không nổi. Kỳ thực, từ lúc ngửi thấy mùi hương bạc hà quen thuộc, cô đã phỏng đoán là anh. Thừa Ảnh và người đàn ông vừa xa lạ vừa anh tuấn này không phải gặp nhau lần đầu tiên. Nhưng giờ đây tâm tư của cô không thể nhớ lại câu chuyện mười ngày trước. Lúc sáng bước ra khỏi cửa là đồng phục học sinh màu trắng, lúc này, bả vai của chiếc áo đồng phục đã bị dính vết bẩn màu đỏ sẫm. Đó là vết máu.

Vai cô bỗng có cảm giác lạnh toát, hơi lạnh từ trong cơ thể thẩm thấu ra bên ngoài. Trong nháy mắt, Thừa Ảnh hoảng sợ nhìn thẳng vào anh. Và như lần đầu gặp nhau, người đàn ông này mặc chiếc áo sơ mi màu đen, thoạt nhìn không nhận ra bất kỳ dấu vết nào. Cô cảnh giác thoáng lui về phía sau, gót chân mang theo một đồng chướng ngại vật: “ Anh...”.

“ Ngại quá”. Anh hơi nhướn mày, vẻ mặt lãnh đạm như tượng: “ Làm bẩn quần áo của cô rồi”.

Đám người vừa đuổi theo đã biến mất không tiếng động, Thừa Ảnh không biết giữa anh và bọn họ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, dù sao cũng không liên quan đến mình. Sáng sớm gặp phải chuyện như vậy, ngoài nỗi khiếp sợ cô nghĩ nhiều hơn là làm thế nào để đi vào cửa chính của trường với bộ dạng như thế này.

Hai người một trước một sau từ khe tường đi ra, bỗng nghe anh cất tiếng hỏi: “ Cô không phải người địa phương?”.

Cô hơi do dự, rốt cục vẫn trả lời: “ Không phải”. Nghe khẩu âm của anh cũng không giống người Đài Loan.

“ Vẫn còn đi học?”.

“...Vâng”. Cô đang buồn rầu tìm cách che đậy vết máu trên quần áo nên không yên lòng cáo từ: “ Tôi phải đến trường”.

“ E là bây giờ cô chưa thể đi được”.

Nghe anh nói, cô liền ngẩng đầu, chưa hết ngạc nhiên thì bị anh nắm lấy tay: “ Tôi cần cô giúp một việc”.

“ Việc gì?”.

Ngõ nhỏ yên lặng, bốn phía căn bản không có ai qua mà lực khống chế của anh lại rất tốt, bất luận cô dùng sức thế nào đều không thể giãy ra được. Đến chỗ sáng, cô ngược mắt nhìn, cuối cùng đã có thể nhìn rõ sắc mặt anh, vẫn bình tĩnh nhưng hơi nhợt nhạt, có lẽ do mất máu quá nhiều.

Bàn tay nắm tay cô, nhiệt độ hạ thấp, bao phủ một lớp mồ hôi lạnh. Một người bị mất máu quá nhiều sao thời khắc này còn có thể chiếm vị trí

làm chủ? Cô không nghĩ ra, tâm trạng lại hoảng hốt: “ Rốt cục anh muốn tôi làm gì?”.

“ Vết thương của tôi cần người xử lý giúp”. Anh dừng bước, xoay người nhìn cô, cười như không cười, nói:

“ Yên tâm, tôi sẽ không gây khó dễ cho cô”.

Cô không tin nhìn chăm chú vào thân ảnh to lớn trước mặt. Vì ngược sáng, ý cười trên môi anh không rõ, cô hoài nghi tại mình hoa mắt, người đang bị thương chảy máu sao vẫn có thể ung dung như thế?

Anh cứ như vậy nửa ép buộc rồi dùng cách lôi kéo cô, đi bộ nhanh qua hai con đường, sau đó đứng trước cửa một phòng khám tư nhân. Trên con phố này, phần lớn là các cửa hàng nhỏ đủ loại, tất cả đều chưa tới giờ làm việc nên rất vắng vẻ. Anh cho tay xuống khe cửa, lấy ra một chiếc chìa khóa, đường hoàng mở cửa.

Sau khi vào nhà, anh tiện tay mở đèn tất cả các phòng rồi thận trọng khóa cửa chính một lần nữa. Cô vừa xoa cổ tay bị bóp đau nhức vừa nhú mào: “ Anh biết chủ nhà này à?”. Nếu không biết thì kiểu không mời tự vào có tính là phạm tội?

Hình như, anh không nghe thấy, đi thẳng tới chiếc tủ kính sát tường, lôi từ bên trong ra một chiếc hộp đặt lên bàn làm việc, xong mới quay lại bảo cô: “ Cô lại đây”.

Rõ ràng cần cô giúp đỡ nhưng giọng nói lại như phân phó kẻ dưới. Nhưng nhìn dáng dấp quen nhà quen cửa của anh đã xóa bỏ sự nghi ngờ của cô trước đó.

Cô còn đang chần chừ đứng yên một chỗ, anh đã bắt đầu cởi áo sơ mi. Không còn quần áo che lấp, người đàn ông cởi trần đứng dưới ánh đèn sáng

rực rỡ, có thể nhìn thấy đường cong cơ bắp cân đối và chiếc băng gạc quấn lấy ngực đã sớm bị máu thấm ướt.

“Giúp tôi tháo ra”. Anh nói.

Cô mở to mắt há mồm nhưng không thể không bất chấp khó khăn tiến lên nhận chiếc kéo anh đưa.

Chiếc kéo phẫu thuật nhỏ lạnh lẽo nằm trong tay khiến tâm trạng cũng suy sụp. Hơn mười sáu năm qua, cô chưa từng gặp chuyện nào như vậy, ngay cả nhìn một chút cũng cảm thấy sợ hãi. Máu theo từng động tác của anh vẫn không ngừng chảy ra ngoài, cho đến khi cô cởi bỏ chiếc băng gạc ẩm ướt mới nhìn rõ hình dạng vết thương. Anh bị thương bên ngực phải, chéo từ trên xuống dưới khoảng hơn 10cm, hai bên da thịt lộ ra ngoài, thấm máu đỏ sẫm trông dữ tợn. Hình như là vết dao, chỉ mới nghĩ đến thôi đã cảm thấy đau buốt đến tận xương tủy. Có thể phản ứng của anh khiến cô khiếp sợ. Ngoài việc khẽ nhú mày, biểu hiện bình tĩnh trên gương mặt anh tuần xem ra không giống người trong cuộc.

Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với cơ thể của một người đàn ông trưởng thành, cũng là lần đầu tiên phải xử lý một việc như vậy. Cô theo bản năng muốn di rời sự chú ý nhưng ánh mắt lại như bị dính keo, thần thờ nhìn lên vết thương đáng sợ ấy. Cuốn băng gạc trong tay không kiềm chế được khẽ run, cô dùng hàm răng đều đặn trắng như tuyết gắng sức cắn môi, ngay cả khuôn mặt không tự chủ được mà trở nên trắng bệch.

Cuối cùng, dưới sự chỉ đạo của anh, toàn bộ quá trình bôi thuốc và băng bó từng bước một đã được hoàn thành. Động tác của cô vừa vụng về vừa lạnh nhạt, sau khi kết thúc, toàn thân toát đầy mồ hôi. Anh cúi đầu, dường như hứng thú kiểm duyệt “thành quả” của cô, sau đó mở miệng nói: “Cảm ơn”.

“ Không có gì”. Cô tốn một lượng lớn năng lực mới ép giọng nói của mình trở lại bình thường, tuy nhiên hơi thở vẫn bất ổn như trước, bàn tay đang run rẩy, mười ngón tay bắt chéo để trước người, cổ chần tĩnh hỏi: “ Tôi đã có thể đi được chưa?”.

Dáng dấp của cô lúc này trông rất khổ sở. Trên đồng phục học sinh dính vết máu khô đông lại thành những chấm màu nâu không lớn không nhỏ, in trên chất vải cô tông trắng tinh nên nhìn rất rõ, dù thế nào đi nữa cũng không thể giấu được. Những sợi tóc mảnh vì mồ hôi mà bết lại trên trán, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thất thần. Rõ là một hình ảnh vô cùng nhếch nhác.

Anh không nén nổi nhìn cô chăm chú, ánh mắt sâu thẳm như dò xét, một lát sau mới xoay người nhặt quần áo lên mặc vào, vừa nhìn cô vừa cài cúc áo, nói: “ Để tôi tiễn cô”.

Cô vô thức buột miệng: “ Không cần”. Ngược lên thấy khoe mắt anh hơi nheo lại nên không thể không ho khẽ một tiếng giải thích rõ ràng: “ Anh đang bị thương cần phải nghỉ ngơi. Tự tôi về nhà thay quần áo được rồi”.

Lý do này thật sự rất tẻ, sao cô có thể quan tâm nhiều đến anh như vậy. Chỉ trong lòng cô mới hiểu rõ, người đàn ông trước mặt, toàn thân cao thấp đều tản ra một sự huyền bí và nguy hiểm. Trực giác nói cho cô biết, không nên lại quá gần anh.

May mà anh không kiên trì nữa, chỉ nửa cười nửa không nhìn cô, tiếp tục nói cảm ơn: “ Được, hôm nay cảm ơn cô”. Ngữ khí ôn hòa lịch sự, quả là một người rất khiêm tốn, không một ai có thể đem anh ra liên hệ với người có vết dao đáng sợ kia.

Mà Thừa Ảnh giống như lấy được lệnh đặc xá, ngay cả một chút khách khí trong bụng cũng không có, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi

cuộc gặp gỡ kỳ lạ này. Kết quả, cô vừa mới đi tới cửa bỗng nghe thấy phía sau truyền tới một giọng nói mát lạnh bình thản: “ Cô tên gì?”.

Cô theo tiếng nói quay đầu lại, người đàn ông có cơ thể cao lớn nhàn tản đứng cạnh bàn, ánh mắt thăm thăm đen nhánh như mang theo một tia hứng thú, chậm rãi tự giới thiệu: “ Thẩm Trì”.

Cứ như vậy, cô không tiện từ chối nhưng lại không biết cách nói dối, chần chừ giây lát xong đành nói thật: “ Yến Thừa Ảnh”.

“ Yến Thừa Ảnh”. Anh hạ giọng, đem ba chữ này lặp lại lần nữa rồi mỉm cười: “ Tạm biệt”.

Cửa chính mở ra, ánh mặt trời rực rỡ mùa thu lập tức tràn vào làm người khác suýt nữa bị hoa mắt. Thừa Ảnh hít một hơi thật sâu nhìn thế giới tươi mới dần náo nhiệt bên ngoài, trong tư tưởng không hi vọng còn có thể gặp lại người đàn ông kia. Chuyện này tựa như một bí mật, chôn sâu trong đầu Thừa Ảnh, không nhắc đến với bất kỳ ai.

Hôm đó, cô thấp thỏm bất an chạy về nhà, vội vã thay đồng phục sạch rồi lấy nước xử lý vết máu bắn trên quần áo. Sau khi khẳng định sẽ không bị cô phát hiện ra điều lạ mới vội vàng vàng chạy đến trường. Đương nhiên là cô đến muộn, may mà thầy giáo không nghiêm khắc trừng phạt.

Buổi chiều, Đinh Lệ Trân đến trường đi học lại, vừa thấy mặt đã hào hứng nói: “ Nói cho cậu biết một chuyện. Thầy Trương bị ốm, phải xin nghỉ nửa tháng”.

Buổi chiều, lớp họ có giờ mỹ thuật tạo hình. Tác phong của thầy Trương không được tốt lắm, giọng nói the thé, hay châm biếm sự yếu kém của học sinh và rất tự mãn. Tin tức thầy Trương bị bệnh nhanh chóng truyền đi, thoáng cái trong lớp bùng lên tiếng vỗ tay reo hò. Thừa Ảnh mới tới không lâu, đây là lần đầu tiên thấy mọi người như vậy, hoàn toàn khác

hắn bầu không khí nơi mình học trước kia nên không khỏi thấy lạ. Cô đóng bút vẽ trên bàn, hỏi: “ Không có thầy giáo, chúng ta làm gì bây giờ?”.

“ Nghe nói sẽ có thầy giáo dạy thay”. A Trân ghé vào bàn bên cạnh, nhỏ giọng cười hì hì: “ Hơn nữa còn là một đại soái ca”.

Thấy cô bạn thân gương mặt ửng đỏ, ánh mắt toát lên sự chú tâm, Thừa Ảnh nhin không được gõ lên đầu bạn mắg: “ Cậu đúng là đồ háo sắc”.

“ Mình háo sắc, lẽ nào cậu thì không?”. A Trân là một cô gái không tim không phổi, hỉ nộ ái ố đều viết lên mặt, không hề che giấu. Thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, đối với loại động vật đẹp trai trời sinh thiếu sự miễn dịch. Thừa Ảnh vừa nghe cũng thấy hứng thú. Vì vậy, hai người câu được câu chẳng nói chuyện say sưa đến khi chuông vào lớp vang lên.

Giáo viên dạy thay rất đúng giờ, một giây sau khi tiếng chuông chấm dứt, không nhanh không chậm bước vào phòng học. Trong nháy mắt, trước một lớp học đang nhao nhao ầm ĩ bỗng nhiên như bị thần chú, ngay lập tức yên lặng, không khí như bị đông lại. Mọi người đều nhìn ra cửa, ánh mắt tràn ngập sự hiếu kỳ và kinh ngạc. Chỉ có Thừa Ảnh là ngoại lệ.

Cô cảm thấy chết lặng khi nhìn thân ảnh cao lớn khôi ngô đi lên bục giảng. Đối mặt với người thầy vừa tới, ánh mắt của mọi người xung quanh đều phát

quang. Cũng chỉ có cô như thấy một mảng đen tối trước mặt, lỗ tai vang tiếng ong ong.

Nhận ra hơn hai mươi đôi mắt đang dò xét, mặt người đàn ông trẻ tuổi kia không đổi sắc, giọng nói thản nhiên: “ Xin chào, tôi là Thẩm Trì. Các em có thể gọi tôi là thầy Thẩm hoặc gọi thẳng tên tôi”.

Cuối cùng, giọng nói trầm thấp mát lạnh đã khiến mọi người tỉnh lại. Nháy mắt trong lớp học lại bùng lên những tiếng thảo luận với tần số cao, còn kèm theo giọng cảm thán của mấy nữ sinh. Lớp trưởng quên cả hô “Đứng lên”. Mà anh căn bản không để bụng, một lát sau mới nói tiếp: “Tôi được chỉ thị đến đây dạy thay, có lẽ chỉ một buổi hôm nay thôi. Cho nên để không lãng phí thời gian, chúng ta học luôn chứ?”.

Khi nói câu này, anh đặt bộ dụng cụ vẽ tranh xuống, hai tay nhàn rỗi đút túi quần, chậm rãi đi tới dãy bàn đầu tiên. Bởi ở đó có một nam sinh đưa ra câu hỏi nghi ngờ: “Thưa thầy, nhìn thầy không giống thầy giáo chút nào”.

Thừa Ảnh không nhúc nhích, chăm chú nhìn Thẩm Trì, chỉ thấy trên gương mặt anh tú của anh nở một nụ cười: “Quả thực không phải, hôm nay tôi được thầy hiệu trưởng giao phó, đến dạy thay một tiết”.

Vẻ mặt của anh ôn hòa thân thiết, ngay cả giọng nói cũng tao nhã và hình tượng ai đó toàn thân bao phủ máu tanh với ánh mắt sắc lạnh, lãnh đạm, mạnh mẽ buổi sáng tưởng chừng như hai người.

Thừa Ảnh nhất thời vẫn chưa tỉnh táo.

Ánh nắng buổi chiều xuyên qua cửa sổ, vừa vắn rơi trên người anh, khiến toàn thân như rơi vào vùng sáng, càng lộ rõ vẻ đẹp trai. Anh mặc chiếc áo sơ mi sợi dệt màu trắng hết sức vừa vặn, hai chiếc cúc cổ bị tháo bỏ, tay áo xắn tùy tiện không rõ hình dạng, kết hợp với chiếc quần tây và đôi giày thoải mái, nhìn qua so với học sinh đang ngồi không nhiều hơn mấy tuổi.

Vừa nghe nói anh không thật sự không phải giáo viên, bầu không khí lớp học lập tức thoải mái hơn trước. Các nữ sinh lúc này xì xào bàn tán giờ càng thêm lớn mật, ngoài trò chuyện, ánh mắt còn nhìn thẳng vào người

đàn ông đẹp trai từ trên trời rơi xuống, sự kích động hưng phấn treo cả trên mặt, không hề che giấu.

“ Thật là siêu đẹp trai”. Bên tai Thừa Ảnh truyền đến giọng nói của A Trân.

Cô không tập trung, cúi đầu đáp: “ Ừ”. Thừa Ảnh còn đang nghĩ tới chuyện sáng nay, kết quả bị Thẩm Trì bỗng nhiên thay đổi tầm nhìn, cô khó khăn liếc qua mặt anh. Đối mặt khoảng hai giây, Thừa Ảnh theo bản năng bỗng ngẩn người, còn anh thản nhiên di rời sự chú ý, quay đầu giải đáp thắc mắc của một bạn học nữ.

Nữ sinh kia hỏi: “ Thầy Thẩm, xin hỏi năm nay thầy bao nhiêu tuổi?”.

“ Em đoán không thể quá 22”. Một nam sinh ngồi bên cạnh tùy tiện chen lời.

“ Em nhìn không sai”. Thẩm Trì mỉm cười với nam sinh kia, gương mặt nghiêng nghiêng ngẫm thừa nhận đáp án: “ Tôi hy vọng lát nữa khi vẽ chân dung người khác, em cũng có thể đem đường nét của người mẫu khắc họa chuẩn xác vào bức tranh”.

Anh vừa nói vừa xoay người lấy ra từ chiếc kẹp vẽ một bản danh sách, tùy ý lướt qua, sau đó nhìn về phía mọi người: “ Ai tự nguyện xung phong làm người mẫu nào?”.

Thấy mọi người không ai lên tiếng, anh chậm chậm bổ sung: “ Không cần cởi quần áo”.

Câu nói đùa khiến đám thiếu nam thiếu nữ cười vang. Một số nam sinh nghịch ngợm bắt đầu đùa đẩy “ tiến cử”, có lẽ muốn xem đối phương bị bêu xấu. Cũng có nữ sinh sôi nổi phóng khoáng định nhấc tay. Kết quả, không biết ai đó nói một câu: “ Thầy Thẩm, em thấy cơ thể thầy rất đẹp, hay là thầy làm mẫu cho chúng em đi”.

Giọng nói người đó khá lớn, xung quanh rất nhanh liền phụ họa theo. Thừa Ảnh nghe A Trân ngồi bên cạnh liên tục hô khẽ: “ Không được, không được, mình chảy máu mũi mất...”.

Điều bộ ôm ngực của A Trân rốt cuộc khiến cô không nhịn được cười. Mà Thẩm Trì cũng cười, ánh mắt hẹp dài sâu thăm thẳm dưới ánh nắng gay gắt có chút mị lực, đối với đề nghị này từ chối cho ý kiến, chỉ nhẹ nhàng giở danh sách trên tay: “ Tôi sẽ chọn một bạn học”.

Thừa Ảnh bỗng có chút lo lắng. Cô không xác định được sự đối mặt ngắn ngủi khi này, anh có nhận ra không. Nếu có, liệu anh có gọi trùng tên cô? Cô rất ân hận, sớm biết vậy, lúc ấy đã đưa ra một cái tên giả nói cho anh biết.

Kết quả là cô đã lo bò trắng răng.

Thẩm Trì chọn một nam sinh đeo kính, vóc người hơi ục ịch trông giống Hách Thiệu Văn (1), cũng là một thành viên tích cực của lớp.

Nam sinh kia được mời lên phía trước, ngồi trên một chiếc ghế cao, đàng hoàng làm người mẫu. Thẩm Trì vẫn hai tay đút túi quần, đứng bên cạnh giảng giải nội dung chính về phác họa. Giọng nói của anh không nhanh không chậm, ngay cả cách đứng cũng hết sức nhàn nhã, thoải mái như đi chơi, không giống với đi học, càng giống cách nói chuyện phiếm buổi chiều.

Trong một thời gian ngắn, trái tim của hầu hết tất cả các nữ sinh đều bị người đàn ông trẻ tuổi bỗng nhiên xuất hiện này giam giữ.

Nhân lúc mọi người đang vẽ tranh, Thẩm Trì đi dọc lối nhỏ quan sát một vòng. Trên đường đi qua người Thừa Ảnh. Cô đang gắng sức rũ mi mắt, dồn hết tâm trí vào bút và giấy nhưng vẫn mơ hồ ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, như thể đắm mình trong nước đá bạc hà trong lành, vừa thanh lọc vừa mát lạnh.

Không khí như bị xâm lược bởi sự nguy hiểm, đây mới là cảm giác chân thật anh gây ra cho cô, không giống với biểu hiện nhẹ nhàng giả dối hàng chục phút trong lớp học, khiến người khác như được tắm gió xuân.

Sự thực, rất lâu sau đó, cô đối với anh vẫn luôn tồn tại một thứ tình cảm cực kỳ mâu thuẫn. Một người đàn ông như vậy, quá thần bí, quá nguy hiểm, mỗi lần lại gần đều cho cô cảm giác như mình sẽ hóa thành tro bụi bất kỳ lúc nào.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tĩnh Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Khoảng Cách

Cuối tháng bảy, cơn bão mạnh hiếm thấy Hano đổ bộ trực tiếp vào khu vực Đông Nam Á. Trong một đêm, mưa to gió lớn nhanh chóng tấn công nhiều thành phố, Hải Vân cũng không phải ngoại lệ.

Lúc này, Thừa Ảnh đã trở về sau khi tham dự xong Hội thảo khoa học tại Đài Bắc. Đây là lần đầu tiên cô lái xe trong thời tiết mưa gió. Cô vặn chiếc radio to hơn một chút. Hai người dẫn chương trình đang trực tiếp đưa tin, truyền tải những thông tin mới nhất liên quan đến cơn bão.

Chiếc cần gạt nước cảm ứng lượng mưa đang dùng tần suất nhanh nhất lắc lư qua lại nhưng tầm nhìn trên kính chắn gió vẫn không được rõ. Thừa Ảnh cố gắng đi xe với tốc độ thật chậm, trên đường từ bệnh viện trở về đã liên tiếp gặp sự cố. Hơn nữa, hệ thống thoát nước đô thị có xu hướng bị hỏng, điều kiện đường xá hết sức tồi tệ. Xe di chuyển trên quốc lộ khá chậm, rõ ràng chưa được mấy cây số, mất gần gấp đôi thời gian bình thường. Cô không phải vì thế mà vội vàng. Thói quen nghề nghiệp bao năm qua đã khiến cô tu luyện được tính nhẫn nại.

Có một lần hiếm khi được nghỉ phép, cô tự lái xe đến một ngọn núi có ý định nghỉ ngơi cho thanh tĩnh, kết quả xe hỏng giữa đường. Phía trước không có thôn xóm, phía sau không có nhà nghỉ, đây lại không phải khu du lịch nổi tiếng, thật ra chỉ là một ngọn núi hoang, ngay cả tín hiệu di động cũng lúc có lúc không

Cô chỉ có thể gọi điện cho hiệu 4S (1) rồi yên tâm ngồi trong xe đọc sách chuyên ngành. Cho đến khi nhân viên của 4S chạy tới gõ cửa kính xe, lúc đó cô mới nhận ra sắc trời đã nhập nhoạng. Mà ngay tối hôm ấy, khi cô

vừa quay lại chân núi ngồi trong hiệu sửa xe thì bọn Trần Nam cũng vừa tới. Bị sáu chiếc đèn xe đồng loạt quét qua, Thừa Ảnh nhất thời cảm thấy choáng váng. Lúc đổi xe, cô nói với Trần Nam: “ Tôi đang đói, tìm chỗ nào ăn cơm trước đã”.

Sau đó, Trần Nam dẫn cô đến một quán quen, ngồi bên cạnh nhìn cô chậm rãi hưởng thụ xong bữa tối mới mở miệng năn nỉ: “ Chị Ảnh, lần sau có thể nói trước cho em biết hành tung của chị được không, tránh để chuyện như hôm nay xảy ra lần nữa?”.

Cô biết cậu ta sợ điều gì nhưng chỉ lơ đãng cười một tiếng: “ Tôi hại cậu bị mắng rồi”.

“ Không sao. Nhưng lúc không liên lạc được với chị, em dẫn các huynh đệ thiếu chút nữa đem toàn bộ thành phố Hải Vân lật tung lên, thật vất vả”.

Câu nói này quả không khoa trương. Bọn Trần Nam thật tình vì phải tìm một người có thể lục tung từng tắc từng dặm thành phố Hải Vân. Tuy trong bụng căn bản không cho rằng chuyện này quan trọng nhưng rốt cuộc, Thừa Ảnh vẫn có chút sửa lại tác phong. Chỉ cần tâm trạng không quá tệ, bình thường cô đều giữ liên lạc với bọn Trần Nam. Chủ yếu là cô không muốn làm khó đám người vô tội. Dù sao, với tính cách không dễ trêu chọc của Thẩm Trì, nếu thực sự làm thối bùng cơn phần nộ của anh thì bọn Trần Nam chưa chắc đã chịu đựng nổi.

Song, vừa nghĩ tới họ Thẩm, đầu Thừa Ảnh bắt đầu đau. Cô với tay chuyển nhiệt độ của chiếc điều hòa trong xe, tiện thể tắt luôn radio. Trong xe yên tĩnh trở lại, tiếng mưa rơi rào rào ngoài cửa sổ bỗng trở nên rõ ràng khác thường, thêm cả tiếng còi lúc trầm lúc bổng âm ỉ ồn ào. Khu vực nội thành cấm còi xe đã nhiều năm nay nhưng rất nhiều người không thay đổi được thói quen ấy. Giao thông hơi không thuận lợi liền bấm một hồi còi

kéo dài không dứt. Thừa Ảnh bị những âm thanh hỗn độn do chiếc xe đằng sau gây ra làm cho thái dương mơ hồ càng thêm đau đớn.

Chiếc xe di chuyển cách xe phía trước ba bước, hai ngọn đèn phanh trước mặt trong màn mưa biến thành hai luồng đỏ mờ nhạt khiến cô không khỏi cảm thấy chói mắt. Trong một giây ấy, cô không có thời gian để phản ứng mà chỉ kịp đạp mạnh phanh xe nên mới không chạm vào phần đuôi xe đằng trước.

Cùng lúc đó, cô có cảm giác thân xe hơi rung lên, mặc dù bên ngoài tiếng mưa rơi to dần nhưng vẫn nghe được tiếng va chạm từ phía sau. Bên ngoài, mưa to như trút nước, kính chiếu hậu gần như không thấy rõ nhưng Thừa Ảnh biết người ngồi trong chiếc xe kia đang nhanh chóng đi xuống. Cũng bởi dừng lại như vậy nên những chiếc xe đằng sau lập tức bị chặn thành một đám, tiếng còi thúc giục liên tục vang lên.

Vụ va chạm tuy không mạnh nhưng đủ để thái dương của Thừa Ảnh vốn đang đau càng thêm căng thẳng. Cô nhíu mày, không kịp tạo ra bất kỳ phản ứng gì. Một bàn tay đang cố gắng đập vào cửa sổ xe bên ghế lái. Cách màn mưa, vẫn có thể cảm nhận được sự tức giận của đối phương. Thừa Ảnh hạ cửa sổ xe xuống, nước mưa bay vào trong, kèm theo tiếng chửi rủa ầm ĩ của một người đàn ông trung niên: “ Cô lái xe cái kiểu gì vậy? Tự nhiên phanh xe....Cô lái xe như thế, gây tai họa cho người khác rồi đấy”.

Anh ta cầm một chiếc ô cán dài nhưng vì mưa quá lớn nên chiếc ô căn bản không còn tác dụng. Mất bao công sức, cơ thể lại bị dầm ướt, sự tức giận cực đại lẫn lộn trên gương mặt, toàn thân có vẻ nhếch nhác. Thừa Ảnh cau mày nghe anh ta mắng mỏ xong, mới cất tiếng hỏi: “ Vậy anh muốn giải quyết thế nào?”. Thái độ của cô rất bình tĩnh, thậm chí không có ý định xuống xe coi xem bị đâm có nghiêm trọng hay không.

Có lẽ, chính biểu hiện như vậy làm cho đối phương hoàn toàn không biết phải xử lý vụ tai nạn này như thế nào. Vì là đàn ông nên khí thế không

khỏi có chút hùng hổ, cố chấp: “ Mặc dù là tôi đâm vào đuôi xe của cô nhưng do cô phanh đột ngột nên cô cũng phải có trách nhiệm”. Cuối cùng, anh ta như hờ hững nhìn sắc mặt của Thừa Ảnh, nói: “ Không bằng giải quyết riêng đi”.

Thừa Ảnh quan sát tỉ mỉ một lần nữa. Dáng dấp người ngoài xe khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo T – shirt cổ tròn, trước ngực in hoa văn sặc sỡ, phía dưới là quần lửng ka ki kết hợp với xăng đan da. Quần áo thoải mái, dung mạo và lời nói không thấy một chút độ lượng. Cô lạnh lẽ thu hồi ánh mắt, tiếng còi phía sau kêu vang trời. Cuối cùng, cô bị cuộc nói chuyện xác xược và những âm thanh hỗn tạp thúc giục làm cho bực bội.

“ Nên gọi cảnh sát giao thông và bảo hiểm đến”. Cô không để ý đến anh ta nữa, cũng lười tranh luận về vấn đề đuôi xe bị đâm, cô chỉ nâng cửa sổ xe lên ngăn khuôn mặt và giọng nói của đối phương, sau đó giở điện thoại di động gọi một cuộc.

Cô biết, Trần Nam vẫn luôn đi theo phía sau. Quả nhiên, gọi điện xong chưa tới một phút, cửa sổ xe bị ai đó gõ lần thứ hai. Quay lại thấy hai ba bóng dáng quen thuộc, Thừa Ảnh mới cởi dây bảo hiểm, đẩy cửa xe đi xuống. Đứng dưới chiếc ô A Phong vừa mở, cô cầm túi xách, nói: “ Tôi về trước, còn lại để các cậu xử lý được không?”.

Trần Nam gật đầu, lúc này mới xoay người hất cằm về phía người đàn ông trung niên kia, giọng nói thông thả: “ Chúng tôi đã báo cảnh sát giao thông. Là anh đâm vào đuôi xe, gọi người của công ty bảo hiểm đến đi, động tác nhanh lên một chút. Thêm nữa, di chuyển xe sang bên cạnh, để nhiều xe chặn lại phía sau không tốt, không nghe thấy tiếng còi kêu ầm ỉ à?”.

Người đàn ông trung niên hiển nhiên bị tình huống trước mặt làm cho ngây ngẩn. Tầm nhìn bỗng xuất hiện một đám người lớn vờn xung quanh. Trong một khoảng thời gian ngắn không dám tỏ thái độ không nghe theo.

Lúc Thừa Ảnh rời đi, cô tiện thể nhìn qua đuôi xe thấy phần chính giữa lõm một mảng nhỏ, không tính là quá nghiêm trọng. Nhưng chiếc xe này mới tinh, mới lấy từ đại lý về chưa được hai tháng, nhìn mà thấy đau lòng. Hình như, năm nay cô xung khắc với xe. Chiếc xe trước vừa báo hỏng, hôm nay chiếc xe này lại phải vào hiệu sửa chữa.

Quả nhiên, đến lúc ăn cơm tối, ngay cả Thẩm Lăng cũng nói: “Chị dâu, hay là chị đừng tự mình lái xe nữa, liên tiếp gặp chuyện không may xảy ra, thật đáng sợ”.

“Chỉ là sự cố nhỏ thôi”. Thừa Ảnh nói giọng bình thản. Người giúp việc bưng canh chim bồ câu hấp cách thủy mật hoa tới. Cô cầm lấy uống hai ngụm, cười nói: “Em không nên chuyện bé xé ra to”.

Thẩm Lăng tỏ rõ thái độ không đồng ý: “Em nghĩ chuyện này có gì đó kỳ lạ. Từ trước đến nay chị là người có kỹ thuật, trong vòng nửa năm sao lại liên tiếp va chạm đến hai lần. Hay là dạo này chị dâu thấy mệt mỏi quá?”.

“Cũng có thể”.

“Gần đây bệnh viện bận rộn nhiều việc ạ?”.

“Một chút thôi”.

“Em thấy dạo này mắt chị có quầng thâm, có phải ngủ không ngon không?”.

Nhận được sự quan tâm một cách nghiêm trang của em chồng, Thừa Ảnh không nhịn được cười: “Em quan sát cẩn thận thật đấy, chính chị cũng không phát hiện ra”.

“Đương nhiên rồi, chị là người chị dâu tốt nhất của em mà”. Mồm miệng của Thẩm Lăng hết sức ngọt ngào.

“ Sao? Tốt nhất cơ à?”. Thừa Ảnh hơi nhướn mày suy nghĩ. Cuối cùng, như nhớ ra điều gì, cô quay lại nhìn cô gái mười chín tuổi ngay trước mặt, vừa cười vừa nói: “ Chị nghe nói ở trường em mới có bạn trai. Có lẽ, cậu ấy mới là người tốt nhất của em”.

Mấy chữ cuối cùng, cô bắt chước âm điệu và giọng nói của Thẩm Lăng, vừa ngọt vừa ngấy, uốn éo như có mật thấm tận vào trong xương. Thẩm Lăng không ngăn được cười ra tiếng, để đùa xuống dí dỏm làm mặt quỷ, ánh mắt toát lên vẻ tự hào: “ Anh ta ấy à...Còn lâu mới đủ tư cách, biểu hiện tốt một năm rưỡi nữa rồi nói sau”.

“ Anh trai em có biết không?”. Thừa Ảnh bỗng nhiên hỏi.

“ Có lẽ là chưa biết”.

Lúc này, Thừa Ảnh đã ăn xong, vừa ra khỏi bàn ăn vừa nghe Thẩm Lăng làm nũng năn nỉ: “ Chị dâu, chị có thể giữ bí mật giúp em được không? Tạm thời đừng cho anh trai em biết chuyện này”.

“ Em chuẩn bị gì để hối lộ chị đây?”. Cô cố ý trêu chọc.

“ Chị muốn gì cứ nói”.

“ Hào phóng vậy”. Thừa Ảnh ôm lấy vai Thẩm Lăng, gương mặt rạng rỡ của thiếu nữ gần ngay trước mắt, khóe mắt mỉm cười dịu dàng giơ lên khiến cô bỗng ngẩn ngơ.

Anh em nhà Thẩm gia, thật ra lớn lên không quá giống nhau, chỉ có đôi mắt như được trạm khắc cùng một khuôn. Đều đen nhánh và sâu hun hút, huyền bí mà tinh mịch. Hiện tại, Thẩm Lăng còn nhỏ, trời sinh là một cô gái có tính cách hoạt bát, mười mấy năm qua thuận nước thuận gió mà vô lo vô nghĩ. Cho nên ánh mắt của cô bé giống như thủy tinh đen lúc nào cũng long lanh trong suốt mê hoặc lòng người, không giống với Thẩm Trì.

Nghĩ đến Thâm Trì, rốt cuộc, khóe miệng đang vui vẻ của Thừa Ảnh kín đáo lạnh đi.

Hôm nay ngủ đến nửa đêm, một bên giường không nặng không nhẹ hơi chìm xuống. Thừa Ảnh có chút mơ hồ, hoặc giả chỉ là không muốn tỉnh lại. Cho nên, cô lặng lẽ trở mình, nằm đưa lưng về phía người kia.

Trước khi bị đánh thức, hình như cô đang mơ một giấc mơ. Trong giấc mơ, chính là hình ảnh của cô năm mười bảy tuổi, cô độc đứng bên bờ sông nhỏ u ám. Đó là con sông quê cô, xuyên suốt toàn bộ thị trấn, vì không bị ô nhiễm công nghiệp, một năm bốn quý đều xanh ngắt.

Trong giấc mơ trời đang mưa, mặc dù mưa rơi không to như ban ngày nhưng giọt mưa rơi trên mặt sông vẫn làm hiện lên từng vòng tròn gợn sóng lăn tăn hỗn độn. Mà cô không mang theo đồ che mưa nên đã sớm bị thấm ướt. Nhưng cô vẫn một mực cố chấp chờ đợi, cho dù người đã run lẩy bẩy. Mặc dù là mơ nhưng cô biết rõ mình đang chờ đợi, đợi người nào đó sẽ đến.

Nhưng người kia vẫn chưa tới còn cô cũng đã tỉnh.

Trong giây phút mở mắt ra, cô không rõ mình thất vọng hay căm tức.

Kỳ thực, cô đã mơ những giấc mơ tương tự như vậy không chỉ một lần, từ lâu đã trở thành thói quen mới đúng. Nhưng trong màn đêm thâm trầm yên tĩnh, dường như được bóng tối che giấu rất tốt, có thể che đậy tất cả không muốn để người khác biết rõ tâm tư. Giờ bàn tay lên không thấy được năm ngón, bóng đen không giới hạn thuận lợi quyến rũ từng chút ánh sáng, tận lực chôn cất tâm trạng còn rơi rớt. Cuối cùng, cô không nhận được, mở to đôi mắt đã tỉnh táo, lặng lẽ thở dài.

“ Tỉnh rồi?”. Một giây kế tiếp, phía sau truyền tới giọng nói mang lại cho cô nỗi hoảng sợ.

Nhưng cô vẫn không nhúc nhích, giữ nguyên tư thế ngủ như vừa rồi, không lên tiếng. Hình như, Thẩm Trì không có ý định ép buộc cô trả lời. Hai người cứ nằm im lặng như vậy trong bóng tối. Thừa Ảnh nghe thấy tiếng anh một lần nữa rồi đi.

Rèm cửa sổ phòng ngủ có hiệu quả che ánh sáng rất tốt, bên ngoài là đêm mưa nên một tia sáng cũng không thể lọt vào. Cô nghe tiếng động bên chiếc tủ đầu giường, không hiểu anh đang tìm kiếm thứ gì. Mặc dù, tiếng lục lọi không quá lớn nhưng giờ đây tiếp tục giả bộ nữa cũng không còn ý nghĩa. Vì vậy, Thừa Ảnh dứt khoát ngồi dậy, bật chiếc đèn ngủ.

Ánh sáng bất ngờ xuất hiện làm anh có phần không thích ứng. Thẩm Trì khẽ nheo mắt, sau đó liếc nhìn sang bên giường. Thừa Ảnh buông mi mắt, lộ dáng vẻ buồn ngủ, theo bản năng né tránh ánh nhìn của anh, kéo chiếc chăn đang bị tuột xuống, đắp kín cằm, làm như thuận miệng hỏi: “Anh tìm gì vậy?”.

Lúc này, Thẩm Trì lấy từ trong ngăn kéo ra một lọ thuốc, trở về giường lấy nước uống hai viên, xong mới hờ hững lên tiếng: “Hơi nhức đầu, ngủ không được”.

Anh bị mất ngủ nghiêm trọng, thường xuyên phải dựa vào thuốc mới có thể ngủ sâu. Đêm nay lại uống nhiều rượu, hiện tại, hai bên thái dương đang đau âm ỉ. Tuy đã tắm nhưng sát bên cạnh, Thừa Ảnh vẫn ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt trên người anh. Sự thực, cô không thích mùi này nhưng dù không thích, cô sẽ không nói ra mà tự di chuyển sang mép giường.

Đợi Thẩm Trì lên giường lần nữa, cô mới với tay tắt đèn. Bỗng nhiên, anh cất tiếng hỏi: “Vừa nằm mơ thấy gì?”.

Ngữ khí của anh tựa như thờ ơ, không giống kiểu quan tâm hết mức, chỉ là xua đuổi thời gian nhàm chán trước khi ngủ mà thôi. Biết rõ như vậy,

cô vẫn vô thức quay đầu lại...Đáng tiếc, dù thị lực rất tốt cũng chỉ có thể nhìn thấy những đường nét mơ hồ.

“ Không có gì”. Không muốn để anh phát hiện ra hành động của mình, cô lặng lẽ trả lời.

“ Sau khi tỉnh thấy em thờ dài”.

“ Ừm”.

Cảm giác của anh từ trước đến nay rất nhạy, muốn giấu không được. Thừa Ảnh nằm trong bóng tối, ngực run lên nhẹ nhẹ. Thực ra, cô muốn hỏi, những người qua lại với anh có quan hệ như thế nào? Nhưng đúng là cô không nên nói ra. Người đàn ông bên cạnh không tiếp tục hỏi nữa. Đề tài này bởi sự im lặng nhất thời của cô do đó đã kết thúc.

Đêm tối lại quay về trầm mặc. Lúc nhắm mắt, cô bỗng có cảm giác, hơi thở rõ ràng kề sát bên tai mà xa xôi như thiên sơn vạn thủy.

Nửa đêm, Thừa Ảnh ngủ không ngon, giấc ngủ bị gián đoạn bởi những cơn ác mộng, khi tỉnh lại thì trời vừa sáng. Mặc dù hôm nay được nghỉ nhưng cô vẫn rời giường, cầm quần áo đi vào phòng tắm để tắm rửa. Thói quen này của cô sau khi ở cùng Thẩm Trì mới được tạo thành. Khi ấy, cô thường xuyên bị anh giày vò ghê gớm. Mà hình như người đàn ông này luôn tràn trề tinh lực, thường xuyên để cô chìm đắm trong trạng thái mơ màng, hứng thú hưng hực động thân, từ trán đến lông mi, rồi từ môi đến ngực, hôn từng chút từng chút một, cứ thế đùa giỡn cô. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô vốn không còn sức lực nên luôn bị anh đạt được. Sau khi tình cảm mãnh liệt kết thúc còn cùng nhau đi tắm. Thậm chí, gặp lúc hứng thú đặc biệt, đứng dưới vòi sen, anh vẫn không chịu buông tha cô, lại tiếp tục một lần nữa.

Đã nhiều năm như vậy, một thói quen muốn thay đổi cũng không được. Nhưng bây giờ khác biệt so với ban đầu, dưới cật nước ấm chỉ còn

lại mình cô.

Thừa Ảnh trong phòng tắm rất lâu, hết tắm rửa lại đánh răng rửa mặt, còn tiện tay chà sạch sẽ bồn tắm, tiếng động có thể nói là không lớn. Nhưng khi cô mặc quần áo nghiêm chỉnh đi ra thì trên giường quả nhiên đã không còn ai.

Không biết có phải Thẩm Trì bị cô đánh thức hay không, hiện giờ đang đứng ở ban công hút thuốc. Anh xoay lưng về phía phòng ngủ, mặc chiếc áo khoác không buộc đai bằng lụa tơ tằm màu đen khiến thân hình nổi bật càng thêm cao ngất, thoáng có phần gầy gò. Có lẽ, gần đây anh đúng là gầy thật nhưng Thừa Ảnh chỉ liếc mắt nhìn bóng lưng kia mà không nhìn kỹ.

Tuy giữa hè nhưng hai ngày nay bị ảnh hưởng bởi cơn bão, nhiệt độ không khí giảm xuống rất nhiều. Đã thế, sáng sớm mưa lại rơi không ngừng nghỉ, nước mưa trên không trung nhanh chóng lay động theo làn gió.

Sân thượng không khép kín. Trước khi Thừa Ảnh rời tầm nhìn đi chỗ khác, cô thoáng thấy mái tóc ngắn đen nhánh của Thẩm Trì tựa hồ đã bị dính nước mưa nên hơi ẩm ướt. Nối tiếp phòng ngủ là tấm cửa kính không khóa chặt, mùi thuốc lá nhàn nhạt theo khe hở tiến vào bên trong. Thừa Ảnh đối với mùi thuốc lá từ trước tới nay cực kỳ miễn cảm. Cô không do dự, cau mày đi tới, không nhẹ không nặng cầm cánh cửa kéo lên. Âm thanh kinh động đến Thẩm Trì nhưng anh không quay người, điều thuốc lá trên tay hơi dừng lại trong không trung, rồi đưa lên miệng rít hai hơi.

Bầu trời xám xịt như có ai đó kéo một tấm vải, tiện tay vẽ hai nét bút thủy mặc, mang theo một đám sương mù rộng lớn. Còn thừa lại nửa đầu mẫu thuốc lá bị ngón tay thon dài bắn ra xa, dưới mưa vẽ thành một đường vòng cung, rất nhanh không nhìn thấy tung tích.

Thẩm Trì lấy điện thoại gọi điện dặn dò Trần Nam: “ Cậu không cần tới. Hôm nay tôi không ra ngoài”.

Đầu dây bên kia, Trần Nam trả lời ngắn gọn: “ Vâng”. Thẩm Trì cúp di động, lúc này mới quay vào bên trong. Khi anh xuống lầu, Thừa Ảnh đã ăn sáng trước.

Dì giúp việc thấy anh xuất hiện, hình như hơi bất ngờ. Bởi thời gian anh ở nhà không nhiều lắm, mà số lần ăn sáng ở nhà ít có thể đếm được.

“ Hôm nay có cháo yến mạch và thịt lợn nướng, có cả bánh mì nướng sữa. Ngài muốn ăn loại nào?”.

“ Gì cũng được”.

Cũng bởi câu gì cũng được, dì giúp việc vội vã mang hai phần bữa sáng lên. Thẩm Trì ngồi xuống bàn, đưa mắt nhìn Thừa Ảnh đang định đứng dậy, hờ hững mở miệng: “ Hôm nay em không phải đi làm à?”.

Thừa Ảnh hơi chần chừ, hạ giọng nói: “ Được nghỉ”.

Dì giúp việc đứng bên có vẻ lúng túng, dừng tay lặng lẽ đi ra ngoài. Mặc dù, tình trạng sống thực sự của họ vô cùng tệ nhưng Thừa Ảnh vẫn có sĩ diện, hơn nữa, không muốn để người ngoài nhìn ra manh mối. Đôi khi cô biết, đây chỉ là bịt tay trộm chuông mà thôi. Người làm trong nhà, nếu ngay cả mắt nhìn tinh ý cũng không có thì đừng nghĩ đến việc làm tiếp ở đây.

Cô nhìn theo bóng lưng của dì giúp việc, cuối cùng vẫn hỏi một câu tượng trưng: “ Hôm nay, anh sắp xếp làm gì?”.

Câu nói này giống như miễn cưỡng, ý nghĩa quan tâm thật sự quá ít ỏi nhưng không ngờ Thẩm Trì ngược lên nhìn cô, đôi môi mỏng kéo một đường cong nhạt, cười như không cười trả lời: “ Hôm nay, tôi không ra ngoài”.

Đáp án ấy khiến Thừa Ảnh bất ngờ, hiếm khi thấy hai người cùng ở nhà. Cô “À” một tiếng, nghĩ không ra đề tài mới, một lát mới lên tiếng: “Hôm nay tôi phải dùng thư phòng, tháng sau có một cuộc giải phẫu, cần tra cứu tài liệu trước”. Ngụ ý, nếu không có chuyện gì đặc biệt, chúng ta không nên làm phiền nhau.

Thẩm Trì tiện tay cầm tờ báo để ở bàn lên, ánh mắt rơi trên tiêu đề trang báo, thờ ơ đáp: “Được”.

Trên con đường học tập và công tác, Thừa Ảnh có thể nói vượt qua một cách thuận lợi. Ngoại trừ quãng thời gian sống nhờ gia đình người cô ở Đài Bắc, cho tới bây giờ, cô đều có tên trong sổ những học sinh xuất sắc của lớp. Kỳ thực, từ nhỏ cô đã không được ai trong gia đình chăm sóc. Cô lên bốn tuổi thì cha mẹ li dị. Ấn tượng đối với mẹ, trong trí nhớ của cô chỉ là những hình ảnh mờ nhạt. Lúc lên năm sáu tuổi, ngày nào cô cũng nhận được quần áo và đồ ăn từ phương xa gửi tới, nhìn qua là biết kiểu dáng cao cấp. Mỗi lần đồ được đưa đến đều khiến cho đám bạn thêm ngưỡng mộ. Về sau, không biết từ khi nào, quần áo đẹp và thức ăn ngon dần dần ít đi, sau đó biến mất hoàn toàn.

Bởi vì, mẹ cô tái giá, đi nước ngoài và có con với người chồng mới. Đương nhiên, những chuyện đó đều do nghe người cô sau này nói lại. Hồi ấy, ba Yến bận rộn công việc, hầu như không để ý tới cô. Thừa Ảnh từ tiểu học đã bắt đầu ở nội trú, một ngôi trường dành cho con gái quý tộc, điều kiện vật chất tương đối tốt, bạn học phần lớn là có gia giáo, tuổi còn nhỏ nhưng bắt đầu được tiếp thu các kiểu giáo dục và đào tạo nữ tính.

Sau này lớn lên nhớ lại, có một quãng thời gian rất dài, Thừa Ảnh đã cố gắng tìm hiểu nhưng vẫn không biết tiền của ba mình từ đâu ra, có thể gánh vác những khoản chi phí sinh hoạt và học phí cao như vậy. Nhà cô không phải kinh doanh, dĩ nhiên càng không phải quan chức, chỉ thấy ba cô vô cùng bận rộn. Thịnh thoảng cuối tuần, cô về nhà đều không gặp mặt được lấy một lần.

Cứ như vậy, cô đã ở trong ngôi trường quý tộc có thể nói bậc nhất tiếp nhận các phương tiện vừa mềm mỏng vừa cứng rắn hun đúc gần mười năm. Cuối cùng, cô mang theo hào quang của kết quả tổng hợp ba năm liên tiếp chuyển trường.

Đi Đài Bắc thật sự là một việc hết sức bất ngờ.

Ngày hôm đó, cô đang đến lớp học nhạc, trên đường bị hiệu trưởng gọi vào phòng làm việc, được biết ba cô đã thay cô làm thủ tục chuyển trường. Không quá hai ngày tiếp theo, tất cả đã được chuẩn bị ổn thỏa, cô bị đưa lên máy bay bay đến Đài Bắc.

Người đàn ông trẻ tuổi tiễn ra máy bay, cô vốn không biết là ai, chỉ biết tướng mạo bình thường, vẻ mặt nghiêm túc. Mà buồn cười nhất chính là, ba Yến từ đầu tới cuối không thấy ra mặt, chỉ thông qua điện thoại dặn dò cô vài việc. Sau đó, để người đàn ông xa lạ kia đưa cô và hành lý đến sân bay.

Thừa Ảnh không phải là người không có chủ kiến. Cũng chỉ có lần ấy, cô cảm thấy mình bị xách lên như một con rối, không biết chuyện gì cứ thế bị ai đó thao túng. Hơn nữa, việc sắp đặt rất trực tiếp và triệt để. Trong vòng mười mấy tiếng vượt qua đại dương, dường như hoàn toàn tách khỏi cuộc sống trước đó, từ nay về sau không còn liên quan. Đến Đài Bắc một tuần, cô không quen khí hậu nên bị tiêu chảy hành hạ mất mấy lượt. Nửa đêm phát sốt thực sự khó chịu, trong lòng cô không kiềm chế được thầm oán giận ba mình hơn trăm lần. Đương nhiên, kiểu chuyện như vậy lúc tỉnh táo cô tuyệt đối không thể làm được. Nói con gái thường có tình cảm bền chặt với ba, Thừa Ảnh không phải ngoại lệ. Trong suy nghĩ của cô, ba mình cao lớn như núi và rất đáng tin cậy, đồng thời lại có chút thần bí. Bề ngoài, trong một thời gian dài, Yến Cường làm việc cho một công ty thương mại nước ngoài. Nhưng trước mặt cô, ông không bao giờ đề cập đến nội dung công việc của mình. Hiếm khi rảnh rỗi, hai ba con thường ngồi trò chuyện, trên trời dưới đất, nghĩ đến chuyện gì thì nói chuyện ấy. Yến Cường đối xử

với cô như một người bạn, vì vậy, Thừa Ảnh sớm có tư tưởng độc lập. Nhưng cũng vì điều này, cô đã mơ hồ đoán Yến Cường dường như đang làm một công việc khó nói. Do đó, cô cố gắng kiềm chế sự hiếu kỳ, cho đến tận bây giờ vẫn không quan tâm. Mãi lâu sau, ba cô trong một lần thi hành nhiệm vụ bất ngờ mất mạng, cô mới biết ba mình làm công tác tình báo đã hơn hai mươi năm, phim ảnh trên ti vi vẫn gọi là: hắc bang nằm vùng.

Mười hai rưỡi trưa, Thẩm gia đúng giờ ăn cơm.

Hai ngày trước, Thẩm Lăng giống các bạn đồng môn đã ra ngoài để sưu tầm các bài hát dân ca, chắc phải nửa tháng sau mới có thể trở về. Bởi hôm nay bọn Trần Nam không đến nên căn nhà lớn như vậy có phần vắng vẻ.

Thật ra, cả sáng nay, Thừa Ảnh tra cứu cũng không hiệu quả. Giữa chừng thường xuyên bị phân tâm, cô đổ cho hôm qua liên tục gặp ác mộng và mất ngủ. Nên lúc ăn cơm, cô không có cảm giác ngon miệng, lơ đãng ăn được nửa bát cơm, định quay về phòng ngủ.

Ngược lại, Thẩm Trì hiếm khi ăn cơm ở nhà, lúc này đang khoan thai thưởng thức một bàn toàn thức ăn ngon do dì giúp việc làm, phong thái vô cùng nhàn nhã. Điện thoại di động để bên cạnh rung lên mấy lần nhưng anh chỉ đưa mắt liếc nhìn dãy số, hoàn toàn không để ý đến. Có thể, anh không muốn nghe điện thoại nhưng cũng không biết thế nào. Thừa Ảnh bỗng nghĩ đến cuộc gặp gỡ cô gái Đài Bắc hôm trước. Cô vẫn còn nhớ rõ hình dáng của cô ta, dáng dấp cao ráo khiêu gợi, khuôn mặt xinh xắn, nhìn khá trẻ, có lẽ chưa đến hai ba. Lúc nói chuyện, giọng nói có phần kiêu ngạo, không lễ độ, vừa nhìn đã biết là người bình thường được nuông chiều, cho nên mới không kiêng nể như vậy. Thế nhưng, là ai cưng chiều cô ta? Thẩm Trì sao? Có thể lọt vào mắt xanh của người đàn ông này, xem ra đúng là chuyện đáng khoe khoang.

Không giải thích được phỏng đoán này khiến cô có cảm giác khó chịu. Vài miếng cơm vừa mới miễn cưỡng nuốt xuống lại như muốn trào ra. Cô dứt khoát để đĩa xuống, nhất thời chưa rời khỏi chỗ. Đúng lúc Thẩm Trì ngẩng đầu lên, thờ ơ liếc nhìn cô, giọng nói hờ hững: “ Em ăn ít quá”.

Cô không lên tiếng trả lời, chỉ nhìn chăm chú vào gương mặt quá ư anh tuấn của anh, bỗng lên tiếng: “ Tôi đã gặp mặt Tiền Tiểu Phi ở Đài Bắc”.

“ Tôi biết”. Thẩm Trì dừng lại trong phút chốc rồi trả lời cô, sắc mặt bình tĩnh tiếp tục uống canh gà, tựa như dừng lại trong nháy mắt đó chỉ để nhớ lại cái tên này mà thôi. Trái lại, cô hơi giật mình nhưng ngay sau đó kịp thời phản ứng, cười nói: “ Anh đã sớm biết? Nhưng anh không hề nhắc đến?”.

“ Không phải em cũng chưa nói tới sao?”. Rốt cuộc, anh buông đôi đũa trong tay, nhìn về phía cô qua chiếc bàn ăn: “ Tôi nghĩ em đã quên chuyện này”.

Đúng là đã quên, ít nhất có một lần cô cũng cho là như thế. Nhưng giờ đây, cô mới nhận ra mình vẫn còn nhớ rõ ràng nữ sinh kia hôm đó ăn mặc quần áo kiểu dáng thế nào. Cái gọi là quên, chẳng qua chỉ là lừa mình dối người. Không biết tại sao, cô bỗng cảm giác nhức đầu, chân mày không kiềm chế được hơi nhíu lại nhưng vẫn gắng sức duy trì ngữ điệu bình tĩnh: “ Cô ấy gọi trực tiếp vào di động của tôi. Tôi không mong đợi tình huống này xảy ra, không hiểu vì sao điều đó vẫn xảy ra nhưng tôi hi vọng sẽ không còn có lần tiếp theo”.

Khoảnh khắc nhận được điện thoại của Tiền Tiểu Phi, cô hết sức kinh ngạc. Đã từ lâu, cô không can thiệp Thẩm Trì ở bên ngoài bất luận làm việc gì. Nhiều khi, cô còn tự thôi miên mình như chưa từng kết hôn nhưng lần này cô hình như bị một nỗi nhục nhã quá lớn và trực tiếp. Cuối cùng, một

cô gái trẻ tuổi gọi điện thẳng cho cô hẹn gặp mặt và chuyện muốn nói lại chính là nói về chồng cô.

Người ngồi đầu bên kia chiếc bàn dài không lập tức nói tiếp, dùng ánh mắt đen như mực, sâu thăm thẳm nhìn cô. Ánh mắt ấy hơi trầm, tia sáng mù mịt xen lẫn ngày mưa phát ra có cảm giác lạnh lẽo.

Cô ngồi tựa vào ghế, khuỷu tay chống lên nhấn vào thái dương đang đau đớn đập thành thạch, ánh mắt sụp xuống, mục tiêu rơi trên sàn nhà. Nửa ngày sau mới nghe thấy giọng nam trầm thấp mát lạnh truyền tới: “ Nếu tôi không hiểu sai thì điều em hy vọng chính là sẽ không có người gọi điện thoại cho em nữa?”.

Khi anh nói câu này, ngữ tốc rất chậm, dường như từng chữ từng chữ một từ đôi môi mỏng đẹp đẽ, gợi cảm phát ra, âm điệu bình thản không chút phập phồng, sâu trong ánh mắt mờ mịt một khắc cũng không rời khỏi khuôn mặt cô. Cô nhìn vào mắt anh, nhú mày không nói, coi như ngầm thừa nhận.

Anh im lặng, đem toàn bộ động tác của cô thu vào đáy mắt, bấy giờ mới đẩy ghế ra đứng lên, cười như không cười, hừ lạnh một tiếng, thân ảnh cao gầy lướt qua người cô, trước khi nghênh ngang rời đi còn nói một câu: “ Yên tâm, sẽ làm như em muốn”.

Cuộc nói chuyện kết thúc không tính là vui vẻ. Lúc đi, Thẩm Trì ngay cả điện thoại cũng không cầm. Nhìn chiếc điện thoại màu đen lại rung lên, Thừa Ảnh không bận tâm, đứng dậy trở lại phòng ngủ. Đương nhiên, cô cảm nhận được cuối cùng anh đã tức giận nhưng cô chỉ thấy buồn cười. Gặp chuyện như vậy, bản thân không tức giận, ngược lại, anh còn đánh đòn phủ đầu. Cô không hỏi anh và Tiền Tiểu Phi đã phát triển tới mức độ nào nhưng như vậy không có nghĩa là cô không muốn hỏi.

Đến tận bây giờ, cô không tin anh ở bên ngoài không có phụ nữ khác. Anh thường về nhà rất muộn, đôi khi là ngày hôm sau. Cô tiện tay nhặt quần áo anh mặc buổi tối tùy tiện vất xuống đất, lại ngửi thấy mùi nước hoa hoặc vết son mờ mờ lưu trên đó. Dĩ nhiên, chuyện này, bọn Trần Nam sẽ tuyệt đối không nói với cô.

Cô còn nhớ một lần, chính cô có hỏi: “ Đêm qua, anh ở cùng phụ nữ phải không?”. Qua một đêm, chiếc áo sơ mi vẫn thoang thoảng mùi nước hoa, sớm bị cô coi như rác ném vào chiếc sọt đựng quần áo trong phòng tắm.

Lúc ấy, Thẩm Trì vừa cạo râu xong đang xoa sữa rửa mặt lên mặt, dùng ngón tay nhẹ nhàng khoan khoái vuốt ve cằm, liếc trong gương nhìn cô, khóe môi khiêu khích, nét mặt có chút khinh bạc, ngữ điệu cũng lạnh như băng: “ Em để ý sao?”. Nụ cười trên mặt vừa lộ mẫn vừa châm chọc.

Đó là thời kỳ quan hệ của bọn họ tồi tệ nhất, một ngày khó nói được hai câu. Buổi sáng, khi đối mặt với tình trạng này, cô bỗng có cảm giác nhàm chán, lúc ấy không nói một lời, mở cửa đi thẳng xuống lầu. Trong lòng thực sự hối hận, có sao lại hỏi câu ấy, kết quả là đối lấy sự mỉa mai của anh.

Kể từ đó, chuyện dọn dẹp phòng ngủ tất cả đều giao cho dì giúp việc làm. Cuộc sống của anh bên ngoài, nửa câu cô cũng không hỏi qua.

Nhưng chuyện của Tiền Tiểu Phi thì khác.

Rõ ràng cô ta đến tận cửa, cả người cứ như vậy chân thực xuất hiện trước mặt cô, phá vỡ tình trạng nhắm mắt làm ngơ từ trước đến nay. Sau này, có một hình ảnh cụ thể, vì vậy, cô không thể không tưởng tượng tất cả các loại kịch bản. Khi tưởng tượng bỗng nhiên có mẫu thử nghiệm, tất cả mọi thứ cuối cùng trở nên chân thực, theo thời gian nhảy vào tâm trí cô, là hình ảnh của Thẩm Trì và một người phụ nữ khác.

Cảm giác này thật khủng khiếp.

Thừa Ảnh ngủ trưa một tiếng, trong đầu nhớ tháng sau có một cuộc giải phẫu quan trọng liền vội vàng xuống giường tiếp tục in tài liệu nghiên ngẫm cẩn thận.

Chẳng mấy chốc đã đến chiều muộn, dì giúp việc lên gõ cửa, hỏi cô có muốn uống canh trước sau đó ăn cơm không. Cô từ trong đồng thuật ngữ chuyên ngành ngẩng đầu lên, sắp xếp lại suy nghĩ, lúc ấy mới nhận ra bên ngoài quá yên tĩnh.

“ Buổi chiều, Thẩm tiên sinh đi ra ngoài, có lẽ sẽ không về ăn cơm tối”. Dì giúp việc nói.

“ Vâng”. Cô mỉm cười: “ Vừa lúc cháu chuẩn bị nghỉ ngơi cùng cô xuống lầu đây”.

Không gian không có Thẩm Trì, tuy không khí vắng lặng nhưng lạnh lẽo, cảm giác đè nén cũng giảm đi nhiều. Thừa Ảnh đứng bên chiếc cửa sổ sát đất ở phòng khách một lúc, mưa vẫn rơi, trời đã tối.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tĩnh Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Duyên Phận

Hội sở tư nhân cao nhất thành phố Hải Vân được xây dựng giữa sườn núi ở Tây Sơn, cách trung tâm thành phố nhộn nhịp rất xa, cô lập hoàn toàn với sự huyên náo ồn ã. Đường lên núi uốn lượn quanh co, dưới chân núi lấp lánh vô số ánh sao đầy màu sắc. Cảnh đêm của nửa thành phố được thu hết như thế, mà lưng chừng núi quanh năm sương mù lượn lơ, thanh tĩnh không như thế giới bên kia.

Người quản lý làm nhiệm vụ đêm nay là một phụ nữ trung tuổi, đích thân dẫn nhân viên phục vụ đến tặng rượu và đĩa trái cây, mỉm cười nói: “Thẩm tiên sinh đã lâu không tới đây”. Độc chiếm toàn bộ chiếc sô pha rộng lớn là một người đàn ông trẻ tuổi, lúc này đang vui mình chìm sâu trong bóng tối, đôi chân thon dài vắt chéo, một tay gác lên thành ghế, tay kia đặt thoải mái trên đầu gối, sắc mặt biểu hiện không rõ ràng, rốt cuộc chỉ trầm thấp ừ một tiếng đáp lại.

Quản lý đã sớm quen với thái độ như vậy. Câu lạc bộ này tiếp đãi không nhiều khách hàng, mọi người đều giống như Thượng đế, tùy tiện đắc tội với bất kỳ ai sẽ không có kết thúc tốt đẹp. Bởi vậy, tính cách và sở thích của mỗi vị khách đã sớm được bọn họ tìm ra. Có những vị khách thân thiện hòa nhã nhưng cũng có những vị khách kiêu căng lạnh nhạt. Ngoài ra, còn có một số ít, ví dụ như vị tôn thần trước mặt này, phải phụ thuộc hoàn toàn vào tâm trạng của anh ta ngày hôm đó. Khi tâm trạng tốt, anh ta cùng đồng bọn sẽ buông vài câu bông đùa. Nhưng đêm nay, quản lý nhìn sắc mặt liền quyết định nhanh chóng là ít mở miệng thì tốt hơn.

Bao quanh hai bên chiếc sô pha, bọn Trần Nam bắt tay vào việc rót rượu vào ly. Thấy quản lý vẫn đang ở bên chờ đợi, một người trong bọn hơi

giương mắt lên, thuận miệng dặn dò: “ Gội vài người nữa đến cùng chơi xúc xắc”.

Quản lý không đáp, nhìn người đàn ông trẻ tuổi hơn ra dấu, nét mặt tươi cười quay lại giải thích: “ Tiếc quá, hai hôm nay Tiểu Băng bị bệnh nên không tới”.

Những lời này là nói với Thẩm Trì. Cho nên, giọng nói vừa hạ xuống, tất cả mọi người không ai lên tiếng. Mất một lúc lâu mới thấy gương mặt tuần tú lộ từ bóng tối ra ánh sáng. Thẩm Trì hơi nghiêng người, cầm ly rượu từ chỗ Trần Nam, chậm rãi uống hai ngụm, cười như không cười, nói: “ Cô nhớ rõ thật”.

Trần nhà hình tứ giác chứa ánh đèn dịu dàng, lúc này vừa vắn in lên sườn mặt của anh, chiếu vào cặp mắt đen như mực, ẩn hiện nhấp nháy. Không hiểu sao, tim của viên quản lý bỗng đập nhanh hơn hai nhịp vì nghe không ra những lời ấy là khích lệ hay còn có ý gì khác. Chỉ cảm thấy nụ cười khê của anh trong mắt bà ta thật thâm sâu khó lường.

Người gọi tới chơi vẫn chưa đến.

Thẩm Trì vừa uống rượu, vừa dùng ngón tay khoác lên thành ghế sofa gỗ nhẹ, nhìn như không tập trung, từng nhịp từng nhịp rất có tiết tấu. Quản lý lặng lẽ di chuyển hai bước sang bên. Nếu đổi lại là ngày thường, cũng không đến mức lạnh như băng mỏng nhưng bà ta đoán hôm nay tâm trạng của anh không tốt. Vì vậy, trong lúc nhất thời không tiện nói thêm. Nhưng với Tiểu Băng, bà ta chắc chắn không nhầm lẫn. Kể từ một năm trước được Thẩm Trì nhìn trúng và hầu như một mình nắm giữ. Cô ta thường được dẫn ra ngoài ăn khuya hoặc đi dạo, sau đó dành riêng một chiếc xe đưa về. Có thể thấy quả thực rất được sủng ái. Ít nhất ở đây, bà ta chưa thấy người thứ hai nào có được đãi ngộ như Tiểu Băng và được lọt vào mắt xanh của Thẩm Trì trong một thời gian dài như vậy.

Nhưng bà ta thấy khó hiểu. Điều kiện chung của cô gái kia không phải là tốt nhất, đáng người thiếu nóng bỏng, tài năng không xếp hạng đầu. Có lẽ, chỉ có duy nhất khuôn mặt là hơn người, dường như được Trời cao thiên vị, thật sự xinh xắn, nhìn tràn đầy sinh lực, lúc nào cũng như ngậm một đầm nước suối, dưới ánh đèn u ám của câu lạc bộ càng hiện ra rực rỡ. Bà ta không biết Thẩm Trì có coi trọng điều đó hay không, dù sao bà ta vẫn nhớ, hình như lần gặp mặt đầu tiên, Tiểu Băng đã thuận lợi chiếm được sự chú ý của Thẩm Trì.

Một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên, rất nhanh có năm sáu cô gái nối đuôi nhau bước vào. Trong đó có mấy người đã làm ở đây đủ lâu, sớm quen biết với bọn Trần Nam, chủ động ngồi xuống cạnh bọn họ. Cuối cùng, còn lại cô gái tóc ngắn có khuôn mặt trái xoan đứng giữa phòng nhìn xung quanh, do dự bước về phía chiếc ghế sofa chính.

“ Sao thế, lẽ nào tôi sẽ ăn thịt cô?”. Thẩm Trì ngồi trũng sâu trên chiếc ghế sofa, chân trái gác lên đùi phải, vẫn là gương mặt nhàn nhã thoải mái, vẫn là nụ cười như không cười, ánh mắt nheo lại liếc nhìn.

Quản lý vội vàng cười giảng hòa: “ Trần Khiết mới tới, chưa quen quy tắc, mong Thẩm tiên sinh thông cảm”. Một mặt nhéo lên chiếc eo nhỏ nhắn đẩy về phía trước, ý bảo cô mau xin lỗi. Bấy giờ, có người cười nói: “ Ồ, cũng họ Trần. Anh Nam và cô có khi là họ hàng ấy nhỉ”.

Ở bên này, Trần Nam và một cô gái đang lắc chiếc cốc đựng xúc xắc, tiếng va chạm loảng xoảng của viên xúc xắc khá lớn, chỉ vội vàng ngẩng lên nhìn lướt qua, cười cười không nói chuyện. Cô gái tên Trần Khiết dưới sự giục giã của quản lý, cuối cùng cũng ngồi xuống bên cạnh Thẩm Trì, cách xa hơn mười cm. Thẩm Trì mỉm cười, uống một ngụm rượu xong mới quay lại hỏi cô: “ Nhìn tôi đáng sợ lắm sao?”.

“ Không phải”. Trần Khiết vội vàng lắc đầu, cầm chiếc ly không để trên bàn, đổ hơn nửa ly rượu vào đó, hai tay giơ trước mặt Thẩm Trì, nói: “

Thẩm tiên sinh, lần đầu gặp mặt, em mời ngài”.

Dưới ánh đèn, gương mặt trái xoan có vẻ trẻ con, ngũ quan thanh tú, mắt nhỏ, lông mày hẹp dài, đôi môi mỏng sáng màu hồng nhạt ngọc trai. Tướng mạo đó làm cho Thẩm Trì cảm thấy quen thuộc nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không nhớ nổi là đã từng gặp ở đâu. Thẩm Trì nhìn dáng dấp cẩn trọng của cô, cầm chiếc ly uống một ngụm rồi đưa mắt nói với quản lý: “ Có phải Tạ Ngũ ở phòng bên cạnh không? Vừa rồi đi vào, hình như tôi thấy xe của anh ta”.

Quản lý biết anh và Tạ Trường Vân quen biết nhau, thỉnh thoảng chạm mặt ở đây đều hai phòng làm một, sau cùng còn cùng nhau rời đi. Vì vậy, quản lý liền thú nhận: “ Đúng vậy, buổi tối Tạ tiên sinh có dẫn một người bạn tới đây”.

Thẩm Trì hiểu ra, đáp lời: “ Ở bên đấy anh ta có khách, tôi sẽ không qua. Cô đi nói với anh ta, có rảnh thì lại đây ngồi”. Quản lý rất nhanh liền đi ra ngoài. Thẩm Trì không hề lên tiếng, chỉ nhìn những người khác đang chơi sôi nổi. Một lát sau bỗng mở miệng hỏi: “ Bao nhiêu tuổi?”.

Người ngồi bên cạnh căn bản không kịp phản ứng, cho đến lúc anh xoay đầu lại hỏi thì mới ngẩn người, nhỏ giọng trả lời: “ Hai mươi hai ạ”.

Hai mươi hai...

Anh yên lặng đem số tuổi này lặp lại lần nữa trong đầu. Thẩm Trì vô thức lắc lắc ly rượu, chất lỏng màu hổ phách dưới ánh đèn tẩm tối hiện ra một cách huyền bí mà rực rỡ đẹp đẽ. Anh và Yến Thừa Ảnh chia tay nhau ở Đài Bắc, sau đó gặp lại nhau ở biên giới Trung Quốc – Miến Điện. Năm đó, hình như cô cũng hai mươi hai tuổi. Tính ra chỉ sáu hay bảy năm nhưng đôi khi nhớ lại, những chuyện ấy dường như đã xa cách lâu lắm rồi.

Kỳ thực, từ trước đến nay, những người vô vị anh không quá để tâm, duy chỉ có mọi điều về cô, vô luận là quá khứ đã qua bao lâu nhưng anh

vẫn nhớ rõ ràng. Năm đó, trên đường biên giới Miến Điện bằng phẳng, Yến Thừa Ảnh hai mươi hai tuổi, một lần nữa xông vào thế giới của anh. Khi ấy, cô xinh đẹp như một bức tượng cực quang, đôi mắt tươi sáng mạnh mẽ, sớm theo anh tiến sâu vào thế giới vô cùng xám xịt. Từ biệt Đài Bắc, anh chưa từng nghĩ bọn họ sẽ gặp lại nhau lần nữa.

Nhưng một ngày kia, cô bỗng dịu dàng vui vẻ xuất hiện, chấp tay đằng sau, mặt hơi ngước lên nói: “Thẩm Trì, đã lâu không gặp”. Tựa như kinh ngạc, tựa như quá vui sướng, tròng mắt lộ ánh sáng lấp lánh, so với ánh lửa trại phía xa xa càng thêm sáng rực. Lúc đó, anh vừa hoàn thành xong một cuộc giao dịch, từ Uyển Đình đến thị trấn Mang (1), được mời ở lại tham gia vào đêm lửa trại Songkran (2) hàng năm. Mời người cũng là có dụng ý khác. Trong vài năm, thế lực của Trầm gia mở rộng rất nhanh, anh đưa xúc tua vươn tới biên giới phía Tây Nam, khó tránh khỏi mang đến cho dân bản xứ một ít tình cảm. Anh đối với loại hoạt động này không hứng thú lắm. Anh ở lại thị trấn Mang tổng cộng một ngày hai đêm. Trong đêm cuối cùng, anh thấy cô xuất hiện trong tối lửa trại. Tháng tư ở Vân Nam, khí hậu oi bức. Anh uống chút rượu, thực ra không say nhưng khi nhìn đôi mắt sáng như sao của cô bỗng thấy ngơ ngẩn.

Rất nhiều ký ức xông tới, dĩ nhiên tất cả đều là về cô. Thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, mặc áo sơ mi trắng và chiếc váy ngắn màu xanh, tan học trở về nhà làm bài tập, lém lỉnh vô cùng. Cô và anh là hai thế giới khác nhau. Anh nhớ mang máng nhà cô của Thừa Ảnh ở Đài Bắc, bởi anh đã từng một lần đứng dưới lầu đợi cô. Nửa đêm, cô lén lút chạy ra ngoài, ăn mặc đơn giản, áo thun quần jeans, hơi lo lắng, thấp giọng hỏi anh: “Mặc như vậy được không?”.

Anh khởi động chiếc xe máy phân phối lớn, tiếng ga xe ầm ỉ vang lên, ném chiếc mũ bảo hiểm cho cô. Sau này, cô nhìn anh thừa nhận, từ lúc sinh ra cho đến giờ, đó là lần đầu tiên cô ngồi xe máy đi hóng gió. Khi bọn cô phóng ầm ầm lướt qua những chiếc ô tô, bên tai truyền tới những tiếng la

hét như dự đoán. Anh thấy buồn cười, sau khi xuống xe nhìn mặt cô trắng bệch, nâng khóe môi lên hỏi: “Sợ à?”.

“Không có”. Cô thở hỗn hển, một tay cầm mũ bảo hiểm, một tay vén lọn tóc vào sau tai: “Chỉ là không quen thôi”. Thế nhưng, một động tác như vậy bỗng làm anh bị phân tâm. Trên đường đi, gió mạnh thổi tung mái tóc dài của cô, nhiều lần cọ sát vào má anh, mang theo mùi thơm phảng phất, khiến anh cảm thấy ngứa ngáy, như nhột đến tận tim.

Nửa năm sau, anh rời khỏi Đài Bắc. Đêm ấy trước khi đi, anh nhìn thấy đèn phòng ngủ của cô vẫn sáng đến tận khuya. Cô nằm bò trên bàn học bài, sau đó hình như cầm quần áo đi tắm, đến khi quay lại, trên tay cầm chiếc máy sấy, đứng dựa bệ cửa sổ sấy tóc. Tóc của cô rất dài, vừa thẳng vừa đen như tơ lụa, không dễ thổi khô.

Đó là mùa hè Đài Bắc, trong không khí tràn ngập hương hoa quế, tựa như mùi thơm trên tóc cô, một loại hương tinh tế và ngọt ngào. Trước đêm ấy, anh chưa từng trải qua chuyện nào như vậy. Anh đã dành vài tiếng chỉ để đứng dựa bờ tường đối diện nhà cô, vừa trầm mặc hút thuốc, vừa nhìn ngọn đèn sau đó tắt phụt. Cho đến vài năm sau, trong một thành phố ở biên giới xa xôi phía Tây Nam, họ lại gặp nhau lần nữa, khiến anh từ không tin vào số mệnh không khỏi nghĩ trên đời này thật sự có duyên phận.

Anh không kiềm chế được mang theo ý cười trong mắt, nhìn vào mắt cô chất vấn: “Có khỏe không?”

“Cũng không tệ lắm”. Dưới ánh lửa phía xa xa, cô cười đến nổi mặt mũi như dẫn ra, nói cho anh biết mình tới du lịch.

“Một mình à?”.

“Vâng, một mình vác ba lô đi du lịch”

Anh không nói gì. Cách đó không xa, tiệc lửa trại vô cùng náo nhiệt, những tràng cười và những tiếng hát nhẹ nhàng truyền tới. Bỗng nghe cô nói: “ Đói quá”. Giọng nói ngập ngừng, có vẻ ủy khuất, tựa như đứa trẻ đáng thương. Kết quả, đến khu vực thành phố tìm được nhà hàng mới biết ngay cả cơm tối cô cũng chưa ăn.

“ Một người đi du lịch càng phải đảm bảo dinh dưỡng và giấc ngủ, tránh bị bệnh trên đường và không có ai chăm sóc...” Anh ngồi đối diện với cô, vừa hút thuốc vừa dạy cô những kiến thức cơ bản.

Cô không ăn cay tốt, đồ ăn Vân Nam lại chú trọng khẩu vị này, cay xè khiến cô không nhịn được dừng lại liên tục uống mấy ngụm nước lớn, sau mới trả lời anh: “ Thực ra, điều đó sẽ được tính là tốt nghiệp đi du lịch. Tôi cảm thấy rất có hứng thú với vùng đất này, khó mới có thể tìm thấy cơ hội, lần sau có muốn đi, không biết phải đợi đến khi nào”.

“ Năm nay cô tốt nghiệp đại học à?”

“ Đúng vậy, nhưng tôi chỉ dựa vào sách vở cho nên mọi vật vả còn chưa được tiếp cận”.

“ Học ngành gì?”. Hình như anh đã bị khí thế và sắc mặt trẻ con của cô chọc cười, sau đám khói thuốc trắng mờ nhạt, anh hơi nheo mắt hỏi.

“ Y khoa”.

Anh sửng sốt, nghiêng người cầm mẫu thuốc gậy vào gạt tàn, thần nhiên đánh giá: “ Cứu người, một sự nghiệp vĩ đại”.

Cô gạt đầu thừa nhận: “ Đó cũng là lý tưởng của tôi”.

“ Không tệ”. Ngữ khí của anh rất bình thản, đơn giản nghĩ tới nghề nghiệp của mình, đối lập rõ ràng, dễ nhận thấy có chút hài hước và châm chọc.

Sau khi ăn xong anh mới biết cô phải tá túc nhà dân. Anh suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “ Đêm nay, cô đi theo tôi”. Cô hơi hoảng hốt, nhìn chằm chằm vào đôi mắt sáng ngời của anh. Anh thấy buồn cười, nói: “ Cô đang nghĩ linh tinh gì vậy? Tôi lo cô là con gái sẽ không được an toàn. Đi thôi, tôi giúp cô sắp xếp chỗ ở”.

Anh thông dong đi về, lập tức nghe tiếng chân của cô đuổi theo. Đúng là ngủ đêm ở nhà dân thật sự không an toàn. Nhưng ở vùng đất này, cô bỗng nhiên bên cạnh anh ở chỗ đông người đã sớm bị không biết bao nhiêu ánh mắt dõi theo.

Cuối cùng, anh mở cho cô một phòng trong khách sạn, ngay bên cạnh phòng mình. Trước khi chia tay, anh cầm thẻ phòng đưa cho cô rồi dặn dò: “ Có việc gì thì gọi điện cho tôi”. Cô ghi nhớ dãy số di động của anh, vẫy tay, vui vẻ chúc ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, anh dùng điện thoại phòng đánh thức cô dậy. Khi ăn sáng, anh hỏi: “ Cô muốn đi đâu tiếp?”. Thật ra, cô không có kế hoạch gì đặc biệt nhưng muốn tiện đường đi thăm thú Thụy Lệ (1). Anh nghe xong cảm thấy buồn cười, chính mình mấy hôm trước mới từ bên kia sang đây nhưng anh vẫn tỉnh rụi nói: “ Cùng đi nhé”. Chỉ vì đêm qua sau khi trở về phòng, anh nhận được tin, hình như có ai đó thật sự đang chọn thời cơ để hành động, mà anh thì không muốn đưa cô vào chỗ nguy hiểm. Hành trình Tây Nam lần này, anh dẫn theo đoàn xe của mình. Hơn chục chiếc Land Rover cải trang hùng hổ xếp thành chữ khai đi trên đường, nhìn thấy cô gần như trợn mắt há mồm.

“ Rốt cục là anh đang làm gì vậy?”.

“ Bán xe”. Anh nói đùa. Ngay cả Trần Nam đang ngồi bên ghế phụ đằng trước cũng không nhịn được quay lại liếc nhìn, sau đó lập tức nín cười xoay mặt đi như không có chuyện gì xảy ra.

“ Tôi không tin”. Cô bỗng như nghĩ đến việc gì đó. Vì vậy, nghiêng người sang phía anh ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo anh lại gần một chút.

Những đám mây trên bầu trời rộng lớn, ánh dương ban ngày rực rỡ xuyên qua cửa sổ xe chiếu lên người cô làm cho mái tóc đen nhánh được phủ một lớp màu vàng nhạt. Tóc của cô dường như ngắn hơn so với hồi ở Đài Bắc nhưng vẫn suôn thẳng và đẹp như lụa. Cô nghiêng người, đưa lưng về phía ánh sáng chói mắt, khẽ mím môi cười xinh xắn.

Giống như năm ấy.

Trong xe rung nhẹ, anh nhìn đôi má hình cung xinh xắn mềm mại của cô như có chút không thật. Trầm mặc chỉ trong chốc lát, anh mới di chuyển về phía cô, tùy ý phối hợp chiều cao hơi thấp của Thừa Ảnh. Hơi thở khe khẽ sát bên tai, mang theo mùi hương đặc biệt: “ Hình như anh vẫn còn nợ tôi một buổi đi dạo và một bữa ăn”. Thanh âm của cô rất thấp, hiển nhiên không muốn những người ở đằng trước nghe thấy. Anh dừng lại mất hai giây rồi bỗng bật cười, cũng thấp giọng như thế trả lời: “ Tôi nhớ “.

Hồi ở Đài Bắc, hình như cô đi xe máy hóng gió nhiều nên nghiện. Rõ ràng một cô gái bình thường hiền lành như vậy, đối với sự việc ấy lại nảy sinh nhiệt tình cao độ. Mỗi lần đi dạo đêm về, anh hay dẫn cô đến một tiệm nổi tiếng ven đường ăn chút gì đó rồi đưa cô về nhà. Thông thường, không chỉ có cô và anh, còn có cả đám huynh đệ của mình, mỗi người đều mang theo bạn gái. Thật ra cũng chỉ có cô và đám người này là không hợp nhau. Ở Đài Bắc chưa được một năm, cô là hoa hậu giảng đường với kết quả học tập xuất sắc, văn thể mỹ đều đứng đầu, đúng là một học sinh giỏi đạt chuẩn. Với đám nữ sinh mặc váy da, nhuộm tóc, xỏ bảu tám lỗ tai đương nhiên không phải cùng một loại. Nhưng cô vẫn hòa lẫn như cá gặp nước, xưng hô mật thiết, đối với họ vô cùng hòa hợp. Lần hoạt động tập thể cuối cùng, anh lại lỡ hẹn. Khi anh đột ngột rời khỏi Đài Bắc, gần như một câu chào hỏi cũng không có, cứ như vậy mà đi. Anh không nghĩ cô vẫn nhớ, cho dù khoảng cách thời gian đã qua năm sáu năm. Hình như anh không nghĩ đến,

sau cuộc hành trình Tây Nam đã qua năm sáu năm, chính anh vẫn nhớ y nguyên chuyện xưa.

Lúc Tạ Trường Vân đẩy cửa tiến vào, mấy chai rượu trên bàn đã trống rỗng. Thấm Trì hơi nheo mắt, ngồi không nhúc nhích, chỉ tùy ý vung tay lên chào anh ta: “ Ngồi đi”. Rồi cười nói: “ Nghe nói dạo này anh không ở trong nước?”.

“ Hôm qua mới về”. Tạ Trường Vân ngồi xuống, cởi cúc măng sét, đem tay áo xắn lên, có lẽ đã tiễn khách về, cho nên mới thoải mái như vậy. Bên cạnh có người của Thấm Trì rót nửa ly rượu đưa tới, gọi: “ Ngũ ca”.

Tạ Trường Vân đứng thứ năm trong Tạ gia. Gia đình anh ta là một gia tộc lớn, anh em họ hàng tính ra cũng phải hai mấy ba mươi người, tên đều đệm chữ “ Trường”, gọi tên không bằng gọi ngôi thứ cho giản tiện. Vì vậy, từ nhỏ tới lớn, bạn bè gần như không gọi tên của anh ta theo thói quen, thuộc hạ của Thấm Trì cũng theo Thấm Trì, gặp mặt đều cung kính gọi một tiếng “ Ngũ ca”.

Tiễn khách xong, Tạ Trường Vân thanh thoi ngồi xuống bảo quản lý mang rượu gửi ra (2), ngồi trên ghế lô cho tới rạng sáng. Lúc ra khỏi cửa, tất cả mọi người hình như đều say. Bước chân của Thấm Trì hơi chênh vênh, đi ra một hai bước thì được một đôi tay nhẹ nhàng đỡ lấy. Anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua, là cô gái có đôi mắt hẹp dài ngồi cả đêm bên cạnh.

“ Thấm tiên sinh, ngài cẩn thận”. Vẫn là giọng nói nhỏ nhẹ. Anh chăm chú nhìn cô ta hai giây rồi rút tay ra khỏi cánh tay đó, vỗ vai Tạ Trường Vân: “ Trên đường đi chậm thôi”.

Lái xe của Tạ gia lái xe xuống núi trước, đèn xe vụt sáng trên đường núi quanh co rồi nhanh chóng mất hút. Thấm Trì nửa nằm nửa ngồi ở sau ô tô, chờ xe khởi động mới gọi một tiếng: “ Trần Nam”. Trần Nam vội vã trả

lời, đồng thời từ chỗ ghế lái phụ quay đầu lại, còn tưởng anh có việc gì cần, kết quả chỉ thấy anh nhắm mắt chậm rãi hỏi một câu: “ Đã xem Hoa Mộc Lan chưa?”.

Câu hỏi này hơi khó hiểu. Trần Nam nghi ngờ mình uống nhiều rượu nên nghe nhầm, đang do dự chưa trả lời, chợt nghe Thẩm Trì thấp giọng nói tiếp: “ Phim hoạt hình của Hollywood, Hoa Mộc Lan...Cô gái vừa ngồi bên cạnh, dáng dấp trông giống thế”.

Trần Nam thận trọng suy nghĩ, anh ta thật sự không chú ý đến “ người nhà” họ Trần ấy, trái lại anh ta nhớ đến một chuyện khác: “ Trước đây em thường hay mua giúp chị dâu rất nhiều đĩa phim hoạt hình. Trong nhà có thể có bộ này đây”. Anh ta nghi ngờ Thẩm Trì ở nhà cũng đã xem qua, nếu không sao anh lại tiếp xúc với thứ đó?

Lúc này, Thẩm Trì im lặng, như có như không: “ Ừ” một tiếng. Thật ra, buổi tối Trần Nam cũng uống nhiều rượu, suy nghĩ không thể sáng suốt như bình thường. Mọi ngày trước mặt Thẩm Trì nhắc đến Thừa Ảnh là điều cấm kỵ, anh em bọn họ đều cố gắng tránh xa những câu chuyện có chủ đề kiểu ấy. Nhưng đêm nay, đầu lười anh ta như bị buộc nút, ngay cả tư duy cũng như bị bện chặt cùng một chỗ, điều tự nhiên kiêng dè không được lại trôi chảy nói ra không bị phát hiện.

Một lúc lâu, anh ta thấy Thẩm Trì này giờ không nói gì mới lại hỏi: “ Anh muốn uống nước không?”. Thẩm Trì vẫn duy trì tư thế nửa nằm nửa dựa không nhúc nhích, mắt nhắm như cũ, giọng nói hơi khàn nhắc nhở: “ Mở cửa xe xuống”.

Bên ngoài vẫn còn mưa, cửa sổ xe hạ xuống hơn nửa, nước mưa lẫn trong gió thoáng cái tất cả đều nhẹ nhàng bay vào. Trần Nam sợ anh bị cảm lạnh, từ chỗ ngồi cầm một tấm thảm mỏng chuẩn bị sẵn, xuống xe đi vòng ra phía sau, thò người vào đắp lên cho anh. Nhưng anh vẫn không động

đây, hơi thở hơi nặng nề, xem chừng say thật. Về đến nhà, đi giúp việc ra đón, Thẩm Trì dường như đã tỉnh táo, đi nhanh lên lầu.

Phòng ông chủ là một căn phòng đôi lớn, bên ngoài phòng sinh hoạt, góc tường sáng ánh đèn, phòng ngủ tối đen một mảng. Anh đứng ở cửa phòng ngủ do dự một lúc, rốt cục mới đẩy cửa đi vào. Thông qua ánh sáng yếu ớt, anh có thể thấy một thân ảnh đang nghiêng người nằm cuộn tròn trên giường, từ tư thế đó chắc hẳn cô thường hay ngủ xoay lưng về phía anh. Anh cứ như vậy đứng giữa phòng ngủ lẳng lặng nhìn một hồi, tay bắt đầu cởi quần áo.

Nước lạnh từ vòi sen kích thích lên da, đối lập với chất còn trong máu bị thiêu đốt nóng hổi, đối lấy cảm giác tinh tế không được thoải mái lắm. Buổi tối, anh không ăn cơm, lại uống rất nhiều rượu, lúc này chỉ cảm thấy dạ dày trống rỗng khó chịu. Tắm qua loa xong, tùy tiện lau tóc rồi ném khăn tắm đi ra ngoài. Tiếng động không tính là quả nhỏ nhưng người phụ nữ trên giường căn bản như không bị anh đánh thức, lúc đi vào tư thế thế nào, bây giờ vẫn vậy.

Bây giờ là 4h45' sáng, từ lâu, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô đã khác anh. Ít thời gian gặp mặt, cơ hội nói chuyện càng ít. Anh tới bên giường, bàn tay đỡ lấy bờ vai hơi gầy của cô, nhẹ nhàng xoay lại. Quả nhiên, anh vừa chạm vào cô, cơ thể cô liền cứng đờ. Cô đã tỉnh, có thể vẫn luôn tỉnh táo, chỉ là giả bộ ngủ mà thôi.

Trong bóng tối không ai nói chuyện nhưng Thừa Ảnh đã mở mắt. Lúc phát hiện khoảng cách của anh rất gần, một khoảng cách cận kề gần như nguy hiểm. Trên người anh mát lạnh mùi vị tắm gội nhưng hơi thở lại thoang thoảng mùi thuốc lá và rượu. Cô theo bản năng nhú mào định xoay mặt nhưng một giây tiếp theo đã bị anh cường ngạnh giữ cầm. Cô chưa kịp lên tiếng đôi môi ẩm áp đã bị ép xuống.

Trong nháy mắt, tim cô đập mạnh và loạn nhịp, có lẽ vì động tác bất ngờ, hoặc đơn giản chỉ vì hơi thở này vô cùng quen thuộc. Phản ứng nguyên thủy nhất của cơ thể cũng là thành thật nhất, cho tới bây giờ sẽ không bao giờ nói dối. Cô quen với hơi thở đã sớm thâm nhập tận trong xương tủy của anh nhưng hết lần này đến lần khác....Hai năm dài bất hòa đã khiến cô có phần hoảng hốt.

Trong bóng tối, một chân anh quỳ ở mép giường, một tay đè lên vai, một tay giữ lấy mặt cô. Cô không tự chủ được đưa tay ra lại chạm vào cơ thể trần trụi và da ngực hơi lạnh của anh. Cô như chạm phải điện, chỉ dừng trên đó một giây rồi vô thức rút tay về, tiện đà đổi thành dùng chân ngăn chặn.

Mặc dù, anh uống rượu nhưng lực đạo khổng lồ vẫn vô cùng tốt. Trước động tác của cô, anh dùng chân mình đè lên đầu gối cô, vừa không đau lại khiến cô di chuyển khó nhọc. Cứ như vậy, trong vòng hai ba giây, cô đã bị anh dễ dàng áp chế dưới thân. Cô không rõ đêm nay anh rốt cuộc muốn làm gì.

Bọn họ đã lâu lắm rồi không hôn môi, ngay cả ôm cũng không có. Hàng đêm ngủ chung trên một chiếc giường nhưng ở giữa như có một bức tường cao vô hình, cắt đứt mọi đụng chạm và trao đổi nhiệt độ cơ thể. Rất nhiều đêm, cô tỉnh dậy sau khi gặp ác mộng, qua ánh trăng mờ ảo đều thấy bóng lưng anh. Rõ ràng, đưa tay ra có thể chạm vào, gần trong gang tấc mà xa cách nghìn dặm không vượt qua nổi. Đêm không biết bao nhiêu lần, cô tình nguyện không giật mình tỉnh giấc trong ác mộng. Bởi vì cảm giác đó vô cùng khó chịu, thậm chí so với gặp ác mộng còn khiến người ta khó chịu hơn.

Giữa cô và anh, tất cả từ lâu đã trở nên xa lạ, xa lạ đến đáng sợ. Khi môi anh gián tiếp vuốt ve môi cô, cuối cùng lúc sắp cận được hàm răng đang khép lại của cô, cô liền liều lĩnh hung hăng giơ khuỷu tay lên tấn công anh. Cô chưa từng học qua một chiêu thức võ thuật nào nhưng lần này cô

cứng rắn đánh mạnh vào ngực anh. Dĩ nhiên, anh không đề phòng. Trong bóng đêm, nghe thấy anh rên lên một tiếng, cô không biết mình đã chạm vào đâu nhưng chắc chắn rất đau, ngay cả lực đạo ở chân đều không tự chủ được mà buông lỏng. Vì vậy, cô liền thừa dịp trốn xuống giường.

Thế nhưng chân chưa chạm đất đã bị anh ném quay trở về giường. Hình như anh đã thật sự nổi giận, bởi vậy mà động tác không hề nhẹ nhàng, cú ngã làm cô choáng váng. Sau khi nhất thời choáng váng, cô hết sức tức giận, cũng không biết sức mạnh sinh ra từ đâu, cô vươn người bật công tắc đèn đầu giường. Thoáng cái ánh sáng chói mắt đã tỏa khắp phòng. Hai người đều vô thức quay đầu đi, đợi cho mắt thích ứng. Cô tức giận đến nỗi cơ thể run lên, cắn răng nghiêng lợi gào thét: “Anh muốn làm gì?”.

Thân trên của Thẩm Trì không hề che đậy, ngực có một vết đỏ không lớn không nhỏ, hiển nhiên là mới vừa rồi bị cô dùng sức xô phải. Đầu vai của anh thấp thoáng sót lại giọt nước, nửa mái tóc ngắn đen nhánh còn ướt, rủ xuống tùy tiện trên trán, khiến ánh mắt lộ ra mờ nhạt. Anh thô bạo kéo cô qua, cười một tiếng, khuôn mặt lạnh lùng hỏi vặn: “Em cảm thấy thế nào?”.

Có lẽ anh chưa thật sự nổi giận, sức lực lần này rất lớn, cô bị bất ngờ không kịp đề phòng, trọng tâm đứng chênh vênh trên chiếc giường vốn mềm mại, cả người bị anh kéo đến trước mặt, bàn chân giầy dựa đập trong không khí, cứ như thế bị ngã xuống giường. Dù sao cũng là trọng lượng của người trưởng thành, lại từ độ cao bất ngờ ngã xuống, ngay cả Thẩm Trì cũng không khống chế được. Cuối cùng, lưng cô bị ngã lộn trên sàn nhà, một tay được anh giữ lấy. Cô cảm thấy đau, cho dù vào thời điểm định mệnh, anh đã dùng toàn bộ cánh tay trái lót sau gáy cô để giảm bớt sự va chạm, khi chạm vào nền nhà cô vẫn đau nổ đom đóm mắt.

Thẩm Trì dùng một bên đầu gối chống xuống đất, thấy môi cô trở nên trắng bệch, nằm trên sàn nhà không nhúc nhích. Anh cho rằng cú ngã này đã chạm vào chỗ nào đó, đang định cúi đầu cẩn thận kiểm tra thì cô đập

một cước đồng thời giãy cánh tay bị cầm kia ra. Anh thuận thế lui sang bên, ánh mắt vẫn nhìn cô, xem cô hít một hơi tự mình đứng lên bình yên vô sự. Lúc này, một tay anh mới ôm lấy mép giường, lặng lẽ từ từ đứng dậy.

Sắc mặt cô vẫn trắng, không biết vì đau đớn hay còn bức bối, không ngừng thở hỗn hển, đôi mắt hoảng loạn và tức giận lúc trước đã phục hồi, lạnh đến mức như có thể ngâm cả một tảng băng di động. Đã lâu cô không đối mặt thẳng thắn nhìn anh. Đối mặt với anh, cô trầm mặc một lúc, sau cùng như hạ quyết tâm, cắn răng nói từng chữ trong lòng: “ Anh ở bên ngoài đụng chạm với những phụ nữ khác, đừng về chạm vào tôi. Tôi cảm thấy bẩn lắm”.

Một tuần sau, cô chủ yếu trực ở phòng khám. Phòng khám ở bệnh viện là nơi luôn tấp nập nhất, từ tám giờ sáng bắt đầu gọi tên cho đến năm rưỡi chiều. Y tá liên tục chuyển bệnh án, uống hộp nước không có thời gian, buổi trưa cũng chỉ có mười lăm phút để ăn.

Ở căn tin xếp hàng lấy được đồ ăn, Thừa Ảnh liền đi tìm chỗ trống, không bao lâu bên cạnh có người ngồi xuống, đó là y tá trưởng Kim Na ở khu nội trú:

“ Này, nghe nói chủ nhiệm Lý đã ly hôn”. Kim Na vừa ăn cơm vừa ngồi bên cạnh nhỏ giọng nói.

“ Thật à?”.

“ Ừ, hôm qua cô không có ở đây, một đồng nghiệp thấy một cô gái trẻ lái xe đưa ông ta đi làm. Sau đó nghe ngóng, có người nói họ đã ly thân từ đầu năm, hiện ông ấy là người chủ trì yêu cầu ra tòa. Giấu diếm kín thật đấy”.

“ Ừm”. Thừa Ảnh và người bên cạnh không tiếp xúc nhiều, cũng không tiện buôn chuyện, chỉ thuận miệng nói một câu: “ Việc đời khó liệu”.

Kim Na khịt mũi: “ Tôi thấy đàn ông không đáng tin tưởng. Lăn lộn ở vị trí chủ nhiệm này, người bao nhiêu tuổi rồi lại đi bỏ rơi vợ”.

“ Sao cô biết ông ấy vứt bỏ vợ?”. Thừa Ảnh thấy buồn cười.

Kim Na sừng sốt, quay đầu nhìn cô: “ Một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi chắc sẽ không tùy tiện chủ động đưa ra vấn đề ly hôn”.

“ Cũng chưa chắc”. Thừa Ảnh dùng tốc độ nhanh nhất ăn cơm qua loa, thu dọn xong bàn đứng dậy trước rồi nói: “ Có lẽ tình cảm tan vỡ khiến người ta không chịu đựng nổi, cho nên tuổi tác không liên quan”.

Y tá trưởng Kim nhìn bóng lưng cô rời đi, mỉm cười: “...Làm như cô hiểu rõ lắm ấy”.

Cô đưa tay ra sau áo, nhanh chóng đi vào phòng khám. Buổi tối vốn không có chuyện gì nhưng cô tìm đồng nghiệp trực đêm chủ động xin thay ca, sau đó gọi điện về nhà nói với dì giúp việc.

“ Đêm nay cô không về ạ?”. Hình như dì giúp việc hơi bất ngờ, ở bên kia điện thoại do dự hỏi một câu: “ Vậy ngày mai thì sao ạ?”.

“ Ngày mai tôi còn có ca trực buổi sáng. Sao vậy?”.

Dì giúp việc không lên tiếng, ổng nghe truyền đến giọng nói của những người khác, hình như đang hỏi có nước lạnh không? Thừa Ảnh đoán đó là người của Thẩm Trì, cũng không cảm thấy kỳ lạ. Trần Nam và mấy người bọn họ lúc không có chuyện gì làm đều tụ tập ở nhà uống trà nói chuyện phiếm. Trước đây cô rất hứng thú, thỉnh thoảng còn đích thân xuống bếp làm cơm cho bọn họ, điều này làm cho không ít đám đàn ông lớn đầu cảm thấy hài lòng, liên tục giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

Bên kia đầu dây điện thoại thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói chuyện và tiếng bước chân, xem ra hôm nay rất đông người. Cô suy nghĩ một chút

rồi chủ động kết thúc cuộc trò chuyện.

Buổi tối cầm cốc ra ngoài rót nước, cô chợt nghe một đám tiểu y tá ngồi xung quanh bàn luận chuyện ma quỷ. Đại khái trong đám có một thực tập sinh mới tới, bị các cô chọc ghẹo cuống quýt kêu sợ. Cô đi đến, cầm chiếc cốc gỗ nhẹ lên bàn, nhắc nhở: “ Các cô nhỏ giọng chút”.

“ Bác sĩ Yến”. Nữ y tá chính ngẩng đầu, cười hì hì: “ Bọn em đang kể chuyện lịch sử của bệnh viện cho Tiểu Lưu nghe”.

“ Lịch sử gì?”. Cô không nhịn được cau mày cười nhạo: “ Tất cả đều là chuyện bịa đặt của những người vô vị, cô đừng cố tình hù dọa bạn nhỏ”.

Y tá thực tập Tiểu Lưu mặt đã trắng bệch, dáng dấp vừa sợ hãi vừa tò mò, núp giữa mấy người bạn họ, cẩn thận nhìn cô xác minh: “ Bác sĩ Yến, rốt cục chuyện các cô ấy vừa nói là thật hay giả ạ?”.

“ Đương nhiên là giả. Lá gan cô nhỏ như vậy còn dám nghe? Mấy người các cô, đừng tụ tập ở đây nữa. Cả đêm cứ lúu rúu thế này, cẩn thận ngày mai bệnh nhân lại trách cứ”. Cô dọa nạt rồi dạn dò vài câu, lúc này mới nhận ra chiếc di động trong túi đang rung, thấy đám y tá tản ra đi làm liền đứng sang bên cạnh nghe điện.

Trần Nam nói: “ Chị Ảnh, xe của chị đã làm xong. Ngày mai em cho người giúp chị lái về”.

Đã lâu rồi không thấy bọn họ trước mặt cô gọi chị dâu. Vì điều này, đám thuộc hạ của Thẩm Trì đã tốn không ít thời gian để sửa chữa.

“ Được”. Cô trả lời. Nhưng chuyện như thế có cần phải gọi điện nói vào lúc này không? Quả nhiên, bên kia dừng hai giây sau đó hỏi tiếp: “ Hôm qua anh chị đánh nhau à?”.

Từ này dùng rất mới mẻ khiến cô không nhận được cười: “Đánh nhau? Cậu cho là tôi sẽ đánh thắng được anh ta sao?”.

“Vậy tại sao...”. Trần Nam ho nhẹ một tiếng, bỗng nhiên dừng lại.

“Có chuyện gì cứ nói đi”.

“Ý em là, ngày hôm qua, lúc đưa anh về vẫn tốt, sao hôm nay bỗng bị thương ở thắt lưng, hơn nữa các đốt ngón tay trái còn bị thương nhẹ...”.

Lúc này, tín hiệu ở bệnh viện không được tốt, giọng nói trong ống nghe chột gần chột xa. Cô ngẩn người, sau lưng là bức tường ở hành lang, cầm di động không lên tiếng. Đêm qua náo loạn như vậy một hồi, cô cảm thấy sinh lực bị tổn thương nặng nề, ở trong phòng tắm thần thờ thật lâu, lúc đi ra phòng ngủ đã không còn một bóng người. Có lẽ Thẩm Trì đã ngủ ở phòng khách, bởi cô không nghe thấy tiếng động cơ ô tô khởi động dưới lầu. Mà đối với cô sau câu nói kia, anh căn bản đã không đáp lời.

Từng làm bác sĩ nên có nhiều hoặc ít sự sạch sẽ. Cô không chịu đựng nổi việc anh đụng vào người mà không có bất kỳ mối quan hệ nào tới nghề nghiệp. Chỉ cần vừa nghĩ tới, anh đã đem tất cả súng ái cho một người phụ nữ khác hay rất nhiều phụ nữ cũng đủ cho cô bắt đầu bài xích anh. Ai đó nói quyền sở hữu chính là thuộc tính đặc biệt của đàn ông? Thời gian cô quen biết người này và không bao giờ nghĩ mười năm sau, tình cảm giữa bọn họ lại trầm luân rơi vào tình cảnh như vậy. Đã từng có tình cảm và hạnh phúc với nhau, giờ đây không còn can dự dính dáng gì. Bỗng như vật báu vô giá giảm xuống không đáng giá một đồng.

Đứng trên hành lang yên tĩnh, Thừa Ảnh không khỏi thấy khó chịu. Đã có một thời gian rất dài cô không cho phép mình vì người đó mà khó chịu. Tâm trạng trầm xuống, bên tai nghe thấy giọng nói của Trần Nam: “Này, chị vẫn nghe đấy chứ?”.

Cô không tập trung, cúi đầu ừ một tiếng: “ Bây giờ cậu đang ở nhà tôi à?”.

“ Đúng vậy”. Có thể trong miệng đang ngậm điếu thuốc, Trần Nam đáp không rõ lời: “ Em cho người đi đón chuyên gia mát xa, giờ đang trên đường”.

“ Được rồi, tôi ở lại trực”. Cô dừng một lúc mới nói: “ Mai sẽ về”.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tình Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ký Ức

Ngày hôm sau, Trần Nam tự mình đến đón cô tan làm.

Chiếc xe lần trước trời mưa đuôi bị đâm hỏng đã được lấy về, xất xước nhỏ, sau khi sửa xong một chút dấu vết cũng không nhìn ra, vẫn tốt như mới. Cô đứng ở đuôi xe nghĩ thầm, đáng tiếc tình cảm và xe cô không giống nhau, nứt ra sửa lại so với lên trời còn khó hơn.

Trên đường, Trần Nam kể đại khái tình hình. Hóa ra, sáng sớm hôm qua, Thẩm Trì tự gọi điện cho cậu ta nói mình không rời nổi giường.

“ Hai ngày nay thời tiết không tốt, trời vẫn mưa, em lo có thể vết thương cũ của anh ấy lại bị tái phát”. Nói xong cậu ta nghiêng người liếc nhìn cô: “ Hai người...không có chuyện gì chứ?”.

Tay phải của Thừa Ảnh đặt lên mép cửa sổ xe chống đầu không nhúc nhích: “ Cậu hiếu kỳ thế, sao hôm qua không hỏi thẳng anh ấy?”.

Trần Nam khoa trương làm động tác đầu hàng, cười nói: “ Chị tha cho em. Em có lòng tốt mới hỏi thăm một chút. Bảo em giáp mặt đi hỏi anh ấy? Em không muốn tổn thọ đâu”.

Cô cười cười: “ Lo lái xe đi”. Lát sau, cô chăm chú nhìn về phía trước, lơ đãng hỏi: “ Bây giờ sao rồi?”.

Trần Nam hơi ngẩn người một lúc mới phản ứng lại: “ À, chị hỏi tình hình của anh ấy hả?”.

Cô liếc sang bên, không buồn tiếp lời. Cậu ta cười hì hì: “Thật ra, chị không phải không quan tâm đến anh ấy”.

“Nói linh tinh. Cậu mau xuống xe đi, để tôi tự lái về”.

Ai ngờ cô vừa dứt lời, quả nhiên Trần Nam liền đem xe đỗ lại ven đường rồi nói với cô: “Em đi mua ít thuốc, chị chờ một lát”. Một phút sau, cậu ta xách túi quay về: “Cao dán trong nhà dùng hết rồi. Chị vừa hỏi em, em chỉ có thể nói hôm nay so với hôm qua không khá hơn bao nhiêu. Buổi trưa gắng gượng đứng dậy, tối gần sô pha, kết quả lúc quay trở về giường vẫn phải nhờ em đỡ, không tự mình đi được”.

Thừa Ảnh rút tay lại, mười ngón tay nhẹ nhàng đan chéo đặt trên đầu gối, không nói gì thêm.

Lúc về đến nhà, dì giúp việc đang làm cơm tối, phòng khách nghiêm nhiên biến thành nơi bài bạc. Bốn người đàn ông vây quanh bàn trà đánh tứ lơ khơ. Nhìn thấy cô về, đều ngẩng đầu gọi một tiếng: “Chị Ảnh”.

Cô gạt đầu nhìn về phía Trần Nam, người đằng sau làm vẻ mặt vô tội hiểm có, tay giơ cao chiếc túi: “Cần em thay chị xách túi lên sao?”.

Cô không nhịn được liếc mắt nhìn sang, nghiêm mặt lạnh lùng cầm lấy đi lên lầu.

Thấm Trì quả nhiên trong phòng ngủ của khách, cô đi vào vừa lúc thấy anh đang nghe điện thoại. Thanh âm hơi nhỏ, dường như một mối nhưng mỗi câu đều ngắn gọn súc tích, cuối cùng anh nói: “Được, ngày mai gặp”.

Ngày mai?

Cô vô thức nhìn cao dán trong tay, không nhận ra chân mày đã cau tít. Thấm Trì ném điện thoại sang bên, có lẽ trước đó anh đã nghe thấy tiếng

động ở cửa, lúc này liền quay đầu lại.

Khuya hôm trước, chuyện xảy ra ở phòng ngủ không tính là nhỏ. Chỉ vì hai năm qua, hai người tựa như đã đạt đến sự ăn ý nào đó, đều đã học được cách làm thế nào để duy trì vẻ ngoài tương kính như tân trong khi nội bộ thì bài xích. Vì vậy, bọn họ rất ít khi nhắc đến chuyện cũ, qua một đêm, cho dù mấy giờ trước đã một phen có những lời chế giễu mỉa mai nhau, trời vừa sáng liền có thể không mặn không nhạt trò chuyện đôi câu về thời tiết và giao thông.

Chưa bao giờ trải qua thương lượng nhưng mỗi lần không thoải mái tựa như tuyến đường cấm biển giới hạn, đó là tuyến đường nguy hiểm, hướng dẫn đường bên trong và đường bên ngoài với hai kết thúc hoàn toàn khác nhau.

Nhưng đêm qua, tâm trạng dồn nén bấy lâu bỗng nhiên bùng nổ, cô có cảm giác như mình đã vượt qua tuyến đường đó. Xuất phát từ sự nhắc nhở của trực giác, cô nói xong câu kia, anh liền không nói thêm một chữ, quay đầu khó chịu rời khỏi.

Ngoài cửa sổ nhá nhem, mưa bụi lất phất, tạo thành chuỗi giọt nước từ từ trượt xuống tấm kính, che khuất phong cảnh đẹp đẽ ban đầu. Ánh đèn vàng chiếu trên khuôn mặt không biểu hiện gì của anh, càng tăng thêm sự tuần tú khác thường. Anh nhìn lướt cô từ trên xuống dưới, cuối cùng đôi mắt đen rơi trên mặt cô. Cô mím chặt góc môi, coi như không có chuyện gì xảy ra, hỏi: “ Anh vẫn không dậy được à?”, rồi vừa nói vừa bước vào trong.

Kỳ thực, tư thế nằm ngửa này của anh không có lợi cho việc hồi phục vết thương ở thắt lưng, nằm sấp sẽ tốt hơn. Cô tới bên giường, nhìn mưa không ngớt ngoài cửa sổ bỗng hơi thấp thỏm, không biết trận bão này cuối cùng làm thời tiết mưa dầm duy trì đến bao lâu.

Đối với vấn đề của cô, Thẩm Trì không trả lời, chỉ hỏi với ngữ điệu đều đều: “ Trong tay là gì vậy?”.

“ Cao dán giảm đau”. Cô liếc nhìn anh, làm như hạ quyết tâm lớn ngồi xuống mép giường: “ Bây giờ cảm giác của anh thế nào?”.

“ Ổn rồi”. Anh nhìn cô lần nữa, mắt hơi nhắm lại trả lời.

Cuộc đối thoại này làm Thừa Ảnh có chút hoảng hốt, hình như đã từng có chuyện tương tự như thế. Nhưng là năm ấy, cô nửa ngồi nửa quỳ bên giường, còn anh thì nằm, một tay nắm lấy lòng bàn tay cô, giọng nói trấn an: “ Ổn rồi”.

Nhưng thế nào là ổn rồi? Rõ ràng bị thương nghiêm trọng, rõ ràng trên lưng còn quần băng gạc màu trắng đâm vào mắt cô đến đau. Khi ấy, cô đang học trường Y, thành tích tốt nhất chính là giải phẫu học. Nhưng đó là lần đầu tiên, cô nhận ra mình cũng biết sợ, sợ đến nỗi đầu ngón tay khẽ run. Bàn tay như vậy, phỏng đoán ngay cả cầm dao phẫu thuật cũng sẽ không vững.

Lúc đó, anh không nói quá nhiều từ hoặc có lẽ anh thật sự không có sức lực để nhiều lời, chỉ dùng bàn tay hơi lạnh phủ lấy bàn tay cô. Sự trấn an ấy tựa như có sức mạnh vô cùng thần kỳ, cuối cùng khiến cô dần bình tĩnh trở lại.

Ngày ấy, cô an vị ngồi bên giường không rời đi, luôn nhìn anh vì mệt mỏi mà ngủ say sưa. Thật ra, cô biết tình hình không hề lạc quan, chí ít không nhẹ giống như anh nói, bởi lòng bàn tay của anh nhiệt độ đã giảm xuống, bắt đầu mang theo mồ hôi lạnh.

Lúc ấy, vất vả suốt đêm, trong lòng cô đã nghĩ gì?

Thời gian qua lâu rồi, Thừa Ảnh nhận ra mình đã sắp không còn nhớ rõ.

Ép buộc mình lấy lại tinh thần, cô thu xếp đồ trên tay, nói: “Trần Nam nói hôm qua bác sĩ về rồi, anh xoay người đi, tôi sẽ giúp anh mát xa”.

Anh không trả lời, nghe rõ rành rành nhưng không phản ứng. Cô hít một hơi thật sâu, nín nhịn gọi anh thêm lần nữa. Mắt anh vẫn nhắm: “Tôi không cử động được”. Giọng nói bình thản như đang nói chuyện với người ngoài, chỉ có lông mày hơi cau lại, tựa như không đồng ý vừa như không có sự kiên nhẫn.

Cô không nghĩ lần này có thể nghiêm trọng như vậy. Cuối cùng, cô buộc lòng phải đỡ anh, nhẹ nhàng và chậm rãi giúp anh thay đổi vị trí, nằm sấp trên giường. Quá trình khá vất vả, hoàn thành xong một loạt động tác, ra giường dưới người đã thành một mớ hỗn độn.

Thủ pháp mát xa chính là môn đầu tiên cô học được sau khi anh bị thương năm ấy. Cô đặc biệt xin các thầy cô trong bệnh viện chỉ bảo, luyện tập rất lâu mới dám bắt tay làm trên người anh. Cô còn nhớ khi đó anh vẫn còn pha trò: “Ban ngày có phải chưa ăn no nên làm nhẹ như con mèo nhỏ cù lét không?”.

Sự thực là cô chỉ không dám cố sức mà thôi. Trong lòng cảm thấy lo lắng cho anh, mỗi động tác đều cẩn thận, khó tránh khỏi không đạt được trình độ chuyên nghiệp.

Mùi đặc trưng của dầu thuốc rất nhanh tản mát trong phòng. Cô chà nóng bàn tay trước khi đặt lên, cảm nhận rõ người trên giường hơi chấn động, có lẽ vì đau. Không hiểu sao trong lòng cô bỗng phát ra một tia vui vẻ vô hình. Từ góc độ này chỉ có thể nhìn thấy mái tóc ngắn phía sau của anh. Một cánh tay anh gấp lên ngăn cách giữa trán và gối nên mọi biểu hiện đều bị che giấu.

Lần thứ hai, cô tăng thêm lực, không biết anh có nhúu mày hay không. Toàn bộ việc mát xa kéo dài mười lăm phút, anh vẫn luôn im lặng mà cơ

thể của cô đã đóng một lớp mồ hôi mỏng. Cô dùng mu bàn tay cọ vào mấy sợi tóc đang rũ xuống sườn mặt, đứng lên nói: “ Tôi sẽ quay lại ngay”.

Đến khi rửa tay và thay xong bộ quần áo trở lại, cô phát hiện ra Thẩm Trì đã thử tự mình ngồi dậy.

“ Anh đừng lộn xộn nữa, nếu không ngày mai đừng nghĩ đến chuyện đi đâu”. Cô lạnh lùng buông một câu cảnh cáo. Bấy giờ cô mới ý thức tay mình đã vươn ra được một nửa, cứng đờ trong không trung, rốt cuộc vẫn đỡ lấy cánh tay anh.

Hình như Thẩm Trì cũng hơi sững sờ nhưng mắt không nhìn cô: “ Ngày mai mời bác sĩ đến lần nữa”.

Cô biết rõ anh muốn làm gì nhưng mấp máy môi không nói. Cơ thể của anh, tự anh có trách nhiệm là được, mắc mớ gì đến cô chứ?

Mát xa thêm bằng dầu thuốc đem đến hiệu quả cấp tốc và nhanh chóng. Sau khi ngồi dậy, Thẩm Trì gắng gượng từ trên giường bám tường thoáng đi được hai bước nhưng vẫn không đủ sức đi xuống cầu thang nên cơm tối chỉ có thể bưng lên ăn ở trong phòng.

Thừa Ảnh lúc này mới nhớ đến lời Trần Nam nói trên đường, bác sĩ chẩn đoán bệnh do thời tiết mưa gió, hơn nữa với sự lôi kéo đột ngột của ngoại lực dẫn đến vết thương cũ tái phát nghiêm trọng. Đêm trước, cô ngã nhào xuống đất, thực ra cú ngã ấy đã được anh bỏ ra quá nửa sức lực nên bản thân mới không bị thương. Nhưng tất cả vì anh mà ra, cho nên cô căn bản không mảy may áy náy hay cảm kích.

Cả buổi tối, phòng khách dưới lầu vô cùng náo nhiệt, hiển nhiên có người đã đem chỗ này biến thành sòng bạc. Chơi đùa nhiệt tình, tiếng nói chuyện, tiếng chửi rủa không dứt. Thừa Ảnh trước khi đi tắm tiện đường đứng ở chiếu nghỉ cầu thang, dựa vào con lươn nhìn xuống dưới hỏi: “ Ai thắng?”.

“ Anh Nam. Anh ấy nói muốn mời chúng ta đi ăn khuya”.

Trần Nam vừa ở ngoài cửa hút thuốc xong quay vào, trên tay vẫn nắm mấy lá bài, cười nói đưa tiền cho mấy người may mắn: “ Bớt nói nhảm đi, mọi người đánh xong ván cuối rồi mau rút lui, đừng quấy rầy đại ca và chị Ảnh nghỉ ngơi”.

“ Không sao”. Thừa Ảnh xoay người, đi về phía phòng ngủ căn dặn: “ Các cậu cứ từ từ chơi, trước khi về thì dọn dẹp phòng khách sạch sẽ cho tôi là được”.

Kết quả, khi cô từ phòng tắm bước ra dưới lầu đã yên ắng, hiển nhiên đám người đều đã đi hết. Dì giúp việc cũng đã ngủ. Cô cầm khăn bông lau khô tóc một lúc bỗng nghe bên cạnh truyền đến tiếng động lạ thường. Cô đi tới thì thấy, hóa ra là cốc nước thủy tinh bị rơi vỡ trên sàn nhà, mà người khởi xướng đang dựa nửa người vào đầu giường, không thể khom lưng và hình như cũng không có ý định cúi xuống thu dọn hiện trường.

Thấy cô đến gần, anh thản nhiên nói một câu: “ Làm phiền em”. Quyển sách trên tay theo giọng nói rơi xuống, lật sang trang.

Gần như từ lúc chiều tối cô bắt đầu bước vào cửa, anh luôn giữ giọng điệu lãnh đạm như thế. Sự thực thì cô đã phát hiện ra từ sớm, người này luôn có một bản lĩnh đặc biệt. Khi anh không muốn thân mật với ai, chỉ cần dùng nét mặt và giọng nói đơn giản nhất có thể làm cho khoảng cách hai bên xa thiên sơn vạn thủy.

Mười mấy tiếng đồng hồ trước, anh còn nắm lấy cằm cô, không đếm xỉa gì đến sự phản kháng và vùng vẫy của cô, dường như liều lĩnh ép buộc cô phải làm những động tác thân mật nhất. Mà giờ khắc này lại đối đãi như với người xa lạ. Nhưng cô quen rồi.

Khi thói quen trải qua trong một thời gian dài sẽ biến thành thói quen. Giờ đây cô đang trông chờ ngày ấy sẽ tới, hy vọng mong mỏi sẽ có một

ngày cô không phải quan tâm đến bất kỳ biểu lộ và lời nói nào của anh.

Cô cầm chiếc khăn mặt thấm nước, cúi đầu nửa ngời nửa quỳ dưới đất, sắc mặt bình thản trả lời: “ Không phiền, đây chính là nghĩa vụ của tôi”.

Người trên giường mãi không cất tiếng, chỉ có tiếng giở sách khe khẽ vang lên. Cho đến khi cô thu dọn sạch sẽ nền nhà mới nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: “ Ngày mai cùng nhau ăn tối, tôi sẽ đến bệnh viện đón em”.

Cô đứng lên, thấy anh nhìn chăm chăm vào quyển sách như rất chuyên chú, liền nhanh chóng mượn cớ từ chối: “ Ngày mai chưa chắc tôi đã tan sở đúng giờ”.

“ Vậy xin phép đi”. Anh rất quả quyết, tựa hồ đó không phải là lời đề xuất mà là một quyết định. Nói xong, mắt không nhanh không chậm ngước lên, ánh mắt rơi trên mặt cô: “ Coi như em cố gắng lại làm tốt một nghĩa vụ nữa”.

Cặp mắt kia rất sâu và đen, tựa như một chiếc hồ không đáy, thăm thăm nhìn không thấy điểm cuối, lúc này lộ rõ vẻ trào phúng.

“ Được”. Cô giật mình, lảng lảng đối diện với anh hai giây rồi bỗng cười nhận lời, chỉ là nụ cười này quá nhạt, chưa từng vào trong mắt.

Giường phòng khách rất mềm, không thích hợp cho chiếc lưng bị thương. Cô vốn đang do dự hay là đưa anh quay trở lại phòng ngủ chính nhưng vừa rồi thực hiện liên tiếp hai nghĩa vụ, cô không có ý định lại tăng thêm gánh nặng cho mình.

Trước khi quay đầu rời đi, cô thậm chí còn bình tĩnh nói với anh một câu: “ Ngủ ngon”. Ngày hôm sau thức dậy, mưa liên tục mấy ngày cuối cùng cũng đã dừng. Bên ngoài rèm cửa sổ, ánh nắng vàng rực rỡ một mảnh đến chói mắt. Cô lái xe ra ngoài, mới đi khỏi chừng mười mét thì thấy một

chiếc xe khác vừa đến. Trần Nam ngồi trong xe, bên cạnh là bác sĩ gia đình tới đóng lại vết thương cho Thẩm Trì.

Suốt cả sáng, trong lúc bác sĩ bận bịu ở Trầm gia thì Thừa Ảnh đang dỗ dành một đứa trẻ nằm lên giường để kiểm tra cơ thể.

“ Đến đây nào, nằm xong lát nữa cô sẽ đi mua kẹo cho cháu”.

“ Đau...”. Gương mặt cậu bé sáu tuổi lộ vẻ đau đớn, từ lúc bắt đầu bước vào cửa đã không ngừng kêu đau lưng. Sau khi nhanh chóng hoàn thành việc kiểm tra thông thường, Thừa Ảnh đề nghị phụ huynh đưa cậu bé đi chiếu chụp trước. Nhìn mẹ cậu bé bối rối, mắt ửng đỏ, ôm chặt lấy con trai: “ Hôm qua nó kêu đau lưng. Tôi tưởng nó mượn cớ không muốn đi học đàn, còn mắng nó một trận. Bác sĩ, rốt cuộc cô kiểm tra có vấn đề gì không ạ? Tại sao cháu nó đau đến nỗi cả đêm không ngủ được vậy?”.

Cậu bé nằm trên vai mẹ, gương mặt nhỏ nhắn phờ phạc tái nhợt. Thừa Ảnh kê đơn xong đưa cho người mẹ, dịu dàng an ủi: “ Chị không phải vội, xem phim chụp X quang trước rồi sẽ xử lý”. Trước khi bọn họ rời đi, cô nhẹ nhàng nhéo nhéo cánh tay bé xíu của cậu bé, kín đáo đưa cho cậu nhóc một chiếc kẹo que, cười nói: “ Cháu đúng là một nam tử hán nhỏ bé kiên cường, đây là phần thưởng của cô tặng cháu”.

Thế nhưng phim chụp X quang hiện ra, kết quả không được lý tưởng, thậm chí còn khiến Thừa Ảnh kinh ngạc. Ven cột sống của cậu bé sáu tuổi có một bóng mờ hết sức rõ ràng. Người mẹ khóc nước mắt rơi như mưa, làm cậu bé liên tục kéo áo mẹ nó, ngơ ngác, dường như bị hù dọa đến quên cả đau.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ lúng túng, trong lòng Thừa Ảnh hơi nhói lên, nhanh chóng thu xếp bọn họ đi kiểm tra và chiếu tia thêm một lần nữa.

Sáng sớm gặp chuyện như vậy, bệnh nhân lại nhỏ tuổi, khó tránh làm cho tâm trạng của cô có chút chấn động. Mãi cho đến khi trời chạng vạng rời khỏi bệnh viện, cô vẫn nhớ tới kết quả kiểm tra của cậu bé ấy.

Năm đó cô còn đang học Đại học Y, thầy hướng dẫn của cô là một người có quyền uy, tiếng tăm lừng lẫy trong nước về giải phẫu thần kinh, từng có lần giảng dạy công khai, thầy nói rằng: “Bác sĩ phải có lòng nhân ái nhưng sự nhân từ này tuyệt đối không được làm ảnh hưởng đến suy nghĩ và tâm trạng của các em... Vào thời khắc quan trọng phải nhớ kỹ, đối mặt với bệnh nhân, các em là một bác sĩ! Chỉ là bác sĩ mà thôi! Thời điểm các em dùng năng lực chuyên môn đi cứu người, đồng cảm, bi thương, bất luận là tâm trạng gì đi nữa đều dư thừa, thậm chí là cản trở. Trong tay các em cầm dao phẫu thuật, trước hết chúng ta phải cắt bỏ, đó là...những điều dư thừa ấy”.

...

Sau nhiều năm, ký ức của cô vẫn lặp đi lặp lại những câu nói này nhưng không có cách nào dựa theo một trăm phần trăm lời dạy bảo của thầy hướng dẫn để làm bác sĩ. Cô có một đôi tay vững vàng nhưng trái tim thì vẫn không làm được.

Đến mức cô thường nghĩ, quả thật nếu có thể dùng dao giải phẫu cắt đứt thứ tình cảm dư thừa, phải chăng giờ đây cô và Thẩm Trì đã sớm thoát khỏi dây dưa? Hơn nữa, dao giải phẫu sắc bén như vậy, chỉ cần đủ chính xác nhanh gọn sẽ không cảm thấy quá đau.

Xe đến đón cô đỗ ở bãi xe ngầm của bệnh viện, lúc nhìn thấy cô tan sở từ thang máy đi ra, đèn xe vụt sáng hai cái, lập tức từ chỗ đậu lái ra. Đúng lúc có một đồng nghiệp quen biết nhìn thấy, kéo bạn trai mình, vừa tiến đến chào vừa hỏi: “Bác sĩ Yến, chồng chị à?”.

Thừa Ảnh cười cười: “Không phải, chỉ là một người bạn thôi”.

“Ồ, nghe nói chồng chị làm ăn lớn, chắc là khá bận rộn phải không? Em chưa từng thấy anh ấy đưa đón chị đi làm”.

Mang theo tin đồn lên bàn phẫu thuật phải chẳng so với sự thông cảm còn nguy hiểm hơn?

Tâm trạng của Thừa Ảnh vẫn tốt, nụ cười hoàn mỹ giống như nhân vật nữ chính trong quảng cáo kem đánh răng: “Anh ấy thường xuyên đi công tác, quả thực không được rảnh rỗi. Kỹ thuật lái xe của tôi cũng không tệ lắm. Hơn nữa một người đi làm, thời gian tương đối tự do hơn”.

Xe chạy chậm tới trước mặt Thừa Ảnh, cô quay sang đồng nghiệp hơi vẩy tay: “Tôi còn hẹn bạn đi ăn cơm, lúc nào rảnh rồi nói chuyện tiếp nhé”.

Người đồng nghiệp tò mò mở mắt nhìn vào trong xe, tiếc là tấm kính được chế tạo đặc biệt, căn bản từ bên ngoài không nhìn thấy hình dạng bên trong.

Thừa Ảnh lên xe, dường như có vẻ mệt mỏi, ngay cả giọng nói cũng thấp vài độ, hỏi: “Đi đâu?”.

Tài xế báo tên nhà hàng, cô liền không nói thêm gì nữa.

Nơi ăn cơm là một nhà hàng tư nhân của Nhật, có tổng cộng bảy tám phòng nhỏ, không có phòng khách, ông chủ thường chỉ chiêu đãi khách quen.

Hành lang chật hẹp vòng vèo. Hai bên lối đi nhỏ cách mười mét lại treo một chiếc đèn lồng đỏ kiểu Nhật. Dọc đường đi, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, trầm thấp êm tai, nhất thời không tìm ra đâu là ngọn nguồn.

Nhân viên phục vụ mặc bộ ki mô nô tinh xảo thanh lịch, hơi cúi người, thay Thừa Ảnh kéo chiếc cửa hộp. Thấm Trì đã đến, cùng ngồi đối diện với anh là một đôi nam nữ trẻ tuổi xa lạ.

Ảnh mắt cô nhìn thoáng qua, chỉ thấy tư thế ngồi của anh không hề khác thường, nét mặt dường như rất thoải mái, xem ra đều là công lao của bác sĩ. Anh mạnh mẽ như vậy, làm cho bản thân nhanh chóng có chuyển biến tốt, khiến cô thấy hứng thú đối với thân phận của những vị khách tối nay. Có thể để cho Thấm Trì nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, gắng gượng chống đỡ đi gặp mặt, lai lịch và mục đích tới phỏng chừng sẽ không đơn giản.

Tâm tư lặng lẽ xoay vòng, cô đi tới ngồi xuống bên cạnh Thấm Trì.

“Hàn Duệ, Phương Thần”. Thấm Trì khẽ mỉm cười giới thiệu: “Vợ tôi, Yến Thừa Ảnh”.

“Xin chào”. Cô gái đối diện mặc chiếc váy liền bằng lụa tơ tằm màu xanh ngọc, lựa chọn màu sắc như vậy làm tôn thêm nước da trắng như tuyết, lộ rõ đôi mắt sáng ngời.

Thừa Ảnh nhìn cô gái cười khách sáo: “Rất vui được biết cô”.

“Bọn họ mới đi nghỉ ở nước ngoài về. Hôm qua quá cảnh tại Hồng Kong, điểm đến tạm thời đổi thành Hải Vân”. Thấm Trì hơi xoa hông, hiếm khi nói được với cô cả một đoạn dài: “Anh và Hàn Duệ biết nhau lâu rồi, mấy năm gần đây ai cũng bận việc riêng nên không có cơ hội gặp mặt. Ngay cả khi cậu ấy kết hôn, anh cũng không có thời gian để đến hội trường. Lần này khó khăn lắm mới gặp được nhau”.

“Thảo nào”. Dáng vẻ Thừa Ảnh nhìn phảng phất có sự tiếc nuối chân thành, lại như có sự hờn dỗi, quay sang Thấm Trì oán trách: “Nói vậy hình như anh có rất nhiều bạn bè mà em không biết”. Thanh âm thật ra không lớn không nhỏ, đảm bảo mọi người nghe được rõ ràng.

Thẩm Trì không khỏi nghiêng đầu nhìn cô, không thể không nhíu mày, bất chợt từ đằng sau vươn một tay ôm lấy eo cô, cười thoải mái: “ Xem ra em đang lên án anh chưa đủ năng lực để làm chồng”.

“ Ừm”. Cơ thể Thừa Ảnh vừa lúc nghiêng về phía trước, tránh né sự đụng chạm không dấu vết, tự mình cầm ấm trà rót thêm vào hai chiếc chén của khách. Khi cô làm việc này tựa như rất tập trung, lộ sự khách khí, ngay cả lông mi cũng hơi rũ xuống, chỉ nhìn chăm chú vào dòng nước ấm áp từ từ rơi vào trong chén.

“ Đôi khi rất không đủ năng lực. Như hôm nay có đồng nghiệp hỏi em, vì sao cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp anh đưa đón em đi làm”.

Lúc nói chuyện cô cũng không ngước mắt lên, trong giọng nói tựa hồ có chút bất mãn nhưng lại càng giống trước mặt người quen liếc mắt đưa tình. Thẩm Trì từ bên cạnh nhìn chăm chú gò má của cô, nhất thời không tiếp lời nhưng trong ánh mắt vui vẻ có chút bí hiểm.

Ngược lại, Phương Thần ngồi đối diện thoải mái hỏi vặn: “ Lúc này, không phải người đàn ông nên lấy lý do bận rộn công việc lập tức chủ động thừa nhận tặng một món quà để vỗ về vợ sao?”. Phương Thần mỉm cười nhìn Thẩm Trì, người sau khi đã thu hồi ánh mắt, vừa cầm chén trà đưa lên môi, vừa không nhanh không chậm cho ra kết luận: “ Có vẻ như Hàn Duệ thường dùng nguyên tắc này. Tôi chưa từng thử, không biết có được hay không, hiệu quả ra sao?”.

“ Không phải tốt nhất”. Phương Thần lắc đầu như lấy làm tiếc: “ Sự sáng tạo và sức tưởng tượng của đàn ông luôn có khiếm khuyết, mà theo đuổi những ý tưởng mới vốn là bản chất của phụ nữ. Cung và cầu không bình đẳng sẽ nảy sinh mâu thuẫn”. Nói xong cô quay đầu, nghiêm túc hỏi người bên cạnh: “ Anh cảm thấy thế nào?”.

Gần như vừa bước vào cửa, Thừa Ảnh liền chú ý tới, trên người người đàn ông họ Hàn dường như có một loại khí chất rất đặc biệt, lạnh lùng nghiêm nghị, không nói nhiều nhưng cảm giác tồn tại rất mãnh liệt, mạnh mẽ đến nỗi khiến người ta không có cách nào xem nhẹ.

Thế nhưng lúc này, cô bỗng thấy anh ta bật cười nhẹ, dùng giọng điệu nửa trêu đùa, nói: “ Sao anh có cảm giác hôm nay là ngày khai mạc Đại hội đồng tổ cáo vậy nhỉ. Sớm biết thế hẳn là cho bọn em tự do hoạt động, anh và Thẩm Trì một mình gặp mặt là được rồi”.

Không ngờ Phương Thần lập tức gật đầu: “ Đề nghị này không tệ”. Cô vừa cười vừa cùng Thừa Ảnh trao đổi: “ Chẳng qua hiện giờ tôi đang đói bụng, chờ lát nữa ăn xong, hay là cô theo tôi ra ngoài đi mua sắm?”.

“ Không thành vấn đề”. Có khả năng rời xa người nào đó, Thừa Ảnh đang cầu mà không được.

Vì vậy, kết thúc bữa ăn chính, các cô nghỉ ngơi sơ qua rồi tự động rời đi, để lại hai người đàn ông nhân cơ hội nói chuyện chính sự.

Trong góc phòng xông lên mùi khói thoang thoảng, mang theo mùi hương thần bí không biết tên, lượn lờ xung quanh không gian kín đáo. Thẩm Trì không thích mùi thơm này nhưng mới vừa rồi có thể do Thừa Ảnh ở bên cạnh, phảng phất trên chóp mũi hơn phân nửa là mùi thơm dịu trên người cô, đã thành công phân tán sự chú ý của anh. Cô vừa đi, anh cho người đem toàn bộ bếp hương bưng ra ngoài (1), rồi rút từ trong túi ra bao thuốc lá, chia cho Hàn Duệ một điếu.

Ánh lửa sáng ngời bỗng nhiên nhún nhảy, vừa vắn chiếu lên gương mặt điềm tĩnh, tuấn tú cân xứng. Một tay Hàn Duệ duỗi thoải mái trên chiếc bàn thấp, kẹp điếu thuốc đã châm nhưng không hút, chỉ nhìn anh, nửa đùa nửa thật trêu chọc: “ Không ngờ cậu cũng rất biết quan tâm”.

Thẩm Trì đặt chiếc bát lửa trên bàn, chậm rãi nhả một ngụm khói, ung dung ngược mắt lên hỏi: “ Cậu có ý gì?”.

“ Trước mặt vợ, một điều thuốc cậu cũng không hút? Tôi nhớ trước kia cậu không như thế. Từ bao giờ bắt đầu biết bận tâm đến cảm nhận của phụ nữ vậy?”.

“ Rốt cục thì tôi cũng có phong độ của một quý ông, không tốt sao?”. Thẩm Trì phản đối cho ý kiến, chỉ cười như không cười hỏi vặn.

“ Được hay không tôi không tính”. Hàn Duệ nhanh chóng thu hồi vẻ mặt trêu đùa, giọng nói nghiêm túc: “ Có một việc, lần này tôi tới là muốn hỏi cậu có hứng thú cùng hợp tác không?”.

“ Nói nghe xem”.

Thẩm Trì vẫn duy trì vẻ mặt thờ ơ như lúc nãy, ánh mắt sau làn khói mỏng nhạt hơi nheo lại, chậm rãi nhả khói. Hàn Duệ im lặng, dùng ngón trỏ thấm nước trong chén trà, viết xuống hai chữ trên mặt bàn màu nâu đậm.

Cửa sổ phòng mở hé, đối diện là vườn sau xanh ngát của nhà hàng, là nơi có không gian đẹp nhất của cả quán. Màn đêm buông xuống, khu vườn an bình yên tĩnh, ngay cả một tiếng côn trùng kêu vang cũng không có.

Vết nước lờ mờ vương trên mặt bàn gỗ hương một lúc sau mới dần dần biến mất. Sau một hồi tĩnh lặng, lông mày Thẩm Trì như chớp núi hơi nhướng lên, phảng phất trầm tư hai giây, hỏi: “ Cậu muốn cùng ai làm vụ này?”.

“ Tôi vẫn luôn muốn làm ăn theo hướng đứng đắn, vụ nào có thể tránh sẽ cố gắng tránh. Chỉ vì tình hình bên Mỹ rất phức tạp. Nơi ở của cha nuôi tôi là một gia tộc lớn, cùng anh em họ hàng, con cháu cộng lại có không ít người. Tuy hiện tại việc làm ăn của gia tộc là do tôi quyết định nhưng điều

khó tránh chính là bọn họ có những ý tưởng khác”. Hàn Duệ dừng một chút, nhìn thẳng Thẩm Trì: “ Gần đây tôi được biết, trong bọn họ đã có người lên tham gia cung cấp vũ khí cho quân nổi dậy ở Trung Đông, dùng tiền kiếm được bổ sung thêm thị trường giao dịch ma túy mới. Trong đám người này, không hiếm những nhân vật là nguyên lão của gia tộc. Không chuẩn bị chu đáo sẽ không dễ dàng lay chuyển được họ. Mà về phía Trung Đông, bất luận là Chính phủ hay lực lượng chống Chính phủ, tôi biết cho tới bây giờ cậu vẫn duy trì mối quan hệ hợp tác tốt đẹp, cậu là khách quý của bọn họ. Vì vậy, lần này tôi muốn thông qua cửa ngõ của cậu, hỗ trợ tìm cho ra những người đó. Tôi muốn xem danh sách cụ thể cùng thời gian giao dịch tiếp theo”.

“ À”. Thẩm Trì nghe xong, thản nhiên mỉm cười: “ Nói như vậy thì một số người trong gia tộc của cha nuôi cậu thật ra đang đoạt mỗi làm ăn trong địa bàn của tôi?”.

Hàn Duệ không phủ định câu nói, anh đưa nửa điều thuốc đang cháy lên miệng ngậm, vươn tay cầm chén trà lúc này thông thả đổ nước trà vào một chiếc thùng gỗ, có lẽ bị khói thuốc xông lên, đôi mắt sắc lạnh không tự chủ hơi nheo lại. Bởi vì ngậm thuốc nói, cho nên thanh âm có hơi mơ hồ, phảng phất sự thờ ơ: “ ...Tôi nghe nói dạo này ở Vân Nam cậu gặp phải chuyện khó giải quyết, nếu không ngại, tôi có thể thay cậu nhúng tay xử lý”.

Căn phòng im lặng trong chốc lát.

Ngón tay thon dài đều đặn không nhanh không chậm gõ hai cái lên mép bàn, cuối cùng, Thẩm Trì bình thản cười rộ: “ Đây không được tính là hợp tác giữa chúng ta, chỉ có thể xem như là một cuộc giao dịch”.

“ Đúng vậy, đó là một giao dịch”. Hàn Duệ thẳng thắn: “ Chúng ta theo như nhu cầu, cậu thấy thế nào?”.

“ Tôi vốn chuẩn bị đi Vân Nam. Nhưng bây giờ xem ra, có vẻ như đã có thể tiết kiệm được một chuyến đi rồi”.

“ Vậy trong vòng một tháng, cậu phải có được kết quả vừa ý”.

“ Một tháng...” Thẩm Trì dừng lại suy nghĩ hai giây: “ Tôi không thể đảm bảo với cậu về thời gian”. Trên gương mặt anh tuần biếu lộ vẻ như tiếc nuối nhưng trong giọng nói dường như nửa phần không có chút áy náy.

Hàn Duệ mỉm cười không để ý: “ Không vội, đã chờ nhiều năm rồi, tôi không nóng lòng chờ thêm chút nữa”.

“ Được”. Thẩm Trì tự mình cầm ấm trà, lần thứ hai rót đầy nước vào chiếc chén đối diện: “ Vậy chúc giao dịch của chúng ta thành công”.

“ Đây không phải là lần đầu tiên nhưng hy vọng là lần cuối cùng”. Hàn Duệ giờ chén trà lên ra hiệu.

“ Thế sự khó liệu, tôi không bao giờ nói điều như vậy”. Trong nụ cười của Thẩm Trì mang theo hương vị bí hiểm, nâng chung trà lên uống một ngụm. Lúc ấy mới vừa dập tắt đầu mẫu thuốc lá vừa nhận chiếc di động đã rung nửa ngày.

Đối phương trong điện thoại báo cáo: “ ...Chị Ảnh và Hàn phu nhân đi chợ đêm Đông Thành, bọn em đang theo sát. Hiện tại, hai người hình như đang tìm một quán nướng vỉa hè”.

“ Quán nướng?”. Thẩm Trì hơi cúi đầu nhìn đồng hồ, thuận miệng nói: “ Cứ để mặc bọn họ, các người theo dõi sát là được, đừng để xảy ra sự cố”.

“ Bọn em biết rồi”.

“ Đi đi”. Anh cúp di động, một lần nữa xác nhận lại thời gian. Sau bữa tối cô rời đi mới được một tiếng, sao lại đói bụng nhanh đến thế? Hai năm

cô sống chung với anh, sức ăn nhìn qua luôn ít ỏi đến đáng sợ. Cho nên, anh rất ít khi muốn dùng bữa cùng cô. Đối mặt với anh, dáng dấp ăn uống của cô trông như không biết mùi vị, khiến anh cũng không còn cảm giác thèm ăn.

Nghĩ đến điều ấy, anh lại vô thức rút từ trong bao thuốc ra một điều thuốc, khi châm lửa chỉ nghe thấy Hàn Duệ nói: “ Lúc nào rảnh rồi đến chỗ tôi, cậu vẫn chưa nhìn thấy con trai tôi”.

“ Con trai?”. Ngọn lửa đã cháy sát tay hơi dừng lại giữa không trung, anh ngẩng đầu lên nói: “ Cậu làm cha khi nào tôi không biết”.

“ Thăng bé chưa được hai tuần tuổi, mang theo không tiện”.

“ Vậy phải chúc mừng cậu một tiếng rồi. Ngày mai trở về, trước tiên cậu giúp tôi mang ít quà cho thăng bé. Hôm nào tôi sẽ đến thăm nó”. Thẩm Trì khẽ cười, động tác thuần thục đóng lại chiếc bật lửa. Đáy mắt bị ánh lửa tắt bất ngờ làm nổi bật sự u tối sâu xa. Anh quay đầu thờ ơ rút hai điều thuốc, cách một tầng khói trắng mỏng manh yếu ớt, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, vẫn lãnh đạm không thay đổi ánh mắt mờ ảo hiem thấy.

Cũng trong lúc đó, cuối cùng Thừa Ảnh dẫn Phương Thần đến ngồi ở một quán nướng vỉa hè.

Con đường tắt kết nối tình bạn của phụ nữ thông thường chỉ có hai điều – mua sắm và ăn uống. Phương Thần dùng khăn giấy đem chiếc mặt bàn đã sáng bóng lau lần nữa, lại cùng Thừa Ảnh lấy nước sôi tráng bát đĩa rồi mới nghe Thừa Ảnh nói: “ Món nướng ở đây ngon nhất thành phố Hải Vân, cô nhất định phải ăn thử”.

“ Chị rất quen thuộc nơi này phải không?”. Phương Thần hứng thú nhìn ngắm xung quanh. Rõ ràng màn đêm vừa mới buông xuống nhưng việc buôn bán của cửa hàng rất tốt, mấy chiếc bàn ở cửa đã kín chỗ. Bốn

phía đèn đuốc sáng trưng, mấy nhân viên phục vụ đang đẩy chiếc xe hòm (2) đi tới bàn bìa.

Thừa Ảnh bày lần lượt những chiếc đĩa đựng đồ ăn nóng hổi, nói: “Tôi vừa mới tới Hải Vân thôi”.

“Chị không phải người địa phương à?”.

“Không phải”.

“Như vậy, chị và Thấm Trì...?”.

“Trước khi đến Hải Vân tôi mới biết anh ấy”. Dường như đoán được ý tứ của Phương Thần, Thừa Ảnh hơi dừng lại rồi nói tiếp: “Nhưng ban đầu tôi định cư ở đây, bởi vì lý do công việc, tôi và anh ấy không có quan hệ gì”.

“Thì ra là thế”. Phương Thần đáp: “Em nghe Thấm Trì nói chị là bác sĩ”.

“Đúng vậy”.

Phương Thần mở chai bìa, rót ra hai chén nhỏ, cười nói: “Một công việc rất tốt. Và em ngưỡng mộ chị”.

“Ngưỡng mộ vì điều gì?”. Thừa Ảnh hơi cong khóe miệng, chờ đợi câu tiếp theo, tâm trạng nhìn không tệ.

“Ngưỡng mộ vì cứu người”.

Tiếng ly thủy tinh đụng nhau trong trẻo khiến Thừa Ảnh hơi ngẩn ngơ. Cô uống rượu xong mới ma xui quỷ khiến nhớ lại: “Việc cứu người này, Thấm Trì lần đầu tiên biết nghề nghiệp của tôi, hình như cũng đánh giá như vậy”.

“ Thật không?”. Phương Thần không bỏ lỡ, vừa ăn vừa tò mò hỏi: “ Hai người biết nhau như thế nào?”.

“ Ở Đài Bắc, khi tôi biết anh ấy, tôi còn đang học phổ thông...”.

Thật khó hiểu, đối với một người bạn nữ được coi là xa lạ, cô ngược lại có thể thân nhiên kể chuyện của mình và Thẩm Trì. Những kỷ niệm đã lâu phủ đầy bụi bặm, ngày thường bị khóa chặt ở nơi sâu thẳm trong tâm trí, cô không thể và cũng không muốn đả động đến nó. Thế nhưng đêm nay, ngồi ven đường với những tiếng động âm ỉ huyền ảo, cô mới nhận ra trí nhớ của mình vốn dĩ vẫn tốt như vậy.

Rõ ràng đã xa cách từ lâu mà cô vẫn nhớ tất cả. Ngày hôm sau thức dậy, mưa liên tục mấy ngày cuối cùng cũng đã dừng. Bên ngoài rèm cửa sổ, ánh nắng vàng rực rỡ một mảnh đến chói mắt. Cô lái xe ra ngoài, mới đi khỏi chừng mười mét thì thấy một chiếc xe khác vừa đến. Trần Nam ngồi trong xe, bên cạnh là bác sĩ gia đình tới đóng lại vết thương cho Thẩm Trì.

Suốt cả sáng, trong lúc bác sĩ bận bịu ở Trầm gia thì Thừa Ảnh đang dở dành một đứa trẻ nằm lên giường để kiểm tra cơ thể.

“ Đến đây nào, nằm xong lát nữa cô sẽ đi mua kẹo cho cháu”.

“ Đau...”. Gương mặt cậu bé sáu tuổi lộ vẻ đau đớn, từ lúc bắt đầu bước vào cửa đã không ngừng kêu đau lưng. Sau khi nhanh chóng hoàn thành việc kiểm tra thông thường, Thừa Ảnh đề nghị phụ huynh đưa cậu bé đi chiếu chụp trước. Nhìn mẹ cậu bé bối rối, mắt ửng đỏ, ôm chặt lấy con trai: “ Hôm qua nó kêu đau lưng. Tôi tưởng nó mượn cớ không muốn đi học đàn, còn mắng nó một trận. Bác sĩ, rốt cuộc cô kiểm tra có vấn đề gì không ạ? Tại sao cháu nó đau đến nỗi cả đêm không ngủ được vậy?”.

Cậu bé nằm trên vai mẹ, gương mặt nhỏ nhắn phờ phạc tái nhợt. Thừa Ảnh kê đơn xong đưa cho người mẹ, dịu dàng an ủi: “ Chị không phải vội, xem phim chụp X quang trước rồi sẽ xử lý”. Trước khi bọn họ rời đi, cô

nhẹ nhàng nhéo nhéo cánh tay bé xiu của cậu bé, kín đáo đưa cho cậu nhóc một chiếc kẹo que, cười nói: “ Cháu đúng là một nam tử hán nhỏ bé kiên cường, đây là phần thưởng của cô tặng cháu”.

Thế nhưng phim chụp X quang hiện ra, kết quả không được lý tưởng, thậm chí còn khiến Thừa Ảnh kinh ngạc. Ven cột sống của cậu bé sáu tuổi có một bóng mờ hết sức rõ ràng. Người mẹ khóc nước mắt rơi như mưa, làm cậu bé liên tục kéo áo mẹ nó, ngơ ngác, dường như bị hù dọa đến quên cả đau.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ lúng túng, trong lòng Thừa Ảnh hơi nhói lên, nhanh chóng thu xếp bọn họ đi kiểm tra và chiếu tia thêm một lần nữa.

Sáng sớm gặp chuyện như vậy, bệnh nhân lại nhỏ tuổi, khó tránh làm cho tâm trạng của cô có chút chấn động. Mãi cho đến khi trời chạng vạng rời khỏi bệnh viện, cô vẫn nhớ tới kết quả kiểm tra của cậu bé ấy.

Năm đó cô còn đang học Đại học Y, thầy hướng dẫn của cô là một người có quyền uy, tiếng tăm lừng lẫy trong nước về giải phẫu thần kinh, từng có lần giảng dạy công khai, thầy nói rằng: “ Bác sĩ phải có lòng nhân ái nhưng sự nhân từ này tuyệt đối không được làm ảnh hưởng đến suy nghĩ và tâm trạng của các em...Vào thời khắc quan trọng phải nhớ kỹ, đối mặt với bệnh nhân, các em là một bác sĩ! Chỉ là bác sĩ mà thôi! Thời điểm các em dùng năng lực chuyên môn đi cứu người, đồng cảm, bi thương, bất luận là tâm trạng gì đi nữa đều dư thừa, thậm chí là cản trở. Trong tay các em cầm dao phẫu thuật, trước hết chúng ta phải cắt bỏ, đó là...những điều dư thừa ấy”.

...

Sau nhiều năm, ký ức của cô vẫn lặp đi lặp lại những câu nói này nhưng không có cách nào dựa theo một trăm phần trăm lời dạy bảo của

thầy hướng dẫn để làm bác sĩ. Cô có một đôi tay vững vàng nhưng trái tim thì vẫn không làm được.

Đến mức cô thường nghĩ, quả thật nếu có thể dùng dao giải phẫu cắt đứt thứ tình cảm dư thừa, phải chăng giờ đây cô và Thẩm Trì đã sớm thoát khỏi dây dưa? Hơn nữa, dao giải phẫu sắc bén như vậy, chỉ cần đủ chính xác nhanh gọn sẽ không cảm thấy quá đau.

Xe đến đón cô đỗ ở bãi xe ngầm của bệnh viện, lúc nhìn thấy cô tan sở từ thang máy đi ra, đèn xe vụt sáng hai cái, lập tức từ chỗ đậu lái ra. Đúng lúc có một đồng nghiệp quen biết nhìn thấy, kéo bạn trai mình, vừa tiến đến chào vừa hỏi: “Bác sĩ Yến, chồng chị à?”.

Thừa Ảnh cười cười: “Không phải, chỉ là một người bạn thôi”.

“Ồ, nghe nói chồng chị làm ăn lớn, chắc là khá bận rộn phải không? Em chưa từng thấy anh ấy đưa đón chị đi làm”.

Mang theo tin đồn lên bàn phẫu thuật phải chăng so với sự thông cảm còn nguy hiểm hơn?

Tâm trạng của Thừa Ảnh vẫn tốt, nụ cười hoàn mỹ giống như nhân vật nữ chính trong quảng cáo kem đánh răng: “Anh ấy thường xuyên đi công tác, quả thực không được rảnh rỗi. Kỹ thuật lái xe của tôi cũng không tệ lắm. Hơn nữa một người đi làm, thời gian tương đối tự do hơn”.

Xe chạy chậm tới trước mặt Thừa Ảnh, cô quay sang đồng nghiệp hơi vẫy tay: “Tôi còn hẹn bạn đi ăn cơm, lúc nào rảnh rồi nói chuyện tiếp nhé”.

Người đồng nghiệp tò mò mở mắt nhìn vào trong xe, tiếc là tấm kính được chế tạo đặc biệt, căn bản từ bên ngoài không nhìn thấy hình dạng bên trong.

Thừa Ảnh lên xe, dường như có vẻ mệt mỏi, ngay cả giọng nói cũng thấp vài độ, hỏi: “ Đi đâu?”.

Tài xế báo tên nhà hàng, cô liền không nói thêm gì nữa.

Nơi ăn cơm là một nhà hàng tư nhân của Nhật, có tổng cộng bảy tám phòng nhỏ, không có phòng khách, ông chủ thường chỉ chiêu đãi khách quen.

Hành lang chật hẹp vòng vèo. Hai bên lối đi nhỏ cách mười mét lại treo một chiếc đèn lồng đỏ kiểu Nhật. Dọc đường đi, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, trầm thấp êm tai, nhất thời không tìm ra đâu là ngọn nguồn.

Nhân viên phục vụ mặc bộ ki mô nô tinh xảo thanh lịch, hơi cúi người, thay Thừa Ảnh kéo chiếc cửa hộp. Thẩm Trì đã đến, cùng ngồi đối diện với anh là một đôi nam nữ trẻ tuổi xa lạ.

Ảnh mắt cô nhìn thoáng qua, chỉ thấy tư thế ngồi của anh không hề khác thường, nét mặt dường như rất thoải mái, xem ra đều là công lao của bác sĩ. Anh mạnh mẽ như vậy, làm cho bản thân nhanh chóng có chuyển biến tốt, khiến cô thấy hứng thú đối với thân phận của những vị khách tối nay. Có thể để cho Thẩm Trì nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, gắng gượng chống đỡ đi gặp mặt, lai lịch và mục đích tới phỏng chừng sẽ không đơn giản.

Tâm tư lặng lẽ xoay vòng, cô đi tới ngồi xuống bên cạnh Thẩm Trì.

“ Hàn Duệ, Phương Thần”. Thẩm Trì khẽ mỉm cười giới thiệu: “ Vợ tôi, Yến Thừa Ảnh”.

“ Xin chào”. Cô gái đối diện mặc chiếc váy liền bằng lụa tơ tằm màu xanh ngọc, lựa chọn màu sắc như vậy làm tôn thêm nước da trắng như tuyết, lộ rõ đôi mắt sáng ngời.

Thừa Ảnh nhìn cô gái cười khách sáo: “ Rất vui được biết cô”.

“ Bọn họ mới đi nghỉ ở nước ngoài về. Hôm qua quá cảnh tại Hồng Kong, điểm đến tạm thời đổi thành Hải Vân”. Thẩm Trì hơi xoay hông, hiếm khi nói được với cô cả một đoạn dài: “ Anh và Hàn Duệ biết nhau lâu rồi, mấy năm gần đây ai cũng bận việc riêng nên không có cơ hội gặp mặt. Ngay cả khi cậu ấy kết hôn, anh cũng không có thời gian để đến hội trường. Lần này khó khăn lắm mới gặp được nhau”.

“ Thảo nào”. Dáng vẻ Thừa Ảnh nhìn phảng phất có sự tiếc nuối chân thành, lại như có sự hờn dỗi, quay sang Thẩm Trì oán trách: “ Nói vậy hình như anh có rất nhiều bạn bè mà em không biết”. Thanh âm thật ra không lớn không nhỏ, đảm bảo mọi người nghe được rõ ràng.

Thẩm Trì không khỏi nghiêng đầu nhìn cô, không thể không nhíu mày, bất chợt từ đằng sau vươn một tay ôm lấy eo cô, cười thoải mái: “ Xem ra em đang lên án anh chưa đủ năng lực để làm chồng”.

“ Ừm”. Cơ thể Thừa Ảnh vừa lúc nghiêng về phía trước, tránh né sự đụng chạm không dấu vết, tự mình cầm ấm trà rót thêm vào hai chiếc chén của khách. Khi cô làm việc này tựa như rất tập trung, lộ sự khách khí, ngay cả lông mi cũng hơi rũ xuống, chỉ nhìn chăm chú vào dòng nước ấm áp từ từ rơi vào trong chén.

“ Đôi khi rất không đủ năng lực. Như hôm nay có đồng nghiệp hỏi em, vì sao cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp anh đưa đón em đi làm”.

Lúc nói chuyện cô cũng không ngước mắt lên, trong giọng nói tựa hồ có chút bất mãn nhưng lại càng giống trước mặt người quen liếc mắt đưa tình. Thẩm Trì từ bên cạnh nhìn chăm chú gò má của cô, nhất thời không tiếp lời nhưng trong ánh mắt vui vẻ có chút bí hiểm.

Ngược lại, Phương Thần ngồi đối diện thoải mái hỏi vặn: “ Lúc này, không phải người đàn ông nên lấy lý do bận rộn công việc lập tức chủ động

thừa nhận tặng một món quà để vỗ về vợ sao?”. Phương Thần mỉm cười nhìn Thẩm Trì, người sau khi đã thu hồi ánh mắt, vừa cầm chén trà đưa lên môi, vừa không nhanh không chậm cho ra kết luận: “ Có vẻ như Hàn Duệ thường dùng nguyên tắc này. Tôi chưa từng thử, không biết có được hay không, hiệu quả ra sao?”.

“ Không phải tốt nhất”. Phương Thần lắc đầu như lấy làm tiếc: “ Sự sáng tạo và sức tưởng tượng của đàn ông luôn có khiếm khuyết, mà theo đuổi những ý tưởng mới vốn là bản chất của phụ nữ. Cung và cầu không bình đẳng sẽ nảy sinh mâu thuẫn”. Nói xong cô quay đầu, nghiêm túc hỏi người bên cạnh: “ Anh cảm thấy thế nào?”.

Gần như vừa bước vào cửa, Thừa Ảnh liền chú ý tới, trên người người đàn ông họ Hàn dường như có một loại khí chất rất đặc biệt, lạnh lùng nghiêm nghị, không nói nhiều nhưng cảm giác tồn tại rất mãnh liệt, mạnh mẽ đến nỗi khiến người ta không có cách nào xem nhẹ.

Thế nhưng lúc này, cô bỗng thấy anh ta bật cười nhẹ, dùng giọng điệu nửa trêu đùa, nói: “ Sao anh có cảm giác hôm nay là ngày khai mạc Đại hội đồng tổ cáo vậy nhỉ. Sớm biết thế hẳn là cho bọn em tự do hoạt động, anh và Thẩm Trì một mình gặp mặt là được rồi”.

Không ngờ Phương Thần lập tức gật đầu: “ Đề nghị này không tệ”. Cô vừa cười vừa cùng Thừa Ảnh trao đổi: “ Chẳng qua hiện giờ tôi đang đói bụng, chờ lát nữa ăn xong, hay là cô theo tôi ra ngoài đi mua sắm?”.

“ Không thành vấn đề”. Có khả năng rời xa người nào đó, Thừa Ảnh đang cầu mà không được.

Vì vậy, kết thúc bữa ăn chính, các cô nghỉ ngơi sơ qua rồi tự động rời đi, để lại hai người đàn ông nhân cơ hội nói chuyện chính sự.

Trong góc phòng xông lên mùi khói thoang thoang, mang theo mùi hương thần bí không biết tên, lượn lờ xung quanh không gian kín đáo.

Thẩm Trì không thích mùi thơm này nhưng mới vừa rồi có thể do Thừa Ảnh ở bên cạnh, phảng phất trên chóp mũi hơn phân nửa là mùi thơm dịu trên người cô, đã thành công phân tán sự chú ý của anh.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tình Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Trùng Lặp

Sự thực thì trước sáng sớm hôm đó, Thẩm Trì với những vết dao uy hiếp cô giúp mình băng bó, bọn họ đã từng gặp nhau.

Khi ấy, cô vừa đến Đài Bắc chưa được bao lâu, người cô biết đầu tiên thực ra là một huynh đệ bên cạnh Thẩm Trì, tên là Tống Quân.

Tống Quân là một tên côn đồ nổi danh ở địa phương, lúc đó mới mười bảy mười tám tuổi, là một thanh niên có tướng mạo đẹp đẽ nhưng tính cách lại bất hảo nổi loạn, đánh nhau gây chuyện chung quy không thể thiếu anh ta. Một lần, anh ta làm loạn ngoài cổng trường, không ngờ vừa lúc gặp Thừa Ảnh tan học về liền tấn công mạnh mẽ. Nhiều lần liên tục mời cô đi ăn, xem phim, đều bị cô khéo léo trốn tránh.

Ai dè, cô càng trốn, anh ta càng thấy thú vị. Cuối cùng, anh ta khoa trương đến ngồi trước cổng trường cố ý chặn cô, hai lần một ngày không biết chán.

Nói không có gì để sợ hãi là sai.

Lần đầu tiên đến Đài Bắc, trong một môi trường xa lạ, dường như cô luôn có cảm giác thiếu an toàn. Ở lớp, cô có chơi với mấy bạn gái tốt, nghe chuyện của cô, họ liền tình nguyện hàng ngày đi cùng cô đến trường.

Nhưng dù sao khó tránh khỏi có lúc đơn độc.

Hôm ấy, cô bạn A Trân vắng mặt, cô kết thúc xong giờ tự học, từ xa đã nhìn thấy thân ảnh rất quen thuộc, mặc áo T – shirt trắng, quần jeans rách màu xanh nhạt với mái tóc nhuộm vàng, đang đứng dựa lưng vào bức

tường ở cổng chính hút thuốc. Dưới ánh đèn mờ, cách một khoảng, thực ra khuôn mặt anh ta không được rõ nét nhưng chiếc hoa tai bên tai trái lại tỏa sáng lấp lánh.

Bị tra tấn tinh thần liên tục trong một tuần, Thừa Ảnh gần như có cảm giác suy sụp. Cô không hiểu vì sao mình lại trêu chọc phải loại người như thế, giống chiếc kẹo dẻo, bỏ không bỏ được, cứ như hình với bóng.

Đêm hôm đó rất tối, ánh trăng bị mây mù che kín, ánh sáng đèn đường âm u, cô ôm cặp sách càng chạy càng nhanh. Nhưng bất luận cô đi nhanh thế nào, phía sau luôn có ai đó đi theo, không xa cũng không gần, cứ như thế nhắm mắt theo sát, thỉnh thoảng còn huýt vang một giai điệu mang âm hưởng địa phương, tùy tiện gọi tên cô, công khai lấy việc trêu chọc cô làm vui.

Cô có cảm giác mình đã thực sự chịu đựng đủ rồi. Cô vừa muốn quay đầu trả lời nhưng lại thấy rắc rối nguy hiểm, trong lòng đang nghĩ đến việc ngày mai phải tiến hành làm thủ tục nghỉ học tạm thời. Vì vậy, khi cô rẽ về nhà nhất định phải đi qua con đường nhỏ, suýt nữa không cẩn thận đụng phải vòm ngực của một người xa lạ. Dường như vô thức, cô không hề nghĩ ngợi liền nắm lấy cánh tay của đối phương, ngữ khí cầu xin tha thiết: “ Xin anh hãy giúp tôi...Phía sau có kẻ xấu đi theo tôi, tôi rất sợ!”.

Sau đó cô nhận ra, cầu xin như vậy, chính mình đã làm một hành động cực kỳ nguy hiểm. Đêm tối, đường phố vắng vẻ, cô thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ diện mạo đối phương đã đem người kia trở thành cứu tinh. Thực ra, cô cúi đầu đi nhanh, khi đụng phải anh, bởi vì khoảng cách quá gần, cô thậm chí có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, đan xen là sự lạnh lẽo khác lạ, hơi thở nhẹ tựa hương bạc hà.

Như mảnh băng lạnh thấu xương thấm vào người.

Ánh trắng màu trắng bạc thấp thoáng phía chân trời đúng lúc lướt qua dừng trên gương mặt nghiêng nghiêng của anh, vừa trẻ trung vừa anh tuấn với những đường nét được phác họa rõ ràng. Cô thấy ánh mắt anh hơi cúi xuống, cũng đang nhìn mình, đáy mắt là một mảnh thâm sâu khác thường.

Cô luống cuống, còn anh lại vô cùng điềm tĩnh, chỉ thản nhiên nhìn cô, tay cũng không đẩy cô ra, mà không nhanh không chậm di rời tầm mắt nhìn phía sau cô.

Toàn thân như có thêm can đảm, cô cũng quay đầu lại. Tống Quân không biết đã dừng bước khi nào, cách hơn mười thước, nét mặt vẫn tỏ vẻ ngỗ ngược, chỉ có giọng điệu bỗng trở nên nghiêm túc, chiếc bông tai trên vành tai lấp lánh, rất nhanh liền mở miệng gọi: “ Lão đại”.

Cô nhất thời không kịp phản ứng, chột nghe người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh khẽ hỏi: “ Đã muộn thế này, cô ở đây làm gì?”.

Người này có giọng nói hết sức dễ nghe, quét qua không gian chậm chậm của đêm tối, mang theo từ tính lười biếng. Cô chỉ ngẩn người trong chốc lát, bàn tay run nhè nhẹ, như người bị phỏng nước sôi, vội vàng trượt khỏi cánh tay anh.

Cô lui hai bước sang bên cạnh, khuôn mặt một lần nữa không khỏi đề phòng đánh giá người đàn ông trước mặt.

Anh mặc quần dài màu đen và chiếc áo sơ mi bằng vải sợi màu đen, một nửa ống tay áo xắn tùy tiện, một tay hút túi quần, thấy trong chớp mắt nét mặt hoảng sợ của cô, dường như anh nghĩ điều đó thật buồn cười, đôi môi mỏng lộ ý cười khẽ.

“ Vậy là, anh hùng cứu mỹ nhân?”. Phương Thần hứng thú lắng nghe, không nhịn được cười ngắt lời.

“ Cũng không hẳn. Nhưng sự thực thì lúc đó tôi thà rằng không được anh ấy cứu”.

Bởi vì nghĩ đến những chuyện về sau, khi Thừa Ảnh nói câu này, tâm tư rối rắm phức tạp. Nhưng Phương Thần đâu nghe mà hiểu được, chỉ coi như cô đang nói chuyện giỡn, không khỏi cảm thán: “ Cách gặp gỡ như vậy được gọi là lãng mạn, tình tiết giống y như trong sách”.

Thừa Ảnh bưng ly lên, bia lạnh trượt xuống cổ họng nhưng một chút đắng chát vẫn quần lấy đầu lưỡi thật lâu không tan. Cô thay đổi đề tài hỏi Phương Thần: “ Lát nữa cô còn muốn đi mua sắm à? Có đồ gì muốn mua sao?”.

“ Chị đi cùng em mua ít đồ chơi”.

“ Đồ chơi?”. Cô hơi ngạc nhiên: “ Cô có con rồi?”.

Phương Thần cúi đầu cười, để đôi đũa xuống: “ Thế nào, không giống ả?”.

Thừa Ảnh quan sát cô một lúc, lắc đầu.

Nhưng sự thực thì cô nhìn không ra, có thể vì dáng người Phương Thần được giữ gìn quá tốt, căn bản không giống với người đã sinh con. Thừa Ảnh hơi thất thần, bên tai chợt nghe Phương Thần hỏi: “ Còn chị, đã có con chưa?”.

Cô giật mình đáp: “...Chưa có”. Khi trả lời hai chữ này, hơi thở không khỏi ngưng trệ, trong lúc nhất thời, phảng phất dâng lên mùi rượu, động chạm đến nỗi buồn trong lòng cô, ngay cả khoang mũi cũng khó chịu.

Buổi chiều ngày hôm sau, Thẩm Trì tự mình đưa hai người Hàn Phương ra sân bay, nhìn bọn họ đi qua khu kiểm tra an ninh, anh mới móc di động, nhanh nhẹn nhấn phím. Đợi nhạc chuông một lúc lâu, khi anh

chuẩn bị cúp máy, đầu dây bên kia ổng nghe mới truyền tới tiếng trả lời bình thản.

Anh nói: “ Phương Thần bảo tôi chuyển lời tới em, lúc nào rảnh đến thành phố C chơi”.

“...Thay tôi cảm ơn cô ấy”.

Anh nghe bên kia âm thanh ầm ĩ, như đang có cuộc tranh cử Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, liền hỏi: “ Có chuyện gì vậy?”.

“ Không có gì...Mấy bệnh nhân vì bị chen ngang nên cãi nhau thôi... Tôi không nói chuyện với anh được, cứ như vậy đi”.

Nghe Thẩm Trì đáp một tiếng: “ Được”, Thừa Ảnh mới cúp điện thoại, lần thứ hai nhú mày nhìn mấy người đang cãi vã ở cửa, cả đàn ông lẫn đàn bà. Rốt cục, cô nhìn không được, cầm bút gõ lên bàn, ý bảo bọn họ bình tĩnh: “ Đề nghị mọi người đứng sang một bên giải quyết xong rồi hãy quay lại, không được làm ảnh hưởng đến việc khám bệnh của người sau”. Sau đó, cô dặn dò y tá đang đứng bên khuyên răn: “Đưa họ ra ngoài”.

Giữa đám người đang cãi nhau có một người đàn ông trung niên nói giọng rất to, lập tức không phục la lối: “ Vừa nãy gọi số nhưng các người không có ai trả lời, bây giờ rõ ràng đến phiên chúng tôi, dựa vào cái gì muốn đuổi chúng tôi ra ngoài?”.

Một tay ông ta nắm lấy tay vợ mình, sai bước chen lên, nói với Thừa Ảnh: “ Bác sĩ, vợ tôi bị nhức đầu phát sốt, cô nhanh nhanh kiểm tra cho bà ấy”.

Kết quả, ông ta còn chưa dứt lời, một đám người khác cũng lập tức xông tới, chặn giữa ông ta và Thừa Ảnh, chặn lại như bức tường dày. Bọn họ nhiều người, xem chừng đều là anh chị em, không chịu tỏ ra yếu thế:

“ Ông nói hay thật. Khi chúng tôi xếp hàng ở bên ngoài, ông và vợ ông còn chưa tới”.

“...A, chúng tôi vừa đưa bà cụ đi vệ sinh, lúc về phát hiện các người chen ngang. Thế nào, ông còn lý luận gì nữa không”.

“ Ai khiến các người đi vệ sinh tập thể. Đừng đổ lỗi gọi tên không thể lên tiếng. Tôi thấy các người đúng là ‘ chó trong mảng cỏ’(1)”. Người đàn ông trung niên mở miệng mắng chửi.

“ Ôi chao, sao ông lại nói như thế”.

Chỉ có một người phụ nữ duy nhất đứng che chở cho bà cụ, còn lại mấy người khuôn mặt đều đã hầm hầm, xông lên trước chỉ vào người đàn ông trung niên. Người đàn ông trung niên liên tục cười lạnh: “ Ông mà y chửi các người đấy, sao nào?”.

...

Một đám người chen lấn trong phòng cấp cứu không thể can ra, ngửi khí bọn họ trở nên nóng nảy hơn, rất nhanh liền vung tay xô đẩy nhau. Chỗ ngồi của Thừa Ảnh bị chặn, tiến lùi không được. Cô định mở miệng khuyên răn nhưng giọng nói sớm bị bao phủ giữa những tiếng chửi rủa. Lúc này, từ bên ngoài có hai y tá vội vàng chạy vào khuyên can, đều là hai cô gái trẻ, không giữ được ngược lại còn bị xô ngã sang một bên.

Sau cùng, không biết ai ra tay trước, chắc là rất tức giận, tiện tay nhặt chiếc hộp đựng bút trên bàn của Thừa Ảnh, ném về phía đối phương.

Lần này thì hỗn loạn thật sự.

Chỉ nghe rầm rầm vài tiếng, tất cả mọi thứ có thể sử dụng làm vũ khí tấn công đều là tai họa. Bên tay Thừa Ảnh có Chiếc cốc thủy tinh đựng

nước. Bởi vì cô bận rộn cả ngày, không có thời gian để uống vài hớp, lúc này đã bị ai đó hung hăng cầm lên.

Sau vài giây, tiếng thủy tinh chạm vào vách tường kèm theo những tiếng hô liên tiếp. Rốt cục, phòng khám như một cái chợ nhất thời yên ắng. Mảnh thủy tinh vỡ và bọt nước văng tung tóe khắp nơi, một y tá cả kinh kêu lên: “Bác sĩ Yến”.

Thừa Ảnh dùng tay phải ấn thái dương bên phải, sau đó mở lòng bàn tay ra nhìn, đúng là một mảng máu đỏ tươi.

Trước đó hai bên còn đang vung tay gây chuyện, lúc này không khỏi ngây ngốc nhìn mấy y tá đang lách người đứng trước mặt Thừa Ảnh xem xét thăm hỏi.

Vốn chỉ muốn tấn công đối phương, không ngờ lỡ tay làm bác sĩ bị thương.

Thừa Ảnh hít một hơi, cau mày khoát tay nói: “Không sao”. Cô vừa đi vòng qua hai nhà bọn họ ra ngoài, vừa tỉnh táo giao phó: “Tiểu Lý, mấy người các cô ở đây thu dọn một chút, tiện thể chờ bảo vệ đến. Tôi đi xử lý vết thương”.

Cô đến phòng y tá để họ giúp cô rửa chỗ đau. Không ngờ vết thương lại sâu hơn phỏng đoán của cô. Sau khi khử trùng lại khâu hai mũi, áp miếng băng gạc lên mới coi như xong việc.

“Như thế này có tính là tai nạn lao động không?”. Sau khi bọc vết thương, cô xoay chiếc gương ngẫm ngía, không khỏi cười khổ tự giễu.

Lúc chủ nhiệm hành chính sang xem, đặc biệt phê chuẩn cho cô nghỉ ngơi một hôm, còn bố trí sắp xếp một chiếc xe đưa cô về. Cô từ chối sự quan tâm của bệnh viện, khẳng khái tự mình lái xe về nhà.

Thực ra thái dương vẫn còn đau, trước đó chảy không ít máu, xe chạy đến nửa đường, cảm giác chóng mặt hoa mắt. Cuối cùng, cô phải dừng xe ven đường, gục trên tay lái nghỉ ngơi trong chốc lát mới lấy điện thoại ra gọi cho Thẩm Trì.

Thực ra cô hiếm khi chủ động tìm sự giúp đỡ từ anh, mặc dù thực sự khó khăn, trước hết cũng chỉ gọi cho Trần Nam. Nhưng hôm nay, lúc này đây, cô nghi ngờ mình bị mất máu quá nhiều nên rơi vào mơ hồ. Cũng bởi cuộc trò chuyện mới nhất ghi tên Thẩm Trì nên cô mới tiện tay nhấn số của anh.

Anh tới rất nhanh, thậm chí nhanh hơn dự đoán của cô.

Điểm dừng xe không dễ tìm, mà đầu óc cô thì choáng váng muốn nôn nên không có khả năng miêu tả quá chi tiết khung cảnh xung quanh nhưng anh lại có thể nhanh chóng tìm ra cô. Từ lúc xuống xe, cô có cảm giác ánh mắt của anh dừng hồi lâu trên chiếc băng gạc ở trán, lông mày hơi cau. Cô cho rằng anh định nói điều gì đó nhưng cuối cùng, một chữ anh cũng không nói ra, chỉ dìu cô lên xe mình.

Dì giúp việc biết thói quen của cô, để tránh cho vết thương bị thấm nước nên chuẩn bị nước nóng trong bồn tắm lớn nhưng vì lo lắng còn cố ý căn dặn: “ Vết thương này của cô không được dính nước”.

Thừa Ảnh vui vẻ cười: “ Tôi biết, đừng quên tôi là bác sĩ”.

Thế nhưng trong bệnh viện nhiều vi khuẩn, không tắm thật sự không có biện pháp lên giường nghỉ ngơi. Hơi nước ẩm ướt mù mịt trong phòng tắm, một vệt mờ trên chiếc gương trang điểm. Cô cởi quần áo, cầm một mảnh nhỏ xoa mặt gương, buồn bực nhìn tấm vải trắng trên trán. Tấm cửa kính đột nhiên bị ai đó mở ra.

Thẩm Trì xuất hiện khiến cô sợ hết hồn, phản xạ có điều kiện cầm chiếc khăn tắm lên che, thấy anh đứng đằng sau cất lời: “ Rốt cuộc chuyện

gì đã xảy ra?”.

“ Bệnh nhân trong lúc cãi nhau, không cẩn thận đã làm tôi bị thương”. Cô cầm chiếc khăn tắm có ý che chắn trước ngực rồi mới xoay người lại: “ Vấn đề này có thể chờ tôi tắm rửa xong xuôi ra khỏi đây hãy hỏi được không?”.

Thẩm Trì im lặng.

Cô đứng trước mặt anh, gần trong gang tấc, cơ thể gần như trần truồng, làn da trắng nõn trong suốt dưới hơi nóng bao bọc hiện lên nhợt nhạt sáng bóng như ngà voi, càng để lộ vầng trán có hơi nhức mắt.

Anh hỏi: “ Chảy rất nhiều máu phải không?”.

“ Vâng”.

“ Có đau không?”.

“...Hơi hơi”. Bỗng nhiên cô lặng im, cách đám hơi nước mù mịt, chạm phải ánh mắt thâm trầm của anh, một phần trái tim cô hơi buồn lòng. Khi anh hạ giọng ngắn gọn nói hai câu đó, giọng trầm thấp gần như dịu dàng.

Thế nhưng, dịu dàng sao?

Không thực tế cho lắm.

Giữa anh và cô, hình như từ lâu đã không còn tồn tại hai chữ không thực tế này. Vì vậy, tất cả chỉ có thể là ảo giác.

Hơi nước trong phòng tắm dày đặc, làm cả hai thay đổi ánh mắt nhu hòa và giọng nói nhẹ nhàng, chỉ vậy mà thôi.

Ai biết những suy nghĩ trong đầu cô vẫn chưa dừng lại. Cô thấy anh đến bên bồn tắm, hơi cúi người, đưa tay xuống nước thử độ nóng, quay đầu nói: “ Lại đây, tắm xong rồi lên giường nghỉ ngơi một chút”.

Cô ngẩn người hỏi: “ Anh không đi ra à?”.

Anh liếc nhìn cô một cái: “ Không phải em chưa hết vầng đầu sao? Tôi không muốn em bị ngất ở đây”.

Thấy cô vẫn đứng một chỗ không có phản ứng, anh dứt khoát đi tới, thẳng tay giật chiếc khăn tắm che ngực, nửa đỡ nửa ép buộc đem cô nhét vào bồn tắm đựng nước ấm. Động tác của anh có chút thô bạo nhưng cô không còn sức lực để vùng vẫy. Quả thực, cô vẫn còn vầng đầu, hơn nữa, không khí trong phòng tắm không được lưu thông, càng làm cho cô cảm thấy tinh thần không được tốt.

Nhưng hơn hết, cô thấy giật mình.

Toàn thân cô ngâm trong nước, anh đứng cạnh bồn tắm, khiến cô không biết làm sao để đứng lên. Nhưng anh hình như không nhận ra tâm tư của cô mà ngồi xuống, ánh mắt của cô càng thêm kinh ngạc. Giọng điệu của anh ngược lại rất hờ hững: “ Tôi sẽ giúp em tắm hay đứng nhìn em tắm, em chọn cái nào?”.

Có thể cả hai đều không chọn được không?

Nhưng lời đến khóe miệng, toàn bộ lại bị nuốt xuống. Không phải không thừa nhận, khi đang tắm có người đứng ngoài quan sát chắc chắn không phải là điều dễ chịu gì.

Bàn tay ấm áp không nặng không nhẹ ngao du trên tấm lưng trơn trượt. Nhiệt độ nước hạ thấp, hơi nóng trong phòng tắm từ từ suy giảm. Thừa Ảnh ngồi đó, càng lúc càng nặng đầu. Trong không gian gần như kín mít, không ai nói chuyện, thỉnh thoảng chỉ có âm thanh xao động của nước.

Thái dương cảm giác đau đớn, cô không ngớt tự hỏi đau vì điều gì, trong chớp mắt lại như hồi tưởng đến rất nhiều chuyện.

Trong quá khứ, họ vẫn thường tắm cùng nhau.

Tắm vòi sen hoặc bồn tắm lớn, họ đều đã thử qua. Ở trong nước, tình cảm mãnh liệt triền miên, phảng phất kết hợp như hai đứa trẻ sinh đôi khó có thể tách rời. Khi đó, cho dù anh làm gì, gương mặt đều hết sức bình thường và tự nhiên. Tình nồng ý đậm, có thể đem hai người hòa thành một, tuy hai mà một.

Cô rất thích cách cùng anh hôn môi dưới vòi sen, mắt bị nước trôi không mở ra được. Vì vậy, chỉ dựa vào đôi môi và ngón tay tinh tế để cảm nhận đối phương. Đó là sự tiếp xúc chân thật nhất và cũng là cách bày tỏ trực tiếp nhất. Cứ hôn và âu yếm như thế, làm cô lần nào cũng không thể chịu đựng đến kết thúc, cuối cùng sẽ sinh ra khát vọng dài dằng dặc.

Những mẫu chuyện vụn vặt ngày xưa vụt qua đầu cô, phát ra chậm chạp như một bộ phim nhựa cũ. Cuối cùng, cô như mơ hồ, không phân biệt rõ thời gian và không gian, hơi nghiêng người, đặt cằm lên vai anh, thông thả nhắm mắt lại: “ Chóng mặt quá”.

Giọng cô nhỏ không rõ, tựa như mê sảng, lông mày và lông mi ẩm ướt rung khê. Mà anh chỉ “ ừ” một tiếng, nhanh chóng xả nước trong bồn tắm, kéo chiếc khăn tắm bao bọc lấy người cô, bế ngang lên. Cô vẫn không mở mắt, gương mặt như dán lên cổ anh, cúi đầu nhắc nhở một câu: “ Lưng của anh bị thương...”

Anh im lặng, ôm cô nằm lên giường xong mới ngồi xuống, nói: “ Em ngủ một lát đi”

Dáng vẻ của anh như muốn rời đi, cô đáp “ vâng”, bàn tay vốn đang kéo sườn áo anh, lúc này không khỏi chậm rãi buông ra, lặng lẽ kéo chiếc chăn mỏng. Không ngờ, trong giây lát, đầu ngón tay lại bị tay anh nắm lấy.

Cô không cử động, hơi thở nhẹ nhàng đều đều, một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng anh: “ Còn đau không?”.

Trời chập choạng tối.

Ánh tà dương xuyên qua tấm kính thủy tinh rộng rãi sáng sủa rơi xuống đất, nghiêng chiếu vào giường. Cô nhắm mắt lắc đầu, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Tình huống lúc này giống như một giấc mơ đã lâu không gặp. Vì vậy, cô không mở mắt sợ tỉnh cơn mộng, sợ hơn nữa là nỗi đau khó hiểu bỗng dâng lên trong mắt lại trào ra ngoài.

Mạch máu ở vết thương đập nhanh, thực ra có hơi đau một chút nhưng cô im lặng, ngón tay dưới chân giật giật, phảng phất do dự và đấu tranh nhưng cuối cùng vẫn quấn chặt lấy anh.

...

Bóng mặt trời nghiêng nghiêng, từng tia sáng trượt qua mép giường, lặng yên không một tiếng động.

Cho đến khi tỉnh táo hoàn toàn, Thừa Ảnh mới nhận ra sắc trời đã tối hẳn. Cô nằm ngửa nghiêng sang bên trái, gối lên tay của Thẩm Trì, còn anh ở sau lưng cô, hình như cũng đang ngủ. Cô ngủ quá say nên không biết anh lên giường lúc nào. Một cánh tay của anh bị cô gối đầu, cánh tay kia khoác lên eo cô. Tư thế ngủ thân mật như vậy, lần cuối cùng là khi nào cô đã thực sự không nhớ.

Động tác trở mình của cô rất nhẹ, không nghĩ tiếng động nhỏ như vậy lại đánh thức anh. Thẩm Trì thường ngủ không sâu, trong bóng đêm thị lực vô cùng tốt, thấy cô mở to mắt nhìn về phía mình, tâm trạng so với buổi trưa đã khá hơn, liền hỏi: “ Tỉnh rồi?”.

“ Vâng...Mấy giờ rồi nhỉ?”.

Đang lúc cô định tìm điện thoại để xem, kết quả cánh tay khoác eo đã tìm kiếm trên tủ đầu giường trước cô, cầm đồng hồ đeo tay lên nhìn: “ Tám giờ hơn”.

Cô “ ồ” một tiếng, trong lòng có chút đấu tranh nhưng cuối cùng vẫn nằm im không nhúc nhích. Trong phòng ngủ tối đen như mực, hai người im lặng một lúc lâu mới nghe Thẩm Trì lên tiếng: “ Dậy ăn chút gì đi”.

Giọng nói của anh vẫn hờ hững như trước, thích hợp hóa giải sự bối rối của cô. Buồn cười biết đường nào. Hai người đã từng thân mật, hôm nay ngủ cùng nhau, rốt cục lại làm cô lúng túng.

Xuống dưới lầu mới phát hiện phòng khách rất náo nhiệt, hóa ra Thẩm Lăng đã về, hành lý lớn nhỏ đều ném xuống đất, làm người giúp việc phải cầm từng cái cất vào trong phòng.

Thừa Anh hơi bất ngờ, đi lên và hỏi: “ Sao bảo phải đi nửa tháng cơ mà?”.

“ Trên đường phát sinh nhiều chuyện không vui nên mọi người giải tán sớm”. Thẩm Lăng tinh mắt, ngay lập tức hỏi: “ Chị dâu, trán chị bị sao vậy?”.

“ À, bị miếng thủy tinh cắt phải, không sao đâu”.

“ Sao chị lại không cẩn thận vậy?”.

“ Ngoài ý muốn thôi”. Thừa Ảnh kéo tay cô vào phòng ăn: “ Em vừa về, chắc chưa ăn tối phải không?”.

“ Chưa ạ, em đang đói đây”.

“ Vậy thì tốt, mọi người cùng ăn cơm thôi”.

Thẩm Lăng nháy mắt một cái, liếc nhìn Thẩm Trì đứng đằng sau, nở nụ cười kỳ quái, giọng nói cũng khác lạ: “Muộn thế này mà hai người còn chưa ăn tối à?”.

Hai người đi cùng nhau từ trên lầu xuống, đều mặc áo ngủ, không khó để cho người khác liên tưởng. Quả nhiên, Thừa Ảnh giật mình, ho khụ khụ, nói: “Chị vừa ngủ”.

Thẩm Lăng lại làm vẻ không tin tưởng nhưng ngại Thẩm Trì bên cạnh nên cô không dám làm càn quá mức. Vì vậy, chỉ cười hì hì, nói: “Ăn cơm, ăn cơm thôi”.

Thẩm Yến, dường như mối quan hệ giữa hai người bọn họ cuối cùng đã ngầm thừa nhận phá bỏ lớp băng. Buổi tối, tâm trạng của Thẩm Trì khá tốt, phá lệ ăn hơn nửa chén cơm, còn khen hương vị thức ăn thơm ngon, khiến di bếp có cảm giác thành công.

Sau khi ăn xong, Thẩm Lăng tuyên bố muốn tập thể dục nhịp điệu để tiêu hao hết năng lượng dư thừa rồi nhanh chóng biết điều trở về phòng.

Thừa Ảnh quay người, từ chiếc cửa sổ sát đất đối diện phòng khách, cô có thể thấy Thẩm Trì đứng ngoài sân hút thuốc. Trong sân, đèn đuốc sáng trưng, chiếu xuống vườn hoa bên cạnh tường rào, một mảnh rực rỡ đẹp đẽ nhìn như đám mây ngũ sắc nơi chân trời.

Anh quay lưng về bên này gọi điện thoại, từ phía cô chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy gần nửa gò má. Không biết vì sao, trong khi cô còn đang say sưa, anh dường như nhận ra, đột nhiên quay người, ánh mắt nhắm vào cô.

Cô như bị hù dọa, lại có cảm giác như bị người khác phát hiện ra bí mật, ánh mắt vô thức lay động. Một lát sau, liền nghe thấy tiếng động ở cửa truyền đến. Thẩm Trì đi vào, trên người mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Anh đứng trước mặt cô, nói: “ Tôi có việc phải ra ngoài một lúc”.

“ Được”.

Cô định xoay người lên lầu nhưng bị anh gọi lại: “ Tôi quên mất, đêm nay một người bạn của tôi tổ chức tiệc sinh nhật. Bọn họ vừa mới gọi điện nói thay đổi địa điểm, bảo tôi bất luận thế nào cũng phải có mặt”.

Ngữ khí của anh rất bình thản, như thuận miệng giải thích. Cô dừng bước, nhin không được nhìn anh chăm chú rồi gật đầu, lần thứ hai trả lời: “ Được”.

Lúc này đây, bầu không khí bất đồng thường ngày đi tới, bởi vì Thẩm Trì hình như không có ý định rời đi ngay lập tức, chỉ hỏi tiếp: “ Vậy còn em, buổi tối định làm gì?”.

Cô vẫn nhìn anh, do dự một lúc lâu, có chút không quen: “ Tôi chưa biết, có lẽ sẽ đọc sách”.

“ Có muốn đi với tôi không?”. Anh bỗng nhiên đề nghị.

Cô thấy trong lòng khẽ động, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, chỉ vào trán mình, nửa đùa nửa thật: “ Bộ dạng của tôi khó coi như vậy, không tiện ra ngoài”.

Nhưng Thẩm Trì chỉ nhướn lông mày khẽ cười: “ Có tôi ở đây, ai dám bình luận em?”.

Quả thực, ở Hải Vân này, tuyệt đối không có người nào dám bình luận tùy tiện về cô, bởi vì cô là phu nhân của Thẩm Trì. Trước khi cô kết hôn với anh, những người biết rõ về công việc làm ăn của anh không tính là nhiều. Nếu không có lần đó, anh bị tập kích và bị thương nghiêm trọng ở thắt lưng thì có lẽ cô còn có thể bị giấu lâu hơn.

Cho đến một ngày, cô mới hoảng hốt ngộ ra. Sự thực là từ trước tới nay, hai người bọn họ sống ở hai thế giới khác biệt nhau. Cô có xuất thân trong sạch, có cha làm cảnh sát. Tuy quanh năm ông phải thâm nhập các tập đoàn phạm tội để tìm hiểu tin tức nhưng vẫn thanh liêm chính trực. Cho đến khi qua đời, ông cũng vì nhiệm vụ mà hi sinh. Ngay chính con đường cô đang đi, học trường Y, học y thuật chữa bệnh cứu người, được các thầy cô lão làng yêu mến, tiền đồ sáng lạng.

Nhưng còn anh?

Anh một tay khổng chế Hải Vân, thậm chí là toàn bộ huyết mạch giao dịch ngầm của khu vực Đông Nam Á. Ra ngoài nhất định phải có một đại đội đi theo tháp tùng. Hẳn là cho đến bây giờ vẫn còn một số miền đất xám cô không biết rõ, mặc cho anh một tay che mây che mưa.

Nhưng cô vẫn cố tình kết hôn với anh.

Năm ấy, sau khi tốt nghiệp Đại học, cuộc hành trình Vân Nam gần như đã thay đổi toàn bộ quỹ đạo sống của cô. Một chuyến đi khiến hai người sau nhiều năm xa cách một lần nữa gặp lại nhau. Dường như trong u tối có đôi tay mạnh mẽ vô hình của số phận. Từ bờ biển phía bên kia đảo Đài Loan, vượt qua khoảng cách mấy nghìn km xa xăm, trên con đường thôi thúc lôi kéo, rốt cục vẫn để bọn họ ở một thành phố nhỏ nơi biên giới Tây Nam gặp lại nhau lần thứ hai.

Ngày đó, anh theo cô từ thị trấn Mang đến Thụy Lệ, một đoàn xe hùng dũng đi trên đường, cô cười nhắc nhở anh: “Hình như anh còn nợ tôi một buổi đi dạo và một bữa bánh ngọt”. Anh cũng cười, trả lời: “Tôi nhớ”. Kết quả đến Thụy Lệ, ngày hôm sau, anh mời cô món chè địa phương. Cô cảm thấy người này thật vô lại, trong lòng hơi bất mãn, chỉ có thể vừa ăn món chè đậu đỏ không chính thống vừa oán giận: “...Anh thật đáng bị tống cổ đi”.

“ Sao vậy?”. Anh buồn cười nhìn cô, đôi mắt sâu đen lay láy như màu mực. Nhưng cô nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt ấy sự ung dung thoải mái.

“ Món nợ của em, trả dần từng thứ một”. Anh nói: “ Tôi sẽ giữ chữ tín”.

Cô dùng khước mắt liếc nhìn anh, hờn mát hừ một tiếng: “ Tôi tạm thời tin anh”.

Sau đó, anh trở lại Hải Vân, còn cô tiếp tục học ở phía Bắc. Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi ở Vân Nam thật sự giống như một cuộc gặp gỡ thoáng qua, duyên phận tựa như một điều kỳ diệu, đến rồi dừng. Bởi vì sau này, cuộc sống riêng của anh và của cô đều bận rộn, một chút liên lạc đều không có.

Thời gian như nước trôi, vội vàng im ắng.

Khóa học nghiên cứu sinh của Đại học Y hết sức căng thẳng. Một hôm, cô bỗng nhiên nhận được điện thoại, thời gian bọn họ xa nhau ròng rã đã hai năm rưỡi. Mà thời gian cô và Lâm Liên Thành chia tay nhau vừa đúng bảy tháng.

Cô nhận ra, mỗi lần mình và Thẩm Trì gặp mặt đều không hề có dấu hiệu báo trước, làm cho người ta trở tay không kịp.

Cô thấy anh ngoài sân trường, vì đi nhanh nên tim đập dồn dập. Cuối cùng, từ đằng xa, cô đã nhìn thấy thân ảnh cao gầy của anh hòa trong ánh hoàng hôn trong trẻo lạnh lẽo của mùa đông. Trong nháy mắt, dường như bị ngăn cách. Xung quanh người đến người đi, mùi khói thoang thoảng trong không khí. Cô muốn nhìn anh nên lặng lẽ đứng đó, giống như một bức tranh, một tấm ảnh chụp, cứ như vậy khắc sâu vào tâm trí của cô nhiều năm sau.

Anh cũng không biết lấy đâu ra một chiếc Halley đen đứng trước cổng trường, dáng điệu trông vô cùng bắt mắt. Vừa lúc đến giờ ăn tối, không ít

sinh viên cùng nhau ra ngoài tìm quán ăn, khi đi ngang qua đều phải dừng lại nhìn chăm chú. Thậm chí còn có nam sinh huyết sáo ầm ĩ, miệng khen lớn: “Cool”.

Đôi mắt cô tỏa sáng chạy đến bên xe, ngẫm lại cảm thấy không đúng, nhìn không được liền hỏi: “Chiếc xe này có thể đi trên đường sao? Sẽ bị bắt mất”.

Thẩm Trì dập tắt điều thuốc, thản nhiên nói: “Thử xem sẽ biết thôi”.

Đây là cuộc đối thoại đầu tiên của bọn họ. Rõ ràng đã lâu không gặp nhưng lúc này chạm mặt nhau, lại bình thường như mới xa cách ngày hôm qua, thái độ cư xử tự nhiên thân thuộc khiến Thừa Ảnh thầm ngạc nhiên.

Từ phía sau, cô đội mũ bảo hiểm rồi ôm chặt lấy eo anh. Chiếc xe nhanh chóng tăng tốc, gió lạnh thấu xương gào thét hai bên tai. Cô ghé lên vai anh, lớn tiếng chỉ đường.

Đúng là chiếc xe phân phối lớn này không được phép lưu thông, bởi vậy cô đã dẫn anh đi con đường khác vắng vẻ hơn.

Thành phố đang được xây dựng thêm, vùng Tân Thành là một công trường lớn, người ở rất thưa thớt. Đường quốc lộ ở phía Bắc vừa thẳng vừa rộng, lái xe trên đường không chút trở ngại. Trời chiều dần chìm về phía Tây, bọn họ có cảm giác như gần bắt kịp được ánh mặt trời lặn.

Cuối cùng, Thẩm Trì dừng xe bên bờ sông, hai người tháo mũ bảo hiểm và kính chắn gió xuống. Dòng sông này chảy qua thành phố, là nguồn nước của người dân ở đây. Trên mặt sông tĩnh lặng phản chiếu tia nắng cuối cùng, làn sóng nhỏ khẽ lay động. Gió sông khô hanh lạnh thấu xương, lướt qua hai má Thừa Ảnh, khiến tóc cô bay loạn xạ.

Vừa rồi xe chạy với tốc độ khá nhanh, mặc dù cô đã đeo bao tay nhưng mười ngón tay vẫn lạnh buốt, động tác trở nên không linh hoạt. Kết

quả, cô đang cúi đầu tháo găng thì cánh tay bên cạnh liền vươn tới, trực tiếp nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng thay cô tháo găng. Động tác của Thẩm Trì hết sức tự nhiên, lộ sự thân mật không thể diễn tả. Hơn nữa, sự thân mật này thực sự rất nghiêm túc, sắc mặt anh điềm tĩnh tự nhiên, không ý suồng sã.

Cô nói: “ Cảm ơn”, ánh mắt cũng thay đổi trở nên bình thản, hai tay vươn ra sau buộc tóc, quấn tùy tiện hai vòng rồi dùng một sợi dây cột lại.

Thẩm Trì nhìn qua bình tĩnh như dòng sông không sóng bỗng cất tiếng hỏi: “ Năm nay em hai mươi hai phải không?”.

Cô gật đầu không hiểu nhìn anh lần thứ hai. Anh lãnh đạm bật cười: “ Không khác gì so với lúc mười sáu tuổi”.

Cô không hiểu rõ ý anh, rốt cuộc là ám chỉ phong thái hành động hay là chỉ diện mạo, đáng người?

“ Thật ra mấy năm rồi tôi không đi xe máy”. Anh nói.

“ Vậy mấy năm qua anh làm gì?”.

Sự thực thì cô chỉ buột miệng hỏi, không ngờ anh quay đầu bước tới, tầm nhìn rơi vào mắt cô, cười như không cười, đáp: “ Em không nên biết”.

Anh càng nói như thế, ngược lại càng khơi gợi lòng hiếu kỳ của cô. Thật ra cô không ngốc, tuy kinh nghiệm sống chưa nhiều nhưng ít nhiều cũng có thể đoán ra phần nào. Trong chuyến đi Vân Nam, một cuộc điều hành lớn đủ cho cô cảm thấy giật mình. Hôm nay, anh cùng chiếc Halley phiên bản giới hạn, công khai đi trên đường, dáng điệu không sợ hãi gây chú ý, chung quy rất có khí thế mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Anh nhìn như không có hứng thú giải thích với cô về công việc của mình, chỉ thuận tay cầm mũ bảo hiểm đưa cho cô: “ Đi thôi, tôi dẫn em đi

ăn”.

Anh đáp chuyển bay sớm đến đây cũng chỉ vì thực hiện lời hứa. Mà cô vì anh, cũng đã bỏ mất tiết học phân tử gen buổi tối. Khi cô gọi điện về kí túc xá nhờ bạn điểm danh giúp, vừa lúc anh đứng bên cạnh, xem chừng rất hứng thú lắng nghe, đôi mắt đen như mực lấp lánh. Đợi khi cô cúp máy mới hỏi: “ Buổi chiều, lúc tôi tìm em, em đang làm gì?”.

“ Em đang làm thí nghiệm giải phẫu”. Cô vừa nói vừa cắt nhỏ miếng thịt bò cho vào miếng.

“ Không sợ máu à?”. Anh nhìn cô, lại nhìn miếng thịt bò dính tơ máu.

“ Không sợ”.

“ Em đúng là có đầy đủ tố chất để làm bác sĩ”. Anh hướng sang bên giờ tay ra hiệu, nhân viên phục vụ đứng bên cạnh lập tức tiến đến rót thêm rượu vang vào ly. Cô cau mày, có chút khó xử: “ Uống xong em sẽ say mất”.

Quả thực, cô không uống được rượu, non nửa ly rượu vang đã khiến cô cảm thấy chóng mặt. Người đàn ông anh tuần ngồi đối diện cười cười, nhìn cô cam đoan: “ Tôi sẽ đưa em về”.

Buổi tối, anh nghỉ tại khách sạn Sheraton, ăn cơm dưới lầu một. Sau khi kết thúc bữa tối, cô định tự mình ra về nhưng anh đã sắp xếp xe xong xuôi, chờ sẵn bên ngoài khách sạn.

Trong khoang xe rộng rãi ấm áp, cô hơi vág đầu nhưng không say. Bóng đêm được thắp sáng bởi ánh đèn, hương thịnh phồn hoa giống như một tấm ảnh rực rỡ màu sắc nhanh chóng lao vút về phía sau.

Cô cởi áo khoác vắt lên tay, rượu bắt đầu ngấm, cô đỡ trán mơ màng nghĩ xe chạy không, hơi thở dần nặng nề. Không biết trải qua bao lâu, khi

cô thiếu chút nữa ngủ mất, bỗng nghe thấy ai đó gọi tên mình. Phản ứng của cô còn trì trệ, chầm chậm nhìn sang bên. Ánh sáng ngoài cửa sổ xe lần lượt thay đổi, dừng trên gương mặt tuấn tú của một người đàn ông, khiến sắc mặt anh nhìn qua không được rõ ràng. Giọng nói không lớn, dường như quá nhỏ, lại rất dịu dàng, khác biệt hoàn toàn với gió lạnh thấu xương bên bờ sông lúc trời chiều, không to không nhỏ, thấp thoáng sát bên tai cô, có tác dụng giống như thôi miên, làm cô càng thêm buồn ngủ.

Vì vậy mà cô nheo mắt, giống như một con vật nhỏ đã ăn uống no đủ, lười biếng tựa vào lưng ghế, nghiêng đầu hỏi: “ Gì cơ? Anh nói gì thế?”.

Hệ thống sưởi khiến hai má cô ửng hồng, như quả đào mật phúng phính nước, giờ khắc này quả thật mê người. Thấm Trì ngồi cạnh vươn tay là có thể chạm vào. Mà cô càng không biết, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt mê hoặc, trong đôi mắt ấy như chứa một tầng hơi nước, phản chiếu hình ảnh người ngồi bên bỗng nhiên lùi nhanh vào cảnh đêm, ung dung uyển chuyển, ánh sáng tràn đầy màu sắc, so với bầu trời rải rác đầy sao càng thêm chói lóa.

Cô thấy anh mãi không lên tiếng, đang định ngủ thiếp đi thì bị một bàn tay không nặng không nhẹ giữ lấy cằm. Trước khi cô có phản ứng, Thấm Trì đã cúi người, ép xuống môi cô. Trên môi anh còn phảng phất mùi rượu, hòa lẫn hơi lạnh trên người và mùi nước hoa Quinren, rất nhanh tạo thành sức mạnh mà không làm mất đi dáng vẻ điềm đạm, hướng về phía cô xâm lược càn quét.

Cô thoáng lui về phía sau, lập tức nhận ra không thể tránh nổi bởi gáy đã bị anh dùng tay kia giữ lấy. Cô thậm chí không hiểu anh làm thế nào để làm được, hiển nhiên có thể dễ dàng như thế, đem cả người cô trong phạm vi ảnh hưởng của mình.

Trong xe yên tĩnh tối tăm, anh trầm mặc chuyên chú hôn cô, dường như lúc này đây, giữa trời và đất chỉ có chuyện như vậy mới là điều tối

quan trọng. Mà kỹ thuật của anh lại rất tốt, nhanh chóng dùng đầu lưỡi linh hoạt tách môi cô ra, tiếp theo đó là hàm răng đang đóng chặt, nhanh nhẹn thuận lợi công thành phá đất. Còn cô, theo bản năng chỉ phản kháng chút xíu, sau đó cam tâm tình nguyện quăng mũ cởi giáp, bó tay chịu trói.

Có lẽ là vì rượu, có lẽ vì tuân theo mong muốn bản năng của cơ thể, cô từ từ vươn tay đỡ lấy thắt lưng anh, trong bầu không khí ấm áp dễ chịu, cô nhắm mắt hòa theo, đáng vẻ nói lên ý kiến của chính mình.

Tuy thời điểm anh hôn cô, hình như không hề trưng cầu ý kiến của cô.

...

Cuối cùng, anh cũng chịu buông cô ra.

Khoảng cách giữa hai người hơi kéo xa một chút nhưng bàn tay anh vẫn để sau đầu cô, nhìn dáng vẻ của cô vẫn chưa thở đều, anh cảm thấy buồn cười, nhin không được liền hỏi: “ Một lần nữa thì như thế nào đây?”. Ý cười nhẹ nhàng chiếu vào đáy mắt sâu đen như mực. Cô mím môi, nhìn anh trong ánh đèn nhấp nháy, bỗng nhiên nói: “ Hai năm rưỡi”.

Ba chữ này quả thật bất ngờ nhưng anh chỉ mất chút thời gian để hiểu, ngón tay thon dài xoa lên môi cô, hiếm khi thấy anh giải thích: “ Anh có một số chuyện quan trọng phải làm”.

“ Vậy rốt cục bây giờ đã làm xong chưa?”.

“ Gần xong rồi, vì thế mà anh liền chạy tới đây để thực hiện lời hứa lúc trước”.

Anh nửa đùa nửa thật xoa nắn hai má cô: “ Thời gian lâu quá, thật sự là có vượt qua mong đợi của anh”.

Cô từ chối cho ý kiến mà chỉ hừ một tiếng. Anh liền thay đổi chủ đề đã bị gián đoạn vừa nãy: “ Chúng ta nghỉ ngơi rồi lát nữa lại tiếp tục nhé?”.

Trong xe mặc dù có màn che, không có người thứ ba có thể nghe được cuộc nói chuyện của họ nhưng cô vẫn không kiềm chế nhỏ giọng mắng một câu: “ Lưu manh”.

Anh không để bụng, ngược lại còn cười ha hả, nửa cứng chiều nửa trêu chọc: “ Chỉ cần em thích là được rồi”.

Đây là khởi đầu của cô và Thẩm Trì, có vẻ như bất ngờ nhưng cũng có vẻ như là điều nên làm. Giữa anh và cô, cách muôn sông nghìn núi gặp nhau, sau một thời gian dài xa cách. Cả hai tựa như đường parabol, hôm nay lại một lần nữa chạm nhau tại một điểm.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tỉnh Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bùng Cháy

Tiệc sinh nhật của Tạ Trường Vân hết sức náo nhiệt, bữa tiệc vừa kết thúc liền có ngay một bàn bài bạc được mở ra. Khi Thẩm Trì đến nơi, người được mừng thọ đang hùng hực vận đồ, khí thế sát phạt rất lớn.

Trong phòng, tiếng nói cười dịu dàng uyển chuyển. Bên cạnh mỗi người đàn ông đều đi kèm ít nhất một cô gái trẻ trung xinh đẹp, người nào thắng liền được bọn họ nũng nịu, trầm trồ khen ngợi. Tiếng cười của những người đứng xem bên ngoài phiêu đảng như tiếng chuông bạc, khiến không khí càng thêm tô đậm đúng lúc.

Thẩm Trì chỉ ngồi đó nửa tiếng. Tạ Trường Vân nghĩ buổi tối anh còn có việc phải xử lý nên không giữ anh ở lại lâu hơn: “Hôm nay vắng mặt cậu, để hôm khác bù nhé”.

“Không thành vấn đề, hẹn gặp lại sau”. Thẩm Trì vui vẻ trả lời.

Nhưng khi anh ngồi vào trong xe, tất cả mọi người đang chờ bên ngoài đều lấp bắp kinh hãi. Không ai nghĩ anh lại kết thúc nhanh như vậy. Trần Nam không khỏi nhìn anh xác nhận: “Anh, bây giờ chúng ta về nhà à?”.

Chưa tới mười hai giờ, trong suốt hai năm qua, hình như đây là lần đầu tiên anh về nhà sớm. Thẩm Trì giờ tờ tạp chí, thờ ơ đáp “ừ” rồi căn dặn: “Về nhà”.

Khi về đến nhà anh phát hiện Thừa Ảnh đã ngủ say, không phải trong phòng ngủ mà trong phòng chiếu phim. Căn phòng âm u, màn hình nhấp nháy. Anh đứng ở cửa phòng nhìn thoáng qua, lại là một bộ phim hoạt hình.

Chỉ mất hai giây, anh liền nghĩ tới hình ảnh của một cô gái phương Đông mi mắt hẹp dài tràn đầy sức sống do Hollywood sản xuất: “ Hoa Mộc Lan”.

Anh đã từng xem phim này cùng cô, cũng vì chỉ có một lần nên ấn tượng khá sâu sắc. Khi ấy, anh thậm chí còn hoài nghi mình đã cưới một đứa trẻ chưa trưởng thành về nhà. Toàn bộ đĩa trong nhà, hơn một nửa là đĩa phim hoạt hình. Mà mỗi lần cô xem phim đều rất say mê, đã thế còn cố ý đồng hóa anh: “ Lại đây nào, người trưởng thành muốn duy trì tính cách trẻ con không phải dễ, đây là một trong những biện pháp tối ưu nhất đấy”.

Anh cười cười hỏi: “ Tính cách trẻ con là thế nào? Sau mười sáu tuổi, anh không cần thứ này nữa”.

Câu trả lời như vậy cô không cho là đúng: “ Vậy sau mười sáu tuổi anh đã làm gì?”.

Nhưng anh không chịu trả lời, cũng không muốn nói cho cô nghe. Mặc dù khi kết hôn, anh cho rằng không nên lấy những thứ thói nát làm ô nhiễm thế giới đơn giản của cô. Năm mười hai tuổi, anh được một vị trưởng bối có quyền thế nhất trong gia tộc tự tay tiến hành huấn luyện, không chỉ thể lực hay võ lực, anh còn được dạy bảo rất nhiều cả về tâm hồn.

Vị trưởng bối kia hỏi: “ Cháu có niềm tin không?”.

Anh đã nghĩ điều đó không quan trọng, có hay không có niềm tin đều không quan trọng, dù sao cuộc sống của anh đã được lên kế hoạch rất tốt, việc kế thừa hết thảy chỉ là nhiệm vụ mà thôi.

Rất nhiều năm sau anh mới chính thức hiểu ra, bằng cách nào đó, nếu không có sự hỗ trợ của niềm tin, căn bản sẽ không có cách làm cho mọi chuyện diễn ra thuận lợi. Thậm chí gia không chỉ có mình anh là con trai nhưng hình như anh lại gánh vác tất cả mọi trọng trách, có quá nhiều người

và nhiều việc cần dựa vào sức mạnh của anh để được che chở, còn anh thì vẫn luôn cô độc một mình.

Vì vậy, anh đành phải tìm chuyện gì đó để làm mới có thể tồn tại được trên con đường dài nhàm chán vô vị. May mắn thay, anh đã không mất quá nhiều thời gian, rất nhanh liền tìm thấy mục tiêu.

Khi Yến Thừa Ảnh xuất hiện, cuộc sống lúc nào cũng ảm đạm của anh bỗng nhiên trở nên tươi vui hơn. Cuộc sống của cô và của anh là hai thế giới hoàn toàn khác hẳn nhau, một cuộc sống mạnh mẽ đầy màu sắc, năng động tươi đẹp. Cô gái này tựa như một bó đuốc rạng rỡ lạ kỳ, có thể tỏa sáng vào bất kỳ góc sâu tăm tối nào.

Anh từng nghĩ mình đã có rất nhiều thứ. Nhưng từ sau khi biết cô, anh bỗng cảm thấy, thật ra mình chưa từng có bất kỳ thứ gì. Kể từ đó, lòng tin của anh ngoài việc che chở cho những người cần anh che chở thì chính là bảo vệ ánh sáng, không để nó biến mất khỏi thế giới của chính mình.

Sau khi trả phép đi làm, Thừa Ảnh nhận được sự thăm hỏi nhiệt tình của lãnh đạo bệnh viện, cô còn được phát bổ sung một khoản tiền an ủi. Số tiền tuy không phải nhiều lắm nhưng xem như bệnh viện đã xử lý chuyện xảy ra tương đối ổn thỏa.

Đám đồng nghiệp ầm ĩ đòi khao. Thừa Ảnh tránh không được cản rằng “lên án”: “Đây chính là lấy máu tươi của mình đổi lấy, các cậu cũng nhẫn tâm nhỉ. Đúng là đồ không có lương tâm”. Nhưng cô vẫn nhanh nhẹn chọn thời gian, lấy số tiền ấy mời các đồng nghiệp đã làm thay hai ngày qua ăn cơm.

Miệng vết thương chưa cắt chỉ, còn đang trong thời kỳ phục hồi nên tất cả những thực phẩm có gia vị kích thích đều phải tránh. Cô không muốn để lại vết sẹo nên tự giác ăn kiêng, cả buổi chỉ chọn đồ ăn nhẹ.

Kết quả, một đám người xem chừng đã cơm no rượu say. Trong số đó có một đồng nghiệp giờ mới nói lộ ra: “ Thực ra, hôm nay là sinh nhật âm lịch của mình, mình mời mọi người đi hát”.

Mối quan hệ ngày thường của họ vốn khá tốt, lại hiếm khi tất cả đều không phải trực ban, đúng dịp cùng nhau tụ tập hưởng thụ vui vẻ. Thừa Ảnh mượn cớ bị thương để thoái thác nhưng cuối cùng vẫn bị kéo đến KTV.

Hành lang phòng hát mờ ảo, ánh sáng nhấp nháy, âm thanh kích động vang ong ong bên tai. Dùng phương thức ồn ào náo nhiệt là một trong những cách tốt nhất để tách mình khỏi sự hối hả và hỗn loạn của thế giới bên ngoài.

Cô thậm chí còn không nhớ lần trước mình đã tới một nơi như thế này là khi nào. Hình như là ngày đầu tiên đi làm? Lãnh đạo khoa đóng vai chủ nhà, thay cô và một người mới nữa tổ chức buổi lễ chào đón náo nhiệt. Mặc dù tất cả đều là bác sĩ nhưng uống rượu lại không chịu thua, cả trai lẫn gái, tửu lượng thật sự rất tốt. Đêm đó cô bị chuốc say đến bảy tám phần. Cuối cùng, vẫn là Thẩm Trì tự mình lái xe đến đón cô về.

Nhớ tới người ấy, cô theo bản năng lôi di động trong túi ra. Vừa có một cuộc gọi nhờ, là của anh. Cô nhìn chăm chăm vào màn hình hai giây, xung quanh rất âm ỉ, hai đồng nghiệp nam và nữ đang hát song ca bài Tình yêu Hiroshima. Giọng nam hơi sai nhịp nhưng không biết, hát say mê. Cô chuyển sang tính năng nhắn tin SMS. Mới vừa nhấn được một chữ bỗng ai đó ghé vai cô, lớn tiếng hỏi: “...Thừa Ảnh, cậu hát bài gì? Để mình chọn giúp cho”.

Cô đang xem xét từ ngữ, bất ngờ bị giật mình, đã đem tin nhắn gửi thẳng đi. Tin nhắn chỉ có một từ “ tôi” lơ lửng hiện trên màn hình, vừa đột ngột vừa lạ kỳ. Cô bất lực, quay đầu sang trả lời như hét lên: “ Mình không hát đâu. Mình phải ra ngoài gọi điện thoại”.

Cuối cùng, vừa ra ngoài phòng hát thì Thẩm Trì gọi điện lại lần nữa, anh hỏi: “ Sao vậy?”.

Cô vội vàng giải thích: “ Vừa rồi không cẩn thận nên ấn nhầm thôi”.

“ Em đang ở ngoài à?”. Ở bên kia, anh có vẻ như đang trầm ngâm.

“ Vâng, cùng với mấy đồng nghiệp đi hát”. Cô đi vài bước lên phía trước, đứng tránh ở góc hành lang, tiếng ồn ào náo động mới dần dần lắng xuống. Phía trước là phòng rửa mặt, có hai người đàn ông đi qua người cô, mang theo mùi rượu đậm đặc.

Cô dừng lại một chút, nói: “ Tôi sẽ về muộn”.

“ Vậy em chơi đi”. Anh nói xong định cúp máy. Nhưng cô ngẫm nghĩ một chút, rốt cục vẫn nói: “ Alo”, rồi hỏi: “ Vừa nãy anh tìm tôi có chuyện gì?”.

Bên kia đầu dây điện thoại im lặng trong chốc lát, chỉ nghe thấy âm thanh của chiếc bật lửa, có lẽ anh đang hút thuốc, cho nên giọng nói có chút mơ hồ không rõ, giống như đang cười mà lại như không, ngữ điệu hơi cao: “ Không có việc gì không thể gọi điện cho em sao?”.

“ Ồ...” Cô giật mình: “ Đó là...Để về nhà nói sau”.

Bên ngoài phòng rửa mặt được trang hoàng hết sức rực rỡ đẹp đẽ. Bồn rửa tay trong suốt sáng bóng như thủy tinh, ánh đèn phản chiếu ánh sáng màu lam thẫm. Hai bên vách tường dán giấy tường màu vàng, nhìn xa giống như phù điêu, mỗi nét vẽ hoa văn đều là một tác phẩm tinh xảo.

Xung quanh không có người, Thừa Ảnh cầm di động trong tay, vai khẽ dựa vào tường. Có lẽ vừa rồi, anh chỉ thuận miệng nói vậy. Nhưng tâm trí cô lại như đột nhiên rơi vào một khoảng không gian, thời gian. Kỳ thực, đây là thói quen của cô, khi nhận được điện thoại luôn hỏi trước: “ Tìm em

có việc gì vậy?”. Khi ấy, anh thường cười và hỏi lại: “ Không có việc gì thì không thể tìm em?”.

“ Anh đúng là đang nghĩ đến em. Thừa nhận hay không thừa nhận đây?”. Bởi vì mối quan hệ giữa họ vô cùng thân mật, ngay cả câu làm nũng cũng không kiêng nể gì. Cô không quan tâm anh đang ở đâu, bên cạnh có ai, nhất định phải nghe thấy chính miệng anh nói lời nhưng nhớ mới bằng lòng bỏ qua.

Nhưng tất cả đều là quá khứ.

Cuối cùng, cô tin tưởng câu nói: “ Tình yêu càng bùng cháy dữ dội thì càng nhanh chóng lụi tàn”. Hôm nay nhìn lại, hóa ra đó là sự thất vọng, giống như một giấc mơ xa rời thực tế.

Cô quay trở lại phòng hát, vừa lúc có người chọn bài “ Hồng trần cuộn cuộn”. Khi bài hát vừa bắt đầu, âm thanh gốc còn chưa kịp tắt, một giọng nữ du dương như mặt nước phát ra.

“...”

Cô ngẩn ngơ nghe lời bài hát, bên kia sofa có người nhìn cô vẫy tay, hô to: “ Thừa Ảnh, mau lại đây chơi trò chơi”.

“ Chơi gì vậy?”.

“ Uống rượu, đại mạo hiểm hay nói thật”.

“ Vết thương của mình vẫn chưa khỏi”. Cô bất đắc dĩ chỉ tay lên trán: “ Muốn uống thì các cậu uống đi”.

“ Không uống rượu cũng được nhưng cậu phải tham gia trò chơi”.

Ở đây tất cả đều là thanh niên hai mươi, ba mươi tuổi, ngày thường thật sự phải chịu rất nhiều áp lực trong công việc, hiếm khi được ra ngoài

thư giãn, cả đám người ai cũng muốn thoải mái phóng túng.

Trò chơi thật ra đã chơi được hai vòng, có đủ loại câu hỏi cay độc được đề ra. Thừa Ảnh sớm hạ quyết tâm, bởi vậy khi đến phiên cô, cô dứt khoát lựa chọn đại mạo hiểm.

“Chị chắc chắn chưa?”. Người chủ trì là Hứa Lượng, một nam sinh vừa mới tốt nghiệp, cố ý nhếch miệng cười gian.

Thừa Ảnh cười gật đầu: “Bạn nhỏ, vẻ mặt này của cậu không dọa nổi tôi đâu”.

Lời vừa nói ra, mọi người lập tức nhao nhao, ngay cả người đang cầm mic hát cũng nhin không được dừng lại xem náo nhiệt.

Thừa Ảnh vui vẻ nhún mày: “Trước đây tôi học múa cũng không tệ lắm”.

Hứa Lượng không nghĩ Thừa Ảnh lại hào phóng như vậy thì không khỏi lắc đầu nguầy nguậy cảm thán: “Em không muốn xem đâu chị Thừa Ảnh”. Sau đó cậu ta đổi ý: “Là một bông hoa của bệnh viện, kiểu nhảy múa như vậy không tính là thách thức, không đủ để xem”.

“Chẳng lẽ còn có kiểu bạo liệt hơn?”. Bên cạnh có đồng nghiệp không kiềm chế được huyết khí.

“Có chứ”. Hứa Lượng chăm chú nhìn Thừa Ảnh, cười tinh quái: “Chị Thừa Ảnh, em muốn chị và Mĩ Linh hôn nhau kiểu Pháp”.

Mĩ Linh cũng là người mới, mới du học từ nước ngoài về, tư tưởng hết sức phóng khoáng. Nghe yêu cầu của người chủ trì, cô ngẫm nghĩ hai giây liền đồng ý phối hợp. Hơn thế, còn hứng trí hét to: “Cơ hội này hẳn là toàn bộ cánh đàn ông của viện chúng ta đều tha thiết mơ ước. Các anh còn

không nhanh lòi di động ra, ngày mai đưa clip lên diễn đàn viện. Hãy để em nếm thử hương vị thơm ngon rất được mong đợi nào”.

Hứa Lượng nhìn Thừa Ảnh càng thêm hả hê: “ Thừa Ảnh, chị chịu thua chưa?”.

“ Cậu lo tôi xấu hổ à?”. Thừa Ảnh nhàn nhã ngồi tựa sô pha, đôi mắt phát sáng trong bóng tối u ám tràn đầy ý cười. Cô và Mĩ Linh lúc đó vốn cách nhau bởi chiếc bàn trà rộng lớn, khay đựng trái cây, chai rượu, cốc đựng xúc xắc lộn xộn một bàn. Cô nghiêng người đặt cốc nước xuống rồi vẫy tay với người đồng nghiệp ngồi cạnh: “ Để tôi”. Sau đó đi qua chân đồng nghiệp, đến đứng trước mặt Mĩ Linh.

Bên cạnh, mọi người bắt đầu ồn ào, cô chỉ cười, hỏi: “ Cần bao nhiêu lâu?”.

“ Ít nhất...ba mươi giây”. Chắc không nghĩ tới cô lại dứt khoát như vậy, ngay bản thân Hứa Lượng cũng phải tròn mắt nhưng cậu ta nhanh chóng hào hứng: “ Đương nhiên, nếu có lâu hơn một chút chúng tôi cũng không để tâm, đúng không mọi người?”.

Cậu ta quay đầu hỏi ý kiến đám người. Nhưng lời nói còn chưa buông hết, Thừa Ảnh đã cúi người nắm lấy gương mặt của Mĩ Linh.

Tiếng la hét...

Tiếng huýt sáo...

Tiếng vỗ tay khen ngợi...

Dường như, sau một khoảng thời gian tạm dừng ngắn ngủi, tất cả đồng loạt ồ lên khiến trần nhà như bị rớt xuống. Quả nhiên, có người lòi điện thoại ra quay clip. Thậm chí, vì quá kích động không cẩn thận xoay người làm đổ chai rượu trên bàn, tiếng thủy tinh vỡ bị chôn vùi trong tiếng ồn ào.

Khi Thừa Ảnh hoàn thành xong nhiệm vụ, sức nóng của đám đông vẫn chưa tản đi. Cô đứng thẳng dậy, quay lại nhướn mi hỏi Hứa Lượng: “Đã đạt yêu cầu chưa?”. Về mặt cô có chút đắc ý và khiêu khích, Hứa Lượng bị ghen, không nói được nửa câu. Cuối cùng, chỉ có thể tâm phục khẩu phục gật đầu.

Mĩ Linh xoa môi, liên tục cảm thán: “Chị Thừa Ảnh, chồng chị thật hạnh phúc”.

“Cảm ơn lời khen của em”. Thừa Ảnh quay lại chỗ ngồi của mình, ung dung nhìn xung quanh, cười nói: “Màn biểu diễn đã kết thúc, mời mọi người tiếp tục chơi trò tiếp theo”.

Vì cảnh bùng nổ này mà bầu không khí bên trong ngay lập tức dâng lên cao trào, cuộc tụ tập mãi đến gần sáng mới kết thúc.

Người khao đi thanh toán tiền, còn lại phần lớn đều đã uống say, tốp năm tốp ba dựa vào nhau đi ra ngoài. Thừa Ảnh là người cuối cùng bước từng bước rời khỏi phòng. Hôm nay cô không uống rượu, lái xe chưa đến, là người duy nhất tỉnh táo. Trong đầu cô tính toán xem làm thế nào để đưa những người say kia về. Nhưng vừa ra đến ngoài phòng hát, cô đã bị ai đó ngăn lại.

Cánh cửa phòng hát phía sau đóng lại không một tiếng động. Trên hành lang, ánh sáng u ám. Đã muộn như vậy rồi, cô hơi thấp thỏm ngẩng đầu, mất một chút sức lực mới nhìn rõ dung mạo đối phương.

Đó là một người đàn ông trung niên khá bình thường, mặc quần áo trông như quản lý, nho nhã lễ độ cười nói với cô: “Thẩm phu nhân, ông chủ của chúng tôi mời cô uống trà”.

Nụ cười không được chân thành nhưng ngữ khí hết sức ôn hòa. Thừa Ảnh cảm thấy phân vân: “Tôi và ông chủ của các người biết nhau sao?”.

“ E là không biết”. Người đàn ông kia cười thành tiếng: “ Nhưng, Thẩm tiên sinh chắc là biết”.

Trong phút chốc, tim Thừa Ảnh đập mạnh, cô vội vàng sắp xếp những suy nghĩ đang xuất hiện trong đầu. Đồng nghiệp của cô đã đi xa, lúc này có lẽ đã ra đến cửa chính. Nhưng may, bọn họ không có ở đây, cũng đỡ làm liên lụy đến người vô tội.

Cô vô thức lùi một bước về phía sau, nói: “ Nếu anh muốn tìm Thẩm Trì, tôi có thể thay anh liên lạc với anh ấy. Về phần tôi, tôi không có thói quen nửa đêm uống trà với người lạ”.

Nói xong, cô định lùi di động ra nhưng vừa vặn bị đối phương dùng tay ngăn lại: “ Điện thoại để lát nữa gọi cũng không muộn. Xin Thẩm phu nhân đừng để ông chủ của tôi phải đợi lâu”.

Do đó, gần như bị ép buộc, Thừa Ảnh bị người này mang thẳng lên phòng hát tư nhân vô cùng xa hoa ở trên lầu.

Trong phòng tất cả đều là nam giới, một người đàn ông trẻ tuổi một mình độc chiếm chiếc sofa đang vắt chéo chân hút thuốc. Vừa thấy cô liền tỏ ra vui vẻ, đưa tay chỉ vào vị trí đối diện: “ Hiếm khi được Thẩm phu nhân đại giá quang lâm, mời ngồi”.

Hắn ta nói chuyện bằng giọng điệu nho nhã, ngay cả diện mạo cũng vậy. Trên gương mặt trắng trẻo đeo một chiếc kính đen, không giả tạo như xã hội đen mà giống như một thầy giáo dạy phổ thông hay một giảng viên đại học.

Ánh mắt Thừa Ảnh dừng trên gương mặt hắn ta một lát mới lên tiếng: “ Làm thế nào anh lại nhận ra tôi?”.

Hắn ta cười lớn, nghiêng người gạt tàn thuốc, trả lời một câu không liên quan: “ Ở đây tôi có trà lạnh Ô Long rất ngon, cô ngồi xuống nếm thử

đi. Chúng ta có cả đêm để chuyện trò, tiện thể chờ Thẩm Trì đến”.

Từ khi bước vào căn phòng này, tâm trạng Thừa Ảnh như một dây cung bị kéo căng và siết chặt. Do chưa đối mặt với nguy hiểm nên sinh ra cảnh giác, đó là bản năng của cơ thể. Giống như tim đập nhanh, lòng bàn tay rét run, tất cả đều đến từ bản năng. Vì cô không biết chính xác mình phải đối mặt với tình huống này như thế nào. Trước đó, cô cũng chưa từng gặp chuyện nào như vậy. Cô và Thẩm Trì kết hôn gần ba năm, cho đến tận hôm nay, rốt cục, đây là lần đầu tiên cô buộc phải tiếp xúc với tình huống kiểu này. Điều đó có thể hiểu, Thẩm Trì bình thường bảo vệ cô rất tốt?

Cô được gả cho anh nhưng vẫn có thể sống trong thế giới của riêng mình, giống như người bị rút chân không, thế giới giữa anh và cô bị ngăn cách hoàn toàn. Ngoại trừ những nỗi muộn phiền tằm thường trong công việc và gia đình, từ trước tới nay không có gì khác hỗn loạn quấy rầy sự yên ổn của cô.

Cô đã từng có cuộc sống bình thường giống như mọi cô gái bình thường khác. Vì vậy, cô đã sớm tập mãi thành quen. Thậm chí, trước ngày hôm nay, cho đến tận bây giờ, cô vẫn không biết rằng, kết hôn với Thẩm Trì và là vợ của một người đàn ông như vậy luôn phải đối mặt với những tình huống bất ngờ. Dường như cô chưa bao giờ nhận ra, có lẽ những năm qua, cô luôn được người đó cố tình bảo vệ.

Chiếc túi đựng di động bị siết chặt trong tay. Lúc nghe nói Thẩm Trì sẽ đến, ngón tay Thừa Ảnh vô thức nổi lóng một chút. Cùng thả lỏng dường như còn có cả dây cung trong lòng cô. Cô chọn một chỗ không gần không xa ngồi xuống, không nói chuyện, cũng không uống trà, chỉ im lặng chờ đợi.

Trong phòng có khoảng bảy tám người đàn ông, phân tán đứng ở các góc. Người nào người nấy đứng thẳng như pho tượng gỗ không cảm xúc. Không biết khi Thẩm Trì ở bên ngoài, đám thuộc hạ bên cạnh anh có phải

cũng như vậy không? Thừa Ảnh bỗng nhận ra, hiểu biết của cô đối với anh quả là quá ít.

Trên chiếc bàn rộng bày bộ đồ trà lịch sự tao nhã. Tiếng nước sôi hình như là âm thanh duy nhất trong phòng. Người đàn ông kia không cưỡng ép cô, có lẽ chỉ cần cô bằng lòng ngồi đó là đủ. Hắn ta vẫn vắt chân, chậm rãi đun đưa, tự nhấm nháp phẩm trà, dáng điệu rất giống khán giả ngồi đợi trò hay.

Thời gian trôi qua từng giây.

Thành phố Hải Vân không coi là nhỏ, KTV này nằm ngay trung tâm thành phố, nếu Thẩm Trì muốn tới thì đã nên đến từ lâu.

“ Đã bao lâu rồi?”. Người đàn ông lại châm thuốc, nghiêng đầu hỏi thuộc hạ bên cạnh.

Người trả lời chính là tên có vóc dáng giống quản lý vừa mới dẫn Thừa Ảnh tới, hắn nhìn đồng hồ, trả lời: “ Đã hơn bốn mươi phút”.

“ Lúc này tao hẹn hắn chỉ nửa tiếng, nhiều nhất là nửa tiếng”. Người đàn ông đem gương mặt nhả nhận chuyển hướng sang nhìn Thừa Ảnh, tựa như nghiêm túc đánh giá cô, sau đó tấm tắc mở miệng: “ Có cô vợ xinh đẹp như thế này, Thẩm Trì không lo lắng sao? Huống hồ tôi cũng không nghe nói quan hệ của vợ chồng cô không được tốt, sao lúc này hắn không thấy nôn nóng chút nào?”.

“ Anh hỏi tôi cũng vô ích, tôi không biết gì hết”. Thừa Ảnh hờ hững cười: “ Tôi không biết anh nói chuyện với anh ấy trong điện thoại như thế nào? Có lẽ anh đã khiến anh ấy không hài lòng, cho nên anh ấy mới cố ý không đến”.

Cô chỉ là đang tự trấn tĩnh bản thân, sự thực trong lòng cũng không rõ lúc này Thẩm Trì rốt cuộc đang làm gì, có tính toán gì không. Cô bị giam

giữ ở đây như con tin, giống con cá nằm trên thớt, có cảm giác như để mặc ai đó chém giết. Cô hoàn toàn tin rằng, trước mặt người đàn ông xa lạ này, chỉ cần nhúc nhích đầu ngón tay út, tính mạng của cô khó có thể giữ được. Mà cô, ngay cả sức lực để phản kháng cũng không có.

Cảm giác hết sức tồi tệ trôi qua theo thời gian, chẳng những đối phương bị cạn kiệt sự kiên nhẫn, ngay cả cô cũng đang không giữ được bình tĩnh.

Người đàn ông có lẽ không nghĩ cô sẽ nói chuyện với thái độ như vậy. Hắn ta nhìn cô mấy lần, cuối cùng, cười như không cười, nói: “ Mắt nhìn của Thẩm Trì quả thực rất tốt, chọn vợ không những đáng vẻ xinh đẹp, sự can đảm cũng đủ lớn. Tôi thích”.

Thừa Ảnh hạ tầm mắt, không hề tiếp lời.

Trời đã gần sáng.

Không gian im ắng đột cục bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ.

Người đàn ông bóp nát tàn thuốc, chậm rãi cầm chiếc di động để trên mặt bàn. Nhưng cái tên hiện trên màn hình lại khiến hắn cau mày. Rõ ràng, điều này không nằm trong sự mong đợi của hắn.

“ Chuyện gì?”. Hắn ta lên giọng hỏi.

Ổng nghe không ai trả lời, chỉ truyền đến tiếng khóc yếu ớt của một phụ nữ. Ngay lập tức, hắn ta liền ngồi ngay ngắn, trong lòng có dự cảm mơ hồ, lặp lại lần nữa: “ Nói đi”.

“ Hà Tuấn Sinh, anh vội vã thế làm gì?”. Cuối cùng, giọng nói của Thẩm Trì cũng đã truyền đến, tựa hồ còn mang theo ý cười nhàn nhã vui vẻ: “ Có muốn đoán xem hiện tôi đang ở đâu không?”.

Thừa Ảnh nhìn từ xa, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ có thể nhìn thấy Hà Tuấn Sinh biến sắc, tâm trạng bất định, rồi bỗng nhiên hắt ta nhếch khóe miệng cười gian, lộ tiếng cười lạnh: “Thẩm Trì, tôi mời vợ anh đến uống trà, sao anh lại đến tìm vợ tôi? Được, không sao, cùng lắm chúng ta sẽ một đôi một. Vợ anh đáng đẹp xinh đẹp như vậy, so với vợ tôi thì đáng giá hơn nhiều, xem ra tôi cũng không chịu thiệt”.

...Hóa ra là Thẩm Trì.

Cuối cùng, anh vẫn xuất hiện.

Thừa Ảnh vô thức hơi nín thở, muốn từ lời nói của Hà Tuấn Sinh tìm thêm được nhiều thông tin.

“Một đôi một đương nhiên không thiệt”. Thẩm Trì nắm di động, ánh mắt buông xuống liếc nhìn bóng dáng ba con người đang run rẩy trên nền đất: “Nhưng xem ra tai anh sử dụng không được tốt cho lắm, chẳng lẽ vừa rồi anh không nghe thấy tiếng tình nhân và con của anh khóc?”.

Anh cầm di động lướt qua lan can gió trên mặt sông, tiếng gió đêm rất to gào thét bên ống nghe. Năm sáu giây sau anh mới thu tay, một lần nữa cầm điện thoại áp vào tai, nhẹ nhàng băng quơ đưa ra tối hậu thư: “Trong vòng hai mươi phút nữa, nếu vợ tôi không an toàn trở về, ngay lập tức tôi sẽ đem vợ anh cùng tình nhân và đứa con ngoài giá thú, tất cả vứt xuống sông làm mồi cho cá ăn”.

Cúp điện thoại, Thẩm Trì ném chiếc di động sang cho Trần Nam rồi quay lưng tự mình đi châm thuốc. Ban đêm, trên sông gió lớn, anh buông lỏng gương mặt, muốn tránh gió thổi nhưng chiếc bật lửa bật liên tiếp vài cái không cháy. Cuối cùng, anh như mất kiên nhẫn, đóng bật lửa, cầm điều thuốc bẻ gãy thành hai đoạn trong lòng bàn tay.

Trần Nam nhìn bộ dạng của anh không khỏi lo lắng: “Họ Hà nói sao ạ?”.

Vợ và tình nhân của Hà Tuấn Sinh đã sớm bị câu nói của Thẩm Trì làm cho sợ tới mức hồn vía lên mây, cuồn người ngồi chồm hổm tựa vào lan can bên cạnh, ngay cả tiếng khóc cũng bị bóp méo. Chỉ có thằng bé ba tuổi của Hà gia vì bị lăn qua lăn lại cả đêm, lúc này vừa khóc vừa mệt, giờ đang dựa vào lòng mẹ nằm ngủ.

“ Cậu theo tôi, để vài người ở lại làm nhiệm vụ”.

Thẩm Trì không quay đầu, sai bước đến bên xe. Trần Nam được phân phó, không dám trì hoãn một giây vội vàng đi theo, do dự một lúc rồi cuộc vẫn nói: “ Nếu tên khốn họ Hà kia...”

“ Vậy thì hãy chôn hãn cùng bọn họ”.

Xe bắt đầu chạy, xa dần ánh đèn trên bến tàu, trong xe một mảnh tối tăm. Giọng nói của Thẩm Trì từ bóng tối phía sau truyền ra, lạnh lùng như đến từ Bắc Cực. Trần Nam trầm ngâm cho đến khi xe chạy vào nội thành, cậu ta mới cất tiếng hỏi: “ Bây giờ chúng ta về nhà hay đến tìm họ Hà trước?”.

Bởi anh cũng không biết chính xác, lúc này, Thừa Ảnh đã an toàn rồi khỏi đó chưa? Suốt quãng thời gian vừa rồi, Hà Tuấn Sinh không gọi điện lại, Thừa Ảnh cũng không. Mặc dù chỉ trong vài phút ngắn ngủi, nhưng bất luận chuyện gì đều có khả năng xảy ra, cũng có đủ thời gian để phát sinh.

Sau khi hỏi câu này, Trần Nam đợi một lúc lâu không nghe thấy câu trả lời. Cậu ta nhin không được quay đầu, thoáng thấy gương mặt hơi nghiêng nghiêng của Thẩm Trì, ánh mắt u tối chăm chú nhìn cảnh vật vụt bay ngoài cửa sổ. Thực ra, không có gì bên ngoài cửa sổ, ngoài ánh đèn đường nhấp nháy, cảnh vật phố phường đơn điệu buồn tẻ như những tấm ảnh chụp. Ánh mắt Thẩm Trì rơi vào hư vô, không có mục tiêu, nét mặt không biểu tình, chỉ có đôi môi mỏng nhếch lên, phảng phất như suy nghĩ hết mức, lại giống như không yên lòng.

Trần Nam do dự, cuối cùng vẫn không lên tiếng quấy rầy. Cậu ta đã đi theo anh nhiều năm, đây là lần đầu tiên thấy anh trong trạng thái như vậy.

“ Đến bên ngoài KTV xem tình hình thế nào trước rồi hãy về”. Trần Nam vừa hạ giọng dặn dò lái xe thì chỗ ngồi phía sau truyền đến tiếng điện thoại.

Ánh sáng trên màn hình di động chiếu sáng gương mặt Thẩm Trì. Anh vội vàng nhận điện, trong không gian im ắng chỉ nghe thấy giọng nữ quen thuộc, nói: “ Em đang ngồi taxi trên đường về nhà”.

“ Được”.

Không biết vì sao mà chỉ một chữ cực kỳ đơn giản như vậy lại hao tổn của anh rất nhiều sức lực mới có thể thốt ra. Vì vậy, giọng nói nghe có hơi khàn, tạm dừng rồi hỏi tiếp: “ Em có bị sao không?”.

“ Không sao”. Thừa Ảnh ngồi trong xe, sự thực, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, miễn cưỡng thoát lực nhưng cô vẫn nhạy cảm nhận ra: “ Cổ họng anh sao vậy?”.

Anh ngẩn người, thấp giọng trả lời: “ Chắc do hút thuốc nhiều quá. Em đi đến đường nào rồi?”.

Thừa Ảnh báo tên đường, tuy cách nhà không còn xa nhưng anh vẫn yêu cầu cô không được ngắt điện thoại.

“ Có thể anh sẽ về muộn hơn em vài phút. Em cứ để máy, khi nào vào đến cửa hãy tắt”.

“ Đằng sau không có xe đi theo em, không nguy hiểm đâu”. Cô quay đầu xác nhận.

“ Nghe lời”.

“...Vâng”. Cô cầm di động đồng ý.

Sau khi trải qua một trận kinh sợ, giọng anh trong điện thoại lại trầm thấp, tan ra trong bóng đêm tĩnh lặng dày đặc, dịu dàng đưa ra mệnh lệnh khiến người khác không thể chối từ. Hơn nữa, đó là một sự dịu dàng đã lâu không thấy. Cho nên, cô thật sự không còn sức lực để mà cự tuyệt.

Mấy người giúp việc trong nhà không biết đêm nay đã xảy ra chuyện gì, thấy nam nữ chủ nhân chân trước chân sau bước vào cửa, khoảng cách không đến ba hay năm phút.

Thừa Ảnh lên lầu trước. Dì giúp việc đang ở trong phòng tắm thay cô xả nước. Cô đi thẳng vào phòng chứa quần áo, đem quần áo cởi ra. Buổi chiều, sau khi tan sở từ bệnh viện trở về, cô chỉ mặc bộ quần áo đơn giản, áo T – shirt và quần bò. Bây giờ, nửa người trên chỉ còn áo lót, bên ngoài cánh tay trái và bả vai còn lưu lại một vết đỏ mờ, đó là dấu tay của người đàn ông họ Hà.

Cô không biết người đàn ông đó bị kích động bởi điều gì. Sau khi nói chuyện điện thoại với Thẩm Trì, hắn ta lập tức cầm điện thoại ném văng tứ tung. Linh kiện điện thoại lăn mỗi thứ một nơi, chiếc pin nặng nề còn đập cả vào chân cô. Cô kinh ngạc ngược mắt nhìn hắn bước đến trước mặt mình, sau đó hung hăng túm cô đứng lên.

Lực của hắn rất lớn, động tác lại tàn bạo, xương cốt của cô gần như bị bóp nát. Gương mặt trắng trẻo nhũn nhặn cũng trở nên méo mó. Ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn thẳng cô mấy chục giây. Ngay khi cô nghĩ đối phương hận không thể đem mình ra bóp nát. Rốt cuộc hắn cũng dừ dãn mở miệng phàn phó đám tay chân: “ Để cô ta đi”.Hắn nói từng chữ, bàn tay không ngừng tăng thêm lực, rõ ràng nhìn ra sự phẫn nộ đã ngập tràn. Cuối cùng, bọn chúng đem cô đẩy ra cửa. Đoạn trí nhớ này của cô không được tốt. Cô nhắm mắt, lắc đầu, cố gắng đuổi nó ra khỏi tâm trí.

Lúc này, bên ngoài phòng chứa quần áo có tiếng động rất nhỏ, mơ hồ nghe thấy có tiếng người và dì giúp việc nói một hai câu. Ngay sau đó, một hình ảnh quen thuộc xuất hiện trong gương. Thừa Ảnh không nghĩ Thẩm Trì đột nhiên bước vào, cô không kịp nhặt chiếc T – shirt vừa cởi ra thì Thẩm Trì đã đi đến trước mặt.

Làn da của cô vốn trắng nõn trong suốt, không chút tì vết, giống như một viên ngọc óng ánh trơn bóng đẹp đẽ. Giờ đây trên đó bị in vài dấu tay, nhìn vô cùng chướng mắt. Quả nhiên, Thẩm Trì nheo mày không vui. Từ trong gương, cô nhìn anh nhẹ nhàng băng quơ: “ Không sao đâu”.

Nói xong, cô định lấy áo mặc vào, kết quả bị Thẩm Trì dùng tay ngăn lại.

“ Em có bị thương không?”. Anh hỏi bằng giọng bình tĩnh, so với trong điện thoại càng thêm khàn khàn.

“ Không có”.

“ Ngoài ra, bọn chúng có làm gì em nữa không?”. Tay anh không nặng không nhẹ xoa lên vết đỏ, như vô thức vuốt ve.

“ Thật sự không có”.

Vì động tác của Thẩm Trì nên cô không thể xoay người đối mặt với anh. Cũng bởi vậy mà cô thấy rõ mọi biểu tình trên gương mặt anh. Cô có thể thấy anh hơi nheo mi tâm, cũng thấy anh bởi vì tức giận mà khóe miệng hơi trễ xuống. Trong đôi mắt sáng sâu thăm thẳm như đang chất chứa cuộn cuộn vô số cảm xúc. Tất cả đều ngưng đọng chặt chẽ trên gương mặt cô.

Trong không gian khá kín, đã rất lâu rồi bọn họ không gần gũi bên nhau như thế. Cô không quen, lại giống như xa lạ. Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt như chiếc hang sâu hun hút, xa xăm thăm thẳm, có vẻ như đang

hội tụ một cơn bão bắt đầu khởi động, dốc lòng cuộn chặt vây xung quanh cô, khiến cô có cảm giác mình ngay lập tức sẽ bị nuốt sống.

Cô theo bản năng muốn kéo tay anh ra. Lúc này, cô nhận ra tay anh rất lạnh, từ lòng bàn tay đến đầu các ngón tay, thậm chí còn lạnh hơn cả tay cô, phảng phất một tầng mồ hôi khiến nhiệt độ mới trở nên thấp đến thế.

Thừa Ảnh giật mình, rất nhanh liền bị anh ôm lấy dễ dàng. Anh nắm tay cô, tay kia đỡ sau gáy, im lặng cúi xuống trực tiếp hôn cô. Nụ hôn của anh vừa vội vàng vừa kín kẽ, thậm chí còn có chút khiếm nhã. Anh thầm nghĩ lấy điều này để chứng minh điều gì? Dường như chỉ có như vậy mới có thể chứng minh rằng cô vẫn hoàn toàn tồn tại.

Sự thực, anh vẫn hôn cô liên tiếp, hết sức thô lỗ, hai ba bước đã đẩy cô đến bên chiếc tủ quần áo.

“ Anh...”

Cô dựa lưng vào cánh cửa, trong lúc thừa dịp hít thở, cô gắng gượng phát ra được một từ, rất nhanh lại bị anh đoạt đi hô hấp. Anh vẫn không lên tiếng, vừa hôn vừa cởi chiếc quần jeans của cô ra.

“ Dì giúp việc vẫn ở đây...”

“ Đi rồi”. Hơi thở của anh sát bên tai, bàn tay lướt qua làn da trắng nõn, từ ngực đến eo, sau đó tới bắp đùi...Trong lòng bàn tay anh có một tầng chai mỏng, đó là kết quả của một thời gian dài anh phải tập luyện thao tác với súng ống, trái ngược hoàn toàn với làn da trắng mịn của cô. Bởi sự tiếp xúc có phần thô ráp này, càng khiến cô thêm run rẩy.

Không kiềm chế nổi. Đó là bản năng của cơ thể, đã vượt qua tầm kiểm soát của cô. Huống hồ trong tâm trí, cô phát hiện ra suy nghĩ của cô vẫn luôn là anh.

Có lẽ bắt đầu từ khi cô nhận ra suốt những năm qua cô vẫn luôn được anh bảo vệ.

Có lẽ bắt đầu từ khi sinh mệnh rơi vào nguy hiểm.

Và có lẽ, bắt đầu từ khi anh bước vào cửa và chớp mắt xuất hiện trong tấm gương.

Cô nhận ra, sự thực chính mình vẫn luôn nghĩ về anh.

Cuối cùng, cô chỉ mặc quần áo lót, bị anh ôm ngang, ném lên chiếc giường trong phòng ngủ.

Lúc này, dì giúp việc chỉ vội bật giúp chiếc đèn đặt dưới đất, xa xa dựng ở góc tường gần ban công, ánh sáng mờ ảo được lồng trong chiếc chao đèn hơi mỏng, mờ mịt gần như hư ảo.

Giường lớn mềm mại, toàn thân cô như rơi vào một đám mây thổ cẩm. Còn Thẩm trì nửa quỳ nửa ngồi khóa cô ở phía trước rồi cởi áo, một vết sẹo dài trên bờ ngực trần trụi, cơ hồ như kéo căng cơ thể đến tận thắt lưng. Màu sắc vết sẹo thực ra đã nhạt. Đó là vết sẹo mà nhiều năm trước, cô đã từng thay anh xử lý.

Dựa vào ánh sáng mờ hồ của ngọn đèn, cô nhìn không được vươn tay chạm vào vết sẹo ấy, như chạm vào trí nhớ đã xa xôi, vô vàn cảm xúc âm ỉ kéo tới. Mà anh dĩ nhiên cúi thấp người, toàn thân bao phủ lấy cơ thể cô, tiếp tục hôn cô bằng những nụ hôn dày đặc tinh tế.

Đường cong cơ thể dần dần khép kín.

Động tác của anh rốt cuộc cũng dây dưa xuống phía dưới, không gấp gáp như lúc bước vào cửa. Lúc này, toàn thân cô đều nằm trong ngực anh, một tư thế hoàn toàn bị chiếm đóng, cực kỳ an toàn, thừa nhận sự âu yếm nhẫn nại và dịu dàng của anh.

Cuối cùng, tất cả đều chấm dứt. Anh xoay người cô ra, vàng trán ẩm ướt mồ hôi. Anh hỏi: “ Em có muốn tắm không?”.

Giọng anh thâm trầm, mang theo một tia mờ ám vô cùng gợi cảm. Nhưng cô không muốn. Thực sự, cô đã rất mệt mỏi, cảm giác thể lực như bị ép kiệt nên nằm trong chăn lắc đầu, ngay cả đôi mắt cũng không muốn mở ra.

Anh cúi đầu mỉm cười: “ Để anh ôm em đi nhé?”.

Khi Thừa Ảnh ở trên giường cô mới phát hiện tay chân mình đã mềm nhũn, một chút khí lực đều không có. Kết quả, chẳng những bị Thẩm Trì bế vào phòng tắm, ngay cả khi đi tắm cũng đều do một tay anh hoàn thành.

Cuộc sống như vậy, trước kia đã từng trôi qua.

Hôm nay hết thấy lặp lại dường như đã mấy đời.

Tuyệt đối không thể ngờ rằng việc Hà Tuấn Sinh nhúng tay lại trở thành cơ hội giữa cô và Thẩm Trì.

Những chuyện không vui xảy ra trên đường, cô bỗng cảm thấy không cần phải hồi tưởng lại nữa.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tỉnh Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hai Mặt

Vài ngày sau, một số hang ổ của Hà Tuấn Sinh ở thành phố Hải Vân lần lượt bị ai đó quấy phá. Đây đều là những điểm làm ăn công khai, dù sao tổn thất cũng không phải là nhiều. Trên thực tế, ảnh hưởng lớn nhất vẫn là thị trường giao dịch ngầm của Hà gia, liên tục gặp thất bại. Một vài hợp đồng bị hủy bỏ, mất mát không chỉ là tiền bạc mà còn là một chuỗi những phản ứng xấu.

Trần Nam phỏng đoán: “ Chắc chắn sau này Hà Tuấn Sinh sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ”.

Thẩm Trì không quan tâm mà chỉ cầm chiếc bật lửa đùa nghịch. Dựa theo âm thanh đóng mở của chiếc máy, ánh lửa chiếu lên gương mặt anh, biểu lộ không rõ là vui hay giận: “ Suốt những năm qua, từ trước đến nay, chúng ta và Hà gia nước giếng không phạm nước sông. Hà Tuấn Sinh còn sống không tiếp nhận vị trí của cha hắn, như vậy cũng coi là kiêu ngạo. Người như thế sao có thể giữ?”.

“ Rõ ràng”. Trần Nam ngẫm nghĩ, nói: “ Hà Sinh còn có hai đứa em trai. Mặt khác, đám anh em con chú con bác hiện cũng đang đấu đá túi bụi để tranh vị”.

“ Như vậy không phải là gặp dịp sao?”. Thẩm Trì cười lớn: “ Hà gia không lo không có người nối nghiệp. Về phần Hà Tuấn Sinh, sau này tôi không muốn lại nhìn thấy hắn xuất hiện ở Hải Vân”.

Anh rời khỏi ghế xoay, đi đến trước cửa sổ sát đất, sắc mặt lãnh đạm nhìn ra bên ngoài. Đã cuối mùa hạ mà nắng vẫn gắt như lửa, không khí vẩn

vẹo như bị nướng.

“ Gần đây nhà hát thành phố đang chiếu một vở ba lê đúng không?”. Anh bỗng nhiên quay đầu hỏi.

Trần Nam mới đầu ngẩn người, sau cảm thấy buồn cười: “ Em là đứa nhà quê, cũng không hiểu biết về mấy thứ ấy, từ nhỏ tới lớn chưa từng bước vào nơi nào như thế cả”.

“ Cậu đi đặt cho tôi hai vé vào tối mai”.

“ Vâng”. Trước khi rời cửa, Trần Nam xoay người hỏi một câu: “ Anh đi cùng với chị dâu à?”.

Thẩm Trì cười cười, phất tay thúc giục: “ Nhiều chuyện, tranh thủ thời gian mau lên”.

Kết quả, không xem được buổi biểu diễn như ý nguyện.

Đó là đoàn ba lê của Hoàng gia Hà Lan được mời đến Trung Quốc biểu diễn một tuần, vở diễn là tác phẩm kinh điển, cơ hội hết sức hiếm hoi. Thừa Ảnh từ nhỏ đã rất thích xem múa ba lê, lần này tuy muốn đi nhưng trước khi gần hết giờ làm, bệnh viện lại tiếp nhận một bệnh nhân vô cùng quan trọng.

Bởi thân phận của người này khá đặc biệt nên vừa vào viện, bệnh viện liền triệu tập ngay các chuyên gia, nghiên cứu chi tiết bệnh tình. Thừa Ảnh và một số đồng nghiệp trẻ khác cũng được chọn ở lại dự thính. Cô ở trong phòng họp nên không tiện gọi điện, đành lặng lẽ rút di động gửi cho Thẩm Trì một tin nhắn. Vài phút sau cô nhận được tin trả lời: Em cứ chuyên tâm họp đi.

Từ ngữ ngắn gọn nhưng thật ra rất hợp với tính cách của anh. Cô thu di động, ngẩng đầu, không tập trung nhìn hình ảnh vùng nhiễm bệnh trên

chiếc máy chiếu lớn phía trước, trong lòng ngẫm nghĩ, giữa cô và anh, dường như cuối cùng đã trở về lúc ban đầu.

Người nhà bệnh nhân cũng tham gia dự thính. Cuối cùng, cuộc thảo luận chấm dứt, đoàn người chậm rãi bước ra khỏi phòng họp lớn. Viện trưởng dừng lại trên hành lang, bắt tay người nhà bệnh nhân, thái độ trịnh trọng: “ Xin yên tâm, chúng tôi sẽ nhanh chóng xác định phương án điều trị hữu hiệu và an toàn nhất. Trước hết, chúng tôi sẽ duy trì liên lạc bất cứ lúc nào”.

“ Vâng, vậy làm phiền các vị”. Người đàn ông bắt tay viện trưởng mặc bộ comple sậm màu, thoát nhìn chưa quá ba mươi, hình như vừa mới vội vàng trở về từ tỉnh khác, phong trần mệt mỏi nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh giống như kiểu trời sinh khí thế lãnh đạo. Anh ta quay sang dặn dò nhân viên cùng đi theo mình: “ Cậu đi sắp xếp bữa tối rồi dặn người mang đồ dùng sinh hoạt tới đây, đêm nay tôi sẽ ngủ lại”.

Trước khi tan tầm, Thừa Ảnh còn đi theo giáo sư thăm phòng bệnh một lần nữa. Bên trong khu điều trị cao cấp, vị bệnh nhân mới tới một mình chiếm một tầng. Bên ngoài phòng bệnh có người bảo vệ, nhìn thấy chuyên gia của bệnh viện tới lễ độ mở cửa giúp.

Ông lão đang nằm ngủ trên giường bệnh, nhìn yếu ớt mà bình thản, chỉ có thiết bị theo dõi ở đầu giường im lặng nhấp nháy. Nhờ ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn, Thừa Ảnh có thể mơ hồ nhìn thấy những nếp nhăn hằn trên gương mặt nhợt nhạt của ông, giống như khe rãnh, giăng khắp nơi cắm rễ trên đó, vĩnh viễn không thể rút ra.

Gần đất xa trời.

Liên tưởng đến từ này bỗng làm cô cảm thấy không dễ chịu. Một cánh tay ông lão vẫn còn đặt bên ngoài tấm chăn, cô vô thức bước tới, nhẹ nhàng khéo léo giúp ông che lại.

Phía trước, người đàn ông vừa được đích thân Viện trưởng ra mặt tiếp đón đang thấp giọng nói chuyện với giáo sư trong phòng bệnh, thoáng thấy hành động của cô, anh ta dường như dừng lại chăm chú nhìn rồi nhanh chóng thu hồi sự chú ý.

Cuối cùng, Thừa Ảnh cũng quay về khu nghỉ ngơi thay quần áo, dọn dẹp xong xuôi rồi mang theo túi xách rời khỏi bệnh viện. Đèn đuốc bên ngoài tòa nhà sáng trưng, có ánh đèn xe lấp lóe hướng về phía cô. Vì đối phương ở khoảng cách gần đã khiến cô hoảng hốt. Trải qua việc của Hà Tuấn Sinh lần trước, cô đối với tình huống mới hình như nhận thức có chút muộn màng. Hóa ra, hoàn cảnh sống của cô không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Trong chuyện này, có bao nhiêu mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, có bao nhiêu mối nguy hiểm đang ở xung quanh? Bất kỳ sai sót hoặc nhầm lẫn nào đều có thể gây nguy hiểm cho tính mạng.

Là một bác sĩ, có thể hờ hững với sự sống và cái chết, nhiều lần như vậy sẽ thấy sinh mệnh cực kỳ quý giá. Hàng ngày, phía sau tòa nhà này, có rất nhiều người đang dồn hết sức lực đoạt mạng sống từ tay tử thần. Cô ở một nơi được trân trọng nhưng trong mắt người khác lại bị coi chẳng ra gì. Coi thường như rơm rác. Thậm chí, giết một người, đơn giản giống như bóp chết một con kiến.

Đèn xe rất sáng, cô mơ hồ không nhìn rõ biển số, vì thế không khỏi đứng ngẩn một chỗ, tâm trạng hoang mang không thể giải thích. Cô vẫn không nhúc nhích, cửa xe đối diện liền nhanh chóng mở ra. Mãi cho đến khi Thẩm Trì đi đến trước mặt, cô mới như hồi phục tinh thần: “ Sao anh lại tới đây?”.

“ Anh gửi tin nhắn, em không thấy à?”.

Lúc này di động để chế độ im lặng, cô không để ý. Thẩm Trì chăm chú nhìn cô, nói: “ Anh cố tình đến đón em, đi thôi”.

Cuối mùa hạ, trong không khí vẫn còn lưu lại tia nóng cuối cùng. Cô vì vừa sợ hãi, trên người đổ một lớp mồ hôi mỏng. Lúc này vào trong xe gặp không khí lạnh, nhin không được hơi run rẩy. Thấm Trì hiếm khi tự mình lái xe, xe rất nhanh rời khỏi bệnh viện.

“ Em ăn gì chưa?”.

“ Vâng”. Cô vẫn đang thất thần, mới đầu trả lời sai, một lúc lâu sau mới nói: “ Em chưa ăn”.

Một câu trả lời mất hồn mất vía như vậy khiến Thấm Trì nhanh chóng quay sang nhìn cô lạ lẫm: “ Sao vậy?”.

“ Không có gì”.

Cô với tay vặn nhỏ chiếc máy điều hòa. Ánh sáng ngoài cửa sổ xe rơi trên gương mặt cô, làm nổi bật làn da vốn trắng trẻo rạng rỡ. Anh cau mày hỏi: “ Em đang sợ phải không?”. Cô không ngờ năng lực quan sát của anh lại tốt đến thế. Chỉ cần nhanh nhẹn dùng một chút bản lĩnh là phát hiện ra ngay. Cô im lặng cho đến khi xe dừng lại bên đường. Không quá vài giây sau, có bốn năm người lập tức chạy tới bên cạnh, Thấm Trì nhìn ra ngoài cửa sổ khoát tay ý bảo không việc gì. Lúc này cô mới giật mình, lúc này vì không tập trung nên không phát hiện trước sau đều có xe đi theo.

“ Nói đi, em sao vậy?”. Một tay Thấm Trì chống lên tay lái, hơi nghiêng người nhìn cô. Khoảng cách giữa bọn họ quá gần, lại trong một không gian hữu hạn kín mít, cô không thể không đón nhận ánh mắt của anh, cô cảm thấy một chút suy nghĩ riêng tư của bản thân đều không có chỗ để che giấu. Nhưng cô không muốn nói, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ có thể mím chặt khóe môi, không thốt được một lời.

Không ngờ, anh lẳng lặng nhìn cô trong giây lát, bỗng nhiên lên tiếng: “ Lần trước là ngoài ý muốn, sẽ không có lần thứ hai”.

Đây là một lời cam đoan.

Anh liếc mắt liền nhìn thấu nỗi sợ hãi sâu trong lòng cô, vì thế cho nên mới nói lời cam đoan. Kỳ thực, không ai có đủ khả năng phán đoán trước một trăm phần trăm chuyện sẽ xảy ra trong tương lai nhưng những lời này từ miệng anh nói ra dường như có tác dụng khiến người khác tin phục. Ánh mắt dao động, cảm xúc phức tạp của cô dừng lại trên gương mặt anh, như dùng một sức lực rất lớn gắng gượng gật đầu: “ Em biết”.

“ Em phải tin anh”. Anh bình tĩnh uốn nắn giọng nói, đồng thời vươn tay gạt mấy sợi tóc rơi trên trán cô, mỉm cười như an ủi: “ Nếu sau này anh không đến đón em tan làm, có phải em sẽ không an tâm?”.

Rõ ràng là an ủi nhưng trong giọng nói vô thức chứa đựng sự ôn nhu và chiều chuộng. Mỗi quan hệ của bọn họ vừa mới được xoa dịu, đã lâu không có sự thân mật như vậy, thật sự làm cho Thừa Ảnh có chút không quen. Cô không tránh tay anh, chỉ cố tình “ Ừm” một tiếng: “ Vừa rồi anh đột nhiên xuất hiện làm em sợ”.

Thẩm Trì thấy tâm trạng của cô đã hồi phục nên không tiếp tục đề tài này, bắt đầu khởi động xe, thuận miệng hỏi: “ Em muốn ăn gì?”.

“ Gì cũng được”.

Anh nói: “ Vừa này anh cũng chưa ăn gì, anh dẫn em đi ăn đồ trang trại nhé”.

Cô ngạc nhiên quay đầu nhìn anh rồi cười khẽ: “ Vâng”.

Xe chạy ra hướng ngoại ô. Bóng đêm buông xuống, trong thời tiết này khó có thể nhìn thấy sao, lác đác rơi rụng nơi chân trời phía xa xa. Trên đường cô nghĩ, có lẽ anh không còn nhớ rõ, lần đầu tiên ở Hải Vân, anh mời cô đi ăn chính là đồ trang trại. Một người bạn của anh đã bao trọn cả một quả núi để xây dựng nông trang, nuôi ít gà vịt và các loại cây trái rau

củ. Sơn trang ấy không mở cửa kinh doanh, chủ nhân chỉ để chiêu đãi bạn bè chơi đùa vui vẻ khi rảnh rỗi.

Mà khi đó, cô vừa mới đến bệnh viện thực tập, còn mang theo tính cách trẻ con, sau một đêm trực ca khẩn cấp, cô thậm chí chưa kịp ngủ bù đã hứng trí đi theo lên núi để chơi. Hôm đó, cô chẳng những được ăn những món nông gia chính thống, cuối cùng còn được bê mấy trái dưa hấu to tướng mang về. Đó là lần đầu tiên cô chính thức được đưa vào vòng tròn của Thẩm Trì. Tuy rằng vòng tròn đó với cuộc sống thực của anh hoàn toàn khác nhau.

Lúc ấy cô rất hồn nhiên, suy nghĩ cũng đơn giản, cô còn tưởng hết thảy vốn rạng rỡ như ánh mặt trời. Đương nhiên, cho tới bây giờ cô chưa từng hoài nghi sau ánh nắng mặt trời còn có bầu không khí u ám. Tuy nhiên, đó đều là những câu chuyện đã cũ, anh hẳn đã quên từ lâu.

Cô nghĩ lại chuyện xưa, nên không nén nổi có chút thất thần, mãi cho đến khi nghe thấy giọng anh: “ Anh có thể sẽ phải ra nước ngoài một thời gian”.

“ Anh đi đâu?”.

“ Trung Đông”. Anh dường như phải suy nghĩ một lúc mới quyết định nói với cô.

“ Ồ”. Sự thực không quá bất ngờ, bởi vì trước kia anh cũng thường xuyên ra ngoài. Đôi khi là trong nước, có khi lại là nước ngoài, nhanh thì vài ngày, lâu thì mấy tháng. Cô vốn đã quen từ lâu. Nhưng lần này, cô vừa mới thức tỉnh sau nguy hiểm, trong phút chốc không tìm được sự do dự, môi khẽ động đậy nhưng không phát ra âm thanh.

Anh hình như đã nhận ra, vội nghiêng đầu nhìn cô: “ Em muốn nói gì?”.

Cô hít một hơi thật sâu: “ Em định hỏi anh đi Trung Đông làm gì?”.

Khi cô nói lời này, vừa lúc xe chạy đến nơi, thuận lợi đi qua sân, dừng trên khu đất trống trước một nhà hàng. Có người ra đón làm gián đoạn cuộc đối thoại của họ, còn Thẩm Trì cũng không biết cố ý hay vô tình không tiếp tục đề tài này nữa mà chỉ bảo cô xuống xe.

Chính chủ nhân của nhà hàng tự mình đón tiếp. Thừa Ảnh nhận ra mối quan hệ giữa ông ta và Thẩm Trì dường như vô cùng quen thuộc, gặp mặt không hàn huyên nhiều mà nói luôn: “ Buổi chiều tôi vừa lên núi săn thú, buổi tối cậu đã tới rồi, còn dẫn theo người như vậy, thật đúng là biết chọn thời điểm”.

Thẩm Trì cười cười: “ Giới thiệu để ông biết, đây là vợ tôi, Yến Thừa Ảnh”. Anh nói xong liền vươn tay nắm lấy tay Thừa Ảnh, vừa sánh bước đi vào bên trong vừa nói với cô: “ Lão Lãng trước kia là bộ đội đặc chủng, từng đi lính mười mấy năm ở biên giới Trung Quốc – Myanmar. Nhưng anh cho rằng tài nghệ nấu nướng của ông ấy còn tốt hơn so với tài thiện xạ. Lát nữa em phải ăn nhiều một chút”.

Nói là lão Lãng nhưng thực ra người đàn ông này không già, nhiều lắm chưa quá ba lăm ba sáu tuổi. Nhưng Thừa Ảnh hơi ngạc nhiên, bởi người đàn ông mở nhà hàng có tầm vóc trung bình, diện mạo bình thường, nếu đặt giữa những người khác, khẳng định sẽ bị che lấp. Không ngờ trước kia ông ta lại có một sự nghiệp đặc biệt như vậy.

Thẩm Trì đương nhiên coi nơi này như nhà mình, cũng không cần nhân viên phục vụ giúp đỡ mà trực tiếp gọi Trần Nam vào pha trà. Mặt khác, cùng bảy tám anh em đứng ngay ngoài sân vừa hút thuốc vừa nói chuyện phiếm.

Nhà hàng nằm ở một nơi hẻo lánh, gần sườn đồi, xung quanh không có thêm căn nhà nào khác, buổi tối lại ít người qua lại, dưới màn đêm thậm

chí có thể mơ hồ nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang.

“ Sao mọi người lại biết nhau?”. Thừa Ảnh thực sự cảm thấy hứng thú với nơi này, đối với ông chủ Lăng lại càng cảm thấy thú vị.

“ Mười năm trước anh làm việc ở Myanmar, tình cờ đã cứu mạng ông ấy”. Khói trà nóng rất nhanh tỏa ra một lớp dày đặc. Thẩm Trì cầm chén trà, ngửi khí nhẹ nhàng: “ Sau khi xuất ngũ, anh đã đề nghị ông ấy đến Hải Vân để kinh doanh”.

“ Để tạo điều kiện phối hợp với nhau?”.

Anh dường như có hơi ngạc nhiên, không khỏi liếc mắt nhìn cô, sau đó mới cười khẽ thừa nhận: “ Cũng có thể nói như vậy. Mỗi quan hệ của bọn anh rất tốt nhưng bình thường không liên lạc nhiều lắm”.

“ Đâu chỉ có quan hệ tốt”. Lúc này, giữa lúc bọn họ đang nói chuyện thì một nhân vật khác từ phòng bếp đi ra, trong tay còn cầm một chiếc khăn lau, cười với Thừa Ảnh hết sức thân thiện và hiền hòa: “ Mạng của tôi từ mười năm trước đã là của Thẩm Trì”.

Thẩm Trì cũng cười theo, dùng miệng thổi trà, ngửi khí nhàn nhạt chỉnh lại lời ông nói: “ Tôi không cần ông thay tôi bán mạng, chỉ cần ông thỉnh thoảng làm thỏa mãn cái miệng của tôi là được”.

Kết quả, Thừa Ảnh phát hiện, quả thực Thẩm Trì nói không sai. Tuy cô chưa từng thấy tài nghệ bắn súng của lão Lăng nhưng không thể không thừa nhận khả năng nấu nướng của ông ấy thực sự gây ấn tượng. Rượu tự ủ của lão Lăng cũng rất ngon. Lúc mới vào miệng mang theo vị hoa quả nhàn nhạt, nuốt xuống cổ họng lại là một dòng mát mẻ, không có cảm giác cay xè, cho đến khi trở về dư vị cũ mới hiểu được tường tận hương vị rượu đậm đà. Điểm này rất giống với con người của ông ấy. Lúc bình thường nhìn khá trầm tục, ôn hòa vô hại, ai có thể nghĩ ông ấy đã từng là cựu chiến binh, có năng lực lấy một chọi mười.

Cuối cùng, xem chừng đã cơm no rượu say, lúc về, Thừa Ảnh lên xe trước, cô thấy Thẩm Trì và lão Lăng ở cách đó không xa thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu. Giữa chừng, cô nhận được ánh mắt của lão Lăng, vì ánh sáng không đủ, lại cách một lớp kính xe khiến cô nhìn mà không hiểu ý nghĩa sâu xa của ánh mắt đó.

Trên đường trở về, Thẩm Trì đột nhiên nói: “ Thời gian anh không ở nhà, em phải chú ý an toàn. Trong trường hợp gặp khó khăn, có thể đến tìm ông ấy”.

“ Ông ấy” đương nhiên là chỉ lão Lăng.

Bây giờ, cô dường như mới hiểu, tối nay anh không chỉ dẫn cô đi ăn một bữa cơm đơn giản như vậy.

“ Mỗi việc anh làm có phải đều có mục đích?”. Cô bỗng cảm thấy buồn cười nhưng cũng rất tò mò.

“ Cái gì?”.

“ Hôm nay anh dẫn em đến là để biết ông ấy?”.

“ Cũng vì ăn cơm mà”. Anh cười cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, một tay nắm lấy tay lái, tay kia đưa di động của mình cho cô: “ Danh sách cuộc gọi đầu tiên chính là của lão Lăng. Em nhớ kỹ số này, lưu vào di động của mình đi”.

Cô nghe lời, vừa nhập dãy số vừa lẩm bẩm: “ Anh hy vọng em sẽ dùng đến hay không dùng đến?”.

Xe từ từ dừng trước vạch dành cho người qua đường, mười mét phía trên đèn đỏ đang đọc từng giây. Hơn ba mươi giây, cuối cùng anh cũng ngoảnh sang nhìn cô. Buổi tối cô có uống vài ly rượu, có lẽ vì say nên trên gương mặt trắng nõn lộ một màu hồng nhạt, trong sương mù của bóng đêm

giống như một nụ hoa đẹp dễ. Anh không kiềm chế được vươn tay ra chạm lên gò má cô, làn da cô hơi nóng lên, so với bàn tay anh, nhiệt độ còn cao hơn nhiều.

Anh còn nhớ lúc mới đến cổng bệnh viện. Trên gương mặt cô bất ngờ lộ vẻ hoảng sợ. Biểu hiện ấy giống như một chiếc kim đâm vào trái tim hẻo lánh khiến anh cảm thấy khó chịu. Cô trong trí nhớ của anh chưa bao giờ có biểu cảm như vậy.

Anh mỉm cười: “ Dây số này không có tác dụng gì cả, nhớ lấy nó chỉ là muốn em cảm thấy yên tâm hơn thôi”.

Thừa Ảnh nghi ngờ mình đang bị say, bởi giọng nói của anh nghe rất nhẹ nhàng khiến lòng cô khê động. Cô nhìn ánh mắt anh, bên trong đều là hình ảnh ngược của chính mình, có vài lời bỗng nhiên được thốt ra: “ Anh đang tự trách mình phải không?”.

“ Sao?”.

“ Không phải anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện của Hà Tuấn Sinh đấy chứ?”.

Cô cẩn thận nhìn thẳng vào anh nhưng anh chỉ giật mình một chút, sau đó quay đi và không trả lời.

Đèn đỏ chuyển xanh, anh vội vàng buông chân ga. Trên đường hầu như không có xe, anh nhìn thẳng phía trước, dáng dấp như rất chăm chú, trên gương mặt anh tuấn không biểu hiện gì.

Cô dừng lại, bàn tay bỗng phủ lên mu bàn tay anh, giọng nói vì rượu mà trầm thấp mệt mỏi nhưng lại bướng bỉnh tiếp tục: “ Anh cảm thấy đã không bảo vệ em được tốt đúng không?”.

Thực ra, những lời này, sau khi xảy ra tai nạn, cho tới bây giờ anh đều không nói ra miệng. Nhưng kỳ lạ là hết lần này đến lần khác cô đều cảm nhận được.

Cho đến tận lúc này, cô vẫn không biết buổi tối hôm đó anh đã làm gì khiến Hà Tuấn Sinh vừa tức vừa hận, hận không thể một phen bóp chết cô nhưng cuối cùng lại không thể không thả cô ra. Sau đó, anh xông vào phòng để quần áo, với thái độ vội vàng mạnh mẽ đòi hỏi cô, căn bản không chấp nhận sự cự tuyệt của cô.

Đêm đó, anh một lần rồi lại một lần, điên cuồng, ngang tàng, kiên nhẫn, dịu dàng, đủ loại tư thế, cho dù tư thế nào đi chăng nữa, ánh mắt anh từ đầu tới cuối đều không rời khỏi cô. Một giây cũng không rời. Cô dường như bị chôn vùi trong ánh mắt phức tạp mà chuyên chú ấy.

Sau đó, cô vô cùng mệt mỏi, mê man ngủ say như chết. Anh cứ ngỡ cô sẽ ngủ say cho đến sáng nhưng thực tế, lúc trời vẫn còn tờ mờ cô đã tỉnh một lần. Trong lúc mơ màng, cô thấy mình ghé vào ngực anh, bên tai là nhịp tim của anh, rõ ràng mạnh mẽ và hơi loạn nhịp. Anh dường như cũng đã tỉnh, có lẽ anh đã không hề ngủ. Nụ hôn ấm áp dịu dàng dừng trên đỉnh đầu cô, động tác nhẹ nhàng, nếu cô đang ngủ, chắc chắn sẽ không phát hiện ra.

Nhưng cô vẫn cố tình thức giấc.

Trong bóng đêm, cô im lặng nhắm mắt, nghe tiếng tim anh đập theo quy luật, đoán lúc này trong lòng anh đang suy nghĩ điều gì đó. Đồng thời lặng lẽ cảm nhận hành động của anh.

Một nụ hôn như có như không dừng trên đỉnh đầu mang theo sự yêu thương. Tuy không nồng nàn sâu đậm nhưng bỗng nhiên khiến cô không thấy buồn ngủ, thậm chí ngực còn hơi nóng lên. Cho đến giây phút ấy cô

mới hiểu rằng, trong gần một nghìn ngày anh và cô cố ý xa cách lãnh đạm, thực ra không có gì ngăn cản được họ ăn ý hiểu nhau.

Cô có thể cảm nhận được suy nghĩ và cảm xúc của anh. Từ nụ hôn lặng lẽ, từ sự điên cuồng đòi hỏi mấy giờ trước, thậm chí từ khi anh bước vào cửa nhà với bàn tay giá lạnh.

Sau đó, cô ngủ thiếp đi một lần nữa, còn anh nhẹ nhàng thay đổi tư thế, di rời cô ra khỏi ngực mình, đổi thành tư thế ôm cô từ phía sau. Đó là một kiểu tư thế hoàn toàn bảo vệ. Toàn thân cô như bị khảm vào người anh, làm cho người ta có cảm giác được yên lòng. Mà cô ngay lúc ấy cảm thấy thoải mái tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Vì vậy, bây giờ ngồi ở trong xe, cô mượn cớ chệnh choáng, cuối cùng đem những lời được cất giấu trong lòng nói ra: “Kỳ thực, anh không cần phải nghĩ như vậy. Anh đã bảo vệ em rất tốt”. Giọng nói của cô nghe có phần mệt mỏi, trầm thấp, lơ lửng trong không gian kín mít nhỏ hẹp: “ Ít nhất chúng ta đã kết hôn được mấy năm, đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế. Mà trước kia, em thậm chí chưa từng nghĩ sẽ tồn tại mối nguy hiểm như vậy”.

“ Em không sợ à?”. Rốt cuộc, người đàn ông đang lái xe cũng hạ giọng mở miệng.

“ Sợ chứ”. Bàn tay cô đặt trên tay anh vô thức run rẩy, thành thật thừa nhận: “ Lúc ấy em đã thật sự rất sợ, sợ không thể vượt qua, sợ mạng nhỏ này sẽ không được bảo toàn”.

“ Sẽ không”. Anh cắt lời cô, đồng thời trở tay nắm lấy tay cô, bàn tay hơi siết mạnh, ngữ khí điềm tĩnh: “ Em biết rằng, anh sẽ không để chuyện như vậy xảy ra”.

Cô nhìn anh: “ Em biết. Cho nên, anh không được trách mình”.

Anh bật cười, ánh mắt tiếp tục nhìn về phía trước: “ Sao lại biến thành em an ủi anh vậy?”.

Cô hơi mệt mỏi, cúi đầu “ vâng” một tiếng rồi không nói nữa.

Giao thông trên đường thuận lợi, đến khi xe dừng lại tiến vào ga ra, Thừa Ảnh mới bị đánh thức. Cô có cảm giác mình mới thiếp đi được một lúc, khi mở mắt tim vẫn đập dồn dập loạn nhịp. Nhưng hơi thở nam tính quen thuộc đã cuốn đến từ bên trái, từng chút từng chút một nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô. Nơi đó là khu vực nhạy cảm, lập tức khiến cô tỉnh táo. Cô cảm thấy ngứa ngáy nên cười khẽ trốn sang bên. Kết quả, đối phương lập tức với người qua, cơ thể cao gầy trực tiếp vượt qua bộ điều khiển, khóa chặt cô trong không gian vô cùng chật hẹp, không thể cử động.

Khuôn mặt hai người gần trong gang tấc. Ga ra không bật đèn, thông qua ánh sáng ngoài sân, cô ngược lên nhìn anh, từ đôi mắt đen như mực có thể đọc rõ ràng dấu hiệu dục tình.

“ Anh muốn em”. Giọng nói của anh rất nhỏ, thẳng thắn trực tiếp, một tay đồng thời xuyên xuống váy xoa nắn đùi cô. Cô hít sâu, không kiềm chế được hơi thở dồn dập, căn môi không dám quát to: “ Lừa dối”.

Anh vừa cười vừa tiếp tục hành động, bàn tay dọc theo đường cong quen thuộc bắt đầu trêu chọc các dây thần kinh nhạy cảm mong manh của cô, đôi môi rơi xuống môi cô, giọng nói mập mờ: “ Làm ngay trong xe”.

Cô rất muốn phản bác nhưng môi đã bị ngăn chặn. Mà chỗ tựa lưng phía sau không biết bị hạ xuống khi nào. Cơ thể cô như nhũn ra, mất chỗ dựa vào, chỉ có thể lùi dần về phía sau, cuối cùng bị anh áp chế hoàn toàn dưới thân.

“ Anh...chắc chắn chứ?”. Rốt cuộc, anh cũng vất vả buông tha môi cô, cô thở hổn hển tranh thủ nhắc nhở: “ Cửa ga ra không đóng...”.

Anh tỉ mỉ căn nuốt xương quai xanh của cô, không biết có nghe hay không, chỉ âm ừ qua loa, bàn tay dò xét dưới vạt áo, nắm chặt nơi mềm mại trước ngực. Cô nhin không được rên lên một tiếng, cổ theo bản năng ngửa ra đằng sau, nửa người trên nâng lên như muốn hòa theo anh. Còn anh dường như rất hài lòng với phản ứng của cô, giọng nói giáo huấn khàn khàn sát bên tai: “Tập trung đi, nếu không em sẽ hối hận đấy”.

Kỹ thuật khiêu khích của anh thật sự rất tốt, cô gần như mất đi khả năng suy nghĩ, mơ hồ nghe thấy tiếng anh nhưng không đáp lại được, chỉ có thể căn nhẹ môi theo bản năng, không để mình phát ra âm thanh lớn hơn. Dưới bàn tay anh, tất cả các mạch máu như chảy nhanh dòng chảy. Mà cơ thể cũng sắp sửa bùng cháy.

Cô đương nhiên quen với loại cảm giác này, khao khát tình ái chạy len lỏi vào các mạch máu. Nhưng anh dường như cố tình, không ngừng dùng những nụ hôn dày đặc trên chốc cô. Từ ngực đến bụng rồi đến đùi, khiến cô run rẩy từng cơn.

Cửa ga ra mở rộng, trong xe tối đen, sự đối lập mang đến một vẻ đặc biệt, khoái cảm bí ẩn. Môi và răng anh vẫn nán ở bụng dưới. Cuối cùng, cô không kiềm chế nổi, giọng nói run rẩy yêu cầu: “Mau một chút...”.

Anh hôn rất chăm chú, mơ hồ hỏi lại: “Nhanh làm gì?”. Giọng nói hiển nhiên có ý cười. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhưng sau một giây, tất cả cảm xúc đều hóa thành tiếng rên rỉ nữ tính từ hàm răng khép chặt thoát ra ngoài. Anh cố ý tra tấn cô. Có lẽ là trừng phạt cô lúc này đã không chuyên tâm, có lẽ chỉ vì trên chốc. Cô vươn tay thử dốc, kéo anh từ dưới lên, nhắm mắt thấp giọng cầu xin: “Vào mau”.

Khuôn mặt cô nóng ran, một lớp mồ hôi mỏng trên trán, bàn tay cũng nóng, từ vai anh lướt xuống lưng. Anh nhìn cô trong bóng đêm, rốt cuộc cũng đưa tay nhắc một chân cô lên, chôn mình vào trong đó.

Mỗi một phát đều rất sâu.

Cô ở dưới thân anh, chống đỡ sự va chạm vừa chậm vừa sâu. Toàn bộ các dây thần kinh của cơ thể như nổi dậy, mỗi phần được anh tiếp xúc đều trở nên mẫn cảm khác thường. Cô chưa từng trải qua kinh nghiệm trong xe, nôn nóng, đòi hỏi vô độ như vậy, dường như không giống bản thân cô.

Trong bóng đêm, có thể cảm nhận được mồ hôi trên người anh nhỏ xuống, đọng lại trên người cô. Cô mở to mắt, nhìn vào đôi mắt sâu đen của anh, quay cuồng không che giấu dự vọng. Ham muốn mạnh mẽ và tập trung dường như đều đem cô nuốt hết.

Đêm đó, khi bọn họ trở về phòng, cùng nhau tắm rửa, sau đó ở bồn tắm lớn lại làm một lần nữa. Lúc quay về giường, ngay cả cô cũng không nhận được mà cười rộ lên.

“Sao vậy?”. Anh hờ ôm cô, đôi môi vô ý thức vuốt ve bờ vai trần của cô.

“ Không sao. Chỉ vì lâu rồi không như vậy thôi”.

“ Không thích?”.

Cô giấu mặt vào trong chăn: “ Lưu manh”.

Anh cúi đầu bật cười, tâm trạng hình như rất vui vẻ: “ Là tự em nói đấy chứ”. Cô đương nhiên vẫn nhớ mình ở trong xe đã cầu xin anh như thế nào nên không khỏi có chút thẹn thùng, xoay người không để ý đến anh.

“ Thừa Ảnh”. Anh bỗng gọi tên cô.

“ Vâng?”.

“ Hãy tự chăm sóc tốt bản thân”.

Cô bỗng có cảm giác khó hiểu. Sau khi xoay người, cô đối mặt với anh một lần nữa: “ Anh phải đi bao lâu?”.

“ Chưa biết được”. Anh hôn lên trán cô, để cô dựa vào ngực mình: “ Anh đã sắp xếp mọi việc trong nhà ổn thỏa. Em vẫn sống bình thường như mọi khi thôi”.

“ Vậy còn anh? Sang bên kia sẽ có nguy hiểm gì không?”.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động quan tâm đến sự an nguy của anh. Trước kia cô không nhận ra, sau đó là cô cố ý không để tâm. Tư thế của hai người lúc này khiến cô không có cách nào nhìn được sắc mặt anh. Lát sau, chỉ nghe thấy tiếng anh nói trên đỉnh đầu cô: “ Sẽ không sao, em yên tâm”.

Chiều hôm sau, Thẩm Trì ra nước ngoài.

Lần này anh đi thực sự rất vội vàng nhưng hiển nhiên anh đã sớm chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ. Đúng như lời anh nói trước đó, việc bảo toàn gia đình đã được anh sắp xếp đâu ra đấy. Lúc Thẩm Trì rời đi, hình như anh không mang theo nhiều người mà để lại cho Thừa Ảnh những gương mặt quen thuộc.

Xung quanh biệt thự có rất nhiều những tòa nhà nhỏ, ngày thường đều là nơi ăn ở của đám vệ sĩ. Bây giờ, có hai vệ sĩ tạm thời chuyển đến biệt thự, vì thời điểm này sự an toàn của Thừa Ảnh rất cần được bảo vệ chu đáo. Thực tế, sau khi Hà Tuấn Sinh hoàn toàn biến mất khỏi Hải Vân, không còn ai có ý định bắt cô.

Thừa Ảnh vẫn đi làm như bình thường nhưng dạo này cô không phải trực luân phiên ở phòng khám. Buổi sáng, cô bỗng nhận được điện thoại từ tầng một. Phòng khám nội khoa ở cùng tòa nhà, cô rút ngắn khoảng cách nên đi thang máy xuống tầng. Đồng nghiệp làm ở phòng khám cười hì hì vui vẻ đưa cho cô mấy chiếc hộp: “ Đây, cậu viết sai địa chỉ, kết quả Tiểu ca đưa đến đây đây”.

“ Địa chỉ giao hàng trực tuyến mình vẫn ghi là phòng khám trước kia. Sau quên sửa lại”. Thừa Ảnh cười cười: “ Cảm ơn cậu”.

“ Cảm ơn miệng không được, phải đãi khách”.

“ Không thành vấn đề”.

“ Mà cậu mua gì vậy?”. Đồng nghiệp mượn cơ hội bắt chẹt thành công, hứng thú dò hỏi.

“ Sách”. Cô cầm chiếc hộp trong tay giơ lên: “ Một quyển tiểu thuyết bán chạy ấy mà, trên mạng đánh giá rất hay, chờ mình đọc xong sẽ cho cậu mượn”.

Trời chuyển thu, là mùa mà bệnh cảm và bệnh dạ dày có tỉ lệ phát sinh cao. Phòng khám của bệnh viện ngày nào cũng kín hết chỗ. Cô không muốn chậm trễ thời gian khám cho người bệnh nên vội vàng vàng nói vài câu rồi cáo từ đi ra.

Xuyên qua phòng thuốc đông nghẹt người là cửa thang máy. Cô bỗng nổi hứng tính đi thang máy lên tầng hai trước, bởi mấy quyển sách đặt mua qua mạng có một quyển là cô mua hộ đồng nghiệp ở khoa X quang trên tầng hai. Nữ đồng nghiệp này và cô vào làm ở bệnh viện cùng một dịp. Thậm chí, thời kỳ đầu mới thực tập, hai người còn thuê chung một căn hộ, thân mật sống cùng nhau trong một thời gian dài. Mãi cho đến khi cô dọn đến chỗ của Thẩm Trì thì hai người mới không thể không giải tán.

Thừa Ảnh vì tiết kiệm thời gian nên vừa đi vừa bỏ quyển sách ra ngoài gói giấy. Bốn năm quyển sách tuy không tính là quá nặng nhưng bao bọc khá kín, cô vội đầu cần thận lôi sách ra đến mức suýt chút nữa đụng phải người khác.

Thực ra, khoảng cách còn đến mười centimet nhưng đối phương đã giơ tay nhẹ nhàng đỡ lấy cô, ngăn bước cô đi, sau đó liền buông tay. Lúc

này cô mới giật mình ngẩng đầu nhưng không khỏi thảng thốt: “ ...Anh cả”.

Từ nhỏ tới lớn cô vẫn gọi theo Lâm Liên Thành, ngay cả khi đã sớm chia tay Lâm Liên Thành nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể thay đổi cách gọi.

Lúc này, Lâm Liên Giang đang cúi tầm mắt nhìn cô: “ Ừm, lâu rồi không gặp”.

Hiếm khi thấy anh không mặc tây trang mà ăn mặc thoải mái như hôm nay, bên cạnh cũng không có thư kí hoặc những người khác đi cùng, khắp người có vẻ hiền hòa. Trong trí nhớ của Thừa Ảnh, anh luôn luôn rất nghiêm túc và khó gần. Bởi vì anh lớn hơn Liên Thành tám chín tuổi, lại thuận lợi đi theo con đường quan lộ, ra vào luôn tiền hô hậu ủng vô cùng khí thế, cùng với một người không nghiêm chỉnh, thích lôi kéo cô đi ăn uống rồi xem phim ngoài trời như Liên Thành quả là hai người ở hai thế giới khác nhau.

Khi cô và Liên Thành nói chuyện yêu đương, anh vừa mới được điều đến Tây Bắc nhậm chức, lễ mừng năm mới cũng không về nhà. Đêm ba mươi cô được Liên Thành mời về nhà đón giao thừa. Cô và Liên Thành được xem như thanh mai trúc mã. Ba Yến và ba Lâm lại là chiến hữu cùng tham gia quân ngũ. Bao nhiêu năm như vậy, ngoài thời gian sống nhờ ở Đài Bắc, cha cô vì làm nhiệm vụ đặc biệt không ở bên cạnh đều là Lâm gia đứng ra chăm sóc cho cô.

Đêm trừ tịch, Lâm Liên Giang gọi điện về nhà, nói với mỗi người vài câu. Đến cuối cùng, cô cũng được gọi ra nghe điện thoại. Có lẽ anh đã biết chuyện yêu đương của cô và Liên Thành, sau khi chúc tết, anh liền lạnh nhạt nhắc nhở: “ Liên Thành sinh sau đẻ muộn, lại bị ông nội tôi làm hư, tính cách vẫn giống trẻ con. Sau này cô không được nuông chiều nó. Nếu

tương lai nó có làm chuyện quá phận với cô, cô có thể nói với tôi bất kỳ lúc nào, tôi sẽ sửa chữa nó”.

Cô vội vàng nhận lời: “ Cảm ơn anh cả, lời anh nói em sẽ nhớ kỹ”. Cô cố ý nói to bởi vì Liên Thành đang ngồi ngay bên cạnh chơi máy tính, thỉnh thoảng còn lén nhìn biểu hiện của cô, dường như đang suy đoán cuộc nói chuyện giữa cô và Lâm Liên Giang.

Sau này bọn họ chia tay nhau, ngược lại là Lâm Liên Thành càng thêm hối tiếc. Là một đại nam nhân, ngày thường như bất cần đời, không để ý gì đến hình dáng, lúc ấy chỉ biết dùng sức ôm mạnh lấy thắt lưng cô: “...Cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?”. Dường như có chất lỏng ấm áp chảy xuống, nhỏ lên cánh tay cô, đau nhói như kim châm.

Đó là lần đầu tiên có một người đàn ông khóc trước mặt cô. Đó cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy Liên Thành rơi lệ.

Trái tim cô mạnh mẽ, tách từng ngón tay anh ta ra, xoay người nhìn Liên Thành: “ Tự mình gây ra chuyện, tự mình sẽ phải gánh chịu hậu quả. Khi anh và cô ấy ở bên nhau đã từng nghĩ sẽ bị em biết chưa?”.

“ Cũng chỉ có một lần. Lần ấy anh uống say, cuối cùng căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra”.

“ Nhưng em không có cách nào để tha thứ cho anh”. Cô nói: “ Tình yêu cần sự chung thủy nhưng anh đã không làm được điều đó. Có lẽ trong quan niệm của anh mọi thứ đều không cần, làm chuyện sai vẫn có thể bắt đầu lại nhưng em thì không thể. Anh và người khác ở bên nhau một lần hay mười lần, theo em đều không khác nhau mấy”.

..

Có một sự tuyệt vọng trong giọng nói của cô. Rốt cuộc, cô đã nói: “Chúng ta chia tay đi, mười mấy năm có tình cảm, có lẽ quay về làm bạn bè càng thêm thích hợp”.

Cũng bắt đầu từ khi đó, cô không còn cơ hội nhìn thấy Lâm Liên Giang. Cho đến hôm trước, anh lại đột nhiên xuất hiện với thân phận là người nhà bệnh nhân, còn đích thân mang mấy chuyên gia từ nơi khác đến chịu trách nhiệm hội chẩn cho ông nội.

“Hôm đó trong phòng bệnh nhìn thấy cô đắp chăn cho ông nội”. Lâm Liên Giang nói: “Mấy năm qua cô sống thế nào?”.

“Rất tốt ạ”.

Bọn họ vốn đang đứng trước cửa thang máy người qua người lại, Lâm Liên Giang đỡ cô sang bên cạnh tránh một chiếc xe lăn đi qua. “Cô có muốn theo tôi đi gặp ông nội không? Ông rất nhớ cô đấy”.

“Em nghe nói, ông nội...”. Thừa Ảnh có chút do dự, vì xem bệnh án nên cô biết ông lão gần trăm tuổi đã bị rối loạn trí nhớ mấy năm nay. “Ông vẫn còn nhớ em sao?”.

“Ông vẫn nhớ nhưng ông không biết cô và Liên Thành đã chia tay”. Biểu hiện của Lâm Liên Giang hồ hững, hiển nhiên, sự thay đổi trong mối quan hệ giữa cô và Lâm Liên Thành không ảnh hưởng gì đến anh.

Lúc cùng nhau đi vào thang máy, anh còn nói: “Nếu ông nội nhìn thấy cô, nhất định sẽ rất vui”.

Quả nhiên, như Lâm Liên Giang dự tính. Khi dẫn Thừa Ảnh vào phòng, ông lão đã tỉnh và đang được hộ lý đỡ dành cho ăn từng miếng táo như một đứa trẻ. Nhìn thoáng qua, ông lão không hề hợp tác, thật khó đỡ dành. Thừa Ảnh vừa xuất hiện, ông lão lập tức di rời sự chú ý, nâng cao đầu nhìn cô: “Con bé này, cuối cùng cháu cũng đến thăm ta”. Mũi Thừa

Ảnh hơi xót, cô kêu một tiếng: “ Ông nội” rồi bước lại gần, cầm lấy bàn tay khô gầy già nua của ông.

Năm ấy cả nhà họ Lâm, trừ Lâm Liên Thành, Lâm lão gia là người đối xử gần gũi với cô nhất. Nhiều khi, Lâm Liên Thành và đám anh em nhện không được làm bộ oán giận nói: “ Thừa Ảnh, ông nội thương em thật đấy, đối xử với em còn tốt hơn đám cháu chắt bọn anh”.

Sau này, cô và Lâm Liên Thành chia tay nhau ở trường, Lâm lão gia trở về Giang Tô tỉnh dưỡng, ngoại trừ gọi điện, vẫn chưa có cơ hội gặp lại.

“ A Thành đâu? Sao nó không đến cùng cháu”. Nhìn thấy Thừa Ảnh, ông lão gạt bỏ hoàn toàn sự chăm sóc của hộ lý sang một bên, nắm lấy tay Thừa Ảnh hỏi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Thừa Ảnh không biết phải đối phó thế nào, chỉ quay đầu âm thầm tham khảo ý tứ của Lâm Liên Giang. Lâm Liên Giang ho nhẹ một tiếng, cung kính giải thích với ông lão: “ Ông nội, Liên Thành đang bận, buổi tối mới tới đây được”.

Ông lão nghe xong “ ừ” một câu, không truy cứu tiếp.

Não bị thoái hóa khiến ông lão không có được thần thái như ngày xưa, tính tình cũng trở nên quái đản, đôi khi rất dễ giao tiếp, đôi khi lại vô cùng khó khăn. Điều đáng ngạc nhiên là, mặc dù rối loạn trí nhớ nhưng ông lão cư xử với Thừa Ảnh vẫn như ngày xưa. Cứ như vậy giữ chặt tay Thừa Ảnh, nói liên miên rồi căn nhắc hàn huyên cả buổi cho đến khi mệt quá ngủ thiếp đi.

Sau khi rời khỏi phòng bệnh, Thừa Ảnh nói: “ Em phải về làm việc, có thời gian sẽ lại đến thăm ông nội”.

Lâm Liên Giang gật đầu: “ Cảm ơn”.

Cô đang định bước vào thang máy, lúc này mới bỗng nhớ ra: “ Vừa rồi anh nói Liên Thành buổi tối sẽ đến đây?”. Cô tưởng Lâm Liên Giang nhất thời nói dối ông nội, ai ngờ Lâm Liên Giang đáp: “ Ừ”. “ Lâm Liên Thành bay đêm qua, trở về từ Los Angeles”.

Nói xong anh ta liền nhìn Thừa Ảnh: “ Không phải lâu rồi hai người chưa gặp mặt sao?”.

“ Có lẽ vậy”. Thừa Ảnh giật mình, cười cáo biệt: “ Em xuống tầng đây”.

Lâm Liên Thành sẽ tới.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tình Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Quay Đầu

Sau khi quay về văn phòng, Thừa Ảnh ngồi trước bàn làm việc, chậm rãi tiêu hóa tin tức. Máy đồng nghiệp đều đã đi kiểm tra phòng bệnh nên căn phòng rất im ắng, chỉ còn lại một nữ thực tập sinh ngồi ở góc phía Tây bắc, đối diện với chiếc máy tính nhập dữ liệu, bàn phím thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh nho nhỏ. Thời tiết ngoài cửa sổ kính rộng lớn trong suốt đẹp hiếm thấy. Giống như nhiều năm trước, ngày mà Lâm Liên Thành nhìn cô thổ lộ, bầu trời cũng xanh ngắt như tấy, sạch sẽ đem lại cho người ta ấn tượng sâu sắc.

Cô và Lâm Liên Thành là thanh mai trúc mã đã hơn mười năm. Trước khi anh ta thổ lộ, cô thậm chí chưa từng nghĩ sẽ cùng anh ta tiến thêm một bước. Cho đến hôm ấy, anh ta bỗng nhiên mỉm cười đề nghị: “Này, Yến Thừa Ảnh, từ ngày mai bắt đầu làm bạn gái của anh được không?”. Lúc ấy bọn họ mới từ quán ăn đi ra, xem chừng đã cơn no rượu say, một giây trước còn thảo luận về món thịt kho tàu trong bữa cơm trưa có quá nhiều mỡ. Anh ta đột nhiên nói vậy, thực sự khiến cô hoảng sợ.

Có thể anh ta từ trước tới nay đều như vậy, không đứng đắn nghiêm túc, thậm chí còn có chút bất cần, quả thực trái ngược với gia phong nhà họ Lâm. Nhưng anh ta vẫn luôn là người được nhà họ Lâm chiều chuộng. Ngay cả nguyên tắc mà con cháu Lâm gia phải theo cũng không cần tuân thủ. Vì vậy, năm ấy cô thi vào Đại học Y, anh ta cũng thi theo, còn chọn ngành y, mọi người trong nhà đương nhiên không ai phản đối.

Cô nhin không được thường cười nhạo anh ta: “Tính cách của anh không hợp học y đâu, mau chuyển chuyên ngành khác đi, sau này đừng gây họa cho nhân thế nữa. Đúng là tội lỗi”.

Anh ta không đồng ý, trái lại còn cười khẩy: “ Nếu không xem đây là một ngôi trường có nhiều người đẹp thì có mời anh đến học, anh cũng không đến đâu”.

Thực tế, những cô gái vây quanh anh ta hết lớp sóng này đến lớp sóng khác, từ đại học chính quy cho đến nghiên cứu sinh, chưa từng bị gián đoạn. Về vấn đề này, cô vô cùng khâm phục nhưng mặt Lâm Liên Thành không hề thay đổi khoát tay: “ Đều do các cô ấy chủ động, anh không có ý gì cả”. Còn nói mình thuần khiết vô tội như một đóa hoa sen.

Cho đến hôm ấy, anh ta bỗng nhiên nói: “ Làm bạn gái của anh nhé?”.

Cô giật mình dừng bước, đứng bên cạnh cổng trường, một tay nắm hàng rào sắt, tay kia vỗ vỗ lên người anh ta:

“ Đạo này sự hài hước của anh cảm thấy không thú vị gì cả”.

“ Anh nói thật đấy”. Anh ta đáp: “ Em suy nghĩ chút đi”.

“ Anh vừa mới thất tình phải không?”. Cô hỏi.

“ Không”.

“ Vậy anh thấy vũ trụ hư không lạnh lẽo quá à?”.

“ Cũng không”.

“ Đám người thường ngày vẫn oanh oanh yến yến vây quanh anh đâu? Chán thật, sao không chọn lấy một cô trong đám đó làm bạn gái?”.

“ Anh và các cô ấy thì có quan hệ gì”.

Cô nhìn dáng dấp anh ta dường như sắp nghiêng rãng trèo trẹo, rốt cuộc mới thôi nghi ngờ, nhìn chăm chú anh ta vài giây, nói: “ Vì sao lại tìm em?”.

“ Vậy em cho rằng anh vì cái gì mà ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, học chuyên ngành anh vốn không có hứng thú?”.

“ Em vẫn nghĩ anh thật sự muốn học y”.

Lần này, anh ta thật sự nghiêng rằng nghiêng lợi: “ Yến Thừa Ảnh, em không thể nghiêm túc được à?”.

Khi nói câu ấy, anh ta đồng thời nhướn lông mày lên theo thói quen. Thực ra, hình dáng lông mày của anh ta rất đẹp, mày kiếm, mặt mũi sắc nét, cân xứng với đôi mắt hoa đào tiêu chuẩn. Toàn thân có vẻ phong trần tuấn lãng, khó tránh làm cho đám nữ sinh trong trường chạy theo như vịt bao năm qua.

Cô thận trọng nhìn anh ta, còn anh ta im lặng, nhìn chăm chăm biểu hiện của cô. Hai người cứ như vậy giằng co trước cổng trường, khiến người đi đường tò mò nhìn ngó. Cuối cùng, cô đành phải nói: “ Em muốn suy nghĩ một chút”.

Vẻ mặt anh ta trở lại bình thường: “ Bao lâu?”.

Cô kiềm chế tiếng thở dài kích động: “ Em chưa biết”.

“ Ba ngày”. Anh ta nói: “ Cho em suy nghĩ ba ngày”.

Ngang ngược, bá đạo.

“ Nếu em không chấp nhận?”.

“ Đó là chuyện của ba ngày sau, em đừng có ví dụ trước”. Anh ta khôi phục lại vẻ mặt cột nhà, hai tay đút túi quần, nâng cằm cô lên: “ Đi về ngủ trưa thôi. Buổi chiều anh chơi bóng, em tối xem nhé”.

Cô bước vào cổng trước, từ chối thẳng thừng: “ Không được, em có hẹn đi thư viện với bạn rồi”.

Bước chân anh ta rất dài, rất nhanh liền sóng vai cùng cô rồi liếc mắt nhìn Thừa Ảnh, điệu bộ có phần cảm khái: “ Bạn gái không biết nghe lời, xem ra sau này mình phải chịu khổ rồi”.

Cô nhin không được cười nhạo: “ Nói vậy quá sớm, đừng tự mình đa tình nữa đi”.

Khi trở về phòng ngủ, cô tĩnh tâm suy nghĩ cẩn thận cả buổi chiều. Biết Lâm Liên Thành đã mười mấy năm, sớm thân quen như người một nhà. Trên thực tế, người nhà họ Lâm đối xử với cô quả thật rất tốt. Cô đương nhiên chưa từng nghĩ tới, những năm qua, tình cảm của Lâm Liên Thành đối với cô rốt cuộc là gì?

Từ nhỏ đến lớn, tính cách của Lâm Liên Thành đều ngang ngược, cho dù là người trong nhà hay người ngoài không ai dám trêu chọc anh ta, tất cả chỉ có thể nghe theo Lâm Liên Thành. Cũng chỉ có cô không kiêng nể gì mà đối chọi với anh ta. Hơn nữa, mỗi lần kết thúc đều là cô giành thắng lợi. Anh ta có thể bỏ qua cảm nhận của đại đa số người khác mà một mình nhường cô.

Thời kì ở Đài Loan, anh ta thường gọi điện cho cô, nhàn nhã tán gẫu chuyện linh tinh làm cô rất vui. Khi cô trở về đại lục, lúc xuống máy bay vẫn là anh ta đi đón, giúp cô cầm đồ hành lý to nhỏ lên xe, sau đó dặn dò lái xe: “ Về nhà”.

Lúc ấy, cô cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “ Về nhà nào?”.

“ Tất nhiên là về nhà anh”. Anh ta nói một cách tự nhiên, lại nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần: “ Em ở Đài Loan bị người ta ngược đãi hay sao mà gầy thế. Về nhà bảo mẹ anh làm mấy món ngon để tẩm bổ”.

Thực ra, cô đâu có gầy. Trong khoảng thời gian rời đi cô đã trút bỏ vẻ bụ bẫm trẻ con, khuôn mặt biến thành trái xoan tiêu chuẩn, dáng người thanh mảnh cân xứng, toàn thân rực rỡ thần thái của một cô gái thanh xuân.

Sau này anh ta và cô như hình với bóng. Ngay cả khi học đại học, như lời anh ta nói, ngàn dặm xa xôi cùng đến một thành phố xa lạ miền bắc, chờ đợi sáu bảy năm. Cần trọng nhớ lại thì cuộc đời cô sau hai mươi năm có hơn một nửa chặng đường là làm bạn với anh ta.

Buổi tối không ngủ được, Lê Quyên, cô bạn chung phòng nằm ở giường đối diện, nhỏ giọng gọi: “ Này, nghĩ gì vậy? Thấy cậu lẩn qua lẩn lại cả đêm”.

“ Có vấn đề”. Cô thấp giọng trả lời.

“ Có vấn đề gì, nói nghe xem nào”. Câu nói này là của Trương Khả Quân nằm ở vị trí ngay gần cửa.

Phòng vốn chỉ có bốn người, Kỉ Tư Điềm xem phim suốt đêm ở ký túc, lúc này Thừa Ảnh mới nhận ra hai người khác cũng chưa ngủ, liền ngồi trên giường, ôm đầu gối dựa vào vách tường: “ Có người vừa mới thổ lộ với mình”.

Chuyện này vốn không có gì mới mẻ, bình thường các cô gái trong phòng vẫn nhận được các loại giấy tờ thư từ, hay các cuộc gọi trực tiếp xin được kết giao. Thừa Ảnh tạm dừng trong chốc lát, không nói tiếp nhưng Trương Khả Quân phản ứng rất nhanh, ngẫm nghĩ rồi đột nhiên phán đoán: “ Chẳng lẽ là Lâm Liên Thành?”.

“ Tên tiểu tử ấy rốt cuộc cũng chịu nói ra”. Lê Quyên cũng kinh động theo.

Thừa Ảnh ngẩn người, sững sốt mất nửa ngày mới khó hiểu hỏi lại: “ Sao các cậu đều làm như đã biết từ lâu rồi vậy?”.

“ Toàn bộ thế giới này chỉ có cậu là không biết gì”.

“ Nhìn cậu bình tĩnh thông minh, sao một chuyện như vậy lại lơ mơ thế nhỉ”.

“ Bọn mình đã sớm nhìn ra ý đồ xấu xa của Lâm Liên Thành. Mới đầu nghĩ là cậu giả ngu, ai biết cậu lại ngốc thật”.

“ Đúng đấy”.

-

Hai cô bạn mỗi người một câu như thể hát đôi. Cuối cùng, Trương Khả Quân nhảy xuống giường rồi “ tách” một tiếng bật chiếc đèn huỳnh quang. Ánh sáng chói mắt đột nhiên hiện ra đâm vào mắt Thừa Ảnh khiến cô không mở ra được, cô đành vùi đầu vào cánh tay, gào toáng lên: “ Cậu làm gì thế?”.

Trương Khả Quân trèo lên chiếc thang, đẩy người cô, lắc lắc bả vai, nét mặt lộ vẻ khác lạ: “ Cậu nghĩ thế nào?”.

“ Cái gì mà nghĩ thế nào?”.

“ Có nhận lời anh ta hay không? Nhìn cả trường này không có ai xứng đôi với cậu hơn anh ta. Hai người ở bên nhau, nhất định sẽ là một hình ảnh vô cùng chói lóa. Nếu hai người thực sự kết giao, chỉ sợ có vô khối nam sinh nữ sinh tan nát cõi lòng”.

Thừa Ảnh quả thực dở khóc dở cười: “ Nói như cậu, rốt cuộc thì mình và anh ấy có nên kết giao hay không?”.

“ Nèn, đương nhiên là nèn rồi”. Lê Quyên nói chêm vào: “ Thanh mai trúc mã, trai xinh gái đẹp, vô cùng lãng mạn, vô cùng thích hợp”.

“ Nhưng mình vẫn chưa nghĩ đến”. Thừa Ảnh đặt tay lên cằm, giọng nói hơi buồn bực.

Sự thực thì cô vẫn chưa nghĩ đến chuyện ấy. Đối mặt với câu nói thô lộ bất ngờ lúc ban ngày, một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có. Trương Khả Quân nghiêng đầu, xem thường nhìn cô như người ngoài hành tinh: “ Có thể kết giao với Lâm Liên Thành, đó là mơ ước của rất nhiều nữ sinh. Cậu còn muốn gì nữa?”.

“ Muốn thì cậu đi mà làm”. Cô thật sự không chịu nổi, nhịn không được nhắc nhở bạn tốt: “ Lau mau khô nước dãi của cậu rồi quay lại giường ngủ đi, mình muốn ngủ”.

“ Gỗ mục không thể dẻo”. Trương Khả Quân thở dài, trước khi xuống giường còn uy hiếp cô: “ Lâm Liên Thành có chỗ nào không tốt? Muốn diện mạo có diện mạo, cần vóc dáng có vóc dáng, vừa điềm tĩnh vừa năng động, gia thế lại tốt. Bỏ qua cơ hội này sẽ khó gặp lại, cậu tự xem phải làm thế nào đi”.

Cô lấy chăn trùm đầu, buồn bực nói: “ Đã từng tiếp xúc, chẳng có gì là hơn người cả”.

Tuy nói vậy nhưng rốt cuộc cả đêm cô vẫn không ngủ yên. Sáng sớm hôm sau, Kì Tư Điềm về, sau khi mở cửa vào nhà, câu đầu tiên chính là: “ Thừa Ảnh, mình vừa thấy Lâm Liên Thành ở dưới tầng, có phải đang đợi cậu không?”.

Cô vô thức tỉnh táo, xuống giường chạy ra ban công để nhìn. Không phải sao, người đang đứng ngoài cổng lớn ký túc, một tay hút túi quần, tay kia cầm theo một gói to. Bởi vì mới sáng sớm, người qua lại không nhiều, thỉnh thoảng chỉ có một hai người, mắt ngái ngủ tựa xe đạp chờ bạn gái. Vì vậy, anh ta đứng đó trông vô cùng bắt mắt.

Lâm Liên Thành có vóc dáng cao ráo vì tham gia hoạt động thể thao nhiều năm, dáng người thẳng tắp cân xứng, mặc quần áo kiểu gì cũng rất đẹp. Miền bắc vào thu trời hơi lạnh nhưng anh ta chỉ mặc một chiếc áo

mỏng in hình màu đen rộng thùng thình, một nửa tay áo được vén lên, lộ cánh tay thon dài rắn chắc. Khiến mấy anh chàng mặt mũi phờ phạc đứng bên cạnh hận không thể biến mình rực rỡ được như nam sinh kia.

Cô đang nhìn anh ta, còn anh ta dường như có linh cảm, ngẩng đầu lên, khoe môi đẹp để hơi nhếch lên, tự nhiên nhìn cô rồi giơ tay làm động tác chào hỏi. Kì Tư Điềm không biết đến bên cửa sổ khi nào, ghé nửa người nhìn xuống, lời bình thật sự rất đúng trọng tâm: “Chà chà, người như anh ấy đúng là rất phong tao”.

Thừa Ảnh rút di động từ trong túi áo ngủ ra, gọi cho anh ta. Điện thoại vừa kết nối, chợt nghe thấy giọng nói uể oải của Liên Thành: “Mau xuống đây”. Quả nhiên là tới tìm cô. Ngoài trời không khí hơi lạnh, dường như còn thấm những giọt sương sớm. Thừa Ảnh mặc chiếc áo ngủ mỏng nên cảm thấy hơi buốt, không biết anh ta đứng dưới tầng như vậy đã bao lâu.

Cô không khỏi nhăn mặt nhú mày: “Sao anh không gọi điện trước?”.

“Anh đang định gọi thì gặp bạn cùng phòng của em. Anh nghĩ dù sao cô ấy cũng sẽ nói với em, anh càng đỡ tốn công”.

“Đồ lười”. Cô mắng một câu rồi quay vào thay quần áo.

Khi xuống dưới tầng cô mới biết anh ta đến đưa bữa sáng cho cô. Cô ngạc nhiên, tròn mắt như sắp rơi xuống: “...Cái này không giống với phong cách của anh chút nào”.

Thấy anh ta hiếm khi ngượng ngùng, nét mặt giả vờ nghiêm túc: “Bữa sáng tình yêu của anh, không phải ai cũng có thể ăn được”.

Nhiều năm sau, khi internet trở nên phát triển và bắt đầu phổ biến trò chơi “Ngạo kiều”, Thừa Ảnh bỗng cảm thấy dùng từ này để hình dung về cảm xúc của anh ta năm ấy là vô cùng phù hợp. Thực ra, cái được gọi là

bữa sáng tình yêu chỉ là sữa đậu nành và bánh bao. Nhưng vì được bao bọc rất cẩn thận nên khi đưa tới tay Thừa Ảnh vẫn còn nóng hôi hổi.

Cuối cùng, bữa sáng đó được chia cho các bạn cùng phòng. Ăn của người ta đương nhiên phải giúp nói tốt. Điều này ngay cả Kỉ Tư Điềm cũng gia nhập đội ngũ cổ động viên, ra sức đem Lâm Liên Thành ra ba hoa chích chòe thối phòng. Thừa Ảnh lúc ấy mới nhận ra các cô gái này đều là những người gặp sắc quên bạn.

Kỉ Tư Điềm sau khi uống ngụm sữa đậu nành kết thúc bữa ăn no nê, hỏi: “Bạn học Lâm hàng sáng có thói quen này không?”.

Thừa Ảnh lắc đầu, thành thật trả lời: “Không, anh ta thường ngủ đến khi mặt trời lên cao. Buổi sáng học nhiều lắm chỉ được tiết cuối”. Điều này cũng là một trong những nguyên nhân khiến cô giật mình. Vì mang bữa sáng, đương nhiên anh ta đã phá lệ dậy sớm. Hơn nữa, một người như anh ta cũng chưa bao giờ biết lấy lòng con gái nhưng lại chịu xách đồ đến sớm đứng trước cửa ký túc nữ bao nhiêu người nhìn ngó.

“Cứ thử kết giao xem sao”. Về mặt Lê Quyên hết sức nghiêm túc: “Dù sao để tìm được một người có ý, lại hiểu được tính cách của cậu thật sự rất khó. Hai người lớn lên bên nhau, hai gia đình lại có mối quan hệ thân thiết, tránh được sau này mâu thuẫn với mẹ chồng”.

Câu trước nghe còn có lý, câu cuối làm cho Thừa Ảnh dở khóc dở cười lần thứ hai: “...Cậu nghĩ xa xôi quá đấy”.

Nhưng cô càng suy nghĩ thì càng không thể đưa ra kết luận. Sau đó, Lâm Liên Thành bỗng xảy ra chuyện. Anh ta chơi bóng bị trật chân. Khi cô nhận được tin chạy tới thì anh ta đã được bạn bè trong đội đưa đến phòng khám của trường. Hôm ấy, phòng khám chỉ có vài bác sĩ trực ca, ngày thường có trách nhiệm khám cho sinh viên những bệnh như cảm mạo phát

sốt v.v..Bác sĩ xử lý qua loa cho Lâm Liên Thành rồi vội vàng bảo bọn họ chuyển đến bệnh viện trực thuộc trường Y để điều trị.

Đó là bệnh viện hạng A, lại vào dịp cuối tuần, bệnh nhân đến khám rất đông, phòng khám ngoại trú nhốn nháo ầm ĩ, đâu đâu cũng thấy hàng người dài, ngay cả chỗ ngồi cũng không có. Thịnh thoảng bọn họ có tiết học được giảng dạy trong bệnh viện này. Hôm đó gặp đúng bác sĩ tim mạch. Lâm Liên Thành và một người bạn đi theo bác sĩ thực tập nên có cơ hội qua cửa, nhanh chóng được mời đến gặp bác sĩ khoa chỉnh hình.

Cuối cùng cũng có kết quả chụp X quang, chân phải bị đứt dây chằng. Chân của Lâm Liên Thành bị sưng to, ngồi trên chiếc ghế ở phía ngoài, chờ bạn đi lấy thuốc hộ. Thừa Ảnh không phải chân chạy nên ngồi cạnh bên.

Dựa vào vách tường ở hành lang là hai dãy ghế kéo dài từ đông sang tây, trước mỗi cửa phòng khám đều chật ních người. Cô nhường chiếc ghế duy nhất cho Lâm Liên Thành còn mình thì đứng, cúi đầu nhìn chân anh ta. Trông cô rất thận trọng, trầm mặc không nói. Nhưng anh ta lại là người mở miệng trước, ngữ khí trêu chọc: “ Thế nào, đau lòng à?”.

Rõ là vẫn còn sức lực để trêu đùa. Cô tức giận liếc nhìn anh ta, nói mát: “ Em chỉ đang nghĩ, chân anh phải bó lại thế này thì buổi tối tắm rửa thế nào?”.

Anh ta vốn là người ưa sạch sẽ, mỗi lần vận động trở về toàn thân đầy mồ hôi, việc đầu tiên là phải đi tắm. Và tất nhiên khi gặp người ngoài sẽ lại là dánh dấp hết sức phong độ. Dùng lời của Kì Tư Điềm để hình dung, người này quả thực phong độ muốn chết.

Quả nhiên, cô thấy anh ta nhú mày, buồn bực vì câu nói ấy. Tâm trạng vốn đang lo lắng đã tốt hơn một chút, cô mỉm cười nói: “ Huỳnh đệ cùng phòng anh không may rồi, hoặc là bị anh xông đến chết, hoặc sẽ phải giúp anh tắm tấp”.

“ Nói nghe ghê chết đi được”. Anh ta đương nhiên chống đối, vẻ mặt không vui: “ Chỉ có chân anh là không thể cử động, không thiếu tay, tự tắm được”. Có lẽ vừa nghĩ ra ý gì đó trong đầu, anh ta bỗng cười gian tà với cô: “ Nếu em giúp anh, anh sẽ vui vẻ nhận lấy”.

Đến lượt cô cười khinh bỉ: “ Nghĩ hay lắm”.

Hai người cứ đấu miệng như vậy cho đến khi người khác lấy được thuốc quay về đưa Lâm Liên Thành đi bó bột. Rốt cuộc, lúc ra khỏi bệnh viện, anh ta dứt khoát không chịu dùng nạng mà khoác tay lên vai bạn, bước từng bước rất chậm vật nhưng vẫn còn lòng dạ để đùa giỡn với cô: “ Anh chưa bắt em giúp, sao em có bộ mặt rầu rĩ không vui như thế? Cứ như có người thiếu nợ em vậy”.

Cô lờm anh ta một cái, không nói năng gì, ngồi xe đi một mạch đến tầng dưới ký túc mới hỏi một câu: “ Buổi tối anh muốn ăn gì, em sẽ mang đến cho anh?”.

Anh ta nhìn cô, cười tựa như không: “ Cái gì cũng được”.

Cô “ừ” một tiếng, quay đầu bước đi. Nhưng chưa trở về đến phòng đã nhận được tin nhắn của anh ta, chỉ có một dòng ngắn ngủi: “ Sao lại mất hứng?”.

Cô không thể nói nguyên nhân. Tin nhắn thứ hai rất nhanh được chuyển đến: Chân đau, buổi tối muốn ăn móng giò kho tàu.

Rốt cuộc cô không nhịn được bật cười: Định ăn gì bố nấy sao? Thực ra, cô chỉ buồn bực vì anh ta đã không cẩn thận, không dưng biến mình thành bệnh nhân, ăn uống đi lại đều phải có người chăm sóc, hiếm khi thấy vẻ bất lực hiện ra. Cũng bởi anh ta bất lực nên khiến cô cảm thấy khó chịu trong lòng.

Buổi tối, lúc cô mang cơm tối, trong phòng chỉ có mình Lâm Liên Thành. “ Bọn họ không muốn làm bóng đèn”. Anh ta không đứng đắn giải thích rồi thừa dịp không có ai, quan sát tỉ mỉ sắc mặt cô. Sau một lúc lâu mới hỏi: “ Tâm trạng đã tốt hơn chưa?”.

“ Ai nói tâm trạng em không tốt?”. Cô không chịu thừa nhận, chỉ phối hợp kéo ghế, cướp lấy máy tính của anh ta xem phim truyền hình Mỹ.

“ Buổi tối anh không thể ở đây được”. Lâm Liên Thành bỗng nói.

“ Tại sao?”. Hỏi xong cô liền phản ứng lại. Giường ký túc xá đều lắp bàn học phía trên, với bộ dạng của anh ta hiện tại, quả thực lên xuống cầu thang sẽ rất bất tiện.

“ Vậy buổi tối anh ngủ ở đâu?”.

Anh ta vừa ăn cơm vừa xem tiểu thuyết, đầu không ngẩng lên: “ Anh sẽ đặt phòng ở khách sạn trường, em đi cùng anh”.

Đúng là đại thiếu gia, ngay cả nhờ vả cũng bá đạo như vậy. Nhưng cô không có cách nào để tranh luận với anh ta, chỉ ngoan ngoãn đưa anh ta đi đặt phòng. Khách sạn ngay trong khuôn viên trường, ngày thường dùng để tiếp đón khách đến thăm, cảnh vật xung quanh tuyệt đẹp, chi phí cũng rất đắt nên ít có sinh viên đến đây ở.

Nhân viên phục vụ phụ trách công việc giấy tờ đứng trước quầy lễ tân cầm chứng minh nhân dân chăm chú nhìn bọn họ, cuối cùng cũng chấp nhận yêu cầu của Lâm Liên Thành giao cho một phòng đơn. Lúc nhận phòng, khuôn mặt Thừa Ảnh vô thức hơi đỏ lên còn Lâm Liên Thành một tay đặt trên quầy, dáng dấp vẫn cười như không cười, khiến người ta nhìn muốn nghiêng răng. Một cánh tay của anh ta khoác lên vai cô, nghiêng người đi vào phòng, liên tục mỉm cười, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái thoang thoảng lướt qua gò má cô. Cô muốn tránh nhưng không thể, bả vai

bị nắm chặt. Cô chỉ có thể trừng mắt cảnh cáo anh ta: “ Nếu anh còn tiếp tục cười, em sẽ mặc kệ anh đấy”.

Anh ta lơ đãng, vô cùng tự tin kết luận: “ Em sẽ không đành lòng”.

Thái độ của anh ta khiến cô buồn bực, đành hít sâu một hơi, rồi cuộc cũng tung ra đòn sát thủ: “ Anh còn như vậy, em sẽ gọi điện ngay cho ba mẹ anh, bảo bọn họ đến chăm sóc cho anh”.

Lúc này anh ta mới xin khoan dung: “ Đừng! Anh sợ nhất là bị bọn họ đến quấy rầy. Nhất là mẹ anh, nếu làm kinh động đến bà ấy, anh chỉ sợ ngay cả tự do thân thể cũng không có”.

“ Biết sợ rồi à?”. Cô mở cửa, dìu anh ta đến bên giường: “ Vậy anh ngoan ngoãn chút đi. Đừng có bắt nạt em nữa”.

“ Anh nào có”. Anh ta cười hì hì, sau đó tựa người vào thành giường, đặt hai chiếc gối sau đầu, khoan thai nhìn cô chạy qua chạy lại bận rộn. Mãi cho đến khi nước sôi, cắt hoa quả xong, cô mới hít sâu một hơi nói: “ Em về đây, ngày mai muốn ăn gì?”.

Anh ta không trả lời, ánh đèn chiếu trong đáy mắt, vừa đen lại vừa sáng, im lặng nhìn chăm chăm vào cô. Thoạt tiên, cô còn nghi hoặc, sau khi bị anh ta nhìn thẳng, bỗng có phần luống cuống. Anh ta mở miệng nói: “ Anh là người nghiêm túc”.

“Vâng”. Cô trả lời rất nhẹ.

“ Vì vậy, em đã suy nghĩ kỹ chưa?”.

Kỳ thực, vẫn chưa tới ba ngày quy định, cô do dự thật lâu mới trả lời: “ Nếu một ngày nào đó mình chia tay, vẫn có thể làm bạn được chứ?”.

Anh ta bật cười: “ Không cần phải lo bò trắng răng, ai biết được chuyện tương lai, nghĩ nhiều cũng vô ích”.

Cô không lên tiếng, khoảng cách ngăn ngùi chỉ vài bước chân, cơ thể thon dài khoan khoái của anh ta hơi dựa vào thành giường, dáng vẻ lười biếng thoải mái nhưng vẻ mặt dường như rất nghiêm túc. Từ nhỏ đến lớn, đã nhiều năm như vậy, biểu hiện của anh ta trước mặt cô lộ ra ánh nhìn chân thành nhất, thậm chí mang theo một sự chờ mong và lo âu khó có thể phát hiện. Cô bỗng nghĩ tới câu nói của cô bạn cùng phòng. Trên thế giới này, để tìm được một người hiểu hết tính cách của mình thật sự không dễ dàng.

Cô và anh ta, hàng ngày làm lễ rửa tội trong bao nhiêu năm dài, từ thời thơ ấu đến thiếu niên cho đến bây giờ, có rất nhiều phương diện sớm được hòa hợp. Biện người mệnh mệnh, không có khả năng có người thứ hai như Lâm Liên Thành. Đối với anh ta mà nói, cũng sẽ không có người nào như Yến Thừa Ảnh. Bọn họ hiểu nhau, đôi khi hiểu như chính bản thân mình. Cuối cùng cô cũng đã quyết định, vì vậy gật đầu: “ Em nghĩ rồi, có thể thử một chút”. Nói xong tự mình mỉm cười trước, sau đó liếc nhìn anh ta đang hơi giương mày, đôi mắt dưới ánh đèn trẻ trung sáng rõ.

Đó đều là những kỉ niệm xa xưa, có nhiều chuyện lúc hồi tưởng lại đã trở nên không được rõ ràng. Ví dụ như, bọn họ đã từng có rất nhiều lần khắc khẩu vì những chuyện nhỏ nhặt. Lại ví dụ như, anh ta luôn không nhường nhịn cô, khi mâu thuẫn lên tới đỉnh điểm, bọn họ cũng không chịu hòa nhã với đối phương. Tính cách hòa hợp khiến bọn họ tuy luôn tranh chấp nhau nhưng vẫn duy trì thái độ khó chia rẽ lạ thường. Nhưng kết thúc mỗi cuộc chiến tranh lạnh, vẫn là anh ta cúi đầu trước. Có lẽ, bởi vì yêu. Bởi vì anh ta yêu cô cho nên bằng lòng vứt bỏ dáng người kiêu ngạo, bằng lòng thỏa hiệp sau mỗi lần chiến tranh qua đi.

Nhưng hiện tại chia tay đã quá lâu, cô thậm chí đã không thể nhớ rõ nội dung tranh cãi rốt cuộc là vì điều gì. Năm đó, cả hai đều còn rất trẻ,

chuyện lúc ấy được xem như chuyện tự nhiên. Kết quả lại chôn sâu trở thành những hình ảnh hết sức mơ hồ. Sau bữa cơm chiều cô lại đi kiểm tra phòng bệnh như thường lệ. Có một bệnh nhân bị u cột sống ác tính, bởi khối u nằm ở vị trí đặc biệt nên việc giải phẫu sẽ gặp rủi ro khá cao. Vì vậy, đề án trước khi phẫu thuật bị sửa đi sửa lại kéo dài đến tận bây giờ mới xác định được. Lần này, giáo sư Tôn có uy tín của khoa phẫu thuật thần kinh sẽ đứng ra mổ chính. Đồng thời, từ mấy tháng trước, giáo sư Tôn đã chọn Thừa Ảnh làm trợ lý mổ thứ nhất. Cô là học trò cưng của giáo sư Tôn, đây là cơ hội hiếm có để tích lũy kinh nghiệm quý giá, nhiều người muốn mà không được. Vì thế, cô đã chuẩn bị đầy đủ từ mấy tháng trước. Bởi hai ngày tới bệnh nhân này sẽ được phẫu thuật lần một nên sau khi đi kiểm tra phòng bệnh như mọi khi, cô một mình đi thăm rồi kiên nhẫn trấn an nỗi lo lắng của người bệnh.

Thời gian đã muộn, khi từ phòng bệnh đi ra, Thừa Ảnh nhìn đồng hồ. Bảy giờ bốn mươi chín phút tối. Lúc này, bên kia Thẩm Trì mới là buổi chiều. Mấy ngày nay cô đã hình thành một thói quen, hầu như luôn đổi giờ một cách vô thức. Thời gian Thẩm Trì gọi điện về không cố định. Có khi vài ngày mới liên lạc với cô một lần, thường là khi trời đã khuya, khi cô gần như đã ngủ thiếp đi mới nghe thấy tiếng nhạc chuông réo ầm ĩ. Cô giật mình, mơ màng thức dậy, trong ống nghe là giọng nói trầm thấp của anh đang hỏi: “Gây ồn cho em à?”.

“Vâng...”. Giọng cô kéo dài, trả lời một cách lười biếng nhưng mắt không hề mở ra, rồi lại cảm thấy giọng nói của anh quá gần, thân mật như sát bên cạnh.

Màn đêm tĩnh lặng như nước, di động sát bên tai, loại cảm giác này dường như kỳ diệu và đẹp đẽ. Khoảng cách rõ ràng xa như vậy nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy yên tâm. Sau lần đó, thời gian mỗi lần anh gọi điện thường sớm hơn một chút. Cô cũng không chậm chạp, thậm chí còn mơ hồ đoán được anh làm gì bên ấy, đại khái đều là những việc không thể

đặt lên mặt bàn hoặc ẩn giấu nguy hiểm mà cô không thể tưởng tượng nổi. Vì không thể hỏi, biết mặc dù có hỏi, anh tất nhiên sẽ không trả lời. Hơn nữa, cho tới bây giờ, cô cũng không thể chủ động liên lạc được với anh.

Anh mới rời đi mấy hôm, cô đã từng thử gọi một lần nhưng cuộc gọi ngay lập tức bị chuyển đến hộp thư thoại. Đợi mấy chục giờ sau anh mới gọi lại, giọng nói lộ vẻ mệt mỏi, bên cạnh hình như còn có người khác đang nhỏ giọng tranh cãi căng thẳng, qua điện thoại cũng có thể cảm nhận được không khí khẩn trương đè nén.

Nhưng anh coi bên cạnh như không có người, hỏi tình hình ở nhà, ví dụ như cô đi làm có bận rộn không, mọi chuyện trong nhà có ổn không? Tuy trong lòng cô đang bị lấp đầy bởi sự nghi ngờ và lo lắng, cuối cùng cũng chỉ có thể im lặng nuốt trở vào, không đề cập đến nữa, đành làm như vô ý dấn dò anh cuối mỗi cuộc gọi: “ Anh về sớm một chút”. Hình như anh cảm nhận được, lần nào cũng cười khẽ đồng ý: “ Ừ”. Cho đến rạng sáng, rốt cuộc anh mới nói với cô tối nay sẽ đáp máy bay về nước. Mỗi lần trở về anh đều đi máy bay, thời gian trung chuyển ước chừng khoảng mười tiếng, nên Thừa Ảnh đổi ca cho đồng nghiệp, định bụng hôm sau ở nhà nghỉ thêm.

Thừa Ảnh quay về văn phòng thu dọn qua loa, nghĩ đến những chuyện trong ngày cô vốn vẫn còn chút do dự. Nhưng vừa đi đến cửa thì di động liên vang lên. Như dự đoán, là Lâm Liên Giang tự mình gọi điện lại: “ Nếu tiện thì lát nữa cô có thể qua đây một chuyến được không?”.

Với địa vị của anh ta, cho đến bây giờ đều là người khác ăn nói khép nép cung kính với mình, không cần phải dùng đến từ ngữ thương lượng để nói chuyện.

Thừa Ảnh ngăn người hỏi: “ Là ông nội muốn gặp em?”.

“ Đúng vậy”. Lâm Liên Giang đáp: “ Ông nội đã làm loạn một lúc rồi, không ai có cách để giữ ông”.

Trước khi cúp máy, kỳ thật vẫn còn một vấn đề kìm nén trong lòng Thừa Ảnh mà cô không nói ra. Đó chính là, có phải Lâm Liên Thành đã trở về? Cô tự đoán có thể anh ta chưa đến. Bởi vì nếu có anh ta ở đó, có lẽ tám phần đã đối phó được với Lâm lão gia. Là người được gia đình họ Lâm chiều chuộng, từ nhỏ đến lớn, bản lĩnh của anh ta chính là làm cho ông nội có được tâm trạng vui vẻ mà không cần phải tốn chút hơi sức nào.

Trên đường đi thang máy lên tầng mười tám, khi bước vào khu điều trị cao cấp, Thừa Ảnh mới nhận ra mình đã đoán sai.

Cùng tiếng “ đình” nho nhỏ vang lên, ánh sáng của cánh cửa kim loại từ từ tách ra. Cô ngẩng đầu, đập vào mắt đầu tiên là một thân ảnh cao gầy. Một thân ảnh đã quá mức quen thuộc, mặc dù xa cách hai ba năm chưa thấy mặt, chỉ cần qua vóc dáng vẫn có thể nhận ra. Huống chi, giờ phút này, Lâm Liên Thành lại gần cô trong gang tấc. Lâm Liên Thành đứng dựa vào tường, hướng mắt về phía thang máy, chuyên chú như đang chờ cô.

Khoảng cách gần mấy thước, anh ta im lặng, ánh mắt dừng trên khuôn mặt cô, một lát sau mới mở miệng: “ Đã lâu không gặp”.

Thừa Ảnh đứng một chỗ, tim đập mạnh và loạn nhịp. Đúng vậy, đã lâu không gặp. Vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn lần đó, thực ra, anh ta bị thương nghiêm trọng hơn cô, phải theo dõi trong phòng cấp cứu một tuần mới có thể chuyển đến phòng bệnh thường. Tất cả người nhà họ Lâm chạy suốt đêm đến đó, lúc ấy có cả vị hôn thê của anh ta.

Còn cô, cũng từng qua thăm một lần. Khi đó, người phụ trách chăm sóc cô là vệ sĩ của Thẩm Trì. Đối với yêu cầu được đưa ra, anh ta cảm thấy vô cùng khó xử, lo lắng một lúc lâu mới nói: “ Phu nhân làm khó tôi rồi. Chỉ sợ Thẩm tiên sinh biết được sẽ xé tôi làm tám mảnh”.

Thực tế, đã mấy hôm Thâm Trì không xuất hiện nhưng đám huynh đệ dưới tay ngày thường vẫn tới thăm, hơn nữa còn quan tâm chu đáo tới cô. Nghĩ đến đêm đó trong phòng bệnh, Thâm Trì châm biếm và lạnh lùng, cô không khỏi có chút nản lòng thoái chí, càng khẳng khái muốn đi thăm Lâm Liên Thành.

Đó là đêm cuối cùng của anh ta ở ICU. Vì trời sắp sáng, ông bà Lâm và giúp việc đã trở về nhà, ở lại trực đêm là vợ sắp cưới của anh ta. Đối phương nghi ngờ quan sát, cô hơi lúng túng, nói: “ Tôi đến thăm Lâm Liên Thành”.

Cô gái trẻ không biết Thừa Ảnh nhưng nhìn bộ quần áo bệnh nhân trên người chắc chắn đã đoán ra thân phận của cô, giọng nói không khỏi sắc nhọn: “ Đêm đó, người bên cạnh Lâm Liên Thành chính là cô phải không?”.

Cô gật đầu thừa nhận, vì vậy mà đối phương bỗng trở nên kích động hơn: “ Cô hãy nói cho tôi biết, tại sao anh ấy lại đi tìm cô, quan hệ của hai người lúc đó là gì?”.

Cô không thể trả lời.

Cô tiếp tục im lặng bởi không thể nói cho bất kỳ ai biết. Vào đêm Lâm Liên Thành say rượu đến tìm cô, sau đó ở trong xe nói những lời đó. Cả đời này cô định sẽ không nói cho ai biết.

Cuối cùng, vẫn là Lâm Liên Giang xuất hiện kịp thời giải vây giúp cô. Cô được phép vào thăm. Cách tấm kính có thể nhìn thấy giường bệnh. Anh ta nằm lặng lẽ, dụng cụ ở đầu giường đã cất đi phân nửa. Lâm Liên Giang đứng đằng sau cô, nói: “ Hôm nay tình hình đã chuyển biến ổn định hơn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai có thể chuyển sang phòng bệnh thường”.

Cô vẫn im lặng gật đầu. Từ khi bước vào đây, có rất nhiều tâm tình đã bị lấp kín trong lồng ngực, không thể khơi thông trong miệng.

Tối hôm đó, Lâm Liên Thành rõ ràng đã uống say, mời cô ra ngoài. Cô thật không ngờ anh ta lại uống nhiều rượu nhưng vẫn tự mình lái xe. Chiếc xe lao vút như điên. Cô bị dọa toàn thân toát mồ hôi lạnh, còn anh ta không chớp mắt nhìn phía trước, bỗng lên tiếng: “ Anh theo đuổi em lần nữa được không?”.

“ Anh uống say rồi”. Cô không thể không nhắc nhở anh ta: “ Huống hồ, tôi đã kết hôn”.

Anh ta không quan tâm, thậm chí còn mỉm cười: “ Anh không say, anh cũng không để tâm em đã kết hôn hay chưa. Anh đã có vợ sắp cưới, em biết chưa? Nhưng anh sẽ không kết hôn với cô ấy”.

Anh ta say rượu, nói năng linh tinh nhưng vẫn biểu đạt hết sức chính xác mục đích: “ Thừa Ảnh, chúng ta bắt đầu lại lần nữa đi”.

Cô không có cách nào để nói chuyện với anh ta, chỉ có thể yêu cầu Lâm Liên Thành: “ Anh dừng xe lại đã”.

Anh ta nghiêng người liếc nhìn cô: “ Có phải anh dừng lại, em sẽ đồng ý đúng không?”.

Không biết gần đây anh ta đã gặp chuyện gì mới có thể uống thành dạng này, mang theo men say rồi lại cố chấp đến đáng sợ. Lâm Liên Thành như vậy khiến cô cảm thấy vừa xa lạ vừa thân quen. Thời gian bỗng như lùi trở về trước đây, trở lại hơn hai mươi năm trước, khi bọn họ đều là những đứa trẻ. Mặc dù vẫn là một đứa trẻ, anh ta cư xử với người ngoài không chút đạo lý nhưng lại luôn nhường nhịn cô. Trong một thời gian dài, chưa từng có lần nào trước mặt cô anh ta đưa ra yêu cầu vô lý, càng không bắt buộc cô làm bất cứ chuyện gì. Ngay cả lúc chia tay, anh ta đã mất tinh thần nhưng cuối cùng vẫn đồng ý. Vì vậy, đêm ấy thật sự là ngoại lệ.

Trên con đường đêm ít người, thông suốt không bị cản trở. Thời điểm anh ta vượt qua một chiếc đèn đỏ, không hề cảnh báo trước rẽ ngoặt sang bên trái, ngã tư đường lóe lên ánh sáng ngăn ngủi. Thừa Ảnh bắt đầu lo sợ, hơn nữa còn cảm thấy váng đầu buồn nôn.

“Lâm Liên Thành, anh dừng xe lại đi, chúng ta cần nói chuyện”.

Không ngờ lời Thừa Ảnh vừa thốt ra, ngay sau đó cô nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng còi dồn dập vang dội. Cô vừa nắm chặt dây an toàn vừa cố nén cơ thể đang khó chịu. Thông qua gương chiếu hậu, cô nhìn thấy mấy chiếc xe quen thuộc đang từ xa nhanh chóng lại gần. Là người của Thẩm Trì.

Đương nhiên Lâm Liên Thành cũng ngay lập tức phát hiện ra, cánh mũi thẳng tắp, khoe môi hơi giương lên nhưng không có ý muốn giảm tốc độ. Cô chỉ cảm thấy dạ dày cuồn cuộn, lồng ngực khó chịu, thở cũng khó khăn, toàn thân bức bối vô cùng. Loại trạng thái này đã diễn ra gần hai tuần trước, còn bây giờ có lẽ là do say xe nên càng phát tác gay gắt hơn. Cuối cùng cô chỉ có thể dần dần thoát lực tựa người vào ghế.

Phía sau, mấy chiếc xe lần lượt tiến đến, chạy song song với xe của Lâm Liên Thành, ý đồ đe dọa anh ta dừng lại đã rất rõ ràng. Cô mê man dựa vào lưng ghế, không còn sinh lực để trách móc hay ngăn cản, mơ hồ nghe thấy tiếng Lâm Liên Thành nói: “...Từ bỏ em là sai lầm cuối cùng mà đời này anh đã làm”.

Cô nhận ra mình đã không còn chút sức lực nào, cười yếu ớt: “Đều đã là quá khứ, chúng ta sẽ là bạn tốt”.

“Anh không muốn làm bạn”. Anh ta giống như một đứa trẻ đang giận dỗi: “Trừ em ra, anh sẽ không kết hôn với một ai khác”.

Nhưng tôi đã kết hôn...Những lời này xoay quanh tâm trí cô. Nhưng lúc cô quay đầu lại nhìn anh ta, những lời ấy lại nuốt trở vào.

Nhờ ánh đèn phía ngoài xe, cô có thể nhìn thấy rõ sườn mặt anh ta. Lâm Liên Thành khác Thẩm Trì. Thẩm Trì anh tuấn sắc nét, giống như ánh sao lấp lánh trong đêm khuya, mang tính xâm lược. Hễ anh xuất hiện sẽ khiến người ta rất khó di chuyển tầm mắt. Còn Lâm Liên Thành, từ nhỏ đã là đứa trẻ xinh đẹp, ngũ quan sạch sẽ nhu hòa, ánh mắt hoa đào, người gặp người thích.

Trong quá khứ, đã có lần cô từng không ngừng cảm khái: Liên Thành ơi Liên Thành, anh đúng là đẹp hơn một nửa đám nữ sinh trong trường chúng ta đấy.

Đối với chuyện này, anh ta chỉ cười nhạt, đương nhiên rất hài lòng. Nhưng sự thật đúng là như thế. Rất nhiều năm sau đó, trên người anh ta đã có khí thế của một người đàn ông trưởng thành nhưng dung mạo thì vẫn đẹp đẽ như trước kia. Cô liếc mắt nhìn khuôn mặt ấy, người đàn ông đó, bao nhiêu năm tháng xanh tươi của cô, tất cả đều liên quan đến anh ta. Trên con người này mang quá nhiều thứ thuộc về cô, dù mọi thứ thay đổi nhưng không thể thay đổi những kỷ niệm. Lau không đi, kéo lại không xong.

Ngay cả khi anh ta làm chuyện sai trái và thương tổn đến cô, ngay cả bây giờ người đàn ông cô yêu không phải anh ta nhưng anh ta vẫn là Lâm Liên Thành như trước kia, toàn bộ thế giới này cũng chỉ có một Lâm Liên Thành như vậy.

Mà lúc này đây anh ta say rượu, không biết giận đối ai, luôn miệng nói không muốn kết hôn, luôn miệng nói muốn theo đuổi cô lần nữa. Cô tin những lời đó, tin rằng chúng được xuất phát từ sự chân thành.

Cô hơi thốn thức rồi bỗng như nhận ra, thời gian vốn dĩ đã xa xăm như vậy. Năm đó, anh ta đứng dưới sân ký túc xá, nửa ống tay áo được xắn lên, nhìn cô mỉm cười, hình ảnh ấy tựa như mới xảy ra ngày hôm qua.

“ Chúng ta...”. Rốt cuộc cô cũng mở miệng, nhưng chỉ nói được một nửa đã bị chiếc xe thay đổi phương hướng ngắt lời. Ngay sau đó, trời đất quay cuồng, thậm chí không kịp phản ứng, cảm giác vụ va chạm vô cùng mãnh liệt. Cô nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Liên Thành trước khi hôn mê, rất gần, tựa như đang bảo vệ cô.

Vì vậy, anh ta bị thương cũng vô cùng nghiêm trọng.

Cô đứng như vậy bên ngoài phòng bệnh, lẳng lặng nhìn một lúc lâu. Cuối cùng, vẫn là Lâm Liên Giang lên tiếng: “ Khuya rồi, cô về đi”.

Cô xoay người, có phần do dự: “ Anh cả, ngày mai có thể em sẽ ra viện”.

Lâm Liên Giang nhìn cô chăm chú, gật đầu trong nháy mắt: “ Được, tôi biết rồi”.

Kể từ đó, cô chưa từng nhìn thấy Lâm Liên Thành.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tĩnh Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Phẳng Lặng

“ Tính ra cũng hơn hai năm rồi”. Cửa thang máy khép lại bên cạnh cô, Lâm Liên Thành đi trước về phía phòng bệnh. Trên hành lang vắng vẻ, bóng dáng anh ta bị ánh đèn kéo dài. Dường như chưa có gì thay đổi, diện mạo của anh ta không khác mấy so với trước kia, hơn bảy trăm ngày đêm chỉ như trong một cái chớp mắt.

Thừa Ảnh bước chậm theo sau anh ta, đáp: “ Hình như là vậy”.

Không có nhiều chuyện để nói, tựa như mới xa cách hai ngày trước.

Ngay sau khi cửa phòng bệnh được mở, Lâm lão gia liền sáng mắt khi nhận ra Thừa Ảnh. Đợi Thừa Ảnh đi đến trước mặt, vẻ mặt lập tức trở nên ôn hòa: “ Con bé này, cháu và A Thành khi nào thì kết hôn vậy?”.

Thừa Ảnh sợ đến ngây người, thật sự không biết vì sao Lâm lão gia bỗng nhớ tới chuyện này. Nhưng bên cạnh, Lâm Liên Thành lại hết sức bình tĩnh, kiên nhẫn trả lời: “ Ông nội, ông lại quên rồi, cháu và Thừa Ảnh vẫn đang đi học, không nhanh kết hôn như vậy được”.

“ Cháu không được bắt nạt con bé đâu đấy, nghe chưa?”. Lão gia cố ý làm vẻ mặt nghiêm túc, miệng cảnh cáo: “ Nếu cháu cáu giận với Thừa Ảnh, ta sẽ không để cháu yên”.

“ Không đâu ông ạ”. Lâm Liên Thành vẫn trả lời với giọng cung kính.

Từ đầu đến giờ, Thừa Ảnh không hề lên tiếng, chỉ im lặng đứng bên xem Lâm Liên Thành đối phó như thế nào. Nửa giờ sau, rốt cuộc cũng đỡ

được ông lão uống thuốc nằm ngủ, bọn họ mới cùng nhau rời đi. Lâm Liên Thành nói: “ Cảm ơn em”.

“ Khách khí gì chứ. Ông nội vẫn đối tốt với em, thương em như cháu gái. Em đến thăm ông cũng là điều nên làm”.

“ Từ đầu ông đã xem em như cháu dâu”. Anh ta cười cười: “ Sau này nghe nói chúng ta chia tay, ông tức giận lôi anh ra giáo huấn một hồi”.

Thừa Ảnh không khỏi giật mình: “ Anh chưa từng nói với em việc này. Ông mắng anh à?”.

“ Đâu chỉ mắng. Ông còn gọi anh đến thư phòng, phạt anh đứng cả chiều ở tư thế quân đội, thiếu điều đóng cửa giam anh nữa thôi. Em biết đấy, gia đình anh là gia đình truyền thống, không ai có thể phản kháng. Nhưng, lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên thấy ông nổi nóng với anh”.

Có thể do câu chuyện đã xảy ra từ lâu, Lâm Liên Thành hồi tưởng lại bằng giọng điệu rất thoải mái, trên mặt còn mang theo ý cười mờ nhạt, tựa như đang nói đến một chuyện hết sức thú vị. Thừa Ảnh cũng không nhịn được bật cười: “ Ông nội vốn thiên vị anh nên mới để anh coi trời bằng vung. Anh bị phạt như thế, trong lòng các anh chị em khác chắc hẳn sẽ rất vui mừng”.

“ Lại còn không. Sau đó mấy ông anh họ của anh rất hả hê, bọn họ nói là cuối cùng thì đời anh cũng đã được trải nghiệm”. Anh ta đang nói bỗng dừng lại nhìn cô: “ Có câu này muốn nói với em”.

Thừa Ảnh ngơ ngác hỏi: “ Nói gì?”.

“ Rất xin lỗi em”. Anh ta đáp: “ Mấy năm trước còn nợ em một câu nói, sau này vẫn nợ em”.

“ Tất cả đều đã là quá khứ. Huống hồ, lần đó anh bị thương nghiêm trọng hơn em”. Cô cố thể hiện vẻ nhẹ nhàng băng quơ.

Trong vụ tai nạn ô tô, cô mất đi đứa bé. Lúc ấy, Thẩm Trì đã phong tỏa hoàn toàn mọi tin tức, ngay cả người trong nhà họ Lâm cũng bị che giấu.

Lâm Liên Thành đưa cô đến tầng hầm bệnh viện mới nói lời tạm biệt, bỗng nhiên anh ta chìa tay ra: “ Đưa điện thoại của em đây”.

Thừa Ảnh không biết nguyên nhân nhưng vẫn lôi điện thoại trong túi ra đưa cho anh ta. Lâm Liên Thành nhập một chuỗi những con số vào trong máy, nói: “ Đây là số trong nước của anh, có thời gian thì liên lạc”.

Cô lái một chiếc Coup hai cửa màu trắng, đường nét trên thân xe rất đẹp, đèn hậu màu đỏ nhấp nháy trong bãi đỗ xe ngầm vắng vẻ, lập tức biến mất ở lối ra. Lâm Liên Thành đứng tại chỗ một lát rồi xoay người trở lại cửa thang máy. Tòa nhà chỉ có duy nhất một chiếc thang máy thông tới hầm để xe. Thời điểm này đang từ độ cao hơn mười tầng chậm rãi đi xuống, gần như ở mỗi tầng đều dừng một lúc. Anh ta dường như không kiên nhẫn, bắt đầu đi lên bằng cầu thang bộ

Đèn được lắp trên cầu thang chính là đèn cảm ứng tiết kiệm năng lượng, giữa mỗi tầng một cái, dính trên nóc tường. Tiếng bước chân khiến đèn bật sáng, tỏa ánh sáng trắng mềm mại. Lâm Liên Thành đi được một tầng, dừng ngay chỗ ngoặt. Trong cầu thang không một bóng người, anh ta tựa lưng vào tường, rút bao thuốc trong túi, cúi đầu châm một điếu.

Thành phố Hải Vân đã vào thu. Anh ta vội vàng trở về từ Los Angeles chỉ mang theo hành lý đơn giản, máy bay hạ cánh liền chạy thẳng đến bệnh viện. Hiện tại, mặc trên người anh ta vẫn là chiếc áo ngắn, cánh tay để lộ ra ngoài. Ban đêm, nhiệt độ giảm mạnh, cảm giác hơi lạnh từ bốn xung quanh tỏa ra. Trên tường ở mỗi tầng đều khám một loạt cửa sổ, lúc nào cũng duy trì sự thoáng khí, gió lạnh từ bốn phương tám hướng xông đến. Nhưng anh

ta như chưa tỉnh táo để hút thuốc. Đám khói trắng mỏng nhẹ nhàng lan tỏa, những ngón tay lấp lánh ánh đỏ, nhanh chóng chỉ còn đầu mẫu điều thuốc. Anh ta dập tắt phần còn lại rồi tiếp tục lấy điều thứ hai.

Cuối cùng, vẫn là Lâm Liên Giang gọi điện tới, anh ta đáp: “ Em lên đây”.

Phòng bệnh là phòng đôi, Lâm Liên Giang đang ngồi trên sofa ở phòng khách, cầm trên tay phương án điều trị mới được lập. Thấy anh ta bước vào, Lâm Liên Giang chau mày: “ Sao không thay quần áo đi?”.

“ Không sao”. Lâm Liên Thành chọn một chiếc sofa đơn ngồi xuống, đối diện với anh trai, hỏi: “ Chừng nào anh về?”.

“ Bệnh viện cho rằng trước mắt vẫn duy trì cách trị liệu thích hợp. Ông nội lại kiên quyết không chịu quay về Bắc Kinh nằm viện. Nếu đã vậy, anh định đặt vé bay chiều mai, mọi chuyện bên này giao cho cậu”.

“ Vâng”.

Lâm Liên Giang đứng dậy, định cầm phương án đi qua, lúc tới gần bỗng lên tiếng: “ Cậu hút thuốc đấy à?”.

Trên người Lâm Liên Thành còn mang theo mùi thuốc mới, biết không thể gạt được, chỉ cười cười thừa nhận: “ Vừa rồi ở dưới tầng hút một điếu”.

Thái độ bất cần của anh ta khiến Lâm Liên Giang nhất thời tức giận nhưng kiêng dè trong phòng có người bệnh, nên đành thấp giọng mắng gay gắt: “ Anh nhìn cậu như không muốn sống nữa. Chẳng lẽ cậu quên phổi của mình đã bị cắt một nửa rồi à. Năm đó, rõ ràng bác sĩ đã yêu cầu cậu bỏ thuốc. Anh nói cho cậu hay, nếu thật sự cậu muốn chết cũng đừng chọn thời điểm này để thêm phiền phức. Trước hết, cậu hãy chăm sóc tốt ông nội cho anh, nếu không anh sẽ không tha cho cậu đâu”.

Bởi vì ông Lâm vài năm gần đây sức khỏe không được tốt, một năm thì có bảy tám tháng phải ở nơi dưỡng bệnh, còn bà Lâm chỉ có thể đi theo bên cạnh để chăm sóc. Mọi việc lớn nhỏ nhà họ Lâm đều do Lâm Liên Giang làm chủ. Anh ta được coi là người duy nhất trong Lâm gia không dung túng cho Lâm Liên Thành.

“Biết rồi”. Nét mặt Lâm Liên Thành thản nhiên trả lời, cầm lấy phương án trị liệu cũng đứng dậy: “Em về khách sạn tắm rửa trước, lát nữa qua đây tiếp ca của anh”.

“Đêm nay không cần cậu đến, sáng mai hãy quay lại”. Lâm Liên Giang phất tay, bảo Lâm Liên Thành trở về nghỉ ngơi. Lúc gần đến cửa mới bảo anh ta dừng lại: “Tám giờ sáng mai anh sẽ bảo lái xe đứng dưới khách sạn chờ cậu”.

“Được”.

Lúc Thừa Ảnh về đến nhà trời đã khuya. Buổi tối cô bận quá chưa ăn gì, bây giờ mới thấy đói. Dì giúp việc biết cô đang nghỉ ngơi, cố ý lên tầng để tham khảo ý kiến các món ăn ngày mai.

Cô ngẫm nghĩ: “Cứ làm những món mà Thẩm Trì thích đi”.

Dì giúp việc nhìn cô cười cười nhưng vẻ như có chút khó xử: “Bình thường Thẩm tiên sinh ít ăn cơm ở nhà, hơn nữa cũng chưa bao giờ kén cá chọn canh”. Ngụ ý, dẫn đo không biết chính xác khẩu vị của Thẩm Trì.

Kết quả, Thừa Ảnh không có cách nào khác, đành lôi bút ra, liệt kê bốn năm món ăn, nói: “Tự dì xem rồi nấu thêm mấy món nữa”.

Cô thật sự rất mệt mỏi, tắm rửa xong liền vội vàng lên giường nằm ngủ. Đến nửa đêm, có lẽ là gần sáng, cô bỗng nhiên bị ai đó đánh thức. Giữa lúc Thừa Ảnh mơ màng hoảng sợ nhưng cô nhanh chóng trấn tĩnh lại. Đối phương hôn lên trán cô, cảm xúc có phần quen thuộc và hơi thờ ơ.

dàng khiến cô cúi đầu “ ưm” một tiếng, mắt không mở, giọng nói theo bản năng lộ vẻ ngạc nhiên: “ ...Sao lại nhanh như vậy?”.

Cô vốn nghĩ ít nhất phải đến rạng sáng anh mới có thể quay về. Thẩm Trì tiếp tục hôn cô, trả lời mơ hồ: “ Trước tiên...”.

Anh hôn lên chiếc trán mịn màng của cô, mang theo hứng thú vô hạn, quả thực không sợ người khác làm phiền. Cuối cùng hết sức nhẹ nhàng rơi xuống đôi môi, sau đó thấp giọng dỗ dành cô: “ Mở mắt ra nào”.

Thực ra, cơn buồn ngủ của cô đã sớm bị dập tắt nhưng mi mắt vẫn thấy nặng trĩu. Lúc này phải mất một lực khá lớn mới mở ra được, cô thấy ngay một gương mặt gần trong gang tấc. Chóp mũi anh như dính lấy chóp mũi cô, trên người còn mang theo hơi thở phong trần mệt mỏi.

“ Bảo em mở mắt để làm gì?”. Bóng đêm tĩnh lặng, trong giọng nói của cô mang theo chút buồn ngủ, một sự lười biếng gợi cảm.

“ Anh đi lâu như vậy, chẳng lẽ em không muốn mở mắt nhìn anh?”. Anh cười hỏi lại.

Cô nhìn anh chăm chú.

Bởi vì khoảng cách quá gần, mặc dù ánh sáng trong phòng yếu ớt nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt lấp lánh như ánh sao của anh, như mang theo ma lực đặc biệt, làm người ta từng chút từng chút bị hút vào.

“ Dáng dấp anh trông như không có gì mệt mỏi”. Cô cười nói.

Anh không tập trung đáp “ ừ”, bàn tay từ bên ngoài tiến vào dò xét, liên tục vuốt ve eo cô qua chiếc váy ngủ bằng lụa. Có lẽ vì ngứa ngáy, cũng có thể vì cảm giác hơi man mát, cô không nhin được hơi co người lại. Trên tay anh còn mang theo gió lạnh buổi đêm.

“ Anh đi tắm đã”. Anh nói: “ Em đừng ngủ”.

Sự thực thì cô đâu có thể ngủ tiếp. Nghe tiếng nước trong phòng tắm truyền đến, cuối cùng Thừa Ảnh cũng từ trên giường đứng lên, đi tới gõ cửa tượng trưng vài cái, sau đó đẩy cửa bước vào. Qua lớp kính phòng tắm mờ ảo, có thể thấy thấp thoáng thân hình cao to của người bên trong. Cô nhẹ nhàng đứng dựa sang bên, chuyện trò câu được câu chăng với anh: “ Phụ nữ Trung Đông có xinh không?”.

Tiếng nước chảy không ngừng, cửa bật mở, người đàn ông trên người đầy xà phòng thò đầu ra, trả lời rất nghiêm túc: “ Hầu hết đều che kín mặt, chỉ nhìn thấy mỗi đôi mắt, không ấn tượng gì cả”.

“ Đàn ông Trung Đông thì sao? Dạo này em thấy trên mạng có những bức ảnh chụp một nhóm đàn ông Trung Đông, cảm thấy bọn họ hết sức nam tính”.

“ Thật không?”. Anh liếc nhìn cô: “ Khiến em mê mẩn à?”.

Cô mím môi cười không đáp, chỉ nói: “ Em đói bụng”. Buổi tối ăn quá ít, nửa đêm lại bị anh đánh thức, bây giờ cô cảm thấy bụng đói kêu vang. Không ngờ, Thẩm Trì vươn cánh tay ướt đẫm, kéo cô vào, cười hết sức gian xảo, phụ họa: “ Anh cũng hơi đói”.

Cô bị bất ngờ không kịp đề phòng, cứ như vậy bị kéo vào giữa dòng nước ấm áp, chiếc váy ngủ ướt nhẹp trong nháy mắt, dính sát lên cơ thể, để lộ đường cong tinh tế no đủ. Cô hơi nhón chân, đặt tay lên bộ ngực trần trụi của anh, không khỏi cười mắng: “ Lưu manh, em không nói cái này”.

“ Sao?”. Anh thờ ơ đáp lại, cách màn nước hôn lên môi cô, sắc mặt hùng hồn vô tội: “ Nhưng anh thực sự rất đói”.

Nước ấm, cơ thể dần dần nóng hầm hập, máu sôi sục, tốc độ so với trước kia chạy nhanh hơn. Cô như bị tước đi hơn một nửa sức lực, chỉ có

thể mềm người dựa vào vai Thẩm Trì, mặc bờ môi anh cùng bàn tay làm càn di chuyển trên cơ thể.

Tiểu biệt thăng tâm hôn, mùi vị chính là như thế này. Trải qua hơn mười mấy giờ bay, trên cằm Thẩm Trì mọc ra những sợi râu ngắn ngắn, cọ lên da, mang đến cảm giác đau nhẹ, kỳ lạ là không khiến người khác thấy khó chịu. Khi anh tỉ mỉ hôn đến ngực, cô không kiềm chế được ngửa mặt hít không khí, rên rỉ khe khẽ. Vòi hoa sen vẫn mở, dòng nước tràn vào miệng, thiếu chút nữa làm cô bị sặc.

Anh cất tiếng cười trầm thấp, ngẩng lên, vừa vuốt ve vừa thuận tay tắt công tắc. Sau đó dịu dàng hỏi: “ Ở trong này hay quay lại giường?”.

Giọng nói của anh gần gũi ám muội, khiến người ta không thể kháng cự vẻ quyến rũ. Cô ngước hàng mi thăm ướm, nhìn anh xuyên qua vô số những bọt nước nhỏ bé sặc sỡ, nét mặt mơ màng: “ Ở đâu cũng được...”.

Anh kéo chiếc khăn tắm rộng thùng thình bao bọc toàn thân cô, cười xấu xa, cúi đầu ghé sát tai Thừa Ảnh nói câu gì đó. Cô nghe xong dường như xấu hổ, dùng sức đấm anh: “ Em không có”.

Câu Thẩm Trì vừa nói chính là: “ Nhìn em hình như không thể chờ đợi”.

Cô giận câu đùa này, đến khi hai người quay trở lại chiếc giường lớn trong phòng ngủ, cô vẫn cố ý không chịu phối hợp cùng anh. Dựa vào ánh đèn mờ ảo, cô thấy anh khẽ nhú mày, mang theo ý cười, bình luận: “ Hẹp hòi”.

“ Bây giờ anh mới biết sao?”. Cô cười đắc ý: “ Em muốn xem, rốt cuộc ai mới là người vội vàng”.

Nhưng đến cuối cùng, cô đương nhiên vẫn là người chịu thua trước Thẩm Trì. Người đàn ông này luôn có đủ mọi thủ đoạn khiến cô phải khuất

phục.

Ba bốn giờ sáng, cuối cùng bọn họ cũng kết thúc một cuộc vận động triển miên kịch liệt, sau đó rời giường đi nấu đồ ăn. Vừa rời cô mặc chiếc váy ngủ ướt đầm, lúc này đã được thay bằng chiếc áo sơ mi sạch sẽ rộng thùng thình, khó khăn lắm che đến trên đùi. Vốn định cứ như thế xuống lầu, kết quả bị Thẩm Trì kéo thẳng vào trong lòng, cắn mạnh vào gáy.

“ Ít nhất có ba vệ sĩ đang ở dưới lầu”. Anh nhắc nhở cô bằng giọng nói hơi khàn khàn. Cô thật sự quên mất. Bởi anh bỗng trở về lúc nửa đêm, lại làm khổ cô một phen như vậy, hiện tại vừa mệt vừa đói, đầu óc như không được sai khiến tốt cho lắm. Cuối cùng, cô phải mặc thêm chiếc quần dài, kết hợp như thế không giống với phong cách mặc ở nhà chút nào.

Vì không muốn làm phiền dì giúp việc, Thừa Ảnh tự mình xuống bếp. Thực ra, cô rất ít có cơ hội tự mình làm việc này. Thẩm Trì liền đứng tựa cửa phòng bếp nhìn cô, ngẫu nhiên nghe theo sự chỉ huy của Thừa Ảnh, lấy nguyên liệu từ tủ lạnh giao cho cô.

Đèn bếp ấm áp dịu dàng chiếu trên người cô, phác thảo ra một đường cong tinh tế uyển chuyển, hắt lên mặt đất một cái bóng nhợt nhạt. Cô vén mấy sợi tóc xõa tùy tiện buộc ra sau đầu. Khi nướng bánh mì, mấy sợi tóc mai rủ xuống, khẽ dán lên hai gò má nhưng dường như cô không có cảm giác. Tuy chỉ là bữa ăn khuya đơn giản nhưng cô làm vô cùng tập trung, ngay cả độ ẩm của sữa cũng được thiết lập ở giá trị tốt nhất.

Anh cảm thấy thú vị, nói: “ Nơi này không phải bàn phẫu thuật, em cẩn thận như vậy để làm gì?”.

“ Nếu trên bàn mổ thật, em còn cẩn thận gấp mấy trăm lần so với hiện tại”. Cô lấy đĩa đựng bánh mì và trứng ốp đưa qua cho anh rồi tự mình quay sang đổ sữa.

Cứu sống.

Thẩm Trì nhớ, đây là đánh giá trước kia của anh về sự lựa chọn nghề nghiệp của cô. Lúc này, so sánh với vị trí và hoàn cảnh của mình, anh vẫn cảm thấy điều đó thật châm chọc.

Hai người ăn xong, Thừa Ảnh đi rửa chén. Cô rất ít khi làm việc nhà, thỉnh thoảng làm nên đương nhiên vô cùng hứng thú. Như lúc này, cô không thấy mệt mỏi, đứng bên cạnh vòi nước, chậm rãi lấy nước rửa bát đĩa. Cảnh tượng như vậy rơi vào mắt Thẩm Trì, dường như không quá chân thật. Một sự yên tĩnh bình lặng quá mức giản dị. Tựa như những người bình thường nhất trong gia đình. Bà chủ xắn tay áo làm việc trong nhà bếp, ăn mặc giản dị, đầu tóc hơi lộn xộn nhưng vẫn để lộ vẻ đẹp cực hạn.

Phẳng lặng, yên bình.

Chỉ tiếc, điều đó căn bản không tồn tại trong thế giới của anh. Nhưng trong quan điểm của Thẩm Trì, trước mắt người phụ nữ này, vẫn nên làm sao để hưởng thụ được hai từ ấy. Cô chỉ cần lẳng lặng đứng yên một chỗ, hiển nhiên sẽ làm anh liên tưởng đến những việc tốt đẹp nhất trên thế gian. Nhưng anh lại đem cô kéo vào một vòng xoáy không công bằng.

Phía sau không có động tĩnh gì, ban đầu Thừa Ảnh không để ý, nghĩ Thẩm Trì đã lên lầu trước. Kết quả, khi cô dọn dẹp xong xuôi, xoay người nhận ra anh vẫn đứng trước cửa phòng bếp.

“ Anh nhìn gì thế? Hiếm khi thấy thất thần như vậy”. Cô cảm thấy khác lạ.

Thẩm Trì thật sự đã mất tập trung, cho đến khi cô lên tiếng, anh mới làm như không có chuyện gì, cười cười: “ Anh hơi mệt”.

Cô nhanh lau khô tay, nói: “ Anh quay lại ngủ một giấc đi”. Anh không nói tiếp, cùng cô đi lên lầu.

Hôm sau, Thừa Ảnh ngủ đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy. Bên cạnh đã sớm không có bóng người, chỉ để lại một vết lõm nông trên gối. Có đôi khi, cô rất hoài nghi về thể lực và sức chịu đựng của Thẩm Trì, như thể giấc ngủ của anh không phải là nhu cầu tất yếu.

Khi cô rời giường rửa mặt, Thẩm Trì đang ở trên ban công của thư phòng gọi điện thoại:

“...Danh sách và các thông tin khác cậu cần, tôi sẽ fax sáng nay”.

“ Cảm ơn”. Giọng nói của Hàn Duệ từ đầu kia điện thoại truyền đến, mang theo ý cười thoải mái: “ Nhưng tôi không nghĩ cậu lại hành động nhanh như vậy”.

Thẩm Trì vừa hút thuốc vừa mỉm cười, thuận miệng hỏi: “ Dạo này có kế hoạch đi đâu xa không? Nếu không, có thể tôi sẽ đến chỗ cậu một chuyến”.

“ Luôn luôn chào đón. Việc công hay việc tư?”.

“ Đi cùng với vợ tôi”.

Hàn Duệ nói: “ Hiện tại, trong tay cậu đang có thứ tốt phải không? Tôi có người bạn rất quan tâm đến đồ cổ. Nếu cậu có lời, hãy giúp tôi chọn một vài món”.

“ Cậu hỏi rất đúng lúc”. Trong khi nói chuyện, Thẩm Trì nghe thấy phía sau truyền đến tiếng động rất nhỏ. Anh không quay đầu lại, tiện tay cầm nửa liều thuốc dụi vào gạt tàn, sau đó mới nói tiếp: “ Có người đang chào bán đồ sứ Nhữ Từ, một bát rượu hình hoa sen men màu xanh thẫm. Hơn nữa, điều hiếm có là người bán đang cần tiền nên tiết kiệm được rất nhiều vấn đề phiền hà khác. Bạn của cậu xem như gặp may. Anh ta hẳn biết cơ hội như vậy rất ít, mười mấy năm khó có thể gặp một lần. Cậu có thể

chuyển lời đến anh ta, nếu có hứng thú với những điều tôi nói thì đến đây xem sao”.

Hàn Duệ sáng khoái nhận lời: “ Được, trước khi hai người khởi hành, nhớ nói cho tôi biết”.

Điện thoại vừa cắt, Thừa Ảnh xuất hiện ở cửa ban công. Như người thấy trên người anh mùi thuốc lá mới, cô nhú mày, nhin không được nhắc nhở: “ Anh không thể hút thuốc ít đi được à?”.

Thẩm Trì duỗi tay, ôm cô lại gần, hỏi: “ Em có muốn nghỉ phép không?”.

“ Nghỉ phép? Đi đâu?”.

“ Không phải trước kia em vẫn muốn về thăm nhà sao?”.

Đó là câu nói từ nhiều năm trước, không ngờ anh vẫn còn nhớ rõ. Thừa Ảnh nao nao trả lời: “ Nhưng bây giờ nhà không còn ai, trở về cũng chỉ có thể tảo mộ thôi”.

“ Vậy trở về tảo mộ”.

Cô cảm thấy lạ kỳ: “ Xem ra, anh nhất định muốn đưa em ra ngoài, mục đích là gì không quan trọng”.

Anh cười khẽ, xoa cằm cô: “ Sau khi kết hôn, cơ hội ra ngoài ít hơn, coi như bồi thường đi”.

Cô hơi sững sốt nhưng không lên tiếng. Trừ chuyến du hành Vân Nam nhiều năm trước, cô và anh quả thật chưa từng chính thức đi du lịch xa. Ngay cả tuần trăng mật năm đó, cũng bởi ba cô đột nhiên hi sinh vì nhiệm vụ mà nhất thời bị hủy bỏ.

Sự thực, ba cô đã từng kịch liệt phản đối việc cô kết hôn với Thẩm Trì. Sau đó, ông khá bận rộn, vừa lúc được đặt vào một nhiệm vụ hết sức quan trọng và nguy hiểm nên không có thời gian rảnh rỗi, càng không thể quan tâm đến cô. Khi cô nói chuyện yêu đương với Thẩm Trì, Yến Cường đã giận dữ, lần đầu tiên phá bỏ kỷ luật, nửa đêm trở về nhà, lúc cô đang ngủ say dậy. Từ trước tới nay, ông chưa từng có thái độ quyết liệt, căn bản không chấp nhận thương lượng: “ Con lấy ai cũng được, chỉ có Thẩm Trì là không”.

“ Tại sao ạ?”. Cô cảm thấy khó hiểu: “ Con đã trưởng thành, chẳng lẽ không thể có tự do lựa chọn cuộc sống sau này?”.

“ Cuộc sống?”. Yến Cường vội vàng thốt lên hỏi: “ Con có biết nó làm gì không? Con làm vợ nó, cuộc sống tương lai như thế nào, rốt cuộc con có biết không?”.

Thật ra, cô không phải đứa ngốc, kết giao lâu như vậy, chuyện của Thẩm Trì cô ít nhiều hiểu được nhưng không quá lo lắng. Cuối cùng, vẫn là tuổi trẻ, trong tim chỉ có tình yêu là quan trọng nhất.

“ Con mặc kệ anh ấy làm gì, chỉ cần anh ấy yêu con là được”. Cô giận dữ nói.

“ Yêu? Một người như nó, hiểu tình yêu là cái gì chứ? Người như nó có tư cách gì để yêu”.

“ Anh ấy là loại người gì ạ? Ba chỉ toàn là thành kiến”.

“ Con quá ngây thơ rồi. Con gái, nghe lời ba, chia tay nó đi”.

Từ năm mười sáu tuổi đến nay, ba cô rất ít khi gọi nữ danh của cô. Lúc ấy, cô nghe không khỏi ngẩn ngơ. Qua ánh sáng mờ mịt trong quá khứ, cô phát hiện ra rằng không biết từ khi nào, người đàn ông cao lớn cũng đã già. Tóc mai của ba cô đã hoa râm, khóe mắt hiện lên những nếp nhăn. Có

lẽ vì trong một thời gian dài che dấu áp lực, ngay cả những nếp nhăn sâu cũng không ít khiến khuôn mặt càng tăng thêm sự lạnh lùng nghiêm túc.

Nửa đêm, cô mặc váy ngủ, ngồi ở đầu giường đối diện với ba mình, cuối cùng cô vẫn kiên quyết: “ Con sẽ không chia tay anh ấy”.

“ Một ngày nào đó con sẽ hối hận”. Thấy việc thuyết phục không thành, Yến Cường ủ rũ đứng dậy, quay người bỏ đi.

Từ nhỏ đến lớn, cả hai hiếm khi tranh cãi. Đó là lần duy nhất, giữa bọn họ đã có sự bùng nổ, trực tiếp dẫn đến xung đột kịch liệt. Cô có tính cách ôn hòa nhưng trong một số việc lại là người vô cùng cứng đầu. Sau này, lễ cưới của cô và Thẩm Trì được cử hành như dự kiến, ba cô không xuất hiện. Cô nghĩ ông vẫn còn tức giận nên đã dùng cách này để thể hiện sự phản đối. Nhưng không ngờ, hai ngày sau, họ nhận được thông báo của các bên có liên quan. Yến Cường đã anh dũng hi sinh trong khi làm nhiệm vụ.

Cô sống đến hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, cuối cùng đã hiểu vì sao ba mình lại có ác cảm và chống đối thân phận của Thẩm Trì như vậy. Bởi vì, bình thường ông đã tiếp xúc rất nhiều, bởi ông đã buộc mình phải ở trong đó, nhìn thấy quá nhiều sự thối nát và tàn ác. Nên ông không thể trở mắt nhìn đứa con gái bảo bối của mình cũng bước vào sự dơ bẩn kinh khủng, trong một thế giới không có lấy một tia sáng ngay thẳng.

Giáo sư Tôn tiến hành giải phẫu theo đúng kế hoạch.

Mất sáu bảy tiếng đồng hồ, sau khi mở ra mới phát hiện, tình huống thực tế phức tạp khác xa so với những tấm phim chụp thể hiện kết quả trước đó. Thừa Ảnh làm trợ lý thứ nhất, hỗ trợ toàn bộ cuộc phẫu thuật. Cuộc giải phẫu này giống như một trận chiến ác liệt. Cuối cùng, người bệnh chưa hết thuốc mê, trong lúc mê man được đẩy ra ngoài, còn trên người cô, bộ quần áo phẫu thuật đã bị thấm ướt từ trong ra ngoài.

Đến tối lại là ca trực. Cô gần như mất ngủ cả đêm. Nửa đêm còn phải làm nhiệm vụ nên cô trằn trọc trên giường một hồi, hể nhắm mắt lại nhớ đến những cảnh tượng trên bàn mổ lúc nãy. Như tỉnh, như mơ, trong đầu lúc là một đoạn ngắn, lúc là một đoạn dài liên tục, như chính mình trong giấc mộng đang cầm con dao mỏng sắc, nhắm ngay ổ bệnh cắt xuống... Một lượng máu lớn trong nháy mắt ồ ạt trào ra, từ cột sống phân tán khắp nơi, dần dần bao phủ bàn tay cô. Tầm mắt cô cũng trở thành một mảnh mơ hồ, trước mắt là một màu đỏ, không thể tìm thấy chính xác vị trí, cô nôn nóng đến nổi đầu toát mồ hôi.

Rốt cuộc cô cũng bừng tỉnh, ngoài cửa sổ sắc trời không rõ, tim vẫn đập thình thịch, trên trán là một lớp mồ hôi mỏng.

Đến chiều Thẩm Trì mới về nhà.

Ba giờ trước, có một chuyến bay bay từ Philippines tới, anh đích thân đến sân bay quốc tế để đón Thẩm Băng. Từ trước tới nay, Thẩm Băng nổi tiếng là người có tính cách quái dị trong gia tộc họ Thẩm. Cô ấy kiên quyết từ chối sống ở nhà, chỉ mang theo nhân viên mở phòng ở khách sạn Bốn Mùa, sau đó hẹn anh đến cùng dùng bữa tối.

Thẩm Trì về đến nhà, dì giúp việc lập tức báo cáo: “ Buổi sáng, Thẩm phu nhân trở về chưa ăn một miếng cơm nào, liền về phòng ngủ luôn”.

“ Cơm trưa cũng không ăn?”.

“ Không ạ”. Nét mặt dì giúp việc tỏ ra lo lắng: “ Tôi có lên gọi nhưng cô ấy nói không muốn ăn”.

Thẩm Trì bước nhẹ lên lầu, xuyên qua phòng khách tiến thẳng vào phòng ngủ. Rèm cửa không kéo, ánh nắng chiều từ bên ngoài chiếu vào qua chiếc cửa sổ sát đất khiến căn phòng bừng sáng, người nằm trên giường hình như đang ngủ rất say. Anh im lặng lại gần không một tiếng động, lúc này mới nhận ra cô ngủ không được yên. Có lẽ vì một cánh tay cô đang đặt

trước ngực nên ảnh hưởng đến giấc ngủ, đôi mày thanh tú hơi chau lại, hàng mi rậm rung khẽ.

Anh cúi đầu, từ trên cao nhìn cô một lát mới vươn tay vỗ nhẹ lên mặt Thừa Ảnh.

“ Thừa Ảnh”. Anh gọi cô: “ Tỉnh dậy nào”.

Nhưng cô vẫn không tỉnh, chân mày bị khóa chặt, như thể bị bóng đè mắc kẹt ở một nơi không rõ, toàn thân không thể rút ra được. Đến lúc này anh mới để ý, tóc cô vẫn còn ướt. Hình như gội xong chưa lau khô đã trực tiếp đi ngủ luôn. Bây giờ sờ lên gối còn thấy ẩm ướt.

Mà cô ngủ không yên, có vẻ như đang trải qua một giấc mơ đau khổ. Ánh mắt anh hơi trầm xuống, lộ tia lo lắng, tay anh tăng thêm lực lay cô tỉnh dậy.

Khi Thừa Ảnh vừa tỉnh, tim vẫn còn đập loạn, trong khoảng thời gian ngắn không phân biệt được mình đang ở nơi đâu. Vừa rồi cô gặp một giấc mơ, trong giấc mơ vẫn là mưa đêm tối đen, cô đứng trước bờ sông nước chảy róc rách, mặc cho đám rêu và làn nước nhẹ nhàng cuốn lấy hai chân, mang theo cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo trơn trượt. Trời mưa quá to, không có chỗ để tránh, toàn thân cô lạnh run nhưng đưa mắt nhìn lại vẫn không thấy người thứ hai đến.

“ Em gặp ác mộng”. Dường như qua hơn nửa ngày, giọng nói của Thẩm Trì rốt cuộc mới quay lại tâm trí cô. Thừa Ảnh lấy tay ôm mặt, cố gắng tỉnh táo, ngời dậy nói: “ Không hẳn là ác mộng”.

Một hình ảnh gần như xuất hiện thường xuyên trong giấc mơ của cô. Chỉ là rất nhiều ngày trong quá khứ, hơn một nửa trong số đó cô vật lộn tỉnh dậy lúc nửa đêm rồi một mình lặng lẽ ngủ tiếp. Đôi khi, anh ngủ ngay bên cạnh, khoảng cách gần trong gang tấc mà giống như người xa lạ.

Cô đứng dậy, đi vào phòng tắm sửa sang, lấy máy sấy sấy khô tóc, lúc đi ra thấy Thẩm Trì đang nói chuyện điện thoại. Thẩm Trì cầm di động im lặng lắng nghe trong chốc lát, có lẽ đối phương hỏi vấn đề gì đó, anh trả lời bằng giọng đều đều: “Bác sĩ”.

Thừa Ảnh dừng bước, ánh mắt nhìn anh dò hỏi. Anh cũng nghiêng đầu nhìn cô, vài giây sau nói chuyện tiếp với người trong điện thoại: “Chị và cô ấy chưa từng gặp mặt, có gì hay ho để nói chuyện đâu”.

Giọng anh bình thản, có phần lạnh nhạt, biểu hiện trên mặt giống như không kiên nhẫn, nói xong một câu lại im lặng lắng nghe. Điều này khiến Thừa Ảnh thêm tò mò về thân phận của đối phương.

Cô bước nhẹ đến gần, hơi ngẩng đầu lên, thận trọng quan sát phản ứng của anh. Tầm mắt anh dừng trên người cô, có phần như không để tâm tiếp tục ứng phó: “Tôi cho rằng giữa chị và cô ấy sẽ không có đề tài chung”.

Cuối cùng cô nhin không được, dùng khẩu hình hỏi: “Ai vậy?”.

Có lẽ Thẩm Trì cũng đang bị đối phương dây dưa không có cách nào khác đành cầm điện thoại rời tai đưa cho Thừa Ảnh: “Chị họ anh, hôm nay mới từ Philipines đến, chị ấy muốn nói chuyện với em”.

Chị họ của Thẩm Trì. Trong suy nghĩ của Thừa Ảnh, một chút khái niệm tiếp xúc đều không có. Cô thậm chí còn không biết người chị họ này bỗng nhiên từ đâu xuất hiện. Nhưng trong điện thoại là một giọng nữ trong trẻo rõ ràng, dù lần đầu nói chuyện nhưng không có vẻ gì là gượng ép: “Thừa Ảnh, buổi tối ăn cơm với tôi được không?”.

“Chị”, cô gọi một tiếng. Mơ hồ cảm thấy không được tự nhiên nhưng vẫn che giấu rất tốt, giọng điệu thoải mái: “Thật xin lỗi, hôm nay không ra sân bay đón chị được”.

“Không sao. Tôi nghe Thẩm Trì nói, cô là bác sĩ”.

“ Vâng”.

“ Khéo thật, chồng tôi cũng là bác sĩ nhưng anh ấy là bác sĩ nha khoa. Buổi tối tôi mời, cô và Thẩm Trì đến khách sạn Bốn Mùa, 6h30 chúng ta gặp nhau”.

“ Được, đến lúc đó gặp lại”.

Tắt điện thoại cô mới hỏi Thẩm Trì: “ Sao em không biết anh còn có chị họ?”.

“ Thẩm Băng là con của chú hai và vợ người Philipines, gia đình họ vẫn đang định cư tại Philipines, bình thường rất ít khi về Trung Quốc. Hồi chúng ta kết hôn, Thẩm Băng gặp chuyện rắc rối, không tiện nhập cảnh, cho nên không tới tham dự hôn lễ”.

“ Chuyện rắc rối”. Cô nhạy cảm nắm giữ từ ngữ mấu chốt. Là chuyện rắc rối gì mới bị Chính phủ Trung Quốc cấm nhập cảnh? Hơn nữa, lại còn nhằm vào một cô gái. Không ngờ, Thẩm Trì liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của cô, nói: “ Từ trước đến nay, chị ấy luôn là người gây phiền toái cho Thẩm gia. Đợi tới lúc em và chị ấy quen thân tự nhiên sẽ hiểu”. Anh hồ hững bỏ qua đề tài câu chuyện.

Nhưng đến khi gặp mặt, Thừa Ảnh không khỏi nghi ngờ đánh giá của Thẩm Trì vừa rồi. Người phụ nữ đứng trước mặt cô, mang dòng máu họ hàng là một cô gái với mái tóc ngắn nhanh nhẹn, vì vậy càng tôn thêm gương mặt với ngũ quan sắc nét. Thẩm Băng mặc bộ quần áo đơn giản, đi đôi giày đế bằng, vóc dáng xinh xắn lạnh lợi, toàn thân tỏa thần thái rạng rỡ, nhìn ít hơn so với tuổi thực ba bốn tuổi, đáng dấp như mới đầu ba mươi. Thẩm Băng không cao như người nhà họ Thẩm nhưng gương mặt cân xứng mang dấu vết tiêu chuẩn của Thẩm gia. Ánh mắt trong trẻo sắc bén, đáy mắt lấp lánh như hàng vạn ngôi sao sáng chói.

Xem ra, Thừa Ảnh đã đem lại cho Thăm Bạng ấn tượng đầu tiên khá tốt. Lúc ăn cơm, Thăm Bạng thậm chí còn tự mình gấp thức ăn cho Thừa Ảnh, khiến Thừa Ảnh cảm thấy ngượng ngùng, nâng ly rượu vang lên định kính, kết quả bị Thăm Trì giơ tay ngăn lại.

“ Tửu lượng của em không tốt, đổi sang nước trái cây được rồi”. Giọng anh hờ hững thay cô quyết định.

Thừa Ảnh cười nói: “ Như vậy rất không thành ý”.

Thăm Bạng không để bụng, ngoắc tay ra đằng sau, lập tức có người đi đến trước mặt Thừa Ảnh đổi ly rượu vang.

“ Cô hãy lấy trà thay rượu”. Thăm Bạng hất cằm nhìn Thừa Ảnh, ý bảo cô giơ chén trà lên rồi chuyển tầm mắt nhìn Thăm Trì, giọng nói mang rõ ý trêu chọc: “ Cậu muốn che chở cho vợ, vậy phải thay Thừa Ảnh uống một ly”.

Thăm Trì liếc nhìn Thăm Bạng, không có bất kỳ ý nghĩa nào khác, mời một ly.

“ Làm bác sĩ, cảm giác thế nào?”. Trong bữa ăn, Thăm Bạng hứng thú hỏi.

Thừa Ảnh ngẫm nghĩ, trả lời thành thực: “ Công việc này vẫn là lý tưởng của em”.

“ Vậy à? Chữa bệnh cứu người đúng là một nghề cao thượng”.

“ Thăm Trì cũng nói như vậy”. Nghĩ đến chuyện nhiều năm trước, Thừa Ảnh bất giác mỉm cười.

“ Thật không?”. Thăm Bạng kín đáo nhìn Thăm Trì cũng đang đưa mắt nhìn nhưng nét mặt không chút biểu cảm, dường như anh không hứng

thú với cuộc đối thoại của hai người phụ nữ, cũng không tính toán muốn tham gia.

Thẩm Băng không để tâm, một lần nữa quay sang nói chuyện phiếm với Thừa Ảnh: “ Lúc này tôi có nói, chồng tôi là nha sĩ. Tôi nhận ra, lấy anh ấy có lợi thế lớn nhất là khi có vấn đề về răng lợi có thể được giải quyết đầu tiên”.

“ Nếu là việc khác thì thật sự rất tốt nhưng mọc răng khôn quả là khổ”. Thừa Ảnh nhớ đến một hình ảnh, hơi nhú mày nói: “ Năm ấy răng khôn của em bị nhiễm trùng, sau đó đến khoa răng miệng chụp chiếu, họ nói răng bị mọc lệch, nhất định phải nhổ”.

“ Quá trình đó nhất định rất đau”. Thẩm Băng hứng thú thêm vào.

“ Đúng vậy, đau tới mức đến giờ em vẫn nhớ. Gây mê trước khi cắt lợi, cuối cùng dùng đục và búa luồn vào, đập nát chiếc răng nanh rồi dùng nhíp kéo ra. Sau này, em nảy sinh sự nể phục sâu sắc đối với các nha sĩ”. Thừa Ảnh dừng lại, bỗng nhiên mỉm cười: “ Thật xin lỗi, lúc ăn cơm không nên nói về đề tài này”.

Thẩm Băng cũng tỏ vẻ hiểu biết: “ Có lẽ đó là thói quen của bác sĩ các cô. Vừa có thể giảng giải về kiến thức giải phẫu vừa ăn thịt bò dính máu. Thật ra chồng tôi có phần còn quá hơn cô. Mỗi đêm trước khi đi ngủ thường kể chuyện cũ mà một nửa trong số đó là nói đến công việc ban ngày”.

Thừa Ảnh không khỏi mỉm cười, buột miệng hỏi: “ Chị sinh con trai hay con gái?”.

Thẩm Băng tươi cười, giọng sang sảng thẳng thắn: “ Chúng tôi chưa muốn có con. Chuyện anh ấy kể trước khi đi ngủ là để cho tôi nghe”.

Thật là một đôi vợ chồng thú vị. Thừa Ảnh đoán mối quan hệ của Thẩm Băng và người chồng nhà sĩ khi đó hết sức hài hòa.

Sau khi kết thúc bữa tối, ba người chia tay nhau ở sảnh lớn của khách sạn. Nhân lúc Thừa Ảnh đi vệ sinh, Thẩm Băng đột nhiên bình luận: “ Cô ấy thật đơn giản”.

“ Chị muốn nói gì?”.

“ Đơn giản không như người Thẩm gia chúng ta”.

“ Cô ấy vốn như vậy”. Mặt Thẩm Trì không chút thay đổi, cũng không nhìn Thẩm Băng, đi ra cửa khách sạn hút thuốc. Thẩm Băng đuổi theo, lấy một điếu thuốc từ trong hộp, ý bảo Thẩm Trì cho mình châm lửa. Sau khi hít sâu một hơi, Thẩm Băng mới nghiêng người liếc nhìn anh, nhắc nhở: “ Nhưng cô ấy kết hôn với cậu, chính là một phần của Thẩm gia. Thẩm gia tốt hay xấu, tất cả mọi thứ thuộc về nhà họ Thẩm, cô ấy sẽ không tránh khỏi có liên quan”.

“ Là sao?”.

“ Tôi chỉ thuận miệng nói thôi”. Thẩm Băng hơi ngạc nhiên nhưng ngoài mặt vẫn cười nói như không có chuyện gì.

Ánh đèn rực rỡ ngoài cửa khách sạn làm cho sắc mặt của Thẩm Trì càng phát ra lạnh lùng hờ hững. Thẩm Băng nhìn anh, lời vốn đã tới miệng, cuối cùng đành im lặng. Thẩm Băng đã sống nhiều năm ở Philipines, cha Thẩm Băng chiếm giữ một nửa thị trường giao dịch ma túy Đông Nam Á. Mối quan hệ của Thẩm Băng và những anh chị em họ khác không phải là nhiều nhưng riêng một mình Thẩm Trì là có quan hệ thân thiết. Cũng bởi vì Thẩm Trì đã từng ở Philipines hai năm.

Khi đó, anh vẫn là một đứa trẻ mười tuổi bất mãn. Lúc ấy, Thẩm gia đang âm thầm tiến hành một cuộc thanh trừng nhưng cuối cùng tình thế

diễn biến ngày càng nghiêm trọng, phạm vi ảnh hưởng càng lúc càng rộng, nhiều việc đang dần dần ngoài tầm kiểm soát của con người, kết cục không thể đoán trước.

Là người thừa kế đã định, để tránh kết quả đầy gió tanh mưa máu, Thẩm Trì bị đưa đến Philipines ở tạm. Thời điểm đó, hai người bọn họ kém nhau ba tuổi, sớm tối ở chung nên nhanh chóng làm sâu sắc thêm tình cảm ruột thịt.

Sau này, không có gì trì hoãn việc Thẩm Trì trở thành người cầm quyền của Thẩm gia, dùng thủ đoạn sắc bén nhanh chóng mở rộng lãnh thổ. Còn Thẩm Băng cũng tiếp nhận toàn bộ việc làm ăn của cha mình, chắc chắn chiếm một vị trí ở góc phía đông nam của châu Á.

Thẩm Băng hiểu rõ tính cách và hoàn cảnh của anh, cho nên không thể nào ngờ được anh lại lấy một người vợ giống như Thừa Ảnh. Thẳng thắn, thuần khiết, được giáo dục tốt, sự nghiệp rộng mở, dường như không có tâm địa, càng không có tâm lý đề phòng.

Từ nhỏ, Thẩm Băng đã được cha dẫn theo bên mình, hiểu biết về đủ sự việc loại người. Sau khi tiếp nhận việc kinh doanh của gia tộc thì những loại người yêu ma quỷ quái Thẩm Băng đều đã gặp qua. Vì vậy, chỉ mất một bữa cơm, Thẩm Băng liền dễ dàng nhìn thấu Thừa Ảnh.

Một cô gái thiện lương, đơn giản thật sự không hợp với môi trường của Thẩm gia, càng không thích hợp với một Thẩm gia có thể phải đối mặt với mưa to gió lớn bất kỳ lúc nào. Nhưng hình như Thẩm Trì không thích nghe lời nhắc nhở của Thẩm Băng.

Lúc này, Thẩm Băng nhìn vẻ mặt của anh, trong lòng thầm giật mình. Thật ra, mấy năm gần đây, anh đã sớm đem chính mình tu luyện cẩn thận, cái được gọi là niềm vui hay giận dữ không hiện ra sắc mặt. Hơn nữa, có rất nhiều thời điểm anh vô cùng tức giận nhưng ngược lại, nụ cười trên

khuôn mặt càng thêm lạnh nhạt. Tâm tư của anh thâm trầm khó hiểu, nếu chỉ dựa vào vẻ ngoài để quan sát, ít người có thể đoán chính xác anh đang nghĩ gì.

Còn Thẩm Băng đã lâu không gặp anh và bây giờ phải đối mặt với một đôi môi mỏng mím thành đường cong lạnh lẽo, ánh mắt hờ hững, đôi mày mơ hồ lộ ra một tia không kiên nhẫn. Anh không muốn nghe nhận xét Thẩm Băng vừa nói. Và bây giờ trên khuôn mặt anh biểu hiện hết sức rõ ràng chân thật suy nghĩ nội tâm. Trong ngoài như một, thật đúng là có chút thất thường.

Thực tế, Thẩm Băng tin rằng trong lòng anh cũng rõ, Thừa Ảnh không thích hợp với môi trường của Thẩm gia. Lừa mình dối người như vậy càng khiến người ta cảm thấy giật mình.

Thẩm Băng hút nhanh điếu thuốc, đợi Thừa Ảnh đến gần, Thẩm Băng vứt tàn thuốc, làm như không có chuyện gì, cười nói: “ Tôi chuẩn bị quay về khách sạn làm spa tắm nước nóng, hôm nào chúng ta lại nói chuyện tiếp”.

“ Được”. Thừa Ảnh đồng ý: “ Nếu có việc gì cần, chị có thể tìm em bất cứ lúc nào. Hay là chị chuyển về nhà đi? Ở cùng một chỗ cũng tiện chăm sóc lẫn nhau”.

“ Không cần. Tôi ở khách sạn quen rồi”. Thẩm Băng cầm túi đưa cho vệ sĩ rồi tự mình rút chiếc vòng gỗ đen trên cổ tay, đưa cho Thừa Ảnh: “ Chiếc vòng này tôi đã đeo nhiều năm, từng được pháp sư làm phép, có thể mang lại bình an”.

Chỉ dựa vào mắt thường có thể nhìn ra đây là vật vô cùng quý giá, Thừa Ảnh không khỏi kinh ngạc: “ Tặng cho em sao?”.

“ Ừ”. Thấy Thừa Ảnh do dự không chịu nhận, Thẩm Băng dứt khoát giữ chặt tay Thừa Ảnh, trực tiếp thay cô đeo chiếc vòng lên cổ tay.

Gỗ đen bóng loáng mịn màng, rất nặng, tiếp xúc mang đến cảm giác mát lạnh kỳ lạ. Thừa Ảnh định từ chối. Lúc này, Thẩm Trì vẫn im lặng đứng bên, bỗng nhiên mở miệng: “ Nhận lấy đi”. Sau đó mới nhìn Thẩm Bằng, giải thích ngắn gọn: “ Có việc thì liên hệ điện thoại”.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tình Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ngoài Ý Muốn

Buổi tối trước khi chuẩn bị đi ngủ, Thừa Ảnh bỗng nghĩ ra yêu cầu: “Em muốn được nghe chuyện cũ”.

Trong bóng tối, chỉ nghe thấy tiếng Thẩm Trì cười khẽ, hỏi: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”.

Cánh tay cô ôm trọn thắt lưng anh, giống như sợi dây leo mềm mại bò lên: “Anh chưa bao giờ dỗ em ngủ”.

Nếu đổi lại là mấy tháng trước, dù có chết cô tuyệt đối sẽ không nói như vậy. Nhưng hôm nay tựa như mùa băng tuyết đã tan, một đêm xuân về hoa nở, thậm chí tâm trạng đang dần bắt đầu trở về trạng thái yêu đương.

“Chị họ nói, hàng đêm chị ấy đều được nghe truyện cũ trước khi đi ngủ. Hơn nữa, hôm qua lúc đi kiểm tra phòng bệnh, em thấy người nhà của bệnh nhân, vừa gọt hoa quả vừa kể chuyện cho vợ mình nghe”. Thừa Ảnh hơi sục sục: “Lúc ấy, em không biết xấu hổ đứng nghe lén nhưng cảnh tượng ấy thật sự làm cho người ta cảm thấy ấm áp... Vì vậy, em cũng muốn nghe kể chuyện...”.

“Em muốn nghe loại truyện gì?”. Thẩm Trì hỏi.

“Chuyện gì cũng được”.

“Truyện cổ tích Andersen nhé?”.

Rõ ràng anh đang cố ý nói giỡn. Hai người vừa mới tắm xong, trên người như còn mang theo hơi nước ẩm ướt, cô nằm bên véo một cái tượng

trưng lên thất lưỡng trần trụi của anh, tỏ vẻ bất mãn: “ Anh có thể nghiêm túc được không?”.

“ Được rồi, nghiêm túc nào. Rốt cuộc em muốn nghe chuyện gì?”.

“ Ừm...chuyện của anh đi, chuyện trước khi anh gặp em. Hay là...chuyện gần đây?”.

Cô vừa ngáp vừa thuận miệng đề xuất, không ngờ anh im lặng một lúc, giọng điệu bình thản: “ Anh không có gì để kể”.

“ Sao có thể như vậy được?”. Thực ra, cô hơi buồn ngủ, gối đầu lên tay anh khá thoải mái nhưng vì thói quen nên thay đổi tư thế, xoay lưng áp vào ngực anh, suy nghĩ dần dần mơ hồ, ngọ nguậy: “...Không có chuyện gì thú vị sao?”.

“ Không có”.

Anh hơi cúi đầu trong bóng tối, đôi môi hôn lên đỉnh tóc cô, hạ giọng khuyên nhủ: “ Ngủ đi”.

+++

Thẩm Băng ở lại thành phố Hải Vân hơn hai mươi ngày, lúc một mình thường hẹn Thừa Ảnh vài lần, chủ yếu là uống trà nói chuyện phiếm. Cũng bởi vậy mà Thừa Ảnh phát hiện Thẩm Băng có vẻ thành thạo trà đạo. Địa điểm mỗi lần nói về phẩm trà đều trong phòng khách sạn của Thẩm Băng, có người đặc biệt mang lá trà và trà cụ đến nhưng Thẩm Băng đuổi họ lui ra ngoài rồi tự mình bắt tay vào pha chế.

“ Đây là cuộc hôn nhân thứ hai của tôi”. Lần cuối cùng hẹn gặp Thừa Ảnh, Thẩm Băng nói với cô: “ A Tinh là người đàn ông rất tốt”.

A Tinh chính là vị nha sĩ kia, lần trước Thừa Ảnh đã nhìn thấy ảnh của anh ta, một người đàn ông Đông Nam Á hơi mập và có nụ cười chân thành.

Thao tác pha trà của Thẩm Băng hết sức khéo léo và tao nhã. Nước sôi từ từ được rót vào trong chén, giọng nói của cô ấy không vội vàng: “ Thực ra, người chồng đầu tiên của tôi cũng là người đàn ông tốt”.

Hình như cô ấy đang rất có hứng thú về những hồi ức cũ, vì thế Thừa Ảnh liền hỏi: “ Vì sao hai người lại chia tay?”.

“ Anh ấy mất rồi”. Thẩm Băng ngược mắt nhìn cô, tiếp tục chia nước vào chén, nét mặt thoải mái, có thể kể lại nội dung nhưng lại khiến người khác kinh hãi: “ Trong một cuộc bạo động ở phía nam Philipines, anh ấy đã bị bắn chực phát súng, chết ngay tại chỗ”.

Thừa Ảnh không khỏi thảng thốt, Thẩm Băng ngược lại mỉm cười, vừa cầm chén trà đưa sang bên vừa hồi tưởng: “ Tôi biết anh ấy khi mới mười lăm tuổi. Để được ở bên anh ấy, tôi đã thậm chí bỏ nhà ra đi. Anh ấy là một tên côn đồ, không có công việc đứng đắn và thu nhập ổn định. Nhưng tôi thật sự rất thích anh ấy và muốn được cùng anh ấy sinh con”.

“ Nhưng đến tận bây giờ chị vẫn chưa sinh?”.

“ Đúng vậy. Sau tai nạn của anh ấy, tôi đã hoàn toàn từ bỏ ý định”.

“ Vì sao?”. Thừa Ảnh có chút khó hiểu.

Thẩm Băng bưng chén trà, nhấp khẽ một ngụm, lẳng lặng nhìn cô: “ Chính mắt mình nhìn thấy người yêu chết ngay trước mặt, loại cảm giác này vô cùng đau đớn. Vì chúng ta sống trong một môi trường không ổn định, sẽ càng làm giảm bớt xác suất của sự việc xảy ra, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người. Thực ra, tôi rất thích trẻ con nhưng tôi không có ý định sinh dưỡng chúng. May mà A Tinh cũng không có ý kiến gì”.

Cô ấy nói giọng châm biếm, Thừa Ảnh tưởng Thẩm Băng phàn nàn về môi trường trong nước của Philipines không được ổn định nên cũng không quá để ý.

Thẩm Băng bỗng nhiên vừa cười vừa nói: “ Có thể thấy Thẩm Trì rất sợ làm tổn thương cô”.

Thừa Ảnh nhướn mày hỏi: “ Thật ạ?”

“ Cậu ấy rất bảo vệ cô”. Thẩm Băng thẳng thắn.

Thừa Ảnh thật sự không có cách nào bác bỏ điều này, cô chỉ khẽ thờ dài: “ Đôi khi anh ấy xem em như chú thỏ trắng bé nhỏ”.

Sự so sánh này dường như làm cho Thẩm Băng buồn cười, cô ấy khẽ nhếch mày: “ Chẳng lẽ cô không phải như vậy sao?”.

Thừa Ảnh cũng cười: “ Em bình thường giống những phụ nữ khác thôi. Tuy không đủ mạnh mẽ nhưng không đến mức quá yếu đuối”.

Nhưng cậu ấy không phải là người đàn ông bình thường. Trong lòng Thẩm Băng bồi thêm một câu, nét mặt không cử động, chỉ nói: “ Luôn có người bảo vệ thật hạnh phúc, đúng không?”.

Hôm sau, Thẩm Băng rời Hải Vân quay lại Philipines.

Ba rưỡi chiều, năm chiếc xe thương vụ màu đen tuyền cải trang nối đuôi nhau tiến vào bãi đỗ xe ngầm của sân bay. Thẩm Trì tự mình đến tiễn, sau khi chờ xe dừng hẳn, anh không vội vã bước xuống.

Thẩm Băng ngồi song song với anh ở phía sau, cầm hộ chiếu giao cho nhân viên đi làm thủ tục, đợi cửa xe một lần nữa đóng lại, lúc này mới hơi xoay người, hỏi: “ Có gì để nói không?”.

Thẩm Trì liếc nhìn Thẩm Băng: “ Dạo này chị thường xuyên tiếp xúc với cô ấy, trong lòng đang nghĩ gì vậy?”.

Anh chưa nói tên, Thẩm Băng lập tức phản ứng, dường như cảm thấy buồn cười, vì thể khoe môi hơi cong cong: “ Tốt xấu gì cũng là người nhà, lại đều là phụ nữ, chúng tôi gặp nhau không phải chuyện bình thường sao?”. Thẩm Băng hơi dừng lại rồi mới tiếp tục nói: “ Xem ra cậu thực sự coi cô ấy là tiểu bạch thỏ”.

Hình dung này khiến Thẩm Trì khẽ nhú mày, kết quả Thẩm Băng bật cười: “ Đó chính là lời Thừa Ảnh nói”.

“ Vì sao cô ấy lại nói như vậy?”.

“ Bởi vì tôi và cô ấy hàn huyên một số chuyện cũ”. Thẩm Băng thẳng thắn bày tỏ quan điểm của mình: “ Cậu đã bảo vệ cô ấy quá mức”.

Đối với đánh giá này, Thẩm Trì không bình luận gì. Thẩm Băng không để tâm, rút từ trong túi xách ra hộp thuốc, vừa hút vừa nói: “ Thật lòng tôi không bao giờ nghĩ hôn nhân hiện tại của cậu lại trong trạng thái như vậy”.

“ Chuyện này, hôm đó chị đã nói một lần ở khách sạn”. Thẩm Trì lạnh lùng nhắc nhở Thẩm Băng.

Lông mày Thẩm Băng lại nhướng lên: “ Không đúng, tối đó ở khách sạn, tôi không nghĩ cậu sẽ tìm một cô gái như vậy để làm vợ. Hôm nay, điều tôi muốn nói là chuyện khác”.

Nét mặt Thẩm Trì vẫn không có biểu hiện gì. Thẩm Băng nhìn anh, bỗng nhiên hỏi: “ Trước kia đã có ai đó lấy Thừa Ảnh ra để uy hiếp cậu phải không?”.

“ Không phải”. Thẩm Trì cười lạnh một tiếng, trong giọng nói có ý châm biếm: “ Tin tức truyền xa thật, ngay cả chị cũng biết”.

“ Cậu không biết bản thân mình có vấn đề gì sao?”.

“ Vấn đề gì? Thực ra cô ấy đã bị thương tổn một nửa. Sau này chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa”.

Giọng điệu hờ hững của anh khiến Thẩm Băng không khỏi giật mình. Thẩm Băng đưa mắt nhìn gương mặt đang hiện lên sự kiên định lạnh lùng, một lúc sau mới lắc đầu: “ Đây được gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường? Tôi lo lắng căn bản không phải vì cô ấy mà là vì cậu”. Giọng nói của Thẩm Băng dần dần hạ xuống, dùng ngữ điệu nghiêm túc nhắc nhở anh: “ Nghe nói lần trước cậu vì cô ấy mà tự mình ra tay bắt vợ con của đối phương. Cậu nói cho tôi biết, đã bao lâu rồi cậu chưa làm loại chuyện ấy? Nói cách khác, chuyện như vậy, khi nào thì cần cậu tự mình đảm nhiệm? Đối phương chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi, vậy mà dễ dàng khiến cho cậu có thái độ khác thường, mất bình tĩnh...Tin tức này nếu có thể rơi vào tay chúng tôi, những kẻ khác đương nhiên cũng sẽ biết. Mối liên quan thiệt hơn tiếp theo như thế nào hẳn không cần tôi phải nói rõ?”.

Thẩm Băng dừng lại, trong xe nhất thời trở nên im lặng khác thường. Ánh mắt Thẩm Trì trầm lạnh như nước, cách tấm kính chống đạn màu đen rơi vào một góc trống trải ở bãi đỗ xe. Thẩm Băng yên lặng đợi hồi lâu mới phát hiện hình như anh không có ý muốn nói chuyện, cô không kiềm chế nâng cổ tay lên nhìn giờ, cau mày nói: “ Tôi phải đi rồi. Cậu đoán đúng, tôi gặp gỡ Thừa Ảnh không phải vì nhàn rỗi nhàn chán. Tôi thực sự lo lắng cô ấy sẽ trở thành điểm yếu duy nhất của cậu”.

Cửa xe mở ra, trước khi xuống xe Thẩm Băng còn quay đầu lại nói: “ Đã lâu rồi tôi không dài dòng như vậy, lần sau gặp lại không biết là khi nào nên dứt khoát nói nhiều hơn một câu. Tôi và cậu đều biết, đàn ông của Thẩm gia một khi có điểm yếu sẽ là chuyện hết sức nguy hiểm. Hy vọng cậu tự lo được cho bản thân, hãy bảo trọng”.

Khi những cơn mưa đầu tiên của mùa thu rơi xuống, Thừa Ảnh cũng xin nghỉ phép cùng Thẩm Trì về quê.

Nói là trở về nhà nhưng thực tế giống như đi du lịch, vừa đi vừa dừng, nhìn vô cùng nhàn nhã.

Thừa Ảnh được sinh ra và lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam. Trong trí nhớ, cô thường đi qua những con ngõ chật hẹp tối tăm được lát đá thạch anh. Giang Nam sau cơn mưa mang theo mùi tươi mát đặc biệt, như thể từ những bức tường đá thấm thấu qua các khe hở, ẩm ướt mà đẹp đẽ, hòa lẫn trong tiếng địa phương mềm mại, nhẹ nhàng tựa hồ nước sâu.

“ Nghe nói tổ tiên của em ở thành phố Z, thời xưa vì tránh chiến tranh loạn lạc nên đã di chuyển sang phương Bắc, rất nhiều người đã phân tán trên đường di cư. Cuối cùng, hai tỉnh Chiết Giang và Giang Tô đều có người họ Yến nhưng người ở mỗi nơi đều không nhiều lắm...”. Khi nói đến quãng lịch sử lâu đời cũng là lúc xe tiến vào lãnh thổ thành phố Z.

Thẩm Trì nói: “ Như vậy, nơi này coi như là quê gốc của em rồi. Đêm nay chúng ta có thể ở lại thành phố, đi dạo loanh quanh”.

“ Vâng”. Từ tấm kính xe tối màu, Thừa Ảnh nhìn phong cảnh hai bên đường, nét mặt rạng ngời xinh đẹp. Thẩm Trì buồn cười, hỏi: “ Ngồi cả ngày trên xe không biết mệt à?”.

“ Có một chút”. Cô quay đầu nhìn anh: “ Vì vậy, buổi tối phải đi nghỉ sớm”.

Lời vừa ra khỏi miệng mới nhận ra có gì đó không ổn. Quả nhiên, cô liền nhìn thấy ngay đôi mắt đen thăm thăm đang nhìn về phía mình, ánh mắt phảng phất mang theo thâm ý cùng một nụ cười mỉm. Trong xe, tấm màn che đã thả xuống từ lâu, không có người thứ ba biết bọn họ đang nói chuyện gì. Thừa Ảnh dờ khóc dờ cười, nhìn không được đánh anh một cái: “ Anh đừng hiểu sai có được không?”.

“ Anh nghĩ gì cơ?”. Thẩm Trì thuận thế nắm lấy tay cô đặt lên đùi mình, cười như gió thoảng mây bay: “ Buổi tối muốn ăn gì?”.

Đề tài thay đổi quá nhanh. Cô ngẫm nghĩ: “ ...Tất nhiên là đặc sản địa phương rồi”.

“ Ví dụ như?...”.

“ ...Củ ấu. Mùa này ăn củ ấu chắc là ngon lắm”.

Nói là qua đêm ở thành phố Z nhưng sau khi tiến vào nội thành, xe chạy mất gần một giờ rồi cục mới tới địa điểm cuối cùng. Nơi ở không phải khách sạn mà là một tòa nhà nhỏ năm tầng, vị trí yên tĩnh, phong cách là loại nhà riêng phổ biến của địa phương, thậm chí còn có cả một khoảng sân. Khi bọn họ đến trời đã tối nên nhìn không rõ hoa trong vườn là loại gì.

“ Anh có nhà cửa ở đây, lại có người hàng ngày đến dọn dẹp?”. Tòa nhà gọn gàng sạch sẽ đến nỗi Thừa Ảnh không khỏi ngạc nhiên.

Nhưng điều cô không ngờ chính là, người còn chưa ổn định vậy mà củ ấu tươi đã được mang đến.

“ Anh cho người đi mua lúc nào vậy? Sao em không biết?”.

Suốt cuộc hành trình, anh hầu như luôn ở bên cạnh cô, ngay cả điện thoại cũng không gọi. Thẩm Trì cởi áo khoác tiện tay ném lên sô pha, không đáp mà hỏi lại:: “ Em không có ý định ăn thứ đó thay cơm tối đây chứ?”.

Nhưng cô không thể chờ đợi, ngồi xuống cạnh bàn trà bắt đầu bắt tay vào việc bóc củ ấu. Củ ấu vùng Hồ Nam không có sừng, lột gần hết lớp vỏ màu xanh biếc mới lộ ra lớp thịt tròn trịa tươi non. Cô đưa cho anh một củ đã bóc, nói: “ Anh nếm thử đi”.

Đối với món ăn này Thẩm Trì không mấy hứng thú nhưng nhìn vẻ mặt thỏa mãn hưng phấn của cô, rốt cuộc không đành lòng làm mất hứng. Vì thế, anh đi tới cắn một miếng trên tay cô.

“ Trước kia em thích ăn nhất món này”. Cô cầm nửa còn lại bỏ vào miệng rồi với tay cầm một củ khác trong đĩa, động tác bóc vỏ nhanh nhẹn lưu loát, nhớ lại nói: “ Khi còn học tiểu học ở quê, mỗi khi đến mùa, ba em đều nhờ người đến thành phố Z mua về, làm đồ ăn vặt cho em. Cho dù ông có mua bao nhiêu đi nữa nhưng rất nhanh đều bị em tiêu diệt toàn bộ”.

“ Ngoài món này ra, em còn thích ăn gì nữa?”. Thẩm Trì nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

Lúc này, cơn hưng phấn của Thừa Ảnh đang dâng cao, cô hết sức chú tâm làm việc, giống như ước nguyện của một đứa trẻ được đèn đáp, ánh mắt sáng rực lay động, thuần khiết khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Từ khi biết Thừa Ảnh đến nay, không ít lần anh dẫn cô đi ăn đồ ngon nhưng chưa từng nhìn thấy cô như vậy bao giờ.

Thẩm Trì nhìn cô, trong nháy mắt thời gian như đảo ngược, quay trở lại hơn mười năm trước. Đó là khi Yến Thừa Ảnh còn nhỏ. Kỳ thực, nhiều năm qua, thỉnh thoảng anh nghĩ đến hình dáng của cô khi còn bé. Những cô gái khác đều thích đem ảnh ngày xưa cho bạn trai hoặc chồng của mình xem. Duy nhất chỉ có cô hình như không chụp ảnh, những bức ảnh lưu giữ kỷ niệm thật sự không nhiều lắm.

Lúc mới cưới, cô từng đưa ảnh tốt nghiệp đại học cho anh xem, giữa một đám người đông đúc, hơi vất vả để có thể nhận ra cô. Vì vậy, đôi khi anh luôn cảm thấy đã đánh mất và bỏ lỡ thứ gì đó. Trong cuộc sống của Thẩm Trì, khi đối mặt với người phụ nữ này, anh luôn có chút tiếc nuối không thỏa mãn.

Không bao lâu, có người đi vào thông báo ăn cơm, anh khoát tay ý bảo người đó ra ngoài nhưng không thúc giục Thừa Ảnh mà chạm lên tóc cô từ phía sau. Mái tóc của cô dài như nhiễm mùi mưa bụi Giang Nam, chạm vào cảm thấy trơn mát, mang theo mùi hương thoang thoảng, làn da mịn màng bên thái dương trắng như sứ, dưới ánh đèn phòng khách hiện ra sáng bóng thăm thẳm như ngọc.

Ánh mắt dừng trên gương mặt yên tĩnh xinh đẹp, trong lòng anh không khỏi xốn xang nhìn cô cư xử như một đứa trẻ, anh bật cười: “ Theo cách ăn uống này của em, e rằng anh phải bảo người mua nhiều hơn mang về mới được”.

Phía ngoài ngôi nhà bóng đêm đã tràn ngập, giọng nói anh sâu lắng nhẹ nhàng, Thừa Ảnh dừng lại, hơi quay đầu nhìn anh, chớp chớp mắt: “ Giọng điệu của anh nghe như dụ dỗ trẻ con vậy”.

Anh từ chối cho ý kiến nhưng ngay sau đó nheo mắt, vui vẻ ghé sát mặt Thừa Ảnh, mùi bạc hà mát lạnh cận kề tai cô: “ Anh không bao giờ làm điều này với trẻ con...”. Nói xong liền cắn khế vành tai cô. Anh biết rõ vùng mẫn cảm của Thừa Ảnh, động tác gần như khiêu khích này nhanh chóng khiến toàn thân cô run rẩy, cảm giác điện giật làm cô thiếu chút nữa nhảy dựng lên. May mà anh không có ý định tiến sâu, lập tức thối lui, kéo cô đứng dậy đến phòng ăn.

Có lẽ vì đi đường mệt mỏi, cũng có lẽ vì Thẩm Trì phá lệ không giày vò cô, đêm nay, nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, Thừa Ảnh ngủ rất sâu.

Hôm sau, lúc tỉnh dậy cô nghe thấy tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Mưa thu không ngớt, đúng nửa đêm bắt đầu rơi, trên tấm kính sớm phủ một tầng hơi nước. Cô vui mình trong chiếc chăn ấm, sau khi đầu óc tỉnh táo mới nhớ tới một chuyện quan trọng, vội đưa tay quờ quạng tìm lưng Thẩm Trì.

Một giây sau, bàn tay đã bị ai đó lật ngược. Giọng nói của anh hơi khàn nhưng rất tỉnh táo, hiển nhiên là đã dậy sớm hơn cô: “ Sao vậy?”.

Thời tiết như vậy, lại trên một chiếc giường như thế này. Cô ngược mắt nhìn anh, có chút lo lắng: “ Vết thương cũ lại đau phải không?”.

“ Một chút”. Anh bật cười: “ Nếu không em cho là tối qua anh vì cái gì mà bỏ qua em”.

Rõ ràng vẫn còn tâm trạng để nói như thế. Cô cảm thấy vừa bực vừa buồn cười, chuẩn bị đứng lên lấy thuốc lại bị anh vươn tay kéo vào lòng: “ Cùng anh ngủ thêm lát nữa”.

Ánh mắt sâu đen kè bên, không che giấu nổi sự mệt mỏi xanh xao. Cô đoán có lẽ cả đêm anh đã không ngủ được, đối lập với mình, trong lòng có cảm giác bút rút, cô đành để yên cho anh ôm, cúi đầu trả lời: “ Vâng”.

Kết quả là ngủ thẳng đến tận chiều mới dậy. Chịu trách nhiệm nấu nướng là một người địa phương, kỹ năng nấu ăn rất tốt, làm cho chiếc bụng đói kêu vang của Thừa Ảnh cảm thấy hài lòng. Khi buông bát, Trần Nam dẫn theo vài người bước vào cửa. Thẩm Trì dặn dò cậu ta: “ Hết mưa rồi, lát nữa ra ngoài đi dạo, các cậu cũng đi cùng”.

“ Mọi người?”.

“ Một nửa đi, còn một nửa ở lại đây”.

Thừa Ảnh không thể không ngược nhìn anh. Mọi người? Kể từ khi rời Hải Vân đến giờ, trên đường đi cô thấy nhiều lắm chỉ có năm người, chính là Trần Nam và bốn vệ sĩ khác. Rõ ràng cuộc đối thoại trước đó giữa hai người đàn ông đã tiết lộ thông tin, trên thực tế, chuyến đi lần này hẳn không chỉ có con số ấy. Như vậy, những người còn lại giống như những cái bóng đều trong tầm nhìn của cô nhưng chắc chắn không ở quá xa.

Điều này khiến cô hồi tưởng lại chuyến du lịch Vân Nam mấy năm trước. Cô thực sự vẫn còn nhớ bởi cảnh tượng quá ngoạn mục, vượt xa phạm vi nhận thức của cô lúc đó.

Còn lần này, cô vốn tưởng đây chỉ là một chuyến du lịch bình thường thư giãn, cho nên không cần phải thận trọng như vậy. Nhưng hôm nay xem ra cũng chỉ là sáng hóa tối mà thôi. Thẩm Trì ra ngoài công tác thường phòng thủ hết sức kiên cố, cẩn trọng.

Dường như nhìn thấu nỗi nghi ngờ của cô. Vì vậy, sau khi Trần Nam dẫn người rời đi, anh lên tiếng giải thích: “ Nếu thấy nhiều người đi cùng, anh sợ em sẽ không thoải mái, chơi bời cũng không được vui vẻ”.

Điều đó là thật. Có lẽ đây là cuộc sống bình thường của anh nhưng tuyệt đối không phải thói quen của cô.

“ Tổng cộng có bao nhiêu người tới đây?”.

“ Hơn bốn mươi”. Giọng Thẩm Trì trầm nhẹ, chân thật: “ Có đôi khi anh không thể đại diện cho bản thân. Sự sống chết của anh thực ra gắn liền với rất nhiều người”.

Chủ đề này quá phức tạp và không tránh khỏi có phần tàn nhẫn. Sau khi anh nói xong, cô thấy tim đập mạnh. Trong trường hợp này, vốn không cần phải giải thích với cô, bởi vì liên quan đến sự an toàn và cái chết là chuyện của toàn bộ người nhà họ Thẩm và những người có quan hệ với Thẩm gia.

Trong đó hé ra mạng lưới quan hệ phức tạp rối rắm, kéo dài phạm vi rộng lớn mà anh chính là giao điểm quan trọng trong mạng lưới ấy. Một khi bị ngắt kết nối từ anh, tất cả mọi thứ sẽ nổ tung không còn tồn tại và sẽ có rất nhiều người bị ảnh hưởng.

Giống như ngày hôm đó ở sân bay, theo như lời Thẩm Băng nói: “Đàn ông của Thẩm gia một khi có điểm yếu sẽ là việc hết sức nguy hiểm”.

Thừa Ảnh còn đang sững sờ thì Thẩm Trì đã rời khỏi chỗ đứng lên, như để đánh lạc hướng sự chú ý của cô, anh mỉm cười: “ Dù sao đây cũng là nhà của em, buổi chiều em có nhiệm vụ dẫn đường nhé”.

“Được”. Cô lại nhìn anh rồi lên lầu thay quần áo.

Mặc dù đã cố gắng kiểm soát nhưng tâm trạng vẫn bị ảnh hưởng.

Sau khi nghe Thẩm Trì nói xong, cô không thể diễn tả được cảm xúc của mình. Giống như bị kìm nén hết mức, lại có vẻ như buồn bực khó hiểu, giống như bỗng nhiên bị ai đó vứt vào một nơi bí ẩn, lối vào một thế giới rộng lớn, cảnh tượng phía trước đen ngòm, cô không đủ khả năng để kiểm tra xem nó ra sao nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với nó. Mà bóng tối ấy đang chuyển động mãnh liệt, tựa như gió lốc, tựa như thủy triều, sẵn sàng cắn nuốt lấy cô.

Rõ ràng đi giữa đám đông náo nhiệt như vậy nhưng trong tâm trí cô lại nghĩ đến chuyện khác. Cô nghĩ, xung quanh tất cả đều là vệ sĩ, công khai hay che giấu, ít nhất có hai mươi người. Sự tồn tại của họ chỉ được biết đến khi cô nhắc tới. Có lẽ còn cả những người ở vị trí đối lập, cũng ở một nơi bí mật gần đó, tùy thời mà hành động, không biết có bao nhiêu. Hoàn cảnh như vậy, giờ khắc này đối với cô trở nên chân thực. Cô từng nghĩ mình có thể chấp nhận nhưng ngay lúc này cô bỗng nhận ra sự thực bản thân vẫn chưa được chuẩn bị tốt. Mặc dù trong lòng đã rõ ràng như thế, hôm nay cô lại được Thẩm Trì cho xem, thế giới ấy chẳng qua chỉ là một góc của tầng băng trôi.

Cô bỗng không có hứng thú đi dạo, vì vậy mới đi lòng vòng được một tiếng đồng hồ cô đã đề nghị quay về.

“ Trung tâm các thành phố đều không có gì khác nhau, không có gì thú vị, chúng ta đi thôi”. Cô nói.

“ Sao vậy?”. Thẩm Trì quay đầu, lặng lẽ nhìn cô đánh giá: “ Sao lại có vẻ mặt mất hứng như thế?”.

“ Có sao không?”. Cô hỏi lại, hơi ngược mắt nhìn về phía anh: “ Em chỉ là không có tâm trạng...Người bình thường đi dạo trong hoàn cảnh này e là cũng không có tâm trí”.

Cô tỏ thái độ không tốt cùng sắc mặt trông thật cứng ngắc, biết rõ mình giận chó đánh mèo nhưng dường như đó là cách duy nhất để giảm một chút áp lực mạnh mẽ trong lồng ngực.

Thẩm Trì im lặng, ánh mắt dần tối đi, giọng nói thờ ơ: “ Chuyện này, anh nghĩ trước khi ra ngoài đã giải thích cho em hiểu”.

Là bất đắc dĩ? Hay do anh sớm đã quen với thái độ bình thường ấy? Nhưng cô không thể chấp nhận, càng không thể thích ứng được với bọn họ. Nhưng anh vẫn giữ sắc mặt lạnh lùng bình tĩnh, hạ mình nhìn cô, chỉ coi như cô cố tình gây sự mà thôi, giống như cô căn bản không hề có sự lo âu hay áp lực.

Cô dừng lại ở một ngã tư đông đúc trong nội thành, xung quanh tiếng người huyên náo, vô số gương mặt xa lạ lướt qua cô. Nhưng giọng nói của cô vẫn khẳng khái lãnh đạm: “ Em muốn về”.

Anh cũng dừng lại, im lặng nhìn cô trong giây lát, cuối cùng chỉ nói một tiếng: “ Được”.

Điều này tựa như bước ngoặt, khiến cho không khí của cuộc hành trình vốn dĩ rất vui vẻ và thoải mái bỗng trở nên gượng gạo. Lúc quay về, trời vừa sẩm tối, xe cộ tắc nghẽn, phía trước ngã tư có mấy làn xe đang xếp thành hàng dài. Ánh tà dương từ những tòa nhà cao tầng san sát nhau chầm

chậm phủ bóng xuống. Những tia nắng lạnh lẽo cuối cùng rơi trên tấm kính xe tối màu làm hiện ra một màu vàng nhạt.

Trên đường đi, cô gần như không mở miệng, lúc này mới đột nhiên hỏi: “ Đây là kính chống đạn phải không?”. Cô vẫn nghiêm mặt khi nói chuyện, như đang ngắm nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Quả thật vấn đề này cô chưa từng để tâm. Một lúc lâu sau, bên tay phải mới truyền đến tiếng trả lời cực kỳ ngắn gọn: “ Ừ”.

Cô cắn khước môi, tiếp tục giữ im lặng.

Sau bữa cơm tối, bầu trời đã hoàn toàn tối đen, cơn mưa thu ngăn ngủi mới tạnh lúc chiều, không biết từ khi nào lại tí tách rơi xuống. Người giúp việc thu dọn xong bát đĩa liền từ phòng bếp mang ra trà Long Tĩnh Tây Hồ vừa mới pha, mùi trà nhanh chóng lan tỏa khắp phòng khách. Thừa Ảnh uống tượng trưng hai ngụm rồi không nói một lời một mình lên lầu tắm rửa.

Cô đi rồi, Trần Nam ngồi xuống cạnh sô pha, hỏi: “ Khi nào chúng ta lên đường rời khỏi đây?”.

“ Ngày mai”. Thẩm Trì châm thuốc, cánh tay cầm điều thuốc khoắc tùy tiện lên lưng ghế sô pha, ánh mắt hơi dừng lại trên cầu thang tầng lầu rồi quay sang nói tiếp: “ Khi đến Tô Châu, cậu đặt hai vé máy bay. Sau khi cuộc hành trình kết thúc, tôi sẽ bay cùng Thừa Ảnh quay lại Hải Vân”.

Hiển nhiên Trần Nam hơi sững sốt. Anh tiếp tục nói: “ Cậu và những người khác vẫn lái xe về, không cần đi cùng”.

“ Nhưng như vậy sẽ không ổn”.

Thẩm Trì rút điều thuốc thứ hai, vẻ mặt bình thản sau làn khói trắng nhạt: “ Không sao”.

Trần Nam còn muốn khuyên bảo tiếp, đúng lúc ấy có người cầm di động bước nhanh tới. Đó là di động của Thẩm Trì, điện thoại đã được kết nối. Đối phương vừa nghe thấy tiếng Thẩm Trì, ngay lập tức nói bằng giọng Anh Mĩ khá lưu loát: “Thẩm, có chuyện này e rằng tôi không thể không báo cho cậu trước...”.

Thừa Ảnh trong phòng tắm tắm rửa rất nhanh, cô cố tình tăng nhiệt độ nước, không khí lạnh lẽo ẩm ướt toàn thân nhanh chóng bị xua tan. Lúc đi ra, cô phát hiện tấm rèm và cửa sổ phòng ngủ mở toang, những hạt mưa sơ suất theo làn gió lạnh nhẹ nhàng bay vào, thấm ướt mép cửa sổ và một mảng nhỏ sàn nhà. Thừa Ảnh lấy khăn mặt tùy tiện bọc mái tóc ướt sũng, đi đến khép cửa sổ.

Đúng lúc ấy, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân vội vàng, hình như có người đang chạy bộ lên cầu thang tầng trên rồi đi thẳng vào căn phòng phía bên này. Cô quay đầu nhìn thoáng qua theo bản năng, tiếng bước chân hơi dừng lại phía bên kia cửa sổ, giây tiếp theo, cánh cửa phòng ngủ liền bị phá tung.

Bước chân của người đàn ông rất rộng, sắc mặt lạnh như băng. Thừa Ảnh có chút khó hiểu, giật mình vừa cầm chiếc khăn mặt giữ tóc, vừa đóng cửa sổ.

“Thừa Ảnh”. Thẩm Trì trong lúc hô to, người cũng nhanh chóng chạy tới trước mặt, vươn một tay tóm lấy người cô. Thừa Ảnh vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ cảm thấy bất ngờ bị một lực lớn ngăn chặn, toàn thân đang dựa sát cửa sổ bị mất thăng bằng, sau đó ngã nhào xuống nền đất.

Gần như cùng lúc, cô nghe thấy âm thanh çat chúa nổ tung bên tai. Cùng với đó là tiếng thủy tinh vỡ từ trên cửa sổ rơi xuống thành những mảnh kính vụn. Cô mặc áo choàng tắm, đôi chân trần để lộ ra bên ngoài bị mảnh kính vụn xẹt qua da, nhanh chóng truyền đến cảm giác đau đớn lạnh buốt. Nhưng âm thanh çat chúa ấy dường như chỉ là khúc nhạc dạo, bởi vì

ngăn cách một vài giây sau, tiếng súng dày đặc như mưa bắt đầu xối tung phòng ngủ. Viên đạn lướt qua lớp không khí chập chùng, gió lạnh mang theo mưa bay vào, khiến tấm rèm mỏng quay tròn điên cuồng.

Trong phòng đã là một mảng tối đen. Chiếc đèn trần vốn vẫn phát sáng trong nháy mắt hắt xuống người Thẩm Trì cũng bị anh điều khiển tắt phụt.

Thừa Ảnh bị ngã xuống đất, nghiêng mặt theo bản năng, gò má dính sát nền nhà lạnh lẽo, tầm mắt có thể nhìn thấy chiếc giường tối om, gần như không thể lên tiếng trước tình huống trước mắt. Lúc này, tiếng súng dày đặc không ngừng một giây, dường như khó khăn lướt qua tai.

Cơ thể cô không khỏi cứng đờ, ngay cả hơi thở cũng trở nên ngừng trệ, đau đớn trên chân đã bị áp lực tinh thần khiến cô không cảm nhận được. Lúc này, cô chỉ nghe thấy giọng nói trầm lắng của Thẩm Trì từ trên đỉnh đầu trấn an cô: “ ...Đừng sợ”.

Giọng nói của Thẩm Trì lạnh lùng trầm thấp, cũng rất ổn định. Cô há miệng thở dốc, giọng nói như bị chặn lại, một lời cũng không phát ra được. Còn anh nói xong câu đó liền không hề lên tiếng. Cơ thể anh như bao phủ hoàn toàn lấy cô. Chiếc áo sơ mi chất mềm dính lên mặt cô, qua lớp vải mỏng có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh trong lồng ngực anh.

Thời gian súng bắn kéo dài rất nhanh, ước chừng khoảng vài chục giây nhưng cô bị hành hạ tựa như trải qua hàng thế kỷ.

Có mấy vệ sĩ nhanh chóng cầm súng giảm thanh lao vào phòng ngủ, triển khai một cuộc phản công quyết liệt. Phía trước và phía sau ngôi nhà cũng bắt đầu chế độ phòng thủ và phản công, tập trung hỏa lực cao nhất để loại bỏ mối nguy, duy trì an ninh ngôi nhà.

Mùi khói thuốc dày đặc tràn ngập trong căn phòng tối. Cuối cùng, mọi thứ dần dần ngừng lại, yên tĩnh như lúc đầu. Từ đầu đến cuối cùng lắm chỉ

mất hai ba phút. Có người bật đèn trần, tiếng chân bước qua đồng vỏ đạn hỗn độn tới gần cửa sổ. Ánh sáng đột ngột phát ra làm cho Thừa Ảnh vô thức nhắm chặt mắt né tránh, sức nặng trên người cũng đã biến mất.

Thẩm Trì nghiêng người, kéo tấm chăn lụa từ trên giường, nhẹ nhàng bọc lấy cơ thể cô, sau đó mới đỡ bả vai giúp cô đứng lên. Trần Nam cầm súng ngấm trong tay, đi đến phía trước cửa sổ, hơi quỳ xuống nhìn, hạ giọng hỏi: “ Anh không sao chứ?”. Ánh mắt rất nhanh dừng trên vai Thẩm Trì.

Thừa Ảnh ngồi dậy, hai tai ong ong, toàn thân vẫn hơi choáng váng nhưng cô đã thấy ngay bờ vai phải bị thương của Thẩm Trì, chiếc áo sơ mi màu trắng nhạt đã bị máu tươi thấm ướt một mảng lớn.

“ Không sao, chỉ là đạn làm xước da”. Thẩm Trì thản nhiên trả lời nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên người cô gái đang ở trong lòng mình, sau khi xác định chân cô chỉ bị rách toạc bởi miếng thủy tinh cắt phải, lúc ấy anh mới đứng dậy, gọi bác sĩ vào.

Lúc bác sĩ giúp Thừa Ảnh khử trùng, Thẩm Trì vẫn im lặng đứng bên cạnh. Cô ngồi ở cuối giường, bàn chân hơi nhấc lên để bác sĩ tiện chăm sóc, gương mặt không che giấu nổi vẻ lo lắng: “ Em thấy phải xử lý vết thương của anh trước mới đúng”.

Không biết anh đang suy nghĩ điều gì, hai giây sau mới lấy lại tinh thần, lông mày đang chau mạnh khẽ giãn ra, hờ hững đáp: “ Không sao”. Tựa như vết thương này đối với anh không có gì đáng nói.

Cho đến khi cô được xử lý xong xuôi, anh kiên quyết không để cho cô lại xem, mà dẫn bác sĩ sang phòng bên cạnh. “ Nghe lời”. Trước khi rời đi, anh từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt cô, dùng bàn tay không bị thương vuốt nhẹ mái tóc dài ẩm ướt của Thừa Ảnh: “ Anh còn chút việc phải làm, em nghỉ ngơi trước đi”.

Đây là căn phòng ở tầng ba, bố cục không gian giống y hệt căn phòng trước. Trong lòng Thừa Ảnh vẫn còn sợ hãi, cô không dám tới gần cửa sổ, tấm rèm dày được kéo kín không một khe hở. Thực ra, bình thường cô không có thói quen mở cửa sổ khi ngủ vì sợ ồn ào và hôm nay hoàn toàn là chuyện bất ngờ. Có thể, lúc chiều, người giúp việc đã dọn phòng cô, tiện tay mở cửa sổ cho thoáng gió rồi quên không đóng lại. Trận tập kích bất ngờ nửa giờ trước, đây là lần đầu tiên cô cận kề một trận mưa bom bão đạn thật sự. Mà khoảng cách giữa cái chết, có lẽ chỉ là một bước chân.

Nếu không phải trong giây phút nghìn cân treo sợi tóc, Thẩm Trì chạy tới trước mặt bảo vệ cô, nếu lúc ấy cô bước thêm vài bước lại gần cửa sổ, phải chăng viên đạn sẽ xuyên thủng tấm kính, ngay sau đó xuyên qua cơ thể cô? Ngay buổi chiều hôm nay, cô mới nghĩ mình không thể không đối mặt với thế giới hắc ám đầy phức tạp nhưng đến tối, cô đã đặt một chân vào bên trong. Tuy rằng, tất cả mọi việc đều không phải xuất phát từ sự tự nguyện.

Chẳng bao lâu sau, có tiếng gõ cửa, Trần Nam đi vào, nói: “ Anh ấy bảo em sang đây với chị”.

Thừa Ảnh tựa vào đầu giường, hãy còn lơ đãng, một lúc sau mới hỏi: “ Anh ấy bị thương, quả thật không sao chứ?”.

“ Vâng, đã xử lý xong. Ngược lại là chị...”. Trần Nam chọn chiếc sofa đơn ngồi xuống, sắc mặt nghiêm túc hiem thấy: “ Có phải bị dọa rồi không?”.

Hiện tại nhớ lại, tim cô vẫn chưa hết bàng hoàng nhưng cô không muốn nói ra điều đó, miễn cưỡng nở nụ cười, hỏi ngược lại: “ Kỹ thuật bắn súng của cậu rất chuẩn xác?”.

Đêm nay, lần đầu tiên cô nhìn thấy Trần Nam cầm súng giữa làn khói súng, đó là một hình ảnh khác, dường như hoàn toàn xa lạ.

Trần Nam thoáng suy nghĩ, cười thoải mái: “ Cũng không tệ lắm nhưng so với anh ấy thì vẫn chênh lệch một chút”.

Cậu ta hơi dừng lại, nhìn cô: “ Vì phải che chở cho chị, chuyện như ngày hôm nay, ngay cả súng anh ấy cũng chưa chạm vào”.

Bởi vì lúc đó cô đang hoảng sợ, bởi vì khoảnh khắc khẩn cấp chỉ mảnh treo chuông, anh chỉ có thể dùng thân để bảo vệ cho cô nên không đánh trả.

“ Tôi biết”. Cô nghe bản thân đang dùng giọng nói tơ nhện để trả lời Trần Nam. Sau một hồi im lặng, cô ngược mắt lên, nhìn thẳng vào người đàn ông được coi là tâm phúc của Thẩm Trì: “...Nhưng tôi không có cách nào để tiếp nhận, làm sao bây giờ?”.

Những lời này thật bất ngờ, Trần Nam nghe xong không khỏi do dự nhưng rất nhanh liền hiểu được. Từ nhỏ cậu ta đã đi theo Thẩm Trì, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi tính cách của anh, bình thường làm nhiều nói ít, mối quan hệ với phụ nữ bên ngoài khá ngăn ngùi, không cần cậu ta phải tốn nhiều tâm trí để dỗ dành, vì vậy cũng không có kinh nghiệm để an ủi người khác.

Hiện tại đối mặt với Thừa Ảnh, cậu ta chỉ có thể cố gắng tìm từ ngữ thích hợp, hi vọng đạt tới hiệu quả trấn an: “.. Lần đầu tiên chị trải qua chuyện này, khó tránh được cảm giác không quen. Nhưng...chuyện hôm nay chỉ là một lần ngoài ý muốn mà thôi. Chị xem, chị và anh ấy kết hôn đã mấy năm, không phải anh ấy vẫn luôn bình tĩnh như vậy sao?”.

“ Thật sự chỉ là ngoài ý muốn?”. Cô vô thức lặp lại những lời đó, ánh mắt ngập tràn sự hoài nghi.

“ Chỉ là ngoài ý muốn”. Từ ngoài cửa bỗng truyền đến một giọng nói.

Không biết Thăm Trì bước vào từ khi nào, anh đưa tay ra hiệu với Trần Nam, người sau như trút được gánh nặng lập tức đứng dậy rời đi. Lúc đi ngang qua, Trần Nam im lặng dùng khẩu hình báo cho anh biết, tâm trạng của người phụ nữ trong phòng đang rất không ổn định. Khi Trần Nam đi ra, thuận tay đem cánh cửa đóng lại.

Phòng ngủ rộng bốn mươi năm mươi mét vuông, trong chớp mắt đã yên tĩnh trở lại. Nhờ ánh đèn ấm áp, Thừa Ảnh để ý anh đã thay chiếc áo sơ mi sạch sẽ khác, cổ tay áo xấn tấy lên tận khuỷu, vết thương trên vai đã xử lý được vải áo che phủ, nhìn không ra.

Anh đến bên giường, nhìn gương mặt tái nhợt của cô, khẽ nhíu mày, thấp giọng nói: “ Vừa nãy dọa em rồi”.

Không giống với câu hỏi thăm của Trần Nam, Thăm Trì dùng ngữ khí và câu nói khẳng định, hoàn toàn đắm vào suy nghĩ trong lòng cô. Cô vô thức nắm chặt ngón tay, mím môi không lên tiếng.

Khung cảnh tám chín giờ tối, cách bức màn dày, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng mưa rơi mau phía bên ngoài. Trong lúc nhất thời anh không ngồi xuống mà duy trì tư thế đứng thẳng, buông ánh mắt nhìn cô, như im lặng cân nhắc, một lát sau mới lên tiếng: “ Xin lỗi”.

Cô ngẩn người, ngẩng đầu.

Từ năm mười sáu tuổi biết anh đến nay, đã bao năm trôi qua như vậy, đây là lần đầu tiên anh nói với cô hai chữ này. Cô thật sự ngạc nhiên. Bởi trước đó cô chưa từng nghĩ, có nhiều lý do để người đàn ông của cô nói với cô hai chữ ấy.

Cô hơi ngẩng mặt, nhìn vào ánh mắt lúc này đang lộ rõ tâm trạng của anh. Nhưng đáy mắt ấy như bao phủ một màu nồng đậm, vừa sâu vừa tối khiến cô không thể nhìn thấy một tia sáng nào trong đó.

Anh chăm chú nhìn dáng vẻ nghiêm túc hiem thấy của cô, giọng nói hơi trầm xuống: “ Anh không đoán trước được, có một ngày sẽ làm em phải trải qua chuyện như vậy”.

Thật sự không thể đoán trước. Thậm chí, ngay buổi tối bị tấn công cũng là lúc anh vừa nhận được tin tức. Trong khoảng thời gian vừa biến mất, anh để mặc bác sĩ xử lý miệng vết thương, còn mình vào thư phòng liên hệ điện thoại với Hàn Duệ trước.

Hơn mười năm qua, Thẩm gia ở Trung Đông đã thành lập lên một đế chế kinh doanh rất lớn. Mọi giao dịch huyết mạch ở Trung Đông đều bị Thẩm gia thu tóm. Mấy tháng trước anh tự mình bay qua đó, ngoài xử lý công việc như thường lệ, anh còn tiện thể hoàn thành lời hứa với Hàn Duệ.

Trên thực tế, anh làm như vậy cũng không hẳn vì Hàn Duệ. Nơi ở của gia tộc Hàn Duệ, hành vi của những người Mỹ tương đương với việc xâm nhập địa bàn của anh, cho dù Hàn Duệ không đề cập tới, sớm hay muộn anh cũng sẽ ra tay giải quyết. Nhưng không ngờ, đối phương lại phản kích nhanh và trực tiếp như vậy. Xa cách hàng nghìn dặm, vượt qua bao trùng dương, dám ở trong lãnh thổ Trung Quốc làm chuyện chấn động.

Nhưng chuyện đó không phải là vấn đề quan trọng. Sau khi sự việc xảy ra, điều khiến anh hao tâm tổn sức tự hỏi chính là, lúc ấy, tay súng bắn tía bắn viên đạn thứ nhất, rốt cuộc hướng về phía anh hay là hướng về phía Thừa Ảnh?

Mọi việc xảy ra quá nhanh. Hơn nữa, trong thời điểm hết sức quan trọng, anh đã chuyên chú đem hơn phân nửa tâm trạng và sức lực đặt lên cơ thể cô khiến sự phán đoán trở nên rối loạn. Như viên đạn kia, vốn dĩ anh có thể tránh được.

Bao năm qua, đây là tình huống chưa từng xuất hiện nhưng dường như đều đã xảy ra trong tối nay. Cuối cùng, tất cả tuy đã được giải quyết và yên

tĩnh trở lại, giống như trước kia, anh một lần nữa bình yên trải qua nguy hiểm. Nhưng lần này, dường như việc duy trì sự cân bằng và bình tĩnh trong một thời gian dài đã bị phá vỡ. Đó là sự che giấu dưới vẻ bề ngoài của sự việc, nhìn không thấy sờ không được nhưng dựa vào bản năng tự nhiên cùng cảm giác sắc bén đã được rèn luyện bao ngày, anh lập tức liền có thể cảm nhận. Sự việc một khi bị mất cân bằng, rất nhanh sẽ không thể kiểm soát. Trong khi nguy hiểm cũng sẽ ùn ùn kéo đến tấn công không ngừng.

Lúc này, cô vẫn sắc mặt tái nhợt ngồi ở đầu giường, có thể nhìn thấy miệng vết thương nho nhỏ trần trụi ở trên chân. Anh im lặng hồi lâu vì nhớ tới những lời Thẩm Băng nói: “Tôi sợ cô ấy là điểm yếu của cậu”.

Anh không sợ cô sẽ trở thành điểm yếu của bản thân bởi điều đó chính là sự thật. Nhưng mọi lo lắng của anh đều bị Thẩm Băng lường trước, những người khác đều đã biết người phụ nữ này chính là điểm yếu của Thẩm Trì anh. Chỉ cần khống chế được cô liên tương đương với việc nắm giữ được anh đến vài phần.

Anh thậm chí còn có chút sợ hãi. Nếu không nhận được cuộc điện thoại kịp thời của người bạn Mỹ Quốc, giờ phút này không phải anh đã đánh mất cô?

Anh lớn lên trong thế giới ngầm từ nhỏ, quen sống dưới mưa bom bão đạn, nhìn ra âm mưu quỷ kế cùng sinh ly tử biệt. Để đạt được mục đích mà không từ mọi thủ đoạn. Trước lợi ích to lớn không thể không hi sinh, từ trước đến nay anh hiểu rất rõ quan điểm này, anh cũng hiểu rõ chỉ có đủ sự cứng rắn, lạnh lùng, mạnh mẽ mới có thể sinh tồn, mới có thể bảo vệ những người khác của Thẩm gia sống sót.

Thực tế, từ ngày anh tiếp nhận Thẩm gia cho đến nay, quả thật anh vẫn làm như vậy mà chưa từng phải hối hận. Tối nay cũng là lần đầu tiên duy

nhất kể từ khi chào đời, anh hối hận vì đã lấy cô, hối hận vì đã kéo người phụ nữ đó vào thế giới ngập tràn hiểm nguy và máu tươi.

Cuộc sống của cô vốn dĩ quá ư đơn giản và sạch sẽ, không phải gào thét sợ hãi, hơi thở dồn dập, tay chân lạnh lẽo. Khi anh dùng cơ thể để bảo vệ lấy cô, mặc dù khói súng ở trước mắt, anh vẫn có thể cảm nhận rõ nét tiếng tim đập dồn dập cùng cơ thể run rẩy hỗn loạn của cô.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tỉnh Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chia Là

Lái xe từ thành phố Z đến Tô Châu chỉ mất một giờ đồng hồ.

Thừa Ảnh ra nghĩa trang để khấn bái trước, sau đó trở về nhà cũ.

Ngôi nhà nằm ở trung tâm thành phố, được xây dựng mười mấy năm trước, vốn đã cũ kỹ nhưng hơn hết là nằm ở vị trí giao thông vô cùng thuận lợi, ngay cạnh trường tiểu học cô từng học. Trước khi ba qua đời, cô định cư ở Hải Vân, chưa từng nghĩ sẽ bán ngôi nhà này đi.

Ngoài thiết bị điện gia dụng, trong nhà không thừa nhiều đồ, cùng lắm là một ít quần áo cũ. Nơi này đã nhiều năm không có người ở, ngoài lớp bụi dày là vết nấm mốc rõ ràng.

Góc tường phòng khách hơi bị ngấm nước, mép sàn nhà có vài viên gạch bị cong vênh. Thừa Ảnh đi dạo một vòng quanh nhà rồi bắt tay vào thu dọn, cô ra ban công nhúng ướt cây lau rồi tìm chiếc áo bông cũ làm khăn.

“Tại sao em phải làm vậy?”. Thẩm Trì đứng ở phòng khách, nhìn cô liên tục bận rộn, không khỏi cau mày, cảm giác thần sắc của cô lúc này hết sức lạ lẫm.

Quả nhiên, cô vừa lau bàn vừa trả lời: “Em muốn ở lại đây hai ngày”. Điều đó không giống với kế hoạch đã định ra từ trước. Thẩm Trì im lặng một lát, hàng lông mày đẹp đẽ khẽ động: “Một mình?”.

“Vâng”. Cô không ngẩng đầu, cũng không nhìn anh, chỉ giữ mép bàn lau mạnh, lớp bụi dày thoáng chốc đã nhiễm đen chiếc khăn.

Thực ra, đêm qua cô không ngủ được, dưới mắt là một lớp thâm quầng nhàn nhạt, kèm theo làn da cũng không được tốt lắm, xanh xao như không có huyết sắc. Lúc sáng sớm rời khỏi giường cô mới phát hiện ra nhưng vẫn không trang điểm, cuối cùng chỉ đánh một lớp phấn trắng đơn giản rồi để mặt như thế bước ra ngoài.

Trông cô thật sự tiều tụy, trong lòng còn mệt mỏi hơn. Hiểu rõ mọi việc không phải do lỗi của anh nhưng cô vẫn muốn được ở một mình, giống như chỉ có như vậy mới có thể tạm thời trả lại cho bản thân một cuộc sống bình thường đơn giản. Chẳng qua, trên đường đi bọn họ không hề nhắc tới, vẫn kéo dài cho đến tận bây giờ mới chịu nói với anh.

Ban đầu cô nghĩ hành động của mình sẽ khiến anh khó chịu nhưng giọng nói của Thẩm Trì vang lên hết sức bình tĩnh, trong lúc nhất thời không rõ vui hay giận: “ Nếu em kiên quyết phải ở lại đây thì anh sẽ ở cùng em”.

“ Không cần”. Cô bướng bỉnh lắc đầu: “ Em muốn được ở một mình.”

“ Thừa Ành, em có thể đừng tùy hứng như vậy được không?”.

“ Vì sao điều này lại được coi là tùy hứng”. Cô không hiểu nhìn về phía anh.

“ Anh không đồng ý em ở đây một mình”.

“ Vì sao?”.

“ Không vì lý do gì cả”.

Rốt cuộc, Thẩm Trì bị cô làm cho mất kiên nhẫn, khóe môi hơi trễ xuống, lấy từ trong túi ra một điều thuốc, cúi đầu châm lửa. Ánh lửa màu đỏ tươi, chỉ vụt sáng qua khe hở của những ngón tay thon dài rồi tắt ngấm, vẻ mặt anh bị khói thuốc che phân nửa.

Thực tế, anh hiếm khi làm vậy trước mặt cô. Cô có chút miễn cảm với khói thuốc nên thường không thích anh hút thuốc. Cho nên mấy năm qua anh đã rất cẩn thận, ngay cả khi mối quan hệ đã trở nên vô cùng thân mật. Điều đó dường như đã tạo thành thói quen.

Thừa Ảnh đặt chiếc khăn xuống, ánh mắt nhìn thẳng xuống mặt bàn, một lúc lâu sau mới nhắc lại lần nữa: “ Em muốn được yên tĩnh, tối hôm qua không phải anh cũng đồng ý rồi sao?”.

Nhưng Thẩm Trì không để ý đến cô mà đi thẳng ra ban công, hút xong hai ba điếu thuốc mới quay lại nói: “ Tùy em”.

Kết quả, anh ngay cả cơm trưa cũng không ăn liền bỏ đi luôn. Cô nghĩ, nhất định anh đã rất tức giận.

Sau khi Thẩm Trì rời đi, cuối cùng cô mất cả buổi chiều mới thu dọn xong căn nhà. Khu nhà kiểu cũ, cơ sở vật chất đầy đủ, xuống tầng đi mấy chục mét còn có một siêu thị tiện lợi mở đã được nhiều năm. Nhưng tên cửa hàng đã đổi, ông chủ cũng thay đổi, nhìn gương mặt lạ lẫm của Thừa Ảnh, lại thấy cô mua nhiều vật dụng hàng ngày liền ôn tồn hỏi han: “ Cô là người mới tới à?”.

Thừa Ảnh cười cười: “ Đúng vậy”.

“ Nhà cửa ở đây đã rất cũ kỹ nhưng chính phủ vẫn chưa có kế hoạch phá bỏ. Cô thuê hay mua? Nếu mua thì cô không có lãi rồi”.

Tranh thủ lúc ông chủ đang tính tiền, cô lôi di động từ trong túi ra, do dự một lát rồi cuộc vẫn nhắn cho Thẩm Trì một tin: Vài ngày nữa em sẽ trở về.

“ Năm trăm ba mươi sáu tệ. Cảm ơn”. Ông chủ cầm hai túi nhựa lớn, thay cô bỏ đồ đạc vào, rồi chỉ vào chiếc ruột gối hút chân không, hỏi: “ Cô có muốn tìm thợ bốc vác đưa giúp cô về nhà không?”.

Cô thanh toán tiền, trả lời: “ Không cần đâu, cảm ơn ông”.

Cô về nhà thay đổi toàn bộ vật dụng trên giường, ngoài cửa sổ thổi vào mùi cơm thơm phức. Đây mới là cảm giác quen thuộc. Ngôi nhà cũ có kết cấu chặt chẽ, phòng bếp sát cạnh nhau. Ngày bé đi học, cô đứng trong phòng bếp nhà mình có thể nghe thấy âm thanh của nhà hàng xóm bên cạnh.

Trời đã vào tối, nhà nhà ăn cơm.

Đây là hình ảnh bình thường nhất của cuộc sống. Trong thành phố này, thậm chí trên thế giới này, hàng triệu triệu người đang sống cuộc sống như thế. Bọn họ bởi có tiền mà phẫn chán, bởi không có tiền mà phiền não; bởi vì khỏe mạnh mà vui vẻ, bởi vì bệnh tật mà đau khổ.

Hàng ngày, việc bọn họ lo lắng chính là củi gạo dầu muối và sinh lão bệnh tử, ngay cả khi nhà có đám thì đó cũng chỉ là những cảm xúc hết sức đơn giản.

Bóng tối ở xa xa từ từ buông xuống.

Thừa Ảnh nhào người trên ban công nhà mình, tỉ mỉ phân biệt mùi vị thức ăn tối của những căn hộ dưới tầng, mùi thịt kho tàu hòa lẫn trong không khí tối tối, khiến cô bỗng cảm thấy thỏa mãn. Cô không thể không thừa nhận, bản thân chỉ là một người bình thường nhưng lại được gả cho một người đàn ông không bình thường.

Di động vẫn không vang lên, cô giữ nó trong lòng bàn tay, ngẫm nghĩ nhẩm đi một tin: Em rất mong có được một cuộc sống vợ chồng bình thường, sống trong một ngôi nhà bình thường, chỉ có em và anh, sau giờ tan tầm chúng ta cùng nhau đi siêu thị mua đồ, sau đó trở về nấu cơm tối. Giờ phút này, ở tòa nhà đối diện có một đôi vợ chồng như vậy. Từ xa nhìn họ, em bỗng cảm thấy vô cùng ghen tị.

Một tin nhắn cảm khái như thế vốn không hi vọng Thẩm Trì sẽ trả lời. Cho nên cô liền đi nhanh vào nhà lấy chìa khóa và tiền lẻ, xuống tầng đi ăn cơm.

Khi di động rung báo có tin nhắn, Thẩm Trì đang ngồi trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi, rõ ràng nghe thấy âm báo nhưng một lúc lâu người vẫn chưa nhúc nhích. Mãi cho đến khi Trần Nam nói chuyện điện thoại xong với bên kia, anh mới nhắm mắt lãnh đạm, hỏi: “ Thế nào?”.

Trần Nam nghĩ anh vẫn chưa ngủ, liền từ ghế phụ xoay người xuống, trả lời: “ Khắp nơi đều đã cử người ở lại, rất an toàn. Chị dâu vừa mới đi siêu thị, lúc này hình như ra ngoài ăn cái gì đó”.

Thẩm Trì “ ừ” một tiếng: “ Đi thôi”.

“ Chúng ta quay thẳng về Hải Vân ạ?”.

Thấy Thẩm Trì gật đầu, Trần Nam do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: “ Vì sao không nói thật với chị ấy? Tối hôm qua mới xảy ra chuyện, hiện tại chỉ có mình chị ấy chắc chắn sẽ không an toàn, quang minh chính đại để người lại bảo vệ chị ấy không phải tốt hơn sao?”.

“ Đến bây giờ vẫn chưa biết toán người tối qua rốt cuộc là nhắm vào ai, nói cho cô ấy nghe, sẽ chỉ khiến cô ấy hoảng sợ. Huống hồ...”. Thẩm Trì thay đổi tư thế, tựa lưng tránh bả vai bị thương, nghiêng đầu nhìn hoàng hôn trầm lắng ngoài cửa sổ: “ Dù sao, khả năng lớn mục tiêu chính là tôi, cô ấy tách ra có lẽ sẽ có lợi hơn”.

Cô nói cô muốn được yên tĩnh, thực tế đó là điều mà anh đã dự tính. Huống chi, thời gian chỉ là hai ba ngày. Anh mở di động ra, phần đầu tin nhắn không bị xóa, mà phần mới nhất là

Thẩm Trì sau khi xem xong, bỗng nhiên mỉm cười. Mong ước đơn giản biết bao nhiêu vậy mà anh chưa bao giờ cho cô.

Xe đi thẳng không dừng, chạy cả đêm quay về Hải Vân, khi trở lại biệt thự thì trời đã rạng sáng. Người ở Tô Châu báo Thừa Ảnh cũng vừa về đến nhà. Anh tắm rửa xong liền gọi một cuộc điện thoại. Quả nhiên, giọng của cô rất tỉnh táo, dường như đứng ở nơi trống trải nói chuyện, xung quanh im lặng khác lạ.

“ Anh tới nơi rồi”. Anh nói.

Cô đáp “ vâng”, thuận miệng nói tiếp: “ Em đang ở trên ban công phơi quần áo”.

“ Buổi tối ăn gì?”.

“ Em tìm một quán ngay gần nhà, ăn tùy tiện vài món, sau đó đi dạo quanh mấy cửa hàng”.

Ở Tô Châu cách xa Hải Vân mấy nghìn km, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu lên ban công của tòa nhà kiểu cũ, Thừa Ảnh đang cẩn thận vuốt phẳng những bộ quần áo ướt sũng. Một tay cô cầm di động, động tác không được thuận tiện, cho nên làm hơi chậm nhưng vẫn không ngắt điện thoại, cứ như vậy câu được câu chăng nói chuyện phiếm cùng đối phương. Đề tài trong lời nói hết sức bình thường, làm như chuyện chần động đêm trước chưa từng xảy ra. Anh không đề cập tới, cô cũng cố gắng quên đi.

Thời thơ ấu sống trong nhà, cô luôn có một loại cảm giác an toàn quen thuộc, thực sự cô giống như đã ra lệnh cho bản thân quên hết những hình ảnh máu lạnh còn đọng lại..

Ngày hôm sau, Thừa Ảnh nhàn rỗi không còn việc gì liền đi đến trường cũ thăm hỏi thầy cô. Vừa lúc vào giờ vận động, trên sân thể dục khắp nơi đều là những đứa trẻ đang đùa nghịch. Bởi vì trời mưa mấy ngày liền, nhiệt độ không khí đã hạ xuống, nên xi măng vẫn chưa khô hoàn toàn nhưng đám học sinh này vẫn nô đùa quên hết tất cả, đầu đổ đầy mồ hôi.

Cô cảm thấy buồn cười, như nhìn thấy bóng dáng của chính mình ngày xưa. Cô học xong tiểu học ở đây, sau này lên sơ trung mới chuyển tới ký túc của trường.

“ Rất giống em ngày bé”. Bất chợt phía sau truyền đến giọng nói.

Thừa Ảnh bị bất ngờ, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy đứng bên cạnh bồn hoa là một thân ảnh cao gầy, ánh mặt trời màu vàng ấm áp chiếu trên gương mặt quá mức đẹp đẽ của anh ta, trong ánh mắt lóe lên ý cười.

“ Sao anh lại ở đây?”. Cô ngạc nhiên hỏi.

Lâm Liên Thành hai tay nhàn nhã rút túi quần, chậm rãi đi tới phía cô: “ Sắc mặt này của em giống như chế điều anh đang theo dõi em vậy”. Bắt gặp ánh nắng, anh ta hơi hơi nheo mắt, mỉm cười đầy cảm hứng: “ Trở về khi nào thế? Sao không nói trước cho anh một tiếng”.

Anh ta nhìn rất tự nhiên, làm cho Thừa Ảnh không biết nói gì: “ Không phải anh đang ở bệnh viện Hải Vân chăm sóc ông nội sao?”.

“ Ủ, lần này anh được gia đình ủy quyền, trở về xử lý công việc, xong xuôi sẽ đi. Còn em, về đây làm gì vậy?”.

“ Em được nghỉ phép nên tùy tiện đi dạo”.

Anh ta nhú mày, tiếp tục cười cười: “ Hay là chúng ta cùng nhau đi đi”. Kết quả cứ như vậy, cô bị anh ta dẫn đi gặp thầy cô trước, sau đó là thầy hiệu trưởng. Tối chiều, bọn họ lại được yêu cầu ở lại tham gia buổi lễ thành lập quỹ quyên tặng sách. Cô ngồi ở hàng ghế đầu tiên của khán phòng, nhìn chăm chú lên sân khấu nghe thầy hiệu trưởng già phát biểu, hạ thấp giọng nói: “ Sao anh lại quay về trường cũ để lập quỹ từ thiện?”.

Người đàn ông ngồi cạnh hiếm khi mặc tây trang giày da cũng hạ giọng trả lời cô: “ Anh rất muốn làm thế nhưng bị cha anh giành trước. Vừa

lúc anh trai anh bận rộn không tham dự sự kiện được liền cử anh đến làm đại biểu”.

Trong khi họ nói chuyện, thầy hiệu trưởng đã kết thúc bài phát biểu, dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay, Thừa Ảnh cũng vỗ tay, vừa cười vừa nói: “ Đến lượt anh lên sân khấu rồi đây”.

Cô vừa dứt lời, Lâm Liên Thành sửa lại cổ tay áo rồi đứng lên, nghiêng người sang phía cô, để lộ nụ cười nam tính, sau đó mới thông dong đi lên sân khấu. Chưa từng nhìn thấy bộ dạng nghiêm trang như thế của anh ta, cô thiếu chút nữa thì cười thành tiếng.

Buổi tối, bọn họ khéo léo từ chối buổi tiệc chiêu đãi của nhà trường, tự mình tìm một nhà hàng trong nội thành.

“ Hôm nay hiệu trưởng Lí rất thành ý mời anh ăn cơm, anh không tham gia có lẽ không được hay lắm”. Thừa Ảnh vừa lật xem menu vừa nhàn nhã nói.

Lâm Liên Thành lại nửa thật nửa đùa: “ Em không chịu đi, anh đi một mình còn có ý nghĩa gì”.

Cô nhin không được từ quyển menu liếc mắt nhìn anh ta một cái: “ Không phải trẻ con, chuyện như vậy cũng cần phải đi theo đôi sao?”.

“ Chẳng lẽ em không nhận ra, ngày bé chúng ta rất thích ăn cơm cùng nhau?”.

Cô bật tiếng cười trong trẻo, giơ tay hướng về phía nhân viên phục vụ, chỉ vào mấy tấm hình khiến người ta thêm nhỏ dãi: “ Tôi muốn món này, món này, cả món này nữa”.

Lâm Liên Thành nhìn cô, vẻ như thích thú. Nhiều năm qua, kỹ năng lẩn tránh của cô đã tiến bộ rất nhiều. Có lẽ thời điểm hai năm trước, anh

thật sự đã hù dọa cô. Cơm nước xong xuôi, anh ta mới hỏi: “ Ngày mai đã sắp xếp gì chưa?”.

“ Tạm thời chưa có”. Cô hỏi lại: “ Không phải anh nói mọi việc xong xuôi sẽ quay về Hải Vân sao?”.

Anh ta cười như không cười liếc nhìn cô: “ Xem ra em đang ước anh cú đi cho nhanh thì phải”.

Giọng nói của cô tỏ ra vô tội: “ Không dám. Nơi này là địa bàn của anh, em có tư cách gì bảo anh cú đi”.

Lâm Liên Thành nhướn môi bật cười: “ Những lời này của em đừng bao giờ nói trước mặt cha anh. Từ nhỏ anh trong mắt ông ấy chính là vua, ông làm như anh chuyên đi bắt nạt trẻ con hàng xóm. Bình thường rõ ràng chẳng có ai đến mạch tội ông ấy nhưng ông ấy lại cho rằng tất cả mọi người do nể mặt ông nên không dám tới kể tội anh. Ông thường xuyên kết tội anh vô căn cứ, sau đó bắt anh sửa chữa, thật là oan uổng”.

Thừa Ảnh nghe mà buồn cười, không kiềm chế được mặt mày cong lên: “ Việc này sao em lại không biết nhỉ?”.

“ Phải giấu em chứ. Ở nhà anh đã bị cấm đoán, quay đầu lại còn phải ngọc thụ lâm phong xuất hiện trước mặt em. Đây là vấn đề hình tượng của người đàn ông, em hiểu không?”.

Bộ dạng ăn nói ngọt xớt như thế này của anh ta mới thật sự giống ngày bé, Thừa Ảnh không khỏi bật cười.

Anh ta định chiều ngày hôm sau đáp máy bay quay về nhưng cô không muốn rời đi sớm như vậy, nhà cửa đã được dọn dẹp vệ sinh sạch sẽ, dù sao cũng không thể ở lại hai tối rồi rời đi ngay, như thế là không kinh tế. Kết quả không ngờ, sáng sớm ngày hôm sau nhận được điện thoại của bệnh viện gọi đến, yêu cầu cô lập tức trả phép đi làm.

“...Đây là nhiệm vụ khẩn cấp”. Giám đốc tự mình nói rõ với cô: “Chuyện này tương đối bất ngờ. Nhóm viện trợ chữa bệnh ở Nepal do bệnh viện lập ra gặp trục trặc. Nhân viên tạm thời bị điều động sang tổ khác, không đi không được...Vừa hay cô là người có kinh nghiệm, hai năm trước từng ở bên đó một thời gian ngắn, xử lý thủ tục có liên quan cũng dễ dàng. Cho nên lần này bệnh viện quyết định cử cô đi gánh vác. Chúng tôi ở bên này sẽ có chuyến bay lúc 9 giờ trưa, còn phải vận chuyển một đồng vật tư y tế khẩn cấp qua bên đó nên không có cách nào chờ cô quay lại. Hiện tại cô đang ở Tô Châu đúng không? Mặc kệ cô dùng phương pháp gì, chậm nhất trong vòng hai mươi bốn tiếng, phải đến Katmandu gặp chúng tôi”.

Trời vừa mới sáng, bên ngoài cửa sổ còn chụp một lớp sương mù mỏng. Nhưng sau khi nghe xong một loạt mệnh lệnh, Thừa Ảnh tỉnh ngủ hoàn toàn. Vài năm trước, quả thực cô vì yêu cầu công việc đã dành gần hai tuần ở Katmandu. Lúc ấy, mở visa vẫn còn hữu hiệu trong nhiều năm nhưng hiện tại hộ chiếu lại không mang bên mình.

Sau khi rời giường, cô lên mạng đặt vé máy bay. Trước hết là từ Tô Châu quay về Hải Vân, ngay sau đó bay sang Katmandu, điểm quá cảnh là ở Côn Minh. Vì là mùa ít khách, cô nhận được chiết khấu không nhỏ.

Tiếp theo cô gọi điện cho Thẩm Trì thế nhưng hiềm khi thấy anh vẫn chưa ngủ dậy, giọng nói cất lên trầm thấp khàn khàn: “ Tối qua anh uống hơi nhiều”.

Cô ngẩn người, tạm quên đi chuyện chính, chỉ nói: “ Em tưởng dạo này tửu lượng của anh không được tốt nên sẽ không uống rượu”.

Dường như anh cười khẽ, không để tâm trả lời: “ Một người bạn mở tiệc sinh nhật, uống đến khuya”.

“ Vâng”. Cô vừa nhìn máy tính vừa nói với anh: “ Hôm nay em trở về nhưng không thể ở lại, phải đi Nepal luôn”.

Bởi vì kiểm tra đơn hàng trên mạng nên cô vô thức hơi dừng lại, kết quả đầu dây bên kia điện thoại cũng im lặng, lát sau mới nghe thấy tiếng Thẩm Trì hỏi: “ Một mình?”.

Cô cảm thấy vấn đề có điểm khó hiểu, không khỏi hơi sửng sốt: “ Đương nhiên”.

“ Đi làm gì?”.

“ Thẩm Trì”. Trong đầu tựa như lóe sáng, cô đột nhiên bỏ con chuột ra bên ngoài, cau mày không đáp hỏi lại: “ Thật ra nhất cử nhất động của em ở đây anh đều biết đúng không?”.

Anh không phủ nhận, giọng nói nghe có chút bình thản: “ Ở bên kia có người bảo vệ em, đương nhiên sẽ báo cáo với anh”.

Vì vậy, anh đã biết ngày hôm qua cô và Lâm Liên Thành ở cùng một chỗ. Quả thật, cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “...Cuối cùng, việc này xem như bảo vệ hay theo dõi? Tại sao anh không nói với em?”.

“ Em bức đấy à?”. Giọng nói bên kia điện thoại phảng phất xa xôi, có lẽ anh đã rời giường, rất nhanh còn truyền đến tiếng bật lửa hút thuốc, cùng với âm thanh mơ hồ anh đang phun nhả khói, không chút để tâm: “ Em nên biết anh không theo dõi em, hơn nữa đó không phải là việc cần thiết. Vì sao em lại đột nhiên bức tức như vậy?”.

“ Em không có”. Mặt cô không thay đổi phủ nhận nhưng ngữ điệu vẫn rất lạnh nhạt: “ Chỉ là em không thích cảm giác này”.

Lâm Liên Thành, con người này, ba chữ này, từng một lần làm cho mối quan hệ giữa cô và anh đóng băng. Mặc dù khủng hoảng đã kết thúc, mọi thứ đều đã trở lại hình dáng ban đầu nhưng cô vẫn e dè theo bản năng. Cô chưa từng cảm thấy hồ thẹn với lòng, cũng chưa bao giờ làm chuyện gì

sai trái nhưng cô luôn cảm thấy giữa cô và anh là một cái gai. Cái gai đã được nhổ nhưng vết sẹo vẫn còn in lại.

Rõ ràng cô không làm chuyện trái với lương tâm nhưng lúc này bị Thẩm Trì biết mình và Lâm Liên Thành ngày hôm qua vẫn ở cùng nhau, cô có cảm giác như người bị bắt tại trận. Nhưng anh cố tình không nhắc tới. Tình hình này, nói cô tức giận càng làm cô thẹn quá hóa giận. Cuối cùng, cô chưa nói mục đích đi Nepal liền cắt ngay điện thoại, mà anh đương nhiên cũng không gọi lại.

Cô có chút chán nản không thể giải thích. Mãi cho tới lúc này cô mới không thể không thừa nhận, những điều ngọt ngào tốt đẹp đã mất trước kia giống như treo một chiếc bong bóng xinh xắn lơ lửng trong không khí, càng làm cho người ta quý trọng, càng có vẻ yếu ớt. Cô sợ rằng chỉ hơi dùng sức đâm sâu một chút, chúng sẽ dễ dàng nổ tung rơi xuống. Có lẽ những năm tháng chiến tranh lạnh quá dài, mà phương thức lại rất tàn nhẫn, cô đã sớm vô tình mất đi cảm giác an toàn.

Ở nhà thu thập xong hành lý, trước khi bước ra khỏi cửa, cô gọi điện cho Trần Nam: “ Bảo tất cả mọi người lui đi”.

Giọng nói của cô không tốt, Trần Nam ở bên kia từ chối dứt khoát: “ Chị dâu, việc này em không làm chủ được”.

Thừa Ảnh nén cơn giận đang muốn phát tác nhưng điện thoại đã bị ai đó tiếp nhận, giọng Thẩm Trì rất nhanh truyền tới, chỉ hỏi: “ Mấy giờ bay?”.

Đối với anh, cô vẫn tỏ thái độ, cố ý chống đối: “ Vì sao em phải nói cho anh biết?”.

“ Em phải xuất ngoại, chẳng lẽ ngay cả hộ chiếu cũng không cần?”. Anh chậm rãi hỏi lại.

Đúng là tức quá nên hồ đồ. Thực ra, buổi sáng gọi điện cho anh, chủ yếu chính là vì chuyện này, cuối cùng cô bất đắc dĩ đành phải trả lời: “ Ba rưỡi chiều sẽ về đến Hải Vân, chuyển bay chuyển tiếp cất cánh lúc năm rưỡi. Em sẽ không về nhà, anh bảo người cầm hộ chiếu của em ra sân bay”.

“ Được”. Anh không cầm điện thoại trả cho Trần Nam mà trực tiếp cúp máy.

Chiếc điện thoại bị ném lên mặt bàn, Trần Nam vừa nhét nó vào túi chột nghe Thẩm Trì căn dặn: “ Buổi chiều tôi sẽ ra sân bay”.

Trần Nam phỏng đoán được nội dung của cuộc điện thoại vừa rồi, nhin không được nhíu mày, nghi ngờ: “ Bây giờ là thời điểm nhạy cảm, ý tưởng này của anh không sáng suốt”.

Kể từ sau đêm ở Gia Hưng, trong vài ngày gần ngủi tin tức từ các nơi đã truyền đến, tất cả đều cho thấy kế hoạch lần này của kẻ thù rất chu đáo và chặt chẽ, vượt trùng dương sai rất đông thuộc hạ ra tay, tuyệt đối không phải lần đầu tiên làm cuộc tập kích bản lén đơn giản như vậy. Mà những kẻ bị tiêu diệt ở Gia Hưng đêm đó thật ra chỉ là đám quân sĩ tiền trạm đi tìm hiểu tình hình thực tế. Bọn chúng thất bại căn bản không phải việc đáng lo, bởi vì rất nhanh sẽ có một đội quân khác bổ sung, hơn nữa mức độ ra tay sẽ càng lúc càng lớn. Điều này giống như bộ phim khoa học viễn tưởng, càn quét một đám Zombie, ngay sau đó sẽ có một đám khác mạnh mẽ xông lên.

Trên thực tế, ngay hôm qua, bọn họ lại bị một trận tập kích không lớn không nhỏ. Đối phương không tiếc hao phí một lượng lớn nhân lực nguồn lực. Do đó theo cách này, dường như muốn mượn cơ hội đem Thẩm Trì, thậm chí là toàn bộ thế lực của Thẩm gia san phẳng.

Có lẽ trong chuyện này không phải chỉ có mình gia tộc Hàn Duệ, có thể còn có cả quân đội của Chính phủ bí mật tham gia. Chẳng qua tạm thời chưa rõ thế lực này rốt cuộc đến từ Trung Đông, Mỹ, hay là quốc gia khác.

Vì vậy, đây là thời điểm hết sức đặc biệt, chỉ để gửi một quyển hộ chiếu, Thẩm Trì sẽ tự mình xuất hiện ở sân bay? Trần Nam rất không đồng ý việc này, thậm chí còn âm thầm cho rằng, một người đàn ông nắm trong tay vô số vận mệnh sinh tử, giờ phút này lại đang mất đi năng lực phán đoán thường thấy.

Hình như đã nhìn thấu suy nghĩ của Trần Nam, Thẩm Trì chỉ dùng ánh mắt lãnh đạm sắc bén nhìn cậu ta, ngữ điệu thản nhiên: “ Có lẽ bắt đầu từ thời ông nội tôi, gần như mỗi một mùa, mỗi phút, mỗi giây đều có người ngấp nghé địa vị cũng như tính mạng của người cầm quyền Thẩm gia. Lúc này, bọn chúng đã từ xa tới đây, cuối cùng là muốn tôi chơi cùng chúng. Huống hồ, nếu tôi không chịu xuất hiện, đám người trốn ở chỗ tối làm sao có cơ hội đi ra để ra tay? Trần Nam, nơi này là Hải Vân, nếu như ngay ở đây cũng không có biện pháp để bảo đảm an toàn, như vậy chết cũng xứng đáng”. Nói xong lời cuối cùng, anh khẽ cười một tiếng, ánh mắt sâu tối lạnh lẽo bức người: “ Mặc kệ là ai, đã có gan thách thức chúng ta thì chúng ta phải chuẩn bị để nhận lấy kết quả”.

Khi hần ở cùng một chỗ với cô ấy, liệu có nghĩ rằng sẽ bị mình biết không? Tự mình gây ra chuyện, tự mình sẽ phải gánh vác hậu quả. Cô hình như đã từng nói với anh như vậy. Thừa Ảnh ngồi máy bay từ Tô Châu quay về Hải Vân, nhớ lại chuyện cũ, nhin không được liếc mắt nhìn người bên cạnh, trong lòng thở dài. Hai ngày qua như hình với bóng, anh ta quả thực còn có trách nhiệm hơn so với đám vệ sĩ của Thẩm Trì.

Ngày đó, cô chia tay Lâm Liên Thành vì Lâm Liên Thành đã lên giường với một nữ sinh cùng khoa. Cô từng nghĩ, đó là một sai lầm không thể tha thứ, vì thế liền dùng kết quả nghiêm trọng nhất để trừng phạt anh ta. Cô chủ động đưa ra lời chia tay.

Bao năm qua đi, cô nhận ra, lời chia tay ấy thật dễ dàng, có lẽ bởi vì bọn họ yêu nhau chưa đủ. Thời điểm biết mình bị Lâm Liên Thành phản bội, nhục nhã, phản nộ, bi thương, đủ loại tâm trạng hỗn tạp cứ ùn ùn kéo

đến bao phủ lấy cô. Nhưng tình cảm nhiều đến vậy lại xa cách không hơn mùi vị nước hoa trên quần áo Thẩm Trì. Chia tay mỗi tình đầu, cô không cảm thấy đau lòng hay buồn khổ. Lâm Liên Thành tình một đêm với người khác, làm cho cô nhớ tới một câu chuyện nhỏ xảy ra đã lâu.

“...Anh còn nhớ hồi chúng ta mới học năm nhất tiểu học không? Có một chuyện khiến em nhớ mãi, bao năm qua rồi mà không thể nào quên”. Chờ tiếp viên hàng không đưa xong đồ uống, Thừa Ảnh bỗng thấp giọng nói.

“ Sao?”. Lâm Liên Thành mở chai nước khoáng của mình, tiện tay đưa cho cô, hứng thú hỏi: “ Chuyện gì?”.

“ Khai giảng không bao lâu, một lần nhà trường tổ chức tổng vệ sinh, là ban của chúng ta”. Cô nói thêm, bởi vì lúc ấy hai người không học cùng một lớp: “ Ngày đó ba em không có nhà, em vốn hẹn anh buổi chiều cùng nhau tới trường, anh vui vẻ đồng ý, hơn nữa còn chủ động hẹn đúng giờ sẽ đứng dưới lầu gọi em, làm em yên tâm ở nhà ngủ trưa. Anh còn nhớ không?”.

Lâm Liên Thành vẻ như trầm ngâm suy nghĩ rồi lắc đầu cười: “ Chuyện lâu quá rồi”.

Cô không để tâm, tiếp tục nói: “ Sau đó em thoải mái ngủ một giấc. Kết quả là bị đến muộn”. Nói xong cô mỉm cười, nghiêng mặt nhìn anh ta, ánh mắt hơi nhấp nháy: “ Anh chắc chắn không nhớ hồi đó vì sao mình lại lỡ hẹn à? Bởi vì lớp phó văn nghệ của lớp em, chiều hôm ấy trên đường đến trường thì gặp anh, cô ấy nhờ anh xách giúp dụng cụ vệ sinh. Kết quả...Anh vì giúp cô ấy liền quên luôn lời hẹn với em”.

“ Chờ đã”. Lâm Liên Thành buồn cười cắt ngang lời cô, vẻ mặt nghi ngờ: “ Sao anh lại không có ấn tượng gì với chuyện này nhỉ? Hơn nữa, sao anh có thể vì người khác mà quên em?”.

“ Đừng phủ nhận, đó là sự thật”.

“ Được rồi, cho dù đó là sự thật nhưng cũng không đến mức khiến em nhớ lâu như vậy...Vì việc này mà em ghi hận trong lòng sao?”.

“ Có một chút. Bởi vì anh hại em đến muộn, bị giáo viên chủ nhiệm khiển trách trước mặt các bạn cùng lớp”. Cô hào phóng thừa nhận.

“ Cô bạn lớp phó văn nghệ ấy rất xinh đúng không?”. Anh ta cười bồn chồn.

“ Rất xinh”.

“ Nhưng chắc chắn là kém em”. Anh ta nửa đùa nửa thật cảm thán: “ Vì cô gái khác mà anh bỏ rơi em, điều này không hợp lý”.

Ánh nắng màu vàng nhạt từ trên tầng mây chiếu xiên vào, khoang máy bay chan hòa sự ấm áp, hành khách ở hàng ghế phía trước đã sớm hạ tấm chắn nắng xuống để ngủ. Cô bị giọng điệu khoa trương cùng thái độ kiên quyết từ chối của anh ta làm cho dở khóc dở cười, không nén nổi ra hiệu bảo anh ta nói nhỏ một chút, gương mặt bỗng nhiên trở lại bình thường: “ Lần ấy em vô cùng tức giận, từ đó về sau cứ nhìn thấy lớp phó văn nghệ là bực mình. Vì cô ta, em có cảm giác bị bạn tốt phản bội”.

Anh ta không nói câu gì, im lặng nhìn cô, chờ đợi.

Cô nhìn thẳng vào ánh mắt anh ta, một lát sau mới thấp giọng tiếp tục nhớ lại: “...Giống như sau khi chúng ta chia tay nhau. Khi biết chuyện, em cũng có cảm giác bị phản bội như vậy, giống như bị bạn tốt lừa dối”.

Cô nhất thời dừng lại, tin rằng anh ta nghe hiểu, bởi vì trong đôi mắt sáng hẹp dài, rớt cuộc ý cười dần dần nhạt đi.

Chia tay là bởi vì yêu không đủ.

Hai mươi mấy năm, cô yêu anh ta, vừa như một người bạn, một người thân, sâu sắc tựa ruột thịt, dường như không thể tách rời nhưng không phải cảm xúc sâu sắc của tình yêu.

“ Cho nên hai năm trước, anh hỏi em có thể bắt đầu lại lần nữa hay không, em thật sự không muốn đúng không?”. Anh ta chăm chú nhìn cô, trầm giọng hỏi.

“ Vâng”.

“ Hãy nói cho anh biết, cuộc hôn nhân của em có hạnh phúc không?”. Đây là vấn đề mà từ trước đến nay anh ta rất muốn hỏi, không biết xuất phát từ tâm lý gì nhưng anh ta luôn không có ý lảng tránh.

Thừa Ảnh ngẫm nghĩ, lộ nụ cười yếu ớt: “ Không tệ lắm”.

Ít nhất là cô yêu Thẩm Trì, cũng chỉ có xa cách Thẩm Trì mới làm cho cô nảy sinh nỗi đau xé tâm can.

Tiếp viên hàng không đi bộ dọc lối đi nhỏ, kiên nhẫn làm công việc chuẩn bị trước khi máy bay hạ cánh. Thỉnh thoảng xoay người nhắc nhở hành khách mở tấm che cửa sổ. Một loạt hành động này đã cắt ngang cuộc nói chuyện. Cho đến khi chiếc máy bay khổng lồ hạ vững vàng xuống mặt đất, Lâm Liên Thành vẫn không lên tiếng.

Hai người đều không gửi hành lý, lúc đi ra hành lang, Thừa Ảnh nói: “ Anh quay lại bệnh viện cho em gửi lời hỏi thăm ông nội”.

Lâm Liên Thành gật đầu, hỏi lại: “ Anh ta đến đây à?”.

Cô hiểu “ anh ta” chính là ai, chỉ mỉm cười: “ Anh ấy có đến đây”.

“ Được rồi, đi đường cẩn thận”.

“ Anh cũng vậy”.

Lâm Liên Thành không quay lại, chỉ giơ tay vẫy vẫy rồi nhanh chóng hòa vào dòng người nhộn nhịp. Bóng dáng cao gầy của anh ta, vô luận đi đến nơi nào cũng tựa như hạc giữa bầy gà, vô cùng chói mắt. Thừa Ảnh nhìn anh ta dần đi xa qua chiếc kính râm, vừa cất bước thì thành linh bị ai đó từ phía sau đụng phải. Cú va chạm không mạnh nhưng vì cô không chuẩn bị nên người không khỏi hơi lảo đảo về phía trước vài bước.

Đến khi quay lại cô mới nhìn rõ đối phương là một phụ nữ trẻ, vẻ mặt áy náy nhìn cô, luôn miệng nói: “Thật sự xin lỗi! Vừa rồi tôi không để ý phía trước có người, thật sự xin lỗi cô”.

Người phụ nữ này hình như vừa có một chuyến du lịch ngắn, ngoại trừ chiếc túi xách tay, cô ta chỉ kéo theo một chiếc va li da nhỏ được may khéo léo, kiểu dáng rất giống với va li của Thừa Ảnh. Trên tay cô ta cầm một hộp cà phê, miệng hộp mở sẵn, một nửa đã đổ xuống chiếc áo gió màu vàng nhạt của Thừa Ảnh.

Cuối cùng, hai người cùng đi vào toilet để rửa sạch.

Cô ta đứng bên cạnh bồn rửa đưa chiếc khăn tay cho Thừa Ảnh, trên mặt vẫn ngập tràn sự áy náy, nhẹ giọng nói: “Nếu tẩy không sạch, tôi sẽ bồi thường tiền cho cô”.

Thừa Ảnh bật cười, cúi đầu xử lý vết bẩn, dường như không để tâm, ngược lại còn an ủi cô ta: “Không sao, có thể rửa sạch mà”.

Tuy nói là vậy nhưng đứng trong nhà vệ sinh đông đúc, quần áo lại mặc trên người, chung quy làm việc này cũng không được tiện cho lắm. Người phụ nữ kia tựa như nhìn ra, chỉ vào căn buồng bên trong đề nghị: “Hay là như vậy đi, cô vào trong kia thay quần áo sạch, còn bộ quần áo này để tôi mang về tẩy giúp cô, cô xem có được không?”.

Khách khí ngược lại càng làm cho Thừa Ảnh ngượng ngùng. Trong lòng cô biết không thể cứ như vậy rời đi. Để tiết kiệm thời gian, Thừa Ảnh

ngẫm nghĩ, chỉ có thay đổi trang phục mới là biện pháp giải quyết nhanh nhất.

“ Để tôi vào thay”. Cô mở va li, lấy một chiếc áo len sạch, tay cầm chiếc kính râm lại gần bồn rửa đưa cho người phụ nữ kia trông hộ: “ Không phải chuyện quan trọng, cô đừng để tâm”.

“ Được”. Cô ta mỉm cười, tỏ vẻ hết sức cảm kích: “ Cảm ơn cô”.

Hai người đứng trước tấm gương rộng trong suốt, dáng người đều không khác nhau lắm. Thừa Ảnh cầm bộ quần áo sạch đi vào buồng trước, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua gương, bước chân hơi dừng lại, tựa hồ có chút ngạc nhiên: “ Bỗng phát hiện ra...Hình dáng chúng ta có điểm giống nhau”.

Thực tế thì đâu chỉ có một điểm, ngoại trừ vẻ ngoài khác nhau ra, hai người đều có khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, bờ môi và chiếc cằm thon nhọn tinh tế đẹp đẽ, gần như giống hệt nhau.

Điều này thực sự đáng ngạc nhiên, trong khi Thừa Ảnh còn đang trầm kinh ngạc thì người phụ nữ kia mỉm cười thúc giục: “ Ở đây đông người, chúng ta đổi quần áo rồi ra ngoài nói sau”.

“ Được”. Thừa Ảnh gật đầu.

Mười phút sau, Trần Nam đứng ở đại sảnh của sân bay, từ xa nhìn thấy bóng dáng mảnh mai của người phụ nữ đi tới. Vóc dáng cậu ta cao lớn, tay giơ khê vượt qua đỉnh đầu mọi người, hướng về phía cô ý bảo lát sau ra chỗ trống để chờ.

Người phụ nữ kéo chiếc va li màu đen, sau khi thấy cậu ta bỗng dừng ngẩn người, bước chân thoáng ngừng lại rồi nhanh chóng bước tiếp. Lúc tới gần, cô đem chiếc va li đưa cho Trần Nam, đẩy chiếc kính râm trên sống mũi, im lặng nhìn xung quanh.

Trần Nam tựa như hiểu ý cô, giải thích: “Đại ca không tới, em cầm hộ chiếu đến đây”.

Nói xong cậu ta liền đưa hộ chiếu ra nhưng cô không cầm lấy, khuôn mặt ẩn sau chiếc kính râm nhìn hơi thất vọng, có lẽ hơi bất ngờ. Trần Nam nhìn cô, tiếp tục giải thích: “Anh ấy vốn định tự mình tới nhưng đến khi đi lại có chuyện gấp cần xử lý, lo chị bị nhỡ chuyến bay nên bảo em cầm tới cho chị”.

Cô cầm túi, ngón tay lặng lẽ nắm chặt.

Xem ra tin tức lúc trước là chuẩn xác không lầm. Nghe nói, Thẩm Trì sẽ tự mình đến sân bay để gặp mặt Thừa Ảnh, cho nên cô ta mới nghĩ ra cách này, hóa trang giả thành Thừa Ảnh, ý định tìm thời cơ tốt nhất để ra tay. Đây cũng là cơ hội duy nhất để tiếp xúc gần gũi với Thẩm Trì. Nhưng không ngờ, đến thời điểm quan trọng lại nảy sinh biến cố. Hóa ra, Thẩm Trì lại không xuất hiện.

Cô ta tự tin cho rằng mình đã trải qua một quá trình hóa trang cao cấp, hơn nữa sau khi che khuất mặt mũi, để lộ một nửa khuôn mặt thì có đến tám chín phần giống với Thừa Ảnh. Bởi vậy, nếu có thể tiếp cận Thẩm Trì, cô ta sẽ có rất nhiều cách để hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi. Nhưng lúc này đây...

Là một sát thủ chuyên nghiệp được tuyển dụng, cô ta ngay lập tức âm thầm suy nghĩ trong đầu. Cô ta hiểu rõ, cơ hội giống như hôm nay có thể chỉ có một lần. Nếu bỏ lỡ, sẽ không có lại. Vì vậy, đi hay ở?

Tuy thời điểm này Thừa Ảnh đã bị người dẫn đi nhưng cô ta khẳng định mình không có cách nào giả mạo được lâu, bởi người cô ta đối mặt không phải là một kẻ vô danh tiểu tốt, mà là Thẩm Trì. Một người nắm trong tay vương quốc giao dịch ngầm, thậm chí là người đàn ông nổi danh khắp Trung Đông.

Đối với cô ta mà nói, cơ hội chỉ có một lần, và có lẽ, chỉ tập trung trong vòng hai ba phút.

Nhưng Thẩm Trì vẫn không xuất hiện.

Tựa như một mắt xích của kế hoạch bị cắt đứt, một đoạn bị cởi bỏ khiến cô ta không thể không có ý định tiếp tục hành động.

Sự thực thì ý tưởng này chỉ phát sinh như ánh đèn flash lóe lên trong giây lát, cô ta hết sức tự nhiên buông tay khỏi túi áo khoác, cầm lấy hộ chiếu, nhét trở lại vào trong túi.

Lúc này, chỉ nghe thấy Trần Nam hỏi: “Chị dâu, mấy giờ bay? Em sẽ tiễn chị”.

“Không cần”. Cô ả hắng giọng, mở miệng nói câu đầu tiên, thanh âm khàn khàn.

“Chị dâu, chị bị cảm à?”. Trần Nam nhìn chăm chăm sắc mặt cô ta.

“Cảm lạnh một chút”. Giọng cô ta ậm ừ, hình như rất không thoải mái, cho nên mỗi câu đều cố gắng giảm bớt lượng từ, trong lòng cũng đã hạ quyết tâm, lặng lẽ hỏi: “Thẩm Trì ở đâu? Tôi tạm thời thay đổi hành trình, hôm nay không đi nữa”.

Trần Nam hình như hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng mỉm cười, lôi di động ra: “Được rồi, anh ấy dặn em sau khi gặp chị thì phải nói với anh ấy một tiếng. Chúng ta lên xe trước đi. Lát nữa em gọi điện cho anh ấy, bảo anh ấy về nhà”.

Buổi chiều mùa thu, bầu trời xanh như tấy, ba chiếc Mercedes màu đen từ từ chạy ra khỏi khu vực sân bay.

Đêm cùng ngày, chuyến bay quốc tế chở lượng lớn hành khách từ Hải Vân đi Katmandu, cách sân bay thủ đô Nepal 240km trên không trung bất ngờ gặp sự cố kỹ thuật, không khống chế được đâm vào một ngọn núi, phi hành đoàn không một ai sống sót.

Trong danh sách hành khách đăng ký, tên Yến Thừa Ảnh rõ ràng có trong nhóm.

Lái xe từ thành phố Z đến Tô Châu chỉ mất một giờ đồng hồ.

Thừa Ảnh ra nghĩa trang để khấn bái trước, sau đó trở về nhà cũ.

Ngôi nhà nằm ở trung tâm thành phố, được xây dựng mười mấy năm trước, vốn đã cũ kỹ nhưng hơn hết là nằm ở vị trí giao thông vô cùng thuận lợi, ngay cạnh trường tiểu học cô từng học. Trước khi ba qua đời, cô định cư ở Hải Vân, chưa từng nghĩ sẽ bán ngôi nhà này đi.

Ngoài thiết bị điện gia dụng, trong nhà không thừa nhiều đồ, cùng lắm là một ít quần áo cũ. Nơi này đã nhiều năm không có người ở, ngoài lớp bụi dày là vết nấm mốc rõ ràng.

Góc tường phòng khách hơi bị ngấm nước, mép sàn nhà có vài viên gạch bị cong vênh. Thừa Ảnh đi dạo một vòng quanh nhà rồi bắt tay vào thu dọn, cô ra ban công nhúng ướt cây lau rồi tìm chiếc áo bông cũ làm khăn.

“ Tại sao em phải làm vậy?”. Thẩm Trì đứng ở phòng khách, nhìn cô liên tục bận rộn, không khỏi cau mày, cảm giác thần sắc của cô lúc này hết sức lạ lẫm.

Quả nhiên, cô vừa lau bàn vừa trả lời: “ Em muốn ở lại đây hai ngày”. Điều đó không giống với kế hoạch đã định ra từ trước. Thẩm Trì im lặng một lát, hàng lông mày đẹp dễ khẽ động: “ Một mình?”.

“ Vâng”. Cô không ngẩng đầu, cũng không nhìn anh, chỉ giữ mép bàn lau mạnh, lớp bụi dày thoáng chốc đã nhiễm đen chiếc khăn.

Thực ra, đêm qua cô không ngủ được, dưới mắt là một lớp thâm quầng nhàn nhạt, kèm theo làn da cũng không được tốt lắm, xanh xao như không có huyết sắc. Lúc sáng sớm rời khỏi giường cô mới phát hiện ra nhưng vẫn không trang điểm, cuối cùng chỉ đánh một lớp phấn trắng đơn giản rồi để mặt như thế bước ra ngoài.

Trông cô thật sự tiều tụy, trong lòng còn mệt mỏi hơn. Hiểu rõ mọi việc không phải do lỗi của anh nhưng cô vẫn muốn được ở một mình, giống như chỉ có như vậy mới có thể tạm thời trả lại cho bản thân một cuộc sống bình thường đơn giản. Chẳng qua, trên đường đi bọn họ không hề nhắc tới, vẫn kéo dài cho đến tận bây giờ mới chịu nói với anh.

Ban đầu cô nghĩ hành động của mình sẽ khiến anh khó chịu nhưng giọng nói của Thẩm Trì vang lên hết sức bình tĩnh, trong lúc nhất thời không rõ vui hay giận: “ Nếu em kiên quyết phải ở lại đây thì anh sẽ ở cùng em”.

“ Không cần”. Cô bướng bỉnh lắc đầu: “ Em muốn được ở một mình.”

“ Thừa Ảnh, em có thể đừng tùy hứng như vậy được không?”.

“ Vì sao điều này lại được coi là tùy hứng”. Cô không hiểu nhìn về phía anh.

“ Anh không đồng ý em ở đây một mình”.

“ Vì sao?”.

“ Không vì lý do gì cả”.

Rốt cuộc, Thẩm Trì bị cô làm cho mất kiên nhẫn, khóe môi hơi trề xuống, lấy từ trong túi ra một điều thuốc, cúi đầu châm lửa. Ánh lửa màu đỏ tươi, chỉ vụt sáng qua khe hở của những ngón tay thon dài rồi tắt ngấm, vẻ mặt anh bị khói thuốc che phân nửa.

Thực tế, anh hiếm khi làm vậy trước mặt cô. Cô có chút miễn cảm với khói thuốc nên thường không thích anh hút thuốc. Cho nên mấy năm qua anh đã rất cẩn thận, ngay cả khi mối quan hệ đã trở nên vô cùng thân mật. Điều đó dường như đã tạo thành thói quen.

Thừa Ảnh đặt chiếc khăn xuống, ánh mắt nhìn thẳng xuống mặt bàn, một lúc lâu sau mới nhắc lại lần nữa: “ Em muốn được yên tĩnh, tối hôm qua không phải anh cũng đồng ý rồi sao?”.

Nhưng Thẩm Trì không để ý đến cô mà đi thẳng ra ban công, hút xong hai ba điều thuốc mới quay lại nói: “ Tùy em”.

Kết quả, anh ngay cả cơm trưa cũng không ăn liền bỏ đi luôn. Cô nghĩ, nhất định anh đã rất tức giận.

Sau khi Thẩm Trì rời đi, cuối cùng cô mất cả buổi chiều mới thu dọn xong căn nhà. Khu nhà kiểu cũ, cơ sở vật chất đầy đủ, xuống tầng đi mấy chục mét còn có một siêu thị tiện lợi mở đã được nhiều năm. Nhưng tên cửa hàng đã đổi, ông chủ cũng thay đổi, nhìn gương mặt lạ lẫm của Thừa Ảnh, lại thấy cô mua nhiều vật dụng hàng ngày liền ôn tồn hỏi han: “ Cô là người mới tới à?”.

Thừa Ảnh cười cười: “ Đúng vậy”.

“ Nhà cửa ở đây đã rất cũ kỹ nhưng chính phủ vẫn chưa có kế hoạch phá bỏ. Cô thuê hay mua? Nếu mua thì cô không có lãi rồi”.

Tranh thủ lúc ông chủ đang tính tiền, cô lôi di động từ trong túi ra, do dự một lát rốt cuộc vẫn nhắn cho Thẩm Trì một tin: Vài ngày nữa em sẽ trở

về.

“ Năm trăm ba mươi sáu tệ. Cảm ơn”. Ông chủ cầm hai túi nhựa lớn, thay cô bỏ đồ đạc vào, rồi chỉ vào chiếc ruột gối hút chân không, hỏi: “ Cô có muốn tìm thợ bốc vác đưa giúp cô về nhà không?”.

Cô thanh toán tiền, trả lời: “ Không cần đâu, cảm ơn ông”.

Cô về nhà thay đổi toàn bộ vật dụng trên giường, ngoài cửa sổ thổi vào mùi cơm thơm phức. Đây mới là cảm giác quen thuộc. Ngôi nhà cũ có kết cấu chặt chẽ, phòng bếp sát cạnh nhau. Ngày bé đi học, cô đứng trong phòng bếp nhà mình có thể nghe thấy âm thanh của nhà hàng xóm bên cạnh.

Trời đã vào tối, nhà nhà ăn cơm.

Đây là hình ảnh bình thường nhất của cuộc sống. Trong thành phố này, thậm chí trên thế giới này, hàng triệu triệu người đang sống cuộc sống như thế. Bọn họ bởi có tiền mà phẫn chán, bởi không có tiền mà phiền não; bởi vì khỏe mạnh mà vui vẻ, bởi vì bệnh tật mà đau khổ.

Hàng ngày, việc bọn họ lo lắng chính là củi gạo dầu muối và sinh lão bệnh tử, ngay cả khi nhà có đám thì đó cũng chỉ là những cảm xúc hết sức đơn giản.

Bóng tối ở xa xa từ từ buông xuống.

Thừa Ảnh nhào người trên ban công nhà mình, tỉ mỉ phân biệt mùi vị thức ăn tối của những căn hộ dưới tầng, mùi thịt kho tàu hòa lẫn trong không khí tối tối, khiến cô bỗng cảm thấy thỏa mãn. Cô không thể không thừa nhận, bản thân chỉ là một người bình thường nhưng lại được gả cho một người đàn ông không bình thường.

Di động vẫn không vang lên, cô giữ nó trong lòng bàn tay, ngẫm nghĩ nhẩn đi một tin: Em rất mong có được một cuộc sống vợ chồng bình thường, sống trong một ngôi nhà bình thường, chỉ có em và anh, sau giờ tan tầm chúng ta cùng nhau đi siêu thị mua đồ, sau đó trở về nấu cơm tối. Giờ phút này, ở tòa nhà đối diện có một đôi vợ chồng như vậy. Từ xa nhìn họ, em bỗng cảm thấy vô cùng ghen tị.

Một tin nhắn cảm khái như thế vốn không hi vọng Thẩm Trì sẽ trả lời. Cho nên cô liền đi nhanh vào nhà lấy chìa khóa và tiền lẻ, xuống tầng đi ăn cơm.

Khi di động rung báo có tin nhắn, Thẩm Trì đang ngồi trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi, rõ ràng nghe thấy âm báo nhưng một lúc lâu người vẫn chưa nhúc nhích. Mãi cho đến khi Trần Nam nói chuyện điện thoại xong với bên kia, anh mới nhắm mắt lãnh đạm, hỏi: “ Thế nào?”.

Trần Nam nghĩ anh vẫn chưa ngủ, liền từ ghế phụ xoay người xuống, trả lời: “ Khắp nơi đều đã cử người ở lại, rất an toàn. Chị dâu vừa mới đi siêu thị, lúc này hình như ra ngoài ăn cái gì đó”.

Thẩm Trì “ ừ” một tiếng: “ Đi thôi”.

“ Chúng ta quay thẳng về Hải Vân ạ?”.

Thấy Thẩm Trì gật đầu, Trần Nam do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: “ Vì sao không nói thật với chị ấy? Tối hôm qua mới xảy ra chuyện, hiện tại chỉ có mình chị ấy chắc chắn sẽ không an toàn, quang minh chính đại để người lại bảo vệ chị ấy không phải tốt hơn sao?”.

“ Đến bây giờ vẫn chưa biết toán người tối qua rốt cuộc là nhắm vào ai, nói cho cô ấy nghe, sẽ chỉ khiến cô ấy hoảng sợ. Huống hồ...”. Thẩm Trì thay đổi tư thế, tựa lưng tránh bả vai bị thương, nghiêng đầu nhìn hoàng hôn trầm lắng ngoài cửa sổ: “ Dù sao, khả năng lớn mục tiêu chính là tôi, cô ấy tách ra có lẽ sẽ có lợi hơn”.

Cô nói cô muốn được yên tĩnh, thực tế đó là điều mà anh đã dự tính. Huống chi, thời gian chỉ là hai ba ngày. Anh mở di động ra, phần đầu tin nhắn không bị xóa, mà phần mới nhất là

Thẩm Trì sau khi xem xong, bỗng nhiên mỉm cười. Mong ước đơn giản biết bao nhiêu vậy mà anh chưa bao giờ cho cô.

Xe đi thẳng không dừng, chạy cả đêm quay về Hải Vân, khi trở lại biệt thự thì trời đã rạng sáng. Người ở Tô Châu báo Thừa Ảnh cũng vừa về đến nhà. Anh tắm rửa xong liền gọi một cuộc điện thoại. Quả nhiên, giọng của cô rất tỉnh táo, dường như đứng ở nơi trống trải nói chuyện, xung quanh im lặng khác lạ.

“ Anh tới nơi rồi”. Anh nói.

Cô đáp “ vâng”, thuận miệng nói tiếp: “ Em đang ở trên ban công phơi quần áo”.

“ Buổi tối ăn gì?”.

“ Em tìm một quán ngay gần nhà, ăn tùy tiện vài món, sau đó đi dạo quanh mấy cửa hàng”.

Ở Tô Châu cách xa Hải Vân mấy nghìn km, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu lên ban công của tòa nhà kiểu cũ, Thừa Ảnh đang cẩn thận vuốt phẳng những bộ quần áo ướt sũng. Một tay cô cầm di động, động tác không được thuận tiện, cho nên làm hơi chậm nhưng vẫn không ngắt điện thoại, cứ như vậy câu được câu chăng nói chuyện phiếm cùng đối phương. Đề tài trong lời nói hết sức bình thường, làm như chuyện chấn động đêm trước chưa từng xảy ra. Anh không đề cập tới, cô cũng cố gắng quên đi.

Thời thơ ấu sống trong nhà, cô luôn có một loại cảm giác an toàn quen thuộc, thực sự cô giống như đã ra lệnh cho bản thân quên hết những hình

ảnh máu lạnh còn đọng lại..

Ngày hôm sau, Thừa Ảnh nhàn rỗi không còn việc gì liền đi đến trường cũ thăm hỏi thầy cô. Vừa lúc vào giờ vận động, trên sân thể dục khắp nơi đều là những đứa trẻ đang đùa nghịch. Bởi vì trời mưa mấy ngày liền, nhiệt độ không khí đã hạ xuống, nền xi măng vẫn chưa khô hoàn toàn nhưng đám học sinh này vẫn nô đùa quên hết tất cả, đầu đổ đầy mồ hôi.

Cô cảm thấy buồn cười, như nhìn thấy bóng dáng của chính mình ngày xưa. Cô học xong tiểu học ở đây, sau này lên sơ trung mới chuyển tới ký túc của trường.

“ Rất giống em ngày bé”. Bất chợt phía sau truyền đến giọng nói.

Thừa Ảnh bị bất ngờ, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy đứng bên cạnh bồn hoa là một thân ảnh cao gầy, ánh mặt trời màu vàng ấm áp chiếu trên gương mặt quá mức đẹp đẽ của anh ta, trong ánh mắt lóe lên ý cười.

“ Sao anh lại ở đây?”. Cô ngạc nhiên hỏi.

Lâm Liên Thành hai tay nhàn nhã rút túi quần, chậm rãi đi tới phía cô: “ Sắc mặt này của em giống như chế điều anh đang theo dõi em vậy”. Bắt gặp ánh nắng, anh ta hơi hơi nheo mắt, mỉm cười đầy cảm hứng: “ Trở về khi nào thế? Sao không nói trước cho anh một tiếng”.

Anh ta nhìn rất tự nhiên, làm cho Thừa Ảnh không biết nói gì: “ Không phải anh đang ở bệnh viện Hải Vân chăm sóc ông nội sao?”.

“ Ừ, lần này anh được gia đình ủy quyền, trở về xử lý công việc, xong xuôi sẽ đi. Còn em, về đây làm gì vậy?”.

“ Em được nghỉ phép nên tùy tiện đi dạo”.

Anh ta nhúu mày, tiếp tục cười cười: “ Hay là chúng ta cùng nhau đi đi”.

Thừa Ảnh ngồi máy bay từ Tô Châu quay về Hải Vân, nhớ lại chuyện cũ, nhin không được liếc mắt nhìn người bên cạnh, trong lòng thở dài. Hai ngày qua như hình với bóng, anh ta quả thực còn có trách nhiệm hơn so với đám vệ sĩ của Thẩm Trì.

Thừa Ảnh ngồi máy bay từ Tô Châu quay về Hải Vân, nhớ lại chuyện cũ, nhin không được liếc mắt nhìn người bên cạnh, trong lòng thở dài. Hai ngày qua như hình với bóng, anh ta quả thực còn có trách nhiệm hơn so với đám vệ sĩ của Thẩm Trì.

Ngày đó, cô chia tay Lâm Liên Thành vì Lâm Liên Thành đã lên giường với một nữ sinh cùng khoa. Cô từng nghĩ, đó là một sai lầm không thể tha thứ, vì thế liền dùng kết quả nghiêm trọng nhất để trừng phạt anh ta. Cô chủ động đưa ra lời chia tay.

Bao năm qua đi, cô nhận ra, lời chia tay ấy thật dễ dàng, có lẽ bởi vì bọn họ yêu nhau chưa đủ. Thời điểm biết mình bị Lâm Liên Thành phản bội, nhục nhã, phản nộ, bi thương, đủ loại tâm trạng hỗn tạp cứ ùn ùn kéo đến bao phủ lấy cô. Nhưng tình cảm nhiều đến vậy lại xa cách không hơn mùi vị nước hoa trên quần áo Thẩm Trì. Chia tay mỗi tình đầu, cô không cảm thấy đau lòng hay buồn khổ. Lâm Liên Thành tình một đêm với người khác, làm cho cô nhớ tới một câu chuyện nhỏ xảy ra đã lâu.

“...Anh còn nhớ hồi chúng ta mới học năm nhất tiểu học không? Có một chuyện khiến em nhớ mãi, bao năm qua rồi mà không thể nào quên”. Chờ tiếp viên hàng không đưa xong đồ uống, Thừa Ảnh bỗng thấp giọng nói.

“ Sao?”. Lâm Liên Thành mở chai nước khoáng của mình, tiện tay đưa cho cô, hứng thú hỏi: “ Chuyện gì?”.

“ Khai giảng không bao lâu, một lần nhà trường tổ chức tổng vệ sinh, là ban của chúng ta”. Cô nói thêm, bởi vì lúc ấy hai người không học cùng một lớp: “ Ngày đó ba em không có nhà, em vốn hẹn anh buổi chiều cùng nhau tới trường, anh vui vẻ đồng ý, hơn nữa còn chủ động hẹn đúng giờ sẽ đứng dưới lầu gọi em, làm em yên tâm ở nhà ngủ trưa. Anh còn nhớ không?”.

Lâm Liên Thành vẽ như trầm ngâm suy nghĩ rồi lắc đầu cười: “ Chuyện lâu quá rồi”.

Cô không để tâm, tiếp tục nói: “ Sau đó em thoải mái ngủ một giấc. Kết quả là bị đến muộn”. Nói xong cô mỉm cười, nghiêng mặt nhìn anh ta, ánh mắt hơi nhấp nháy: “ Anh chắc chắn không nhớ hồi đó vì sao mình lại lỡ hẹn à? Bởi vì lớp phó văn nghệ của lớp em, chiều hôm ấy trên đường đến trường thì gặp anh, cô ấy nhờ anh xách giúp dụng cụ vệ sinh. Kết quả...Anh vì giúp cô ấy liền quên luôn lời hẹn với em”.

“ Chờ đã”. Lâm Liên Thành buồn cười cắt ngang lời cô, vẽ mặt nghi ngờ: “ Sao anh lại không có ấn tượng gì với chuyện này nhỉ? Hơn nữa, sao anh có thể vì người khác mà quên em?”.

“ Đừng phủ nhận, đó là sự thật”.

“ Được rồi, cho dù đó là sự thật nhưng cũng không đến mức khiến em nhớ lâu như vậy...Vì việc này mà em ghi hận trong lòng sao?”.

“ Có một chút. Bởi vì anh hại em đến muộn, bị giáo viên chủ nhiệm khiển trách trước mặt các bạn cùng lớp”. Cô hào phóng thừa nhận.

“ Cô bạn lớp phó văn nghệ ấy rất xinh đúng không?”. Anh ta cười bồn chột.

“ Rất xinh”.

“ Nhưng chắc chắn là kém em”. Anh ta nửa đùa nửa thật cảm thán: “ Vì cô gái khác mà anh bỏ rơi em, điều này không hợp lý”.

Ánh nắng màu vàng nhạt từ trên tầng mây chiếu xiên vào, khoang máy bay chan hòa sự ấm áp, hành khách ở hàng ghế phía trước đã sớm hạ tấm chắn nắng xuống để ngủ. Cô bị giọng điệu khoa trương cùng thái độ kiên quyết từ chối của anh ta làm cho dở khóc dở cười, không nén nổi ra hiệu bảo anh ta nói nhỏ một chút, gương mặt bỗng nhiên trở lại bình thường: “ Lần ấy em vô cùng tức giận, từ đó về sau cứ nhìn thấy lớp phó văn nghệ là bực mình. Vì cô ta, em có cảm giác bị bạn tốt phản bội”.

Anh ta không nói câu gì, im lặng nhìn cô, chờ đợi.

Cô nhìn thẳng vào ánh mắt anh ta, một lát sau mới thấp giọng tiếp tục nhớ lại: “...Giống như sau khi chúng ta chia tay nhau. Khi biết chuyện, em cũng có cảm giác bị phản bội như vậy, giống như bị bạn tốt lừa dối”.

Cô nhất thời dừng lại, tin rằng anh ta nghe hiểu, bởi vì trong đôi mắt sáng hẹp dài, rớt cuộc ý cười dần dần nhạt đi.

Chia tay là bởi vì yêu không đủ.

Hai mươi mấy năm, cô yêu anh ta, vừa như một người bạn, một người thân, sâu sắc tựa ruột thịt, dường như không thể tách rời nhưng không phải cảm xúc sâu sắc của tình yêu.

“ Cho nên hai năm trước, anh hỏi em có thể bắt đầu lại lần nữa hay không, em thật sự không muốn đúng không?”. Anh ta chăm chú nhìn cô, trầm giọng hỏi.

“ Vâng”.

“ Hãy nói cho anh biết, cuộc hôn nhân của em có hạnh phúc không?”. Đây là vấn đề mà từ trước đến nay anh ta rất muốn hỏi, không biết xuất

phát từ tâm lý gì nhưng anh ta luôn không có ý lảng tránh.

Thừa Ảnh ngẫm nghĩ, lộ nụ cười yếu ớt: “ Không tệ lắm”.

Ít nhất là cô yêu Thẩm Trì, cũng chỉ có xa cách Thẩm Trì mới làm cho cô nảy sinh nỗi đau xé tâm can.

Tiếp viên hàng không đi bộ dọc lối đi nhỏ, kiên nhẫn làm công việc chuẩn bị trước khi máy bay hạ cánh. Thỉnh thoảng xoay người nhắc nhở hành khách mở tấm che cửa sổ. Một loạt hành động này đã cắt ngang cuộc nói chuyện. Cho đến khi chiếc máy bay khổng lồ hạ vững vàng xuống mặt đất, Lâm Liên Thành vẫn không lên tiếng.

Hai người đều không gửi hành lý, lúc đi ra hành lang, Thừa Ảnh nói: “ Anh quay lại bệnh viện cho em gửi lời hỏi thăm ông nội”.

Lâm Liên Thành gật đầu, hỏi lại: “ Anh ta đến đây à?”.

Cô hiểu “ anh ta” chính là ai, chỉ mỉm cười: “ Anh ấy có đến đây”.

“ Được rồi, đi đường cẩn thận”.

“ Anh cũng vậy”.

Lâm Liên Thành không quay lại, chỉ giơ tay vẫy vẫy rồi nhanh chóng hòa vào dòng người nhộn nhịp. Bóng dáng cao gầy của anh ta, vô luận đi đến nơi nào cũng tựa như hạc giữa bầy gà, vô cùng chói mắt. Thừa Ảnh nhìn anh ta dần đi xa qua chiếc kính râm, vừa cất bước thì thành linh bị ai đó từ phía sau đụng phải. Cú va chạm không mạnh nhưng vì cô không chuẩn bị nên người không khỏi hơi lảo đảo về phía trước vài bước.

Đến khi quay lại cô mới nhìn rõ đối phương là một phụ nữ trẻ, vẻ mặt áy náy nhìn cô, luôn miệng nói: “ Thật sự xin lỗi! Vừa rồi tôi không để ý phía trước có người, thật sự xin lỗi cô”.

Người phụ nữ này hình như vừa có một chuyến du lịch ngắn, ngoại trừ chiếc túi xách tay, cô ta chỉ kéo theo một chiếc va li da nhỏ được may khéo léo, kiểu dáng rất giống với va li của Thừa Ảnh. Trên tay cô ta cầm một hộp cà phê, miệng hộp mở sẵn, một nửa đã đổ xuống chiếc áo gió màu vàng nhạt của Thừa Ảnh.

Cuối cùng, hai người cùng đi vào toilet để rửa sạch.

Cô ta đứng bên cạnh bồn rửa đưa chiếc khăn tay cho Thừa Ảnh, trên mặt vẫn ngập tràn sự áy náy, nhẹ giọng nói: “ Nếu tẩy không sạch, tôi sẽ bồi thường tiền cho cô”.

Thừa Ảnh bật cười, cúi đầu xử lý vết bẩn, dường như không để tâm, ngược lại còn an ủi cô ta: “ Không sao, có thể rửa sạch mà”.

Tuy nói là vậy nhưng đứng trong nhà vệ sinh đông đúc, quần áo lại mặc trên người, chung quy làm việc này cũng không được tiện cho lắm. Người phụ nữ kia tựa như nhìn ra, chỉ vào căn buồng bên trong đề nghị: “ Hay là như vậy đi, cô vào trong kia thay quần áo sạch, còn bộ quần áo này để tôi mang về tẩy giúp cô, cô xem có được không?”.

Khách khí ngược lại càng làm cho Thừa Ảnh ngượng ngùng. Trong lòng cô biết không thể cứ như vậy rời đi. Để tiết kiệm thời gian, Thừa Ảnh ngẫm nghĩ, chỉ có thay đổi trang phục mới là biện pháp giải quyết nhanh nhất.

“ Để tôi vào thay”. Cô mở va li, lấy một chiếc áo len sạch, tay cầm chiếc kính râm lại gần bồn rửa đưa cho người phụ nữ kia trông hộ: “ Không phải chuyện quan trọng, cô đừng để tâm”.

“ Được”. Cô ta mỉm cười, tỏ vẻ hết sức cảm kích: “ Cảm ơn cô”.

Hai người đứng trước tấm gương rộng trong suốt, dáng người đều không khác nhau lắm. Thừa Ảnh cầm bộ quần áo sạch đi vào buồng trước,

trong lúc vô tình nhìn thoáng qua gương, bước chân hơi dừng lại, tựa hồ có chút ngạc nhiên: “ Bỗng phát hiện ra...Hình dáng chúng ta có điểm giống nhau”.

Thực tế thì đâu chỉ có một điểm, ngoại trừ vẻ ngoài khác nhau ra, hai người đều có khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, bờ môi và chiếc cằm thon nhọn tinh tế đẹp đẽ, gần như giống hệt nhau.

Điều này thực sự đáng ngạc nhiên, trong khi Thừa Ảnh còn đang thăm kinh ngạc thì người phụ nữ kia mỉm cười thúc giục: “ Ở đây đông người, chúng ta đổi quần áo rồi ra ngoài nói sau”.

“ Được”. Thừa Ảnh gật đầu.

Mười phút sau, Trần Nam đứng ở đại sảnh của sân bay, từ xa nhìn thấy bóng dáng mảnh mai của người phụ nữ đi tới. Vóc dáng cậu ta cao lớn, tay giờ khê vượt qua đỉnh đầu mọi người, hướng về phía cô ý bảo lát sau ra chỗ trống để chờ.

Người phụ nữ kéo chiếc va li màu đen, sau khi thấy cậu ta bỗng dừng ngẩn người, bước chân thoáng ngừng lại rồi nhanh chóng bước tiếp. Lúc tới gần, cô đem chiếc va li đưa cho Trần Nam, đẩy chiếc kính râm trên sống mũi, im lặng nhìn xung quanh.

Trần Nam tựa như hiểu ý cô, giải thích: “ Đại ca không tới, em cầm hộ chiếu đến đây”.

Nói xong cậu ta liền đưa hộ chiếu ra nhưng cô không cầm lấy, khuôn mặt ẩn sau chiếc kính râm nhìn hơi thất vọng, có lẽ hơi bất ngờ. Trần Nam nhìn cô, tiếp tục giải thích: “ Anh ấy vốn định tự mình tới nhưng đến khi đi lại có chuyện gấp cần xử lý, lo chị bị nhỡ chuyến bay nên bảo em cầm tới cho chị”.

Cô cầm túi, ngón tay lặng lẽ nắm chặt.

Xem ra tin tức lúc trước là chuẩn xác không lầm. Nghe nói, Thẩm Trì sẽ tự mình đến sân bay để gặp mặt Thừa Ảnh, cho nên cô ta mới nghĩ ra cách này, hóa trang giả thành Thừa Ảnh, ý định tìm thời cơ tốt nhất để ra tay. Đây cũng là cơ hội duy nhất để tiếp xúc gần gũi với Thẩm Trì. Nhưng không ngờ, đến thời điểm quan trọng lại nảy sinh biến cố. Hóa ra, Thẩm Trì lại không xuất hiện.

Cô ta tự tin cho rằng mình đã trải qua một quá trình hóa trang cao cấp, hơn nữa sau khi che khuất mặt mũi, để lộ một nửa khuôn mặt thì có đến tám chín phần giống với Thừa Ảnh. Bởi vậy, nếu có thể tiếp cận Thẩm Trì, cô ta sẽ có rất nhiều cách để hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi. Nhưng lúc này đây...

Là một sát thủ chuyên nghiệp được tuyển dụng, cô ta ngay lập tức âm thầm suy nghĩ trong đầu. Cô ta hiểu rõ, cơ hội giống như hôm nay có thể chỉ có một lần. Nếu bỏ lỡ, sẽ không có lại. Vì vậy, đi hay ở?

Tuy thời điểm này Thừa Ảnh đã bị người dẫn đi nhưng cô ta khẳng định mình không có cách nào giả mạo được lâu, bởi người cô ta đối mặt không phải là một kẻ vô danh tiểu tốt, mà là Thẩm Trì. Một người nắm trong tay vương quốc giao dịch ngầm, thậm chí là người đàn ông nổi danh khắp Trung Đông.

Đối với cô ta mà nói, cơ hội chỉ có một lần, và có lẽ, chỉ tập trung trong vòng hai ba phút.

Nhưng Thẩm Trì vẫn không xuất hiện.

Tựa như một mắt xích của kế hoạch bị cắt đứt, một đoạn bị cởi bỏ khiến cô ta không thể không có ý định tiếp tục hành động.

Sự thực thì ý tưởng này chỉ phát sinh như ánh đèn flash lóe lên trong giây lát, cô ta hết sức tự nhiên buông tay khỏi túi áo khoác, cầm lấy hộ chiếu, nhét trở lại vào trong túi.

Lúc này, chỉ nghe thấy Trần Nam hỏi: “Chị dâu, mấy giờ bay? Em sẽ tiễn chị”.

“Không cần”. Cô ả hắng giọng, mở miệng nói câu đầu tiên, thanh âm khàn khàn.

“Chị dâu, chị bị cảm à?”. Trần Nam nhìn chăm chăm sắc mặt cô ta.

“Cảm lạnh một chút”. Giọng cô ta ậm ừ, hình như rất không thoải mái, cho nên mỗi câu đều cố gắng giảm bớt lượng từ, trong lòng cũng đã hạ quyết tâm, lặng lẽ hỏi: “Thẩm Trì ở đâu? Tôi tạm thời thay đổi hành trình, hôm nay không đi nữa”.

Trần Nam hình như hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng mỉm cười, lùi di động ra: “Được rồi, anh ấy dặn em sau khi gặp chị thì phải nói với anh ấy một tiếng. Chúng ta lên xe trước đi. Lát nữa em gọi điện cho anh ấy, bảo anh ấy về nhà”.

Buổi chiều mùa thu, bầu trời xanh như tấy, ba chiếc Mercedes màu đen từ từ chạy ra khỏi khu vực sân bay.

Đêm cùng ngày, chuyến bay quốc tế chở lượng lớn hành khách từ Hải Vân đi Katmandu, cách sân bay thủ đô Nepal 240km trên không trung bất ngờ gặp sự cố kỹ thuật, không khống chế được đâm vào một ngọn núi, phi hành đoàn không một ai sống sót.

Trong danh sách hành khách đăng ký, tên Yến Thừa Ảnh rõ ràng có trong nhóm.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tình Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Giành Lại

Bốn tháng sau.

Lâm Liên Thành đáp chuyến bay mắt đỏ (1), khi về đến nhà, trời vừa mới hửng sáng, viên quản gia theo lệ đứng đón ở cửa thang máy. Đây là căn hộ độc lập của anh ta ở Thượng Hải, lúc mua đã cố tình giấu mọi người trong nhà, cho nên hai năm qua hình như không ai biết anh ta còn có một nơi ở như vậy.

Thang máy thông trực tiếp đến phòng khách, quản gia đỡ lấy túi hành lý, nói với anh ta: “ Yển tiểu thư xem đĩa cả đêm”.

“ Sao lại hứng thú vậy?”. Lâm Liên Thành cười cười, bước nhanh lên lầu.

Kết quả, đúng là tìm thấy cô ngay trong phòng chiếu phim.

Bộ sô pha hình bán nguyệt to như thế, chỉ có mình cô cuộn tròn bên trong. Căn phòng tối om, ánh sáng từ màn hình biến đổi yếu ớt, nhấp nháy dẹt lên mặt Thừa Ảnh, đem thân hình của cô tăng thêm vẻ mảnh mai đơn bạc.

Mấy tháng qua, cô gầy đi nhiều, nhất là lúc mới được anh ta đưa đến đây, dường như cả đêm mất ngủ. Mặc dù, thỉnh thoảng vẫn có thể ngủ được nhưng nửa đêm sẽ lại bừng tỉnh. Anh ta nhìn thấy bộ dạng của cô lúc gặp ác mộng, hơi thở đột nhiên dồn dập, căng thẳng đến nổi đầu đầy mồ hôi, hoảng hốt không yên. Thời điểm ấy, ngay cả ánh mắt của cô cũng trở nên mơ hồ, ngăn cách bởi một tầng u ám, thường phải kéo dài một lúc sau mới có thể tập trung nhận ra anh ta.

Về sau, không có cách nào khác, anh ta đưa cô đi tìm bác sĩ tâm lý và nhận được câu trả lời thuyết phục: cô bị di chứng áp lực sau chấn thương. Nhưng nội dung các cơn ác mộng đều không hoàn chỉnh, giống như vĩnh viễn chỉ là những hình ảnh rời rạc nhưng lại khiến người ta hoảng sợ. Cô không hình dung ra, thậm chí không thể tìm thấy ngọn nguồn của nỗi sợ hãi. Vì vậy, không ai giúp được cô, cách duy nhất chỉ có thể dựa vào chính là thời gian.

Lâm Liên Thành đứng ở cửa phòng chiếu phim một lúc lâu rồi nhẹ nhàng đi vào. Lúc này cô đang ngủ, hơi thở nhẹ không sâu giống như một con mèo nhỏ, nằm tũ trên chiếc sofa êm ái, im lặng như chết. Chiếc đầu đĩa đang phát bộ phim điện ảnh xã hội đen nổi tiếng, tiếng súng nổ khốc liệt, thỉnh thoảng lại truyền ra từ chiếc loa stereo lập thể.

Chiếc điều khiển còn nằm trong tay cô, anh ta ngồi xổm xuống, định lấy nó ra. Nhưng vừa động khẽ, cô đã tỉnh lại. Nhìn thấy anh ta, có lẽ cảm thấy bất ngờ, cô ngăn người rồi hỏi: “ Sao anh quay lại nhanh thế?”.

Lâm Liên Thành cười nửa đùa nửa thật: “ Sợ em bỗng nhiên biến mất, cho nên anh phải chọn chuyển bay nhanh nhất, bay cả đêm về”.

Tất nhiên cô không tin, vừa lẩm bẩm: “ Em có thể chạy đi đâu được chứ?” vừa lật chăn đứng dậy, đi chân trần bước lên sàn nhà, vén tấm rèm che cửa sổ sang một bên.

Tòa nhà nơi bọn họ ở rất cao, có thể nhìn ngắm một nửa thành phố, phía đối diện chính là bến Thượng Hải, Hoàng Phố. Bên ngoài là một mảnh thế giới băng tuyết màu trắng bạc, đứng trước cửa sổ, tựa như đặt mình trong một điện ngọc lưu ly, đẹp đẽ không giống với thế giới loài người.

Cô có chút cảm thán: “ Tuyết rơi lớn thật”.

“ Ừ”. Không biết từ khi nào, Lâm Liên Thành đã đi tới sau cô, giọng nói réo rắt: “ Nhiều năm rồi chưa từng thấy Thượng Hải có cảnh tuyết rơi

như vậy”.

Cô tò mò hỏi: “ Anh thường ở đây à?”.

“ Sao lại hỏi vậy?”.

“ Bởi vì em thấy ngôi nhà này không giống như có người ở thường xuyên”. Cô hơi quay đầu nhìn anh ta, cười láu cá: “ Đúng là thỏ khôn có ba hang”.

“ Bị em phát hiện ra rồi”. Lâm Liên Thành bật cười, không thể cưỡng lại gập ngón tay gõ lên trán cô.

Nhìn động tác của anh ta, Thừa Ảnh cười né tránh theo bản năng, không ngờ gáy bị đập vào tấm kính, Lâm Liên Thành muốn ngăn nhưng không kịp, chỉ thấy cô hơi nhú mày, thở hển hển, nói giọng giận dỗi: “ Đau muốn chết”.

“ Ai bảo em tránh”. Anh ta vừa tức vừa buồn cười, kéo mạnh tay cô xuống rồi tự mình đặt lòng bàn tay vào vị trí cô bị đau, xoa khẽ: “ Để anh gõ khẳng định sẽ không bị đau như thế”.

“ Chưa chắc”. Cô giả vờ hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt tự nhiên lùi sang bên hai bước, đến trước sofa tìm dép đi vào. Thực ra toàn bộ nơi này rất ấm áp, mặc dù đi chân trần trên sàn nhà cũng không cảm lạnh được. Cô tiện tay cầm áo choàng khoác lên người, xỏ dép cùng anh ta xuống dưới lầu.

Lúc ăn sáng, Lâm Liên Thành hỏi: “ Anh có hai ngày nghỉ, em muốn đi đâu?”.

Thừa Ảnh dường như đang chăm chú phết bơ lên lát bánh mì, bấy giờ dừng lại, cẩn thận suy nghĩ rồi mới trả lời: “ Em muốn đi mua sắm, anh có thể đi cùng giúp em được không?”.

“ Có thể”.

“ Nhưng không phải đàn ông đều thiếu kiên nhẫn khi làm việc này sao?”. Cô cười như nghi ngờ, hoàn toàn không bỏ qua ý định trêu đùa anh ta: “ Sao anh lại có thể tốt tính như vậy được nhỉ?”.

Lâm Liên Thành uống một ngụm sữa, đối với đánh giá của cô liền từ chối cho ý kiến, một lần nữa ngước mắt lên, vừa nhìn vừa nói: “ Từ trước đến nay anh luôn đáp ứng mọi yêu cầu của em”.

“ Thật không?”. Tim Thừa Ảnh đập loạn, có chút tiếc nuối: “ Đáng tiếc, chuyện trước kia em không nhớ rõ”.

Cô bỗng im lặng, phòng ăn nhất thời không một tiếng động. Viên quản gia đứng bên, lẳng lẳng nhìn đôi nam nữ, trong lòng không khỏi cảm khái. Từ khi Lâm Liên Thành mua căn nhà này, anh ta làm việc luôn tại đây. Nhưng trong hai năm qua, ông ta chưa từng thấy Lâm Liên Thành mang phụ nữ về nhà. Đây là lần đầu tiên, đã thế lại còn là một cô gái bị mất trí nhớ.

Nhưng ông ta không thể không thừa nhận, dáng dấp vị Yến tiểu thư này vô cùng xinh đẹp, từ gương mặt đến ngũ quan, hoàn mỹ không moi ra khuyết điểm. Nhất là ánh mắt kia, tựa như biết nói, sáng như ánh mặt trời dưới mặt hồ, lấp lánh, tinh tế như sao.

Gần ba tháng trước, Lâm Liên Thành dẫn cô về, hết sức ôn nhu và kiên nhẫn. Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra, anh ta đối với cô rất tốt. Trừ những lúc đi công tác nước ngoài, anh ta gần như luôn ở Thượng Hải để chăm sóc cho cô. Quản gia xuất thân chuyên nghiệp, đương nhiên sẽ không hỏi thăm việc riêng tư của ông chủ. Nhưng nhìn đủ loại biểu hiện của Lâm Liên Thành, có lẽ trước đó, có thể nói bọn họ thật sự là cặp đôi hoàn hảo.

Thực tế, đi mua sắm không phải là ý nghĩ nhất thời, Thừa Ảnh chỉ muốn mua chút ít hàng tết, chuẩn bị chào đón năm mới.

“ Việc này không cần em tự làm”. Lâm Liên Thành bảo cô: “ Em cần gì cứ nói trực tiếp với quản gia là được”.

“ Tương cà mắm muối đương nhiên không tới phiên em lo, ở nhà chơi không không phải bận tâm lo nghĩ, chỉ có chút đồ không thể giao cho người khác”.

Lúc này, bọn họ đang đứng trên thang máy của trung tâm mua sắm. Tết nguyên đán đang đến gần, khắp nơi tràn ngập không khí lễ hội, các trung tâm mua sắm lớn gần như quá tải. Thừa Ảnh đi thẳng vào cửa hiệu thời trang nam, thấy Lâm Liên Thành hơi nhướng mày, cô hơi ngượng ngùng cười yếu ớt: “ Em muốn tặng quà năm mới cho anh, hi vọng anh có thể nhận”.

Lâm Liên Thành im lặng, đem nét mặt của cô thu vào đáy mắt.

Nhìn lại, bọn họ đã biết nhau hơn hai mươi năm, nhưng đây là lần đầu tiên, ở trước mặt anh ta, cô để lộ nụ cười tươi tắn như vậy. Một chút bẽn lẽn, một chút lo lắng hồi hộp, một Thừa Ảnh như thế làm cho anh ta có cảm giác vô cùng thú vị, so với các cô gái cùng độ tuổi càng thêm đáng yêu.

Vì thế, anh ta nhẹ nhàng cất cao âm cuối: “ Ồ” một tiếng, nhìn vào mắt cô và hỏi: “ Em định tặng gì cho anh?”.

Cô lập tức hỏi lại: “ Anh thích gì? Em chưa từng tặng quà cho đàn ông”. Nói xong cô mới nhớ ra, đành sửa lại cho đúng: “ Không phải, hẳn là em không nhớ rõ trước kia có tặng quà cho đàn ông hay không”.

“ Không sao, em muốn tặng gì cũng được”.

“ Anh tin tưởng mắt nhìn của em à?”

“ Ừ”. Lâm Liên Thành gật đầu, thoải mái giấu ý cười vào trong mắt. Mắt nhìn của cô từ trước đến nay rất tốt. Trước kia, sinh nhật hàng năm của

anh ta, cô thường tự tay chọn quà, giá cả không nhất thiết phải cao nhưng hết sức sáng tạo. Sau này bọn họ thành đôi, cô lại không tặng nữa. Anh ta từng tỏ ra nghi ngờ, kết quả, cô tỏ vẻ vô tội trả lời: “ Cái gì có thể tặng đều đã tặng rồi”.

Anh ta không nhịn được cười xấu xa: “ Vậy cũng được, bây giờ em đã là của anh...”

Hôm nay, một lần nữa nhìn thấy cô đi bộ phía trước quầy hàng của trung tâm mua sắm để chọn lựa quà tặng, Lâm Liên Thành có cảm giác như trải qua mấy đời.

Mất mà được lại.

Mấy tháng nay, mỗi khi nhìn cô, mấy từ đó luôn vô tình nhảy vào tâm trí anh ta. Bởi vì bốn tháng trước, Lâm Liên Thành đã nghĩ rằng, mình sẽ không còn gặp lại Thừa Ảnh. Khi tin tức về chiếc máy bay gặp nạn truyền đến, Lâm Liên Thành gần như là người đầu tiên có được danh sách hành khách. Danh sách được thư ký của Lâm Liên Giang fax đến, tờ giấy A4 như nóng rực nhưng gương mặt vô cùng quen thuộc cùng ba chữ trên đó trong nháy mắt làm máu anh ta như động lại.

Anh ta không muốn tin, cũng không thể tin tưởng nhưng vẫn phải sử dụng một số nguồn lực trong nhà, cố gắng để xác nhận danh tính và thân phận của từng nạn nhân. Nhưng khi chiếc máy bay đâm vào vách núi đã nổ tan tành, toàn bộ phi hành đoàn xương cốt không còn.

Không ai biết anh ta đã hối hận biết bao nhiêu, hối hận vì cuối cùng mình đã không giữ cô lại, thậm chí chỉ là một bóng hình. Lúc chia tay ở sân bay, anh ta đã không quay lại liếc nhìn cô lấy một cái.

Cứ như vậy tách ra.

Vĩnh viễn xa cách.

Anh ta vốn cho rằng, nghe chính miệng cô thừa nhận hạnh phúc là khoảnh khắc tồi tệ nhất trong đời. Tuy nhiên sau đó, Lâm Liên Thành tình nguyện thấy cô hạnh phúc mỹ mãn. Chỉ cần cô vẫn còn sống và khỏe mạnh. Biến cố lớn bỗng xảy ra làm cho nguyện vọng của anh ta trở nên nhỏ bé như thế.

Anh ta chỉ cần cô còn sống.

Sau đó, mấy chục ngày tựa như địa ngục. Anh ta không nhớ nổi mình đã vượt qua như thế nào. Cuối cùng, chỉ biết Lâm Liên Giang gọi điện tới, nói duy nhất một câu: “ Tôi để ý tình hình Thẩm gia, không giống như có tang lễ”.

Tựa như người mù bỗng nhiên thấy được tia sáng.

Không có tang lễ...Điều này có nghĩa là gì?

Lần đầu tiên trong đời, Lâm Liên Thành thỉnh cầu Lâm Liên Giang: “ Giúp em điều tra rõ, được không?”.

Hiếm khi thấy Lâm Liên Giang trong điện thoại im lặng hồi lâu mới nhận lời anh ta: “ Có tin tức tôi sẽ báo cho cậu”.

“ Cảm ơn”. Anh ta nói.

“ Đừng khách sáo”. Giọng nói của Lâm Liên Giang vẫn bình tĩnh vang lên, lại tàn nhẫn nhắc nhở: “ Nhưng cậu không được ôm bất kỳ hi vọng gì”.

Anh ta đương nhiên hiểu. Bất luận may mắn như thế nào đi nữa, đến cuối cùng cũng có thể hóa thành tăng thêm tuyệt vọng. Nhưng chính Lâm Liên Giang và tất cả mọi người không ngờ tới, mấy ngày sau, thật sự có tin tức của Yến Thừa Ảnh. Khi anh ta gặp cô, cô vừa mới được giúp đỡ trở về nước, bởi não bộ bị va chạm mạnh, khiến cô ngoài tên mình ra, dường như đã mất đi toàn bộ trí nhớ.

o0o

(1): Chuyển bay mắt đỏ: đề cập đến thời gian chạy từ nửa đêm đến sáng sớm để đến đích, và thời gian bay này ít hơn so với nhu cầu bình thường đối với giấc ngủ (tám giờ) của chuyến bay chở khách. Cuối cùng, Thừa Ảnh cũng chọn được một chiếc khuy cài tay áo kiểu dáng tinh xảo, nhờ nhân viên bán hàng bọc lại, lúc quay đầu phát hiện người đàn ông phía sau dường như đang đứng thất thần.

Cô đưa tay huơ huơ trước mặt anh ta: “ Anh đang nghĩ gì thế?”.

“ Anh đang nghĩ...” Lâm Liên Thành cười cười: “ Vì sao sau khi mất trí nhớ, em lại tin tưởng anh như vậy?”.

“ Dù sao, tạm thời em cũng không có chỗ để đi, mà nhìn anh lại không giống người xấu”. Cô đáp.

“ Đó là tất cả?”.

“ Đó là tất cả”.

Mới đầu anh ta không tin, ngay sau đấy lại cảm thấy buồn cười. Cô và anh ta đứng đối diện nhau, trước mặt là quầy đá quý, xung quanh đẹp đẽ, ánh sáng lấp lánh chói lóa phản chiếu trong mắt cô, đẹp tinh khiết. Đáp án của cô quá đơn giản nhưng đó là sự thật. Thoạt nhìn, mất đi trí nhớ, quả nhiên Thừa Ảnh có phần đơn giản và đáng yêu hơn so với trước kia.

Tâm trạng Lâm Liên Thành rất tốt, anh ta bất chợt có ý nghĩ dẫn cô xuống lầu phụ kiện nữ nhưng ngay lập tức liền bị Thừa Ảnh từ chối: “ Hôm nay em không muốn mua quần áo. Hơn nữa, lần trước anh bảo người mua đồ cho em, tủ quần áo đã chật ních rồi”.

Anh ta nói: “ Em vừa khen anh tốt, anh nên thể hiện một chút mới phải”.

Cô cố ý nói chữa: “ Em chỉ nói anh không giống người xấu thôi, anh nghe lầm rồi”.

“ Như nhau cả”.

Có ai vô sỉ và tự mãn quá mức như vậy không? Với lại, vô sỉ và tự mãn như vậy cũng đúng.

Thừa Ảnh không kiềm chế được ngẩng đầu nhìn Lâm Liên Thành. Anh ta có vóc dáng cao ráo, khuôn mặt đẹp trai, đôi môi mỏng ẩn chứa nụ cười nhạt. Một người đàn ông như vậy đến nơi đông người rất dễ gây chú ý và thu hút khá nhiều cái nhìn lén lén liên tiếp của các cô gái. Nhưng anh ta cố tình như không biết, chậm rãi dẫn cô lên từng tầng, tựa như đang hưởng thụ thú vui dạo phố.

“ Anh thường đi mua sắm phải không?”. Cô không nhịn được hỏi một câu.

Anh ta hạ ánh mắt liếc nhìn cô, để lộ vẻ mặt “ Đương nhiên là không” trả lời: “ Bình thường anh bận rất nhiều việc”.

Xem ra, hôm nay thật sự khác thường. Cô cân nhắc một chút rồi đề nghị: “ Dù sao cũng không mua gì, hay là về nhà đi”.

“ Không được”. Anh ta nói: “ Nào, chúng ta đi siêu thị”.

Sự thực thì Thừa Ảnh làm sao biết được tâm tư của anh ta. Bao năm qua, rốt cuộc điều anh ta hối tiếc nhất chính là chuyện đã chia tay với cô. Trong khi đó, anh ta luôn muốn được sống cùng cô và làm những chuyện bình thường như các đôi tình nhân hay các cặp vợ chồng khác vẫn làm. Vì vậy, Lâm Liên Thành kéo cô vào siêu thị ở tầng ngầm, mua một đồng hồ ăn vặt và hoa quả.

Cuối cùng, chiếc xe đẩy rất nhanh bị lấp đầy, anh ta vừa kiểm hàng vừa hỏi: “ Còn muốn ăn gì không?”.

Cô không khỏi ngạc nhiên cận kề nhận xét: “ Sao trước kia em không nhận ra, anh thực sự có khí chất của nhà giàu mới nổi nhỉ”.

Dường như tâm trạng của anh ta đặc biệt tốt, cũng không so đo, ngược lại, khuôn mặt tuấn tú còn dần ra, nở nụ cười.

Trong lúc Thừa Ảnh và anh ta chậm rãi đi xuyên qua lối bày hàng hóa, cô làm như thuận miệng hỏi: “ Anh chỉ nói với em, chúng ta cùng lớn lên từ bé và là bạn tốt của nhau. Ngoài ra, chúng ta không còn quan hệ gì khác?”.

“ Ví dụ như?”. Lâm Liên Thành dừng bước, đưa mắt nhìn cô.

“ Em không biết”. Cô mỉm cười, bản thân cũng cho rằng không thể nhưng vẫn cố ý trêu đùa: “ Anh chăm sóc em chu đáo như vậy, nếu em có bạn trai, có lẽ không thể bằng”.

Lâm Liên Thành im lặng nhìn cô, điềm nhiên như không thu hồi ánh mắt, không trả lời.

Kết quả, cô suy nghĩ một lúc, hỏi tiếp: “ Trước khi bị tai nạn, em có bạn trai không?”.

Khi nói những lời này, cô hơi cúi xuống chọn socola đặt ở tầng thấp nhất. Hệ thống sưởi trong siêu thị khá đầy đủ, bởi vì áo khoác và khăn quàng cổ đều đã cởi bỏ, cô mặc một chiếc áo len cổ chữ V màu đen, có vẻ như hơi mỏng mảnh, vừa vặn ôm lấy đường cong lả lướt duyên dáng, càng tôn thêm làn da trắng nõn. Hôm nay, cô buộc tóc đuôi ngựa, từ phía Lâm Liên Thành vừa lúc có thể nhìn thấy gáy cô. Một mảng da mịn màng nhẵn nhụi, tựa như viên ngọc được thợ thủ công hàng đầu đánh bóng, tỏa ánh sáng quyến rũ.

Anh ta đứng bên cạnh, nhìn dáng dấp chăm chú lựa chọn của cô, im lặng trong chốc lát rồi mới trả lời: “ Không có”.

Khi cô được cứu sống trở về, trên người đầy những vết xước bầm tím. Nghe nói chiếc xe chở cô bị đâm vào lan can cầu, sau đó rơi xuống sông. Hôm ấy, rõ ràng cô không đáp chuyến bay tới Nepal nhưng kỳ lạ là tên cô lại xuất hiện trong danh sách hành khách. Vậy ai đã làm chuyện này? Một tháng sau, cô đã biến đi đâu?

Từ trước đến nay, anh ta không thích làm việc dựa vào mối quan hệ người nhà nhưng sau này vì cô mà anh ta đã phải sử dụng tất cả các phương tiện và lực lượng bí mật để điều tra. Cuối cùng, mặc dù không có tuyên bố chính xác nhưng từ các manh mối anh ta có thể đoán ra nguyên nhân hậu quả.

Bởi vậy, đối mặt với việc rất vất vả mới giành lại được người phụ nữ này, anh ta lên kế hoạch tạm thời không để cô quay lại cuộc sống nguy hiểm trước kia. Hơn nữa, anh ta còn có một phần tâm tư khác. Cuộc sống tuyệt vời như bây giờ, giống như một giấc mộng đẹp. Anh ta vẫn luôn theo đuổi một giấc mơ, anh ta từng nghĩ cuộc đời này không thể một lần nữa thực hiện được giấc mơ ấy. Anh ta không chấp nhận được việc tỉnh mộng quá sớm.

Từ siêu thị đi ra, mặc dù mới bốn năm giờ chiều nhưng sắc trời đã nhuốm đen. Hai ngày nay tuyết đọng chưa tan, lại thiếu ánh nắng mặt trời, không khí lạnh lẽo, người đi đường vội vàng. Thừa Ảnh ngồi trong xe, một tay để lên miệng hệ thống sưởi, tay kia nhàm chán điều chỉnh radio. Đúng lúc ở phía sau, di động của Lâm Liên Thành đổ chuông. Cô vội vàng giảm âm lượng radio, tiện tay cầm tai nghe bluetooth đưa qua.

Lâm Liên Thành đeo tai nghe, hạ giọng nói: “ A lô”. Tiếp theo là một sự im lặng khá lâu. Cuộc điện thoại kéo dài, mà anh ta nhiều nhất giữa

chừng đáp lại một tiếng, mỗi lần chỉ đơn giản là một chữ: “ Ừ”. Rốt cuộc, cô không thể không thấy lạ, quay đầu nhìn anh ta.

Lúc này cô mới nhận ra sắc mặt anh ta không được tốt lắm, thâm trầm như tượng tựa không gian ngoài cửa xe, không một tia ấm áp. Có lẽ anh ta cũng đã nhận ra, dùng khước mắt liếc sang phía cô, nhanh chóng ngắt lời đối phương: “ Em đang lái xe, gặp mặt nói tiếp”.

Cô hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn hỏi: “ Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“ Không có gì”. Anh ta cầm chiếc tai nghe trong tay, cười như không: “ Là Lâm Liên Giang, anh ấy đã đến Thượng Hải”.

Cô biết người đó, là con trai cả của Lâm gia, nghe nói lần này Lâm Liên Thành có thể thuận lợi tìm được cô cũng là dựa vào sự giúp đỡ của anh ấy. Nếu là chuyện giữa anh em họ, đương nhiên cô không nên tham gia, vì thế liền “ À” một tiếng, không truy vấn tiếp.

Lâm Liên Thành đưa cô về nhà, lúc sau một mình đi ra ngoài. Buổi tối không có việc gì làm, Thừa Ảnh gọi quản gia, chuẩn bị quần áo để đi bơi. Trên nóc tòa nhà cao cấp này có bể bơi trong nhà, được xây dựng theo tiêu chuẩn quốc tế, bốn mùa nhiệt độ ổn định. Gần đây, mỗi khi nhàm chán cô lại tới đây giết thời gian, thỉnh thoảng gặp mấy người hàng xóm, bọn họ đều rất hòa nhã. Nhưng tối nay, toàn bộ hồ bơi chỉ có duy nhất mình cô.

Kỹ năng bơi của cô rất tốt, thể lực cũng không kém, hiếm có hôm nào yên tĩnh như hôm nay, vì thế mà cô không nhanh không chậm bơi qua bơi lại mười mấy vòng. Cho đến khi ngón tay chạm vào vách tường nổi trên mặt nước, cô mới phát hiện không biết Lâm Liên Thành quay về từ khi nào, lúc này đang đứng trên bờ, cười như không cười cúi đầu nhìn cô.

Hồ bơi to như vậy, trừ cô ra thì lúc này không có người thứ hai, ngoài âm thanh của nước, lúc này bỗng nhiên xuất hiện thêm một người khiến cô hoảng hốt không ít, thiếu chút nữa thì bị sặc nước.

“ Anh đến sao không lên tiếng?”. Cô vuốt sạch lớp nước trên mặt, cất chiếc kính bơi, thở hỗn hển lườm anh ta.

“ Em bơi hăng say, anh có gọi em cũng không nghe thấy”. Lâm Liên Thành thản nhiên trả lời, nửa ngồi nửa quỳ ở trên bờ, kéo gần khoảng cách với cô: “ Bơi bao lâu rồi?”.

Cô tính toán: “ Gần một tiếng đồng hồ”.

“ Đói không? Trước khi lên đây, anh có bảo người chuẩn bị đồ ăn khuya, bây giờ có muốn quay về không?”.

Cô thở hắt ra, mỉm cười nhìn anh ta: “ Lâm Liên Thành, em từng nói, nếu anh kết hôn chắc sẽ có nhiều cô gái đau khổ lắm”.

Anh ta dường như không hiểu, khẽ nhướng mày.

“ Nếu anh đối tốt với phụ nữ như vậy, e là người muốn được gả cho anh đông đến sập cửa”.

“ Còn em thì sao?”. Anh ta đột nhiên hỏi.

“ Gì cơ?”.

Giọng anh ta nhỏ, còn cô dựa vào thành hồ hai chân khua nước, tiếng nước vang vọng ở hồ bơi trống trải dường như được phóng đại hết cỡ, bởi vậy cô nghe không rõ âm thanh. Anh ta chăm chú hạ tầm mắt nhìn cô, lặp lại lần nữa: “ Anh đối tốt với em như vậy, em có muốn kết hôn với anh không?”.

Tiếng nước dần dần nhỏ đi, sau đó hoàn toàn biến mất. Hai tay cô vẫn bám bên chân anh ta, cơ thể theo động tác bất động mà một lần nữa chìm toàn bộ trong nước. Sóng gợn bập bênh, dịu dàng chậm rãi đánh lên người, phảng phất nặng nề vỗ vào lòng cô.

Bộ dáng của anh ta không giống nói đùa.

Vòm nhà cao như một tán cây xanh, được khảm bởi một tấm kính hình bán nguyệt trong suốt, khi thời tiết tốt, có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao trên mặt nước. Hôm nay, thời tiết không được đẹp, cô ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt của anh ta, dường như từ bên trong thấy vô vàn những tia sáng nhỏ vụn. Có lẽ do ánh đèn trên đỉnh đầu, cũng có lẽ do mặt nước phản quang. Thực tế càng giống với ánh sáng của sóng nước lưu động, chăm chú, ôn nhu, đáng dấp anh ta nhìn cô, tựa như trong trái đất bao la rộng lớn này chỉ có duy nhất mình cô. Chỉ có một mình cô có thể lọt vào trong mắt anh ta. Vì vậy, ở nơi đây, trong ánh mắt thâm sâu hẹp dài kia, cô nhìn thấy rõ bóng dáng của chính mình. Cô bắt đầu hoảng hốt, một loạt cảm giác bối rối chưa có từ trước đến nay bỗng ập đến, đè nén trong ngực.

May mắn thay, đúng lúc này tiếng di động đột ngột vang lên, cắt ngang bầu không khí bối rối yên lặng. Cô hắng giọng nhắc nhở anh ta: “ Có điện thoại”.

Anh ta ngồi xổm lẳng lặng nhìn cô, lúc này mới đứng dậy đi sang bên nhận điện. Áp lực lúc này theo anh ta rời xa và đột nhiên tan biến. Thừa Ảnh xoay người, dựa lưng vào vách tường, điều chỉnh lại hơi thở, nhẹ nhàng chui xuống nước, bơi ra xa. Cô duy trì tốc độ bơi vài vòng cho đến khi thể lực không chịu nổi mới lên bờ. Trong lúc đó, Lâm Liên Thành vẫn đứng ở xa, vừa nhìn cô bơi lội, vừa lặng lẽ hút thuốc. Nơi này vốn cấm hút thuốc, có thể vì thời gian đã muộn, với lại không có nhân viên ra ngăn cản.

Sau khi lên bờ cô quần khăn tắm, đồng thời tháo chiếc vòng gỗ trên cổ tay xuống. Đây là vật cô mang theo người khi được cứu bên bờ sông, không biết nó có ý nghĩa đặc biệt gì, nhưng nhìn vào chất liệu gỗ của chiếc vòng cũng biết đó là thứ tốt.

Toàn thân cô ướt đầm đi đến trước mặt anh ta, khẽ nhú mày nói: “ Hút ít thôi, mùi khói thật khó chịu”.

Giọng nói và thái độ của cô điềm tĩnh không có gì khác thường, làm như vừa rồi anh ta chưa từng nói câu nói kia. Lâm Liên Thành buông ánh mắt nhìn cô, cười không để bụng, rất phối hợp dập tắt nửa điều thuốc còn lại.

Đi xuống lầu, quả nhiên quản gia đã chuẩn bị xong đồ ăn khuya, đó là món sủi dìn, trên mặt phủ hoa quế, mùi thơm dễ chịu. Thừa Ảnh thực sự đói bụng, ngồi xuống một lúc mới phát hiện Lâm Liên Thành vẫn đang ở phòng khách, liền hỏi: “ Anh có ăn một chút không?”.

Ánh mắt anh ta không rời khỏi tờ tạp chí, thuận miệng đáp: “ Không, anh vừa ăn xong mới về, không đói bụng”.

Thực ra, Lâm Liên Giang đến Thượng Hải họp cả buổi chiều, buổi tối gọi anh ta ra ngoài gặp mặt, bữa tiệc anh em thiếu một chút náo động vui vẻ, khó khăn để ăn được mấy miếng cơm. Lần này Lâm Liên Giang tới đây, sự kiên nhẫn dường như đã đến cực hạn, đối mặt với anh ta buông lời mắng mỏ, cuối cùng lớn tiếng hỏi: “ Cậu định vô lý tới khi nào? Cứ như vậy cả đời không cho Thừa Ảnh biết rõ sự thật à? Cậu có cần tôi nhắc lại lần nữa cho tỉnh, Thẩm Trì là một kẻ không dễ chọc không?”.

Anh ta không lên tiếng, vẫn cầm điếu thuốc hít vài hơi, sau đó mới từ từ nói: “ Cuộc sống trước kia không hợp với cô ấy”.

Dường như Lâm Liên Giang bị anh ta làm cho buồn cười, hừ lạnh một tiếng: “ Thích hợp hay không thích hợp, cậu có tư cách gì để quyết định?”.

Anh ta lại im lặng một lần nữa. Lâm Liên Giang đưa ra tối hậu thư: “ Cậu mau chóng đem sự thật nói cho cô ấy biết. Rằng cô ấy đã có chồng, mặc kệ chồng cô ấy làm gì...Cũng không cần phải nói cuộc sống trước kia của cô ấy ra sao, cô ấy cần phải trở về. Cậu lập tức giải quyết ngay cho tôi chuyện này, đừng chờ Thẩm Trì nhận được tin tức tìm tới cửa, đến lúc đó xảy ra hậu quả gì không ai đảm bảo được”.

“ Sao? Bên kia Thẩm gia gần đây có động tĩnh gì à?”. Anh ta hỏi một cách thờ ơ.

Lâm Liên Giang đã kìm nén cơn giận, bưng chén trà lên uống một ngụm, bình tĩnh liếc anh ta một cái rồi mới trả lời: “ Tôi không biết nguyên nhân, dù sao ngay từ đầu Thẩm Trì đã biết cô ấy không lên máy bay, sau đó vẫn một mực tìm kiếm, chẳng qua là chúng ta may mắn tìm thấy cô ấy trước. Có thể giấu diếm ba tháng coi như một phép lạ lớn. Tôi không giao tiếp với Thẩm Trì, không hiểu tính cách của anh ta nhưng bất luận thế nào, bị lấy mất vợ, anh ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện tốt. Vì thế, Lâm Liên Thành, tôi cảnh cáo cậu đừng liều lĩnh nữa, mau chóng giải quyết xong mọi việc đi”.

Sau đó, Lâm Liên Giang dường như vẫn lo lắng, khi Lâm Liên Thành đang ở bể bơi, anh ta gọi điện một lần nữa. Lâm Liên Giang hiếm khi làm một việc nhỏ như vậy, nhân viên xung quanh đều hiểu tính cách của anh ta, bình thường một câu sẽ không bao giờ nói lại lần thứ hai. Xem ra tối nay đúng là ngoại lệ.

Thừa Ảnh ăn khuya xong, trở lại phòng khách liền phát hiện người đàn ông ngồi trên sofa tựa như đang suy nghĩ chuyện gì. Giữa ngón tay anh ta cầm điếu thuốc, tàn thuốc tích thành một đoạn dài, hình như anh ta không nhận ra, chỉ im lặng gờ tạt chí.

Cô hảo tâm nhắc nhở, lúc này anh ta mới giật mình gạt tàn thuốc: “ Khuya rồi, ngủ sớm đi”.

“ Vậy còn anh?”.

“ Ngồi thêm lát nữa”. Anh ta tùy tiện đưa ra lý do: “ Anh đang chờ điện thoại của đồng nghiệp công ty bên nước ngoài, em lên lầu trước đi”.

Thừa Ảnh gạt đầu: “ Được, chúc anh ngủ ngon”.

Anh ta mỉm cười: “ Chúc em ngủ ngon”.

Sự thực thì Lâm Liên Giang đánh giá không sai. Sau đấy vài giờ, tức là rạng sáng ngày hôm sau, Trần Nam đóng cửa xe trong gió lạnh, bước vào Thăm gia.

Thăm Lăng đang được nghỉ đông, chuyện trong nhà như vậy, đương nhiên không có tâm trạng ra ngoài du lịch hoặc vẽ cảnh, hàng ngày ngoan ngoãn ở nhà. Trần Nam xuất hiện, câu được câu chăng nói chuyện trong phòng ngủ.

Đêm dài tĩnh mịch, bên ngoài cánh cửa hiên bỗng cuốn tới một trận gió lạnh, khiến cô hoảng sợ: “...Đã xảy ra chuyện gì?”.

Trần Nam ngay cả áo khoác cũng chưa cởi ra, chỉ nói: “ Tôi đi tìm đại ca trước, lát nữa quay lại sẽ nói cho cô”.

Thăm Lăng rất thông minh, chỉ phản ứng một chút liền lập tức ngồi thẳng dậy thốt lên: “ Là tin tức của chị dâu tôi?”.

“ Phải”. Trần Nam trả lời, hai ba bước đã lên tới cầu thang.

Căn phòng ông chủ đèn đóm sáng trưng. Trần Nam cầm điện thoại, đưa ảnh chụp ra: “ Đây là ảnh chụp lúc chiều”.

Hình như Thăm Trì vừa mới tắm xong, trên người chỉ khoác tùy tiện chiếc áo choàng tắm, ngay cả tóc vẫn còn ẩm ướt. Anh hơi nheo mắt, ánh mắt sâu thẳm ngưng tụ lên màn hình điện thoại trên tay, thỉnh thoảng vài giọt nước lại rơi xuống dưới. Anh như chưa nhận ra, chỉ có con người sâu đen thoáng co rút kịch liệt.

Đúng là cô ấy.

Tuy chỉ có non nửa gương mặt nhưng thực sự là cô ấy. Hoàn hảo nguyên vẹn.

Trong tấm ảnh, cô ngòm xồm, trước mặt là những chiếc kệ siêu thị dài, khóe miệng như hơi giương lên, không biết đang cùng người bên cạnh nói gì đó. Mà người bên cạnh cô, là Lâm Liên Thành. Bọn họ mua rất nhiều đồ, chất đầy trong xe đẩy, có cả đồ ăn và đồ dùng, rất nhiều, cả hai nhìn nhàn nhã như ở nhà.

Một lát sau, Thẩm Trì cầm chiếc di động nắm chặt trong tay, ngược mắt lên, đáy mắt nồng đậm không rõ cảm xúc, chỉ có giọng nói là lạnh lùng: “ Đây là ở đâu?”.

“ Thượng Hải”.

“ Điều tra chỗ ở của Lâm Liên Thành”. Anh ra lệnh ngắn gọn, đưa điện thoại trả lại cho Trần Nam, tự mình đi đến đầu giường cầm lấy thuốc và bật lửa. Cùng với tiếng bật lửa khép mở sắc nét, ngọn lửa nhảy vào trong đáy mắt, làn khói trắng nhanh chóng che khuất vẻ mặt anh.

“ Em hiểu”. Trần Nam nhìn anh do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn khuyên nhủ: “ Anh ngủ không ngon, buổi tối hút ít thuốc thôi ạ”.

Người đàn ông cao gầy nhìn xuyên qua làn khói, khẽ nheo mắt: “ Cậu học được thói nhiều lời từ khi nào vậy”. Giọng điệu của anh vừa lãnh đạm xen lẫn trào phúng, không phân biệt được vui hay giận. Nhưng anh càng như vậy, càng khiến kẻ khác cảm thấy tâm tư khó dò.

Trần Nam không để bụng cười cười, tại thời điểm này, chỉ e tự mình đâm phải hòng mình. Cậu ta lập tức im lặng. Trước khi rời đi, mới lại hỏi: “ Nữ sát thủ kia, phải xử lý thế nào?”.

“ Cô ta đã không còn tác dụng”. Thẩm Trì nhanh chóng cầm điều thuốc đã hút xong, hơi nghiêng người dập tàn thuốc, mang theo ánh mắt

không cảm xúc tuyên bố.

“ Em biết rồi”.

Trần Nam xoay người đi xuống lầu, quả nhiên Thẩm Lăng còn chưa ngủ, ánh mắt tỉnh táo nhìn cậu ta. Cậu ta đành phải nói ngắn gọn: “ Chị dâu cô không việc gì, yên tâm đi”.

Thẩm Lăng trợn to mắt, kêu nhỏ một tiếng: “ Bây giờ chị ấy đang ở đâu?”.

“ Thượng Hải. Nhưng tạm thời cô đừng đi hỏi anh ấy”. Cậu ta bấu môi giường cảm hưởng lên trên lầu.

Thẩm Lăng nghi ngờ: “ Vì sao?”.

Trần Nam cười như không cười: “ Không vì sao cả, trẻ con đừng quan tâm nhiều vậy”.

“ Tôi không phải trẻ con”. Thẩm Lăng nhú mày bất bình tức giận, kết quả Trần Nam đã vẫy tay về phía cô rồi đi.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tình Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Gặp Lại

Tại sao trong một thời gian dài như vậy, anh lại không xác định được cô vẫn an toàn, thậm chí không thể khẳng định được cô còn sống hay không.

Cho tới tận bây giờ, cuối cùng, cô đã nguyên vẹn trở về.

Nhưng, lại quên mất anh.

Kể từ khi tuyết tan, nhiệt độ của Thượng Hải liên tục giảm xuống, chỉ hai ngày ngắn ngủi đã giảm xuống gần tới mức thấp nhất trong lịch sử. Một tuần nữa là đêm giao thừa, dường như không có nhiều người vì nhiệt độ thấp mà làm ảnh hưởng tới tâm trạng không tốt. Quản gia sai người mua sắm hàng Tết để ngôi nhà hai tầng có chút không khí năm mới. Bởi chưa năm nào náo nhiệt như vậy, lúc này, vị quản gia tâm trạng hết sức vui vẻ, đang hứng thú làm hết mọi việc.

Thừa Ảnh vừa thấy buồn cười vừa có chút khó tin, nhin không được liên hỏi:

“ Ông có chắc năm nay chúng ta đón năm mới ở đây không?”.

“ Đương nhiên”. Quản gia đang ở trong phòng khách tự tay bày mâm đựng trái cây: “ Trước khi đi Lâm tiên sinh đã dặn dò, ngay cả thực đơn đêm ba mươi cũng đã đưa ra”.

Càng sắp đến cuối năm, công việc của Lâm Liên Thành càng thêm lu bù, sau hai ngày nghỉ ngắn, anh ta lập tức bay đến thành phố khác công tác, có lẽ phải đến tối hai chín mới có thể trở về. Trước khi anh ta đi, Thừa Ảnh

từng hỏi, Lâm gia đón năm mới ở đâu. Kết quả Lâm Liên Thành trả lời: “ Tô Châu”.

Cô vô cùng ngạc nhiên: “ Sao anh không đón năm mới cùng họ?”.

“ Năm nay có điều đặc biệt”. Anh ta đáp.

Lý do này nghe rất chính đáng nhưng khi anh ta đi rồi, cô bỗng nhiên nhớ ra, nếu hai nhà đã thân quen nhau như thế, sao anh ta không đưa mình đi Tô Châu cùng đón năm mới? Rõ ràng, trước khi đi, Lâm Liên Thành đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc. Nhìn căn nhà tràn ngập không khí năm mới, cô cũng như bị cuốn hút, toàn thân chìm trong trạng thái thoải mái vui vẻ, không quá vương vấn đến chuyện này nữa.

Quản gia hẹn công ty giúp việc nhà đến thay hết rèm cửa. Bởi vì nhà có hai tầng, lượng công việc tương đối lớn nên mới làm sớm một chút.

Thừa Ảnh cơm nước xong xuôi bèn đi nghỉ trưa, cô định bụng chui vào phòng xem đĩa. Suốt đêm hôm trước cô vẫn chưa xem xong đĩa phim, ba tập phim điện ảnh xã hội đen nổi tiếng của Hollywood quả thực quá dài. Lúc ấy, cô đang xem đến tập hai thì ngủ mất.

Nhiệt độ trong nhà và ngoài trời chênh lệch khá lớn, trên tấm kính cửa sổ bao phủ một lớp sương mù dày đặc. Cô tìm chiếc điều khiển, đang định tắt đèn, bỗng nghe thấy tiếng động ở dưới lầu.

Khi cánh cửa đôi của chiếc thang máy không hề báo trước mở ra, quản gia đứng ở phòng khách chết lặng hoàn toàn. Đây là tòa nhà với các căn hộ cao cấp nhất Thượng Hải, ngoài thiết bị dịch vụ phần cứng và phần mềm đã được số hóa, còn có những biện pháp an ninh nghiêm ngặt nhất. Bất kỳ vị khách nào cũng phải trải qua việc đăng ký và điều tra thân phận, đồng thời yêu cầu các hộ gia đình nghiệm chứng bằng việc nhập dấu vân tay mới được phép qua. Nhưng hôm nay, dường như toàn bộ không cần phải làm như vậy.

Vị quản gia còn đang cầm chiếc bình hoa được lau chùi sạch sẽ trong tay, lúc này chỉ có thể khiếp sợ nhìn năm sáu người lạ xuất hiện ở cửa thang máy.

Người đàn ông trẻ tuổi cùng với những người khác mang theo áp lực kìm nén đến khó hiểu, như vào chỗ không người, cứ như vậy bước vào phòng khách.

Phải mất một thời gian dài ông ta mới nghe thấy tiếng nói của chính mình, lập tức sợ sệt chất vấn: “ Các người là ai?”. Tâm trạng không khỏi nảy sinh cảnh giác, suy nghĩ xem làm thế nào để nhanh chóng khởi động hệ thống báo động khẩn cấp.

Người đàn ông với dáng người cao gầy cất bước đi tới, dường như dễ dàng nhìn thấu tâm tư của ông ta. Anh đứng trước mặt ông ta, giọng điệu bình thản nói: “ Yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương đến ông. Chỉ cần ông nói cho tôi biết, Yến Thừa Ảnh ở đâu?”.

Anh mặc áo khoác và quần dài màu đen, toàn thân thoát nhìn tuần tú và lạnh lùng, đáy mắt thâm trầm không rõ cảm xúc, tựa như mang theo vẻ sắc bén vô cùng áp lực.

Nhiệt độ ngoài trời dưới không độ, trên cửa sổ như kết một lớp hoa tuyết. Mặc dù phòng khách rất ấm áp nhưng tiếp cận với anh, viên quản gia lại cảm thấy rùng mình. Quản gia khẽ ngược lên nhìn anh, chỉ thấy gương mặt anh tuần kia hết sức lạnh lùng, giọng nói như phủ một lớp băng. Nghe anh nói đến tìm Yến Thừa Ảnh, ngược lại, viên quản gia càng thêm cảnh giác”...Anh là như thế nào với Yến tiểu thư?”.

“ Điều này ông không cần biết”. Thầm Trì mỉm cười, ánh mắt vẫn lạnh nhạt: “ Nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu”.

Người đàn ông này, bao gồm cả những kẻ đứng sau anh ta, cách thức xuất hiện kỳ quái và quá bá đạo. Quản gia chỉ sợ bọn họ đến có ý xấu, đang

suy nghĩ cách ứng phó nên làm thế nào chột nghe cầu thang phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Đương nhiên, Thẩm Trì cũng nghe thấy.

Thính lực và phản ứng của anh còn nhanh hơn quản gia, gần như nhìn thấy trước, ánh mắt u ám thâm thúy lướt qua vai quản gia, nhìn thẳng vào người đi tới.

“ Có chuyện gì vậy?”. Thừa Ảnh vừa bước cầu thang vừa hỏi.

Vì mặc chiếc váy dài đến mắt cá chân nên bước đi của cô hơi hạn chế, tốc độ cũng không được nhanh. Viên quản gia theo bản năng định lên tiếng ngăn cô không được tới gần nhưng không kịp, Thẩm Trì nhẹ nhàng lách qua người ông ta, bước về phía trước hai bước.

Cách hơn nửa phòng khách, anh chỉ lẳng lặng nhìn cô, nét mặt khó đoán. Mà hiển nhiên cô lập tức chú ý đến anh ngay. Thực ra, giờ phút này, tính cả quản gia, có bảy người đàn ông đứng trong phòng khách tầng một, nhìn đều là những gương mặt xa lạ. Nhưng không hiểu sao, khoảnh khắc Thừa Ảnh bắt đầu đi xuống cầu thang, tất cả lực chú ý đều bị người đàn ông trước mặt chiếm giữ. Cô chưa từng gặp anh nhưng dường như lại có cảm giác quen thuộc.

Sự mơ hồ này thật khó hiểu, có cảm giác vô cùng quen thuộc, giống luồng điện yếu ớt, thoáng chốc xuyên qua đầu cô đáp trả ánh nhìn của anh, tốc độ cực nhanh, dường như chột lóe lên rồi biến mất, không có khả năng kìm nén một cơn choáng nhẹ.

Cô lấy lại bình tĩnh, trong lòng thầm ngạc nhiên, bấy giờ mới nhận ra hai chân mình đang được cơ thể vô thức điều khiển tới gần anh. Loại cảm giác này, ngay cả khi được Lâm Liên Thành cứu về cũng chưa từng có.

Từ sau khi mất trí nhớ, đối với những thứ xa lạ cô luôn có bản năng kháng cự, tựa như đứa trẻ sơ sinh sợ thế giới và nguy hiểm. Xa hơn một chút, quan sát tình huống lần nữa mới có thể yên tâm mạnh bạo tiếp cận. Vì vậy, Lâm Liên Thành phải mất mấy tháng trời mới khiến cô tin tưởng đó là mối quan hệ giữa những người bạn tốt. Nhưng hôm nay, nhìn thoáng qua người đàn ông trầm mặc lạnh như băng, thậm chí còn không mở miệng nói một câu, lại khiến cô không kiềm chế được muốn tìm hiểu đến tột cùng.

Tuy nhiên, cô nhanh chóng phục hồi lý trí, miễn cưỡng đứng cách anh vài mét, không hề tiến lên.

“ Anh là ai?”. Cô hỏi.

Giọng nói của cô vẫn giống như trước đây, chỉ thiếu đi ít cảm xúc. Kỳ thực, ngay cả ánh mắt cũng vậy, ngoài sự nghi ngờ nghiên cứu thì tìm không ra chút nào đáng dấp của ngày xưa.

Ánh mắt Thẩm Trì hơi lóe lên không dấu vết, giống như mặt băng ngày đông giá rét bỗng xuất hiện vết nứt, anh hơi nheo mắt hỏi lại: “ Em nói gì?”. Rõ ràng, ngữ điệu cực kỳ nhẹ nhàng chậm rãi nhưng có thể làm cho người ta nghe ra mùi vị nguy hiểm.

Nhưng cô không biết điều đó, chỉ nhìn thẳng vào anh, lặp lại một lần nữa: “ Anh là ai?”.

Điệu bộ của cô không giống nói giỡn, vì vậy anh không nói tiếp. Trong căn phòng khách rộng gần hai trăm mét vuông, một sự im lặng đến kỳ lạ.

Thẩm Trì mím đôi môi mỏng, bất động nhìn cô, đem biểu cảm dù rất nhỏ của cô thu vào đáy mắt. Một lúc lâu sau, anh đột nhiên chuyển hướng sang quản gia, ánh mắt trở nên lạnh lẽo dị thường: “ Cô ấy đã xảy ra chuyện gì?”.

Hình như quản gia bị dáng dấp của anh làm cho sợ hãi, ngậy người hơn nửa ngày mới lắp bắp trả lời: “ Yển tiểu thư hình như...Hình như bị mất trí nhớ”.

Ánh mắt Thẩm Trì trong thoáng chốc trầm xuống.

Mất trí nhớ...

Anh hiếm khi giật mình, sau đó không quan tâm đến viên quản gia đang đứng chờ, vội vàng bước hai bước tới trước mặt cô. Anh cao hơn cô rất nhiều, trong khoảng cách gần như vậy, tầm mắt hơi hạ xuống, thấp giọng xác nhận: “ Em không nhớ anh?”.

Đứng gần, cô mới ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh, rất đặc biệt, như một khu rừng rậm nguyên sinh sau cơn mưa mùa đông, hoặc như ngâm mình trong vị bạc hà mát lạnh, gần như lạnh thấu xương. Không hiểu sao cô bắt đầu thấy hoang mang, sửng sốt một lúc lâu mới lắc đầu, thẳng thắn: “ Không nhớ”.

Không ngờ ngay sau đó, anh không có bất kỳ một lời giải thích nào nắm chặt lấy cổ tay cô. Cô bị hoảng sợ, giãy mạnh theo bản năng: “...Anh làm gì vậy?”. Cô vừa nói vừa lui về phía sau, nhanh chóng kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Thẩm Trì dừng lại, nhìn vẻ mặt đề phòng của cô, dường như bị thái độ kháng cự của cô chọc giận, ánh mắt dần dần sẫm lại: “ Em mất trí nhớ nhưng lại nhớ duy nhất mỗi Lâm Liên Thành. Ngay cả anh cũng không nhận ra, lại còn vui vẻ ở chung với hắn?”.

“ Tôi không nhớ bất kỳ điều gì”. Cô hít sâu, hai tay khoanh trước ngực, giận dữ nhắc anh.

Đây là tư thế bảo vệ bản thân, rơi vào mắt Thẩm Trì càng có vẻ như châm chọc. Tấm ảnh chụp trong di động, tuy cự ly chụp xa không rõ ràng

nhưng hiển nhiên trong tấm ảnh đó cô cười rất thoải mái.

Anh bước từng bước tới gần cô, hờ hững nói: “ Không nhớ bất kỳ điều gì? Anh nói cho em hay, em là vợ của anh”.

“...Ý anh là sao?”. Cô không khỏi sửng sốt, dường như không tin nổi, lui về phía sau: “ Lâm Liên Thành chưa từng nói tôi đã kết hôn”.

“ Thật vậy?”. Anh bật cười giận dữ: “ Đó là những gì hần ta nói?”.

Nhưng cô không hề lên tiếng, chỉ kinh ngạc nhìn anh, muốn từ vẻ mặt anh phân biệt thật giả. Có lẽ vì nhắc đến tên của Lâm Liên Thành, viên quản gia vẫn đứng ngây ngốc rồi cuộc cũng tỉnh táo trở lại, nhìn thấy người đàn ông mạnh mẽ xa lạ từng bước ép sát Yến Thừa Ảnh, ông ta liền xông lên phía trước, định ngăn giữa hai người. Trong tình thế cấp bách bèn nói dối, cảnh cáo Thẩm Trì: “ Lâm tiên sinh sẽ quay lại ngay, xin anh hãy tự trọng”.

Thật không may là ông ta đã nhắc tới Lâm Liên Thành, chỉ thấy Thẩm Trì hơi hạ con người, ánh mắt sắc bén liếc sang phía ông ta rồi nhanh chóng tiến lên nắm chặt cánh tay Thừa Ảnh. Lần này anh dùng lực, Thừa Ảnh đau đớn kêu lên một tiếng, thanh âm rơi vào tai anh, khiến anh hơi nhúm mày, lực dưới tay thả lỏng, sắc mặt vẫn lạnh lùng: “ Có phải em chỉ tin mình hần? Đúng không?”.

Kỳ thật, không phải Thừa Ảnh hoàn toàn tin tưởng anh ta, nhưng do sự việc quá bất ngờ, làm cho cô trong lúc nhất thời đã phản ứng hơi quá. Huống hồ, thái độ cường thế của anh như vậy, không để cho cô có thời gian suy nghĩ, ngược lại càng khơi dậy bản năng kháng cự của cô.

Cánh tay đau đớn nhưng giãy không ra, quả thực đã làm cô tức giận, giọng nói lạnh lùng cố tình thừa nhận: “ Đúng vậy, tôi thà tin tưởng anh ta còn hơn tin anh. Ít nhất, nhìn anh ta còn giống người tốt”.

“ Người tốt”. Thấm Trì cười mỉa mai, không quan tâm: “ Cho tới tận bây giờ anh cũng chưa từng nói mình là người tốt”. Nói xong, ánh mắt rơi lên người viên quản gia đứng bên, lạnh nhạt nói: “ Khi nào Lâm Liên Thành quay về, ông hãy nói với hắn, tôi mang người đi, chuyện này tạm thời sẽ không truy cứu hắn nhưng tôi sẽ không dễ dàng tha thứ nếu còn có lần tiếp theo”.

Quản gia đang định lên tiếng nhưng chưa kịp mở miệng, chỉ thấy hoa mắt, nhìn Thấm Trì vung tay đánh vào gáy Thừa Ảnh. Anh ra tay bất ngờ, một đòn mạnh mẽ, động tác lưu loát, trong nháy mắt đưa tay ôm chặt lấy cơ thể mềm oặt của Thừa Ảnh.

Quản gia chết lặng, nhìn anh ôm Thừa Ảnh vào trong lòng, đáy mắt sâu và đen như lóe lên một tia dịu dàng rồi biến mất. Nhưng quản gia nghi ngờ mình đã bị ảo giác, bởi vì anh nhanh chóng ngược mắt lên, cũng không quay đầu bước về phía thang máy.

Giống như lúc đến, người đàn ông này cùng những kẻ khác anh dẫn theo ra vào như chỗ không người, dần biến mất sau hai cánh cửa kim loại.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tình Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cõi Mộng

Chỉ lúc này, cô mới có thể kiềm chế không cố ép bản thân nhớ lại những đoạn đã mất, mới có thể ý thức được rằng những những mảnh vụn vặt này có lẽ quá mức quan trọng, bỏ đi không được.

Hải Vân khí hậu ẩm ướt, tới mùa đông thường mưa dầm kéo dài.

Sau khi Thừa Ảnh trở về, mưa dường như chưa lúc nào ngớt. Gần tới cuối năm, mặt đường ẩm ướt trơn trượt, tin tức địa phương thỉnh thoảng thông báo các kiểu sự cố giao thông, đồng thời không quên nhắc nhở người dân đi ra ngoài cẩn thận.

Không biết có phải vì lý do thay đổi môi trường đột ngột mà Thừa Ảnh suốt mấy ngày liền ngủ không ngon giấc, gần như hàng đêm đều bừng tỉnh từ cơn ác mộng. Ngoại trừ đêm đầu tiên, rốt cuộc, Thẩm Trì không tới “cứu” cô, đôi khi cô và anh, thậm chí cả ngày cũng không gặp mặt nhau. Mà đám người làm của Thẩm gia, một đám người mồm miệng rất chặt chẽ, cô không hỏi thăm, bọn họ cũng không nhắc tới Thẩm Trì.

Sau khi rời giường, tinh thần của cô không được tốt, ngồi ở phòng khách kiên nhẫn xem tivi. Hết tin tức buổi trưa là một đoạn quảng cáo dài nhưng cô cầm điều khiển không thay đổi kênh, tâm trí liên tục đi vào cõi thần tiên. Một lát sau mới nghe thấy Thẩm Lăng nói: “Chị dâu, lát nữa có muốn ra ngoài uống trà trưa không?”.

Thẩm Lăng đã biết tình hình của cô, cho nên mấy ngày nay luôn muốn làm mọi thứ để cô cảm thấy thoải mái vui vẻ hơn. Thừa Ảnh hiểu được ý tốt của cô ấy, cũng thích thú với suy nghĩ của cô gái đơn giản này, vì thế

khẽ cười nói: “ Bên ngoài trời mưa, ra ngoài không tiện. Em muốn ăn món tráng miệng, chi bằng chúng ta tự làm ở nhà”.

Mắt Thẩm Lăng sáng lên: “ Được ạ”. Cô nàng thuộc phái hành động, nói là làm liền, lập tức lệnh cho nhà bếp giúp cô nàng chuẩn bị nguyên liệu.

Đại tiểu thư nhà họ Thẩm hiếm khi tự mình ra tay, một đám người bị sai khiến xoay quanh. Thừa Ảnh dường như cũng bị cuốn hút bởi cảm xúc của cô nàng liền xốc lại tinh thần đi vào bếp.

Cho sữa và bột mì vào một chiếc bát to, Thừa Ảnh vừa quấy vừa thuận miệng hỏi: “ Có thể kể cho chị nghe chuyện trước kia được không?”.

Thẩm Lăng hơi do dự: “ Chị dâu, chị muốn nghe chuyện về phương diện gì?”.

“ Tùy em, nói gì cũng được”.

“ Vâng...ví dụ như mối quan hệ của chúng ta rất tốt, chưa bao giờ cãi nhau”. Thẩm Lăng hấp háy mắt nói.

Thừa Ảnh không khỏi cười rộ lên, liếc mắt nhìn Thẩm Lăng: “ Điều này chị tin. Còn gì nữa không?”.

“ Còn nữa, chị là bác sĩ ngoại khoa”.

“ Có phải đã từ chức lâu rồi không?”.

Thẩm Lăng vẻ mặt ngạc nhiên: “ Ai nói vậy? Trước khi gặp chuyện không may, chị vốn phải đi Nepal cứu trợ chữa bệnh, ai nói chị từ chức chứ?”.

Là Lâm Liên Thành. Những ngày sống ở Thượng Hải, cô không phải không hỏi về nghề nghiệp của mình, lúc ấy Lâm Liên Thành đã trả lời cô như vậy.

Bỗng nhiên cô cảm thấy đau đầu, ngoại trừ hôn nhân và nghề nghiệp, không biết Lâm Liên Thành còn giấu diếm cô những gì?

“Chị đã từng làm ở bệnh viện nào?”. Cô đành hỏi.

Thẩm Lăng nói ra một cái tên, nhưng cô hoàn toàn không có ấn tượng.

Thấy cô dừng lại, Thẩm Lăng rất tự nhiên nhận lấy chiếc thìa khuấy, cố gắng hoàn thành công việc dường như hết sức thú vị này.

Cô đứng bên nhìn, im lặng hồi lâu mới hỏi lại: “Vậy chị và anh trai em thì sao? Mọi quan hệ của bọn chị có tốt không?”. Giọng nói của cô không xác định, kỳ thực, ngay bản thân cũng không rõ muốn biết đáp án kiểu gì. Mà phản ứng của Thẩm Lăng lại làm cho lòng cô trầm xuống.

Hiển nhiên, tiểu cô nương không giỏi nói dối, do dự một lát đành xấu hổ cười cười, nói thật: “Ban đầu không được tốt lắm, sau cũng không biết vì sao, hai người chiến tranh lạnh một thời gian dài...”. Có lẽ sợ cô hiểu lầm, ngay lập tức liền bổ sung thêm: “Nhưng sau này, hai người lại rất hòa thuận, quan hệ vô cùng ngọt ngào”.

Thừa Ảnh cúi đầu “ừ” một tiếng, không nói chuyện.

Đối với lý do thoái thác như vậy, trong lòng cô không phải không có hoài nghi. Nhưng chỉ là nghi ngờ chứ có tác dụng gì đâu. Cũng giống như Lâm Liên Thành, bây giờ, bất kể là ai đều có thể thêu dệt những lời nói dối để lừa gạt cô, mà căn bản cô không thể đi kiểm chứng.

Thẩm Lăng sợ Thừa Ảnh lại hỏi gì đó, sợ bản thân trả lời không đúng rồi gây ra hậu quả xấu. Vừa lúc ngoài phòng khách truyền đến tiếng động rất nhỏ, cô nàng như lấy được lệnh đặc xá, cười nói: “Không biết có phải anh trai về không, em ra ngoài xem sao”, tay chưa kịp lau khô đã bỏ chạy ra ngoài.

Kết quả đúng như cô nàng dự đoán.

Thẩm Trì mới từ bên ngoài trở về, anh cởi áo khoác, liếc mắt nhìn cô, hỏi: “ Em đang làm gì thế?”.

Cô nàng vẫn đang đeo tạp dề, tay dính đầy bột mì, vẻ mặt đau khổ nhỏ giọng báo cáo: “ Chị dâu đang hỏi chuyện trước kia. Em sợ nói sai, anh lại tìm em tính sổ. Làm sao bây giờ?”.

Thẩm Trì im lặng một lúc, ra hiệu bảo cô: “ Em về phòng trước đi, anh có chuyện muốn nói với cô ấy”.

Phòng bếp có kết cấu rất tốt, bề mặt hai bên lấy ánh sáng, cho dù trời mưa cũng không phải bật đèn. Thừa Ảnh đang tách lòng đỏ và lòng trắng trứng, nghe tiếng bước chân, ngay cả mí mắt cũng chưa nâng lên đã nói: “ Đưa cái bát trên bàn cho chị”.

Nhưng đợi hơn nửa ngày, đối phương vẫn không có động tĩnh gì. Cô nghi hoặc, ngẩng đầu quay lại, lúc này mới hơi giật mình.

Thẩm Trì đứng ở cửa, ánh mắt rơi trên người cô, giọng nói có vẻ nhột nhạt, ánh mắt cũng rất mệt mỏi: “ Chúng ta nói chuyện”.

Cô quay về đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh đối mặt nói chuyện với cô.

Cô kéo chiếc ghế sô pha đơn trong thư phòng tầng hai ngồi xuống, hỏi: “ Anh muốn nói chuyện gì?”.

“ Em thường xuyên gặp ác mộng, hay là đến gặp bác sĩ tâm lý đi?”.

Cô không nghĩ anh mở miệng để hỏi chuyện này thì không khỏi sửng sốt một lúc mới nói: “ Lúc ở Thượng Hải tôi đã đi khám vài lần”.

“ Bác sĩ nói thế nào?”.

“ Nói là bị stress sau chấn thương nhưng có thể là do áp lực môi trường gây ra”.

Không biết có phải do thư phòng quá ấm áp, hay có lẽ do sô pha quá mức thoải mái, vì vậy, cô mới ngồi một lát đã thấy hơi buồn ngủ. Kỳ thực, trong khoảng thời gian này cô nghỉ ngơi không đủ, dưới mí mắt bao phủ một lớp đen nhạt, toàn thân nhìn phờ phạc.

Thẩm Trì ngồi đối diện cô, im lặng nhìn cô một lúc, bỗng nhiên nói: “ Trong nội thành có một căn hộ mới, nếu em đồng ý, có thể tạm thời đến đó ở”.

Anh bằng lòng để cô đi?

Cơn buồn ngủ vừa rồi bỗng nhiên biến mất, cô ngạc nhiên ngược mắt, còn anh đã đứng dậy, cầm chìa khóa căn hộ để trước mặt cô: “ Em chuẩn bị xong, anh sẽ đưa em đi”.

Cô hơi chần chừ, gật đầu: “ Vâng”.

“ Nếu cần, em có thể đến tìm người này”. Anh lấy từ trong túi ra tấm thiệp của một bác sĩ tâm lý, đặt cạnh chìa khóa.

“ Vì sao?”. Cô phản ứng, tựa như không thể tin nổi: “ Vì sao bỗng nhiên anh lại đồng ý để tôi đi”.

Cô vốn nghĩ Thẩm Trì sẽ không trả lời, rốt cuộc anh lại mỉm cười, giọng nói lãnh đạm: “ Đây chẳng phải là mong muốn của em sao?”.

Cô không hiểu người đàn ông này đã có chuyện gì xảy ra, vừa đáp ứng mong muốn của cô, vừa châm chọc khiêu khích cô. Dường như tất cả mọi người đều nhằm vào sự mất trí nhớ của cô, bao gồm cả Lâm Liên Thành, kể cả anh. Nhưng rõ ràng, người đoán oán trách nhất chính là anh mới đúng.

Nghĩ vậy, Thừa Ảnh mấp máy môi, rớt cuộc vẫn không chịu dừng, hỏi vặn: “ Đây là anh giận cá chém thớt đấy à? Tôi bị mất trí nhớ nhưng đó không phải là lỗi của tôi”. Cô cũng đứng lên, hơi ngửa đầu nhìn anh, mang theo một chút tức giận không thể đè nén, tựa như cố tình khiêu khích: “ Hiện tại, anh đối với tôi mà nói, quả thực không khác gì người xa lạ. Sống ở đây tôi có rất nhiều áp lực, có lẽ đó là nguyên nhân khiến tôi ngày nào cũng gặp ác mộng”.

“ Anh biết”. Không ngờ Thẩm Trì không hề giận dữ, ngữ khí vẫn lạnh nhạt, ánh mắt không rõ cảm xúc.

Cô giả vờ mỉm cười: “ Vì vậy, cảm ơn anh đã thả tôi đi”.

“ Không có gì”. Anh lại nhìn cô, ngênh ngang rời đi.

Nếu đây là trạng thái bọn họ ở chung cho tới nay, Thừa Ảnh hoài nghi bản thân hẳn đã sớm ly hôn với người đàn ông này mới đúng.

Lúc chuyển nhà, cô không mang nhiều đồ. Nghe nói căn hộ mới có đầy đủ đồ dùng thiết yếu, vì vậy cô chỉ đơn giản thu dọn một ít quần áo.

Thẩm Lăng rất quyến luyến nhưng không dám nói trước mặt Thẩm Trì, cô nàng đành lặng lẽ giữ lại: “...Chị dâu đừng vội, trí nhớ của chị sớm hay muộn sẽ có ngày được khôi phục. Hơn nữa, sống ở nhà có thể có ích cho chị phục hồi trí nhớ, vì sao phải ra ngoài sống chứ?”.

Thừa Ảnh bất đắc dĩ sờ lên mặt cô nàng, trêu chọc: “ Chị sợ sống ở đây sẽ cãi nhau ầm ĩ với anh trai em”.

“ Không đâu”. Thẩm Lăng nhớ lại, thái độ nghiêm túc: “ Trong ấn tượng của em, hai người cho tới bây giờ chưa từng cãi nhau”.

“ Sao có thể vậy”. Thừa Ảnh hơi giật mình: “ Không phải em đã nói mối quan hệ giữa chị và anh ấy từng có một quãng thời gian không tốt đấy

à?”.

“ Đúng vậy nhưng ngay cả trong trường hợp đó, hai người cũng chưa từng cãi nhau mà. Chị dâu, chị đừng lo lắng nữa, một mình ở bên ngoài không tiện. Hơn nữa, chị ra ngoài rồi, em thấy thật vô vị”.

“ Nếu cảm thấy nhàm chán, bất cứ lúc nào cũng có thể đến gặp chị”. Cuối cùng cô nói.

Về việc chưa từng cãi nhau với Thẩm Trì, cô nghĩ, bản thân trong quá khứ, nhất định phải được tôi luyện thật tốt.

Nơi ở mới nằm trong trung tâm thành phố, một con phố có vị trí yên tĩnh, vô cùng hiếm thấy. Hơn nữa, cô đi làm ở bệnh viện như trước kia sẽ rất gần, thậm chí không cần phải đi tàu điện ngầm, cuộc bộ mười lăm phút là tới nơi.

Cô không biết đây có phải là chủ ý của Thẩm Trì hay không nhưng cho dù là vậy thì cô cũng sẽ không cảm kích anh.

Hôm chuyển nhà tới đó, Thẩm Trì tự đưa cô đến. Cô định không chấp nhận nhưng kết quả nhận ra sự thực cũng chỉ là cùng xe với anh mà thôi, không phải động đến cả ngón tay, hành lý đương nhiên có người khác mang giúp. Căn hộ đã sớm được quét tước sạch sẽ, thậm chí tủ lạnh đã nhét đầy các loại trái cây và thực phẩm. Mở cánh cửa tủ lạnh to rộng, hiện ra muôn màu rực rỡ, quả thực có thể so với một siêu thị nho nhỏ khiến người ta không thể thốt lên lời.

Cô đương nhiên đoán được, những việc này dám chắc không cần Thẩm Trì tự mình ra tay. Tuy ở chung không bao lâu nhưng cô để ý quan sát, mau chóng nhận ra con người này thật sự rất phô trương, có thể sai khiến nhiều người, ra vào nhất định phải tiền hô hậu ủng, ngay cả lái xe ra ngoài cũng có vài chiếc xe không gần không xa theo sát. Những việc nhỏ

như thế này, có lẽ anh ta chỉ cần nói vài ba câu là được. Vì thế, cô nói với Trần Nam:

“ Cảm ơn cậu”.

Trước mặt Thẩm Trì, Trần Nam cười cười: “ Chị dâu, không phải khách khí”.

Cô không quen kiểu xưng hô này, đồng thời mơ hồ cảm thấy có chỗ không đúng. Đợi cho đến khi bình tĩnh trở lại mới như người tỉnh ngộ, cầm di động liền gọi ngay cho Thẩm Lăng:

“ Anh trai em làm nghề gì?”.

Thẩm Lăng hiếm khi ấp úng: “ Vấn đề này...Có lẽ chị hỏi anh ấy là tốt nhất”.

Càng như vậy càng khiến cô cảm thấy bất an. Nhưng bảo cô đến hỏi trực tiếp Thẩm Trì, cô lại làm không được, e là sẽ lại nhận được sự châm chọc và khiêu khích.

Xem ra, Thẩm Trì vô cùng quan tâm đến việc cô bị mất trí nhớ. Nhưng khôi phục trí nhớ là việc không thể cưỡng ép, bác sĩ không thể đưa ra được phương pháp điều trị, ngay bản thân cô cũng dần dần buông xuôi, cảm thấy không còn quan trọng nữa. Không hiểu sao anh lại thực sự quan tâm nhiều đến thế. Cho nên, cô cố gắng không tới trêu chọc anh.

Người đàn ông này trong mắt cô là một người vừa bí ẩn vừa phức tạp, tính cách lạnh lùng khiến người khác không thể đoán trước. Cô không tìm ra lý do vì sao trước kia mình lại kết hôn với một người như vậy. Và bây giờ, nếu như cô đem tất cả mọi thứ quên sạch sẽ rồi nhân cơ hội đó thoát khỏi anh, một mình sống cuộc sống thoải mái tự tại. Cô thật sự như được khôi phục trạng thái độc thân, hàng ngày tự do sắp xếp cuộc sống.

Thừa Ảnh nhận ra mình nấu ăn rất tốt, có thể đa dạng hóa bữa cơm, lúc hứng trí còn có thể nướng cookie hay bánh ngọt, mang sang nhà đổi điện hoặc hàng xóm tầng trên tầng dưới cùng thưởng thức. Lò nướng và các dụng cụ khác đều do cô tự tay đến cửa hàng mua về. Cửa hàng đồ điện dưới tầng trệt đang hoạt động, nhân viên hướng dẫn nhiệt tình giới thiệu với cô một danh sách các sản phẩm mới nhất cùng đầy đủ các tính năng được tung ra thị trường. Bởi vì giá cả khá rẻ nên dễ dàng tiếp cận thị trường dòng tiêu chuẩn. Cuối cùng, họ còn tặng cô một chiếc khuôn đúc.

Thực lạ kỳ, cô nghĩ, việc nấu nướng kiểu này hoàn toàn không cần cô phải nhớ lại tỉ mỉ vẫn có thể dễ dàng hoàn thành bày biện một cách đẹp mắt. Nếu không phải sớm biết mình vốn là một bác sĩ ngoại khoa, có lẽ cô đã nghi ngờ nghề nghiệp chính của mình là một đầu bếp.

Sau một thời gian nghỉ ngơi ở nơi ở mới, rốt cuộc Thừa Ảnh cũng quyết định đi làm trở lại.

Nhưng thực tế, sự thật không đơn giản như trong tưởng tượng. Mặc dù Thẩm Trì đã giải quyết và được bệnh viện chào đón, nhưng những ngày sau đó, đám đồng nghiệp cũ khi nhìn thấy cô, ánh mắt khó tránh khỏi mang theo vẻ kỳ lạ. Một người đã được xác định chết bấy lâu nay, giờ bỗng nhiên sống lại, ít nhiều vẫn có chút quỷ dị.

Nhưng không sao cả, dù gì thì những người này đối với cô mà nói, toàn bộ đều đã trở thành những người xa lạ.

Viện trưởng tự mình ra mặt nói chuyện với cô, muốn biết nguyên nhân hậu quả nhưng cô thật sự không thể nói ra lý do. Cuối cùng, viện trưởng quyết định: “ Như vậy đi, nếu cô cảm thấy tự điều chỉnh được tâm trạng thì để hết năm nay rồi hãy đi làm. Bởi vì hoàn cảnh hiện nay của cô khá đặc biệt, tạm thời không thể sắp xếp cho cô đứng mổ. Trước mắt cô cứ làm công việc giấy tờ đi đã, coi như làm quen với môi trường, được không?”.

Cô gật đầu.

Thực ra, chỉ cần có công việc chính thức, không đến mức để cô cả ngày không có việc gì làm là được. Suy cho cùng, sự cố xảy ra trên đường làm nhiệm vụ trước kia, bệnh viện đã khá chiều cố cô. Không những bảo cô đem biên lai viện phí từng nằm trước đó ra xem lại, còn đặc biệt cho phép cô tĩnh dưỡng ba tháng. Trong thời gian này, thời gian làm việc của cô tương đối thư thả.

Sau khi khôi phục công việc, có rất nhiều đồng nghiệp chủ động tìm cô hỏi han ân cần. Lúc ăn trưa, tất cả đều vây quanh cô, tán gẫu trong bầu không khí sôi nổi thoải mái. Mọi người trong khoa còn đặc biệt tổ chức tiệc chào mừng. Bởi vì trời đông giá lạnh, không khí lại ẩm ướt, mọi người không hên mà cùng quyết định đi ăn lẩu, sau đó đi hát karaoke.

Một đồng nghiệp ngồi trên ghế nói với cô trong tiếng huyền não của KTV: “ Đây là thói quen giải trí của khoa ta, cậu còn nhớ không?”.

Cô cười lắc đầu, cầm một lon bia nhỏ hét to: “ Nhưng ngày nào đó mình sẽ nhớ lại”.

“ Thái độ của cậu không tồi, rất tích cực và lạc quan”. Đồng nghiệp lấy chai rượu chạm với cô, chân thành nói:

“ Hoan nghênh cậu đã trở về”.

Bởi vì cao hứng nên cô uống hơi say. Đến lúc tan cuộc, cũng không nhớ rõ là ai đã tự về, là ai đã kéo cô ra ngoài cửa lớn của KTV. Đêm khuya gió lạnh thấu xương, tựa như con dao nhỏ mang theo hơi nước ẩm ướt khoan vào xương cốt, khiến toàn thân đau đớn. Mắt cô mơ màng mông lung, nhìn xa xa, ánh sáng của ngọn đèn ven đường như bị phóng đại, khâu thành từng chuỗi, tạo thành thứ ánh sáng mờ ảo đầy màu sắc, từ từ chuyển động. Ai đó đứng bên cạnh hỏi: “ Tiểu Yến, cậu sống ở đâu? Hay là mình đưa cậu về nhé?”.

Cô lắc lắc đầu, đột nhiên cảm thấy chóng mặt, dạ dày như cuộn cuộn, cảm giác đè mạnh lên cổ rất khó chịu, mở miệng nói: “ Không cần, mình tự về được”.

“ Muộn thế này, cậu là phụ nữ đi không an toàn”. Đồng nghiệp rất kiên trì: “ Hay là gọi điện báo chồng cậu tới đón?”.

Mọi người trong khoa đều biết cô đã kết hôn từ lâu nhưng chưa ai từng thấy một nửa của cô. Cô vẫn lắc đầu, thái độ so với vừa rồi càng kiên quyết hơn: “ Không sao, không cần đâu”.

Nhưng vừa dứt lời, cô liền cảm thấy có ai đó đến gần.

Cô chỉ cảm thấy chóng mặt và mệt mỏi, cố gắng hết sức nhìn mọi thứ xung quanh, động tác quay đầu chậm mất nửa nhịp. Không đợi cô nhìn rõ hình dáng của đối phương, tay trái đã bị nắm chặt. Một giọng nam lạnh lùng xuyên qua cơn gió buốt, tiến vào tai cô, dường như nói với các đồng nghiệp khác: “...Tôi tới đón cô ấy về, cảm ơn các vị đã chăm sóc”.

Tay anh hơi lạnh, có lẽ do cơ thể cô quá nóng, lượng cồn trong máu di chuyển với tốc độ rất nhanh, khiến toàn thân cô nóng rực, trái tim như không thể tải nổi, đập mạnh trong lồng ngực. Lúc này, cô căn bản không có thời gian để tâm, mọi bộ phận trong cơ thể đều trở nên trì trệ, ngay cả tư duy cũng không nhạy bén. Nhưng trong lòng cô biết, người đàn ông bên cạnh chính là Thẩm Trì. Cô không muốn giãy dụa, toàn thân cứ như vậy áp vào vòng tay anh, để mặc anh đưa cô bước xiêu vẹo vào trong xe.

Kỳ thực, cô uống không quá say, chỉ hơi quá chén một chút, khắp người bị vây trong trạng thái hỗn loạn. Trong xe mở hệ thống sưởi, trộn với mùi da thật của nội thất, làm dạ dày càng tăng thêm sự khó chịu. Cô hơi nhắm mắt, vươn tay mò mẫm chốt mở bằng điện.

“ Em đang tìm gì vậy?”. Giọng nói của Thẩm Trì từ bên trái truyền tới.

Sự thực, cô không nhận ra, bàn tay mình vẫn đang bị anh nắm lấy. Cô không thoải mái, giọng nói rất nhẹ: “...Tôi không thở nổi”.

Hai giây sau, cửa kính xe ở ghế sau hạ xuống một chút. Không khí mát lạnh phút chốc tiến vào, cô như người suy yếu nghệt thở đã lâu lấy lại đường khí bình thường, theo bản năng ghé sát cửa sổ, nhắm mắt tham lam hít thở.

Chiếc xe im lìm đỗ trên đường chính.

Ánh sáng lấp lánh của những ngọn đèn hai bên đường, xa xa gần gần nhấp nháy trên mặt cô, lần lượt thay đổi thành từng mảng sáng tối. Cô bây giờ lười biếng giống một con thú nhỏ mới sinh, cuộn nửa người trong chiếc ghế da rộng, sắc mặt hơi ửng hồng, đôi môi xinh xắn hé mở, dáng vẻ thỏa mãn.

Cô vẫn không nhúc nhích, có lẽ là đang ngủ.

Ánh mắt Thẩm Trì vô thức dịu dàng hơn, lặng lẽ nhìn cô trong chốc lát mới đưa tay nâng cửa kính xe lên. Nhưng cô nhanh chóng liền phát hiện ra, cau mày phản đối: “ Anh có thể cho tôi một chút không khí trong lành không?...”.

Anh cảm thấy buồn cười, khéo môi khẽ giương lên: “ Cứ thế này em sẽ cảm mất”.

Cô vẫn không chịu mở mắt, lẩm bẩm một câu: “ Tôi mặc kệ”. Cô nói rất nhỏ nhưng trong không gian im ắng, rõ rệt anh vẫn nghe thấy, sau đó khẽ bật cười.

Kể từ khi gặp lại cho tới nay, điều cô sợ nhất là mỗi lần gỡ bỏ tất cả sự phòng bị, ở trước mặt anh biểu lộ vẻ làm nũng thậm chí có chút giả dối. Một Yến Thừa Ảnh như vậy, cho dù là hiện tại hay quá khứ cũng rất ít khi bắt gặp.

Anh vươn người sang gỡ chiếc khăn lông cừu trên cổ cô xuống, hỏi: “Như thế này đã tốt hơn chưa?”.

Cảm giác chệnh choáng dâng lên, trong xe yên tĩnh thoải mái, cô thật sự muốn ngủ, vì vậy miễn cưỡng gật đầu, không muốn cất lời.

Trong lúc mơ màng, cô nghi ngờ mình sinh ảo giác, nếu không vì sao ngữ khí của Thẩm Trì lại trầm thấp dịu dàng như vậy, thậm chí đến tận lúc này cô chưa từng thấy anh ôn nhu bao giờ.

Cô ngủ một giấc trong một thời gian ngắn. Sau khi xe dừng lại, cô được nửa dìu nửa ôm, lúc này mới nhận ra đã đến tầng dưới của căn hộ.

“Cảm ơn”. Cô định tự mình đi lên tầng, kết quả Thẩm Trì không hề giải thích, cầm tay cô đi qua tấm cửa kính lớn, bước thẳng vào thang máy.

Vẫn ngang ngược bá đạo như thế, cô nghiêng người lão đảo theo sát, càng thêm tin tưởng tất cả mọi việc trong xe lúc này chỉ là ảo giác.

Vào phòng anh nói: “Đi tắm trước đã”.

“Không muốn làm”. Cô nằm nhoài lên tay vịn sofa: “Anh đừng có kiểm soát tôi”.

Kết quả, phòng khách quả thực im lặng một lát. Cô còn tưởng anh đi rồi nhưng ở giây tiếp theo, một giọng nói từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Đứng lên uống cái này đi đã”.

Là nước mật ong, cô thực sự ngạc nhiên, hóa ra anh nắm rõ cách bài trí đồ đạc ở đây như lòng bàn tay.

“Không phải anh lợi dụng lúc tôi vắng nhà lén lút vào đây đấy chứ?”. Cô vừa uống nước, vẻ mặt vừa không chút thay đổi hỏi một câu.

Thẩm Trì thản nhiên liếc nhìn cô: “ Khi say em có vẻ hài hước hơn đấy”.

“ Cảm ơn đã khích lệ”. Cô uống rất chậm, ngẫm nghĩ khi nào thì anh rời đi. Nhưng khi cô đã uống xong cốc nước mật ong, anh vẫn ngồi đối diện không đứng dậy.

Căn hộ này không quá lớn, không có sự khác biệt giữa phòng ăn và phòng khách. Thẩm Trì lúc này đang ngồi yên vị trên ghế trước bàn ăn, cánh tay thon dài hơi cong lên, khuỷu tay chống cạnh bàn, ngón trỏ và ngón giữa cầm một điều thuốc chưa châm, nhìn như để chơi đùa.

Cô nhìn anh, trong lòng không khỏi thừa nhận, người đàn ông này ngay cả khi dáng ngồi tùy tiện như thế, phong thái trông vẫn rất đẹp. Từ trước đến nay cô không quá chú ý đến dung mạo của đàn ông, đến diện mạo xuất sắc như Lâm Liên Thành, rơi vào mắt cô nhiều nhất chỉ là một câu chế giễu nửa đùa nửa thật: “ Không ngờ từ nhỏ em đã có điểm phúc như vậy, tự nhiên có một người bạn thanh mai trúc mã như anh”.

Cô nhớ khi ấy Lâm Liên Thành chỉ cười bất lực: “ Thật hiếm thấy, trước kia em chưa từng khích lệ anh bao giờ”.

“ Thật à?”. Cô cảm thấy thoải mái, xem ra cho dù mất trí nhớ nhưng bản tính vẫn không có gì thay đổi.

Tuy nhiên, Thẩm Trì là ngoại lệ.

Anh có ngũ quan anh tuấn gần như sắc nét. Có đôi khi, cô không cố ý lảng tránh mà nhìn thẳng vào anh, đơn giản vì đôi mắt đen u tối kia, giống như nhìn lâu thêm một lát nữa sẽ bị thu hút, khiến người ta không thể kiềm chế mà sa vào trong. Loại cảm giác khó hiểu quen thuộc này, thoáng như từng đột sóng mạnh mẽ kéo tới xuyên qua thời gian và không gian, khiến tâm trí cô hỗn loạn không yên, không biết phải làm sao.

Mấy tháng qua, khi cuối cùng cô cũng học được cách thích nghi với mọi hoàn cảnh, thì người đàn ông này lại có thể dễ dàng làm xáo trộn niềm tin và bước đi của cô, khiến cô khó xử và tạm thời bất lực với chuyện của chính mình. Cho nên, cô chán ghét loại cảm giác ấy, còn anh lại cố tình hòa nhã với cô, làm cho cô càng cảm thấy không đáng.

Đặt chiếc cốc xuống, Thừa Ảnh trầm ổn định lại tâm trạng, bình tĩnh nói: “ Tôi muốn nghỉ ngơi”.

Cô cố ý nhìn sai tầm mắt, ngữ khí cũng có chút cứng nhắc. Ánh mắt mơ hồ ngây thơ của một cô gái đã biến mất.

Thẩm Trì khẽ nhướn mày, ngay sau đó liền đứng lên: “ Mặc dù em đáng yêu hơn khi say rượu, nhưng tốt nhất lần sau uống ít thôi”.

Điều này có nghĩa là gì?

Cô ngược mắt nhìn anh: “ Cảm ơn anh đã khích lệ và quan tâm”.

Anh bật cười: “ Đêm nay em thực sự rất lễ phép”.

“ Tôi cũng nghĩ đêm nay anh có hơi khác lạ”. Cô buột miệng nói ra nhưng ngay sau đó liền hối hận.

Quả nhiên, Thẩm Trì hơi dừng bước, liếc mắt lại, “ ồ” một câu, dường như hứng thú với cách nói này: “ Sao lại khác?”.

Cô nhìn anh đứng ở cửa chờ đợi, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình, thật đúng là họa từ miệng mà thành. Thừa Ảnh tính toán trong lòng xem nên trả lời thế nào mới có thể mau chóng đuổi người đàn ông này đi. Có câu nói đã lưu ở miệng, rốt cuộc vẫn nên nói ra: “ Ít nhất là thái độ tốt hơn một chút so với trước kia”.

Anh hơi nheo nheo mắt, có vẻ thích thú: “ Có phải thái độ của anh đối với em vốn rất xấu?”.

“ Chẳng lẽ không đúng sao?”. Cô bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc ai mới là người bị mất trí nhớ đây.

Anh im lặng mỉm cười, đột nhiên hỏi: “ Cuối tuần này có phải làm không?”.

“ Sao cơ?”.

“ Theo anh chơi bóng”. Anh làm ra vẻ tự nhiên.

Cô cũng trả lời một cách tự nhiên: “ Thời tiết như thế này, chơi bóng làm sao được”.

“ Đến lúc đó nói sau”. Anh mở cửa ra, trước khi đi còn nói thêm một câu: “ Đạo này em còn gặp ác mộng không?”.

“ Không có”.

Khóe môi anh hơi giật giật, ý cười không rõ ràng: “ Xem ra áp lực trước kia, thực sự là do anh mang tới cho em”.

Cô cũng cười, cố ý thừa nhận: “ Ai nói không phải chứ”.

Nhưng chỉ sau đó vài giờ cô không còn cười được nữa. Bởi vì cô lại không ngủ yên thêm một lần nữa. Lúc gần sáng bật dậy thở gấp, cô gần như nghi ngờ câu nói của Thẩm Trì lúc sắp đi là cố ý, rất có thể vì trả thù cô đã không chút khách khí đuổi khách. Vì bỗng nhiên anh vừa nhắc tới, khiến cô lại bắt đầu nằm mơ, vẫn là những mảnh vỡ nằm rải rác, bầu không khí lạ kỳ trong giấc mơ đè nén làm cô không thở nổi. Cô tức giận nghiến răng, tay mò mẫm tìm chiếc công tắc đầu giường, kết quả phát hiện điện đã cúp.

Nửa đêm, chỉ có ánh sáng yếu ớt chiếu qua tấm rèm. Nếu bình thường sẽ thật hoàn hảo, ngày mưa như thế này, càng tăng thêm vẻ mờ ám. Ngoài cửa sổ loáng thoáng tiếng mưa rơi tí tách. Cô nằm trên giường hoàn toàn không ngủ được, trên điện thoại hiện ra con số hai giờ năm mươi phút sáng. Đêm dài nhưng không có cách nào xua đuổi thời gian.

Cô thực sự chán nản và giận dữ, nghĩ thầm, nếu không phải vì Thẩm Trì thì cô đã có thể ngủ một giấc thẳng cho đến sáng. Bởi vì quá tức giận, cô bốc đồng cầm lấy điện thoại đi ra ngoài.

Dãy số này là ngày chuyển nhà, Thẩm Trì tự tiện nhập vào di động của cô, sau đó chưa một lần dùng đến. Đêm nay đơn giản vì cô muốn xả cơn bức tức, một phần cũng muốn trả thù. Không ngờ điện thoại vừa vang hai tiếng đã được kết nối, hại cô không còn đường để đổi ý.

Giọng Thẩm Trì vẫn hết sức tỉnh táo, có lẽ anh vẫn chưa ngủ. Lúc này cô mới nhận ra mình hoàn toàn không biết quy luật nghỉ ngơi và làm việc của anh, chỉ có thể đoán người như anh hẳn là có thói quen thức đêm.

“ Chuyện gì vậy?”. Thẩm Trì hỏi.

Đêm quá yên tĩnh, Thừa Ảnh cầm di động sát tai, giọng nói của anh cũng như gần bên tai, không có gì khác quấy nhiễu, thậm chí có thể nghe ra trong đó một chút khàn khàn không đổi. Trái tim cô không hiểu sao bỗng nhiên tăng tốc, như nhịp trống bị đánh sai nhịp, giật mình nói: “ Bên này bị mất điện”.

Điều này không phải mục đích gọi điện ban đầu của cô, ngay bản thân Thừa Ảnh cũng cảm thấy kinh ngạc, tại sao cô lại bỗng nhiên nói ra những lời ấy.

Còn Thẩm Trì cũng hơi sửng sốt một chút, sau đó mở miệng ngữ điệu rõ ràng rất thoải mái: “ Em sợ bóng tối à? Anh nhớ ngày trước em không hề sợ mà?”.

“ Hiện tại tôi cũng không sợ”. Cô hạ giọng vẫn tội: “ Nhưng do anh hại tôi, làm tôi tỉnh giấc”.

“ Rốt cuộc em đã mơ thấy gì?”. Bên kia truyền đến tiếng máy móc đóng mở, chắc là âm thanh của bật lửa.

“ Tôi không biết”.

“ Cho dù là một cảnh tượng nào đó cũng không miêu tả được?”.

Cô nghe giọng nói anh hơi mơ hồ, dường như có chút mệt mỏi, không tự chủ mà dừng lại, thấp giọng trả lời: “ Vâng”.

Kết quả Thẩm Trì bật cười: “ Vì vậy, lúc này em không ngủ được? Gọi điện chỉ để trách mắng anh?”.

Cả hai đều không phải. Cô im lặng ngẫm nghĩ, nhắm mắt lại, hỏi một câu hàm ý sâu xa: “ Tôi đã đánh thức anh dậy đúng không?”.

“ Không phải”. Anh đáp: “ Đáp án này khiến em thất vọng lắm à?”.

Cô không khỏi cười thành tiếng, thừa nhận: “ Đúng thế”.

“ Anh thường ngủ muộn”. Anh bỗng nói.

“ Vâng...”.

“ Cho nên lần sau còn muốn làm chuyện như thế này, tốt nhất hãy gọi sau hai giờ”.

“ Anh có lòng tốt đề xuất như vậy, tôi không nỡ lòng làm anh thất vọng”. Cô nhắm mắt, uể oải nói: “ Nhưng tôi hi vọng sẽ không có lần thứ hai”.

Đến khi mặt trời ló dạng, Thừa Ảnh thức dậy một lần nữa. Di động lúc này được cô tìm thấy trên gối, đêm qua khi tắt điện thoại, cô không nhớ ra. Cuối cùng, xem nhật ký cuộc gọi, cô mới biết mình và Thẩm Trì đã nói chuyện hơn nửa giờ. Sau đó toàn thân cô như chìm vào trạng thái mơ màng, bản thân nói gì cũng không còn nhớ rõ. Tuy nhiên, chất lượng giấc ngủ sau đó rất cao, mặc dù chỉ mấy tiếng nhưng đủ để tinh thần cô cảm thấy sáng khoái đi làm.

Cô là người tới văn phòng sớm nhất. Đến khi cô đun xong nước, tự pha cho mình một cốc cà phê hòa tan, những người khác mới lục tục kéo tới.

Một đồng nghiệp nữ còn trẻ vừa nhìn thấy cô, lập tức tùm tùm đi đến trước mặt, thì thầm: “Chị Thừa Ảnh cũng thật là, kết hôn bao năm như vậy, hôm qua mới cho bọn em tận mắt được thấy lư sơn chân diện (1)”.

Một nữ đồng nghiệp khác thính tai, sau khi nghe thấy lập tức phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, đã thế lại còn là một người đàn ông vô cùng xuất sắc nữa chứ. Tiểu Yến rõ ràng có ý che giấu, bình thường không cam lòng khoe ra cho chúng ta thưởng thức”.

“Có sao không?”. Thừa Ảnh bị bọn họ nhíp nhàng hợp tác làm cho chột dạ, cố ra vẻ trấn tĩnh nói: “Chị cảm thấy bình thường thôi”.

Kết quả nói chưa dứt lời, cô lập tức trở thành đối tượng công kích của mọi người.

“Hãy nhớ rằng, quá khiêm tốn lại là kiêu ngạo”.

“Người đàn ông đốt đèn lồng cũng không tìm thấy như vậy, chị còn bảo là bình thường à?”.

“Chị biết được mấy người đàn ông bình thường như vậy chứ? Lần sau giới thiệu cho em đi, được không? Em không chê đâu”.

“ Các người xem mình có giống với những kẻ mê trai hay không?”. Thừa Ảnh bất đắc dĩ thở dài. Nhưng cô cũng thấy bất ngờ, có lẽ nào trước kia cô chưa từng để đồng nghiệp gặp gỡ Thẩm Trì? Nếu thật sự như vậy, quả thực có hơi kỳ lạ. Nhưng cô không thể nhớ bất kỳ điều gì, đương nhiên cũng không cách nào suy đoán được tâm lý trước đây của bản thân.

TỪ BẮT ĐẦU ĐẾN HIỆN TẠI

Tĩnh Không Lam Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bằng Tan

Bởi vì công việc hàng ngày không quá bận rộn, Thừa Ảnh tranh thủ đăng ký một lớp học yoga. Vẫn là đám đồng nghiệp khoa gây mê giới thiệu cho cô, một tuần hai buổi, cùng nhau đi sau giờ làm việc.

Đồng nghiệp nói: “Mình thấy trạng thái tinh thần của cậu không được tốt lắm, buổi tối tập thể thao rất thích hợp để hỗ trợ giấc ngủ”.

Đúng lúc nghỉ giải lao, Thừa Ảnh cầm chai nước đưa lên miệng tu: “Cậu nói có lý. Dạo này mình có cảm giác ngủ rất ngon”.

“Trước kia tôi cũng hay bị mất ngủ”. Hình như nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn cô, nữ học viên đứng bên mím cười nói xen vào: “Kiên trì theo thầy học hai tháng, trạng thái toàn thân biến chuyển rất tốt”.

Nữ học viên này nhìn qua trông còn rất trẻ, nhiều lắm chưa quá hai mươi, mái tóc dài buộc gọn đơn giản phía sau, để lộ vầng trán mịn màng xinh xắn, trẻ trung. Dáng dấp thanh mảnh, mặc trang phục tập yoga trông hết sức đẹp mắt. Một cô gái như vậy dễ dàng khiến người khác nảy sinh cảm tình. Thừa Ảnh nhìn không được im lặng đánh giá cô gái.

“Hình như trước kia tôi đã từng gặp cô”.

“Tiểu Bằng”. Cô gái mím cười tự giới thiệu. “Dạo này công việc bận rộn. Mấy tuần nay tôi không tới đây. Chắc các chị là người mới phải không?”.

“Tôi thôi, còn cô ấy thì không phải”. Thừa Ảnh chỉ vào đồng nghiệp: “Cô ấy kiên quyết kéo tôi đến đây học, muốn kiếm người làm bạn ấy mà”.

Cuối cùng, cô mới nhớ nói ra tên mình.

“...Thừa Ảnh”. Tiểu Băng cẩn thận cân nhắc hai chữ này, chậm rãi nói: “ Giao long thừa ảnh – nhận lạc vong về. Hình như đây là tên của một thanh kiếm nổi tiếng thời xưa thì phải”.

Rất ít người có thể nói được nguồn gốc tên cô ngay lập tức, Thừa Ảnh không khỏi cảm thấy kinh ngạc: “ Đúng vậy, sao cô biết?”.

“ Trước kia trong giờ lịch sử, tôi có nghe thầy giáo nói qua, vì thế mới nhớ”.

“ Cô đang đi học à?”.

“ Vâng, tôi đang học nghiên cứu sinh ở đại học P”.

“ Thảo nào”. Lúc này, đồng nghiệp mới mở miệng cười tủm tỉm, cũng có chút cảm thán: “ Trông thật sự rất trẻ trung và xinh xắn, chúng tôi già cả như thế này đứng trước mặt cô đều cảm thấy tự ti và mặc cảm”.

Thừa Ảnh cố ý cười trách móc: “ Một mình cậu tự ti là được rồi, sao lại kéo cả mình vào thế?’.

Đồng nghiệp ra vẻ xem thường nhắc nhở cô: “ Cậu so với cô bé kia lớn hơn ít nhất bốn năm tuổi. Ba tuổi cũng là khác, cậu nói cậu không phải già à?”.

Tiểu Băng ngược lại có chút ngượng ngùng, vội vàng nói: “ Không phải đâu, hai chị nhìn trông vẫn rất trẻ mà”.

Thừa Ảnh mím môi cười: “ Cô đừng để bị lừa, cô ấy đang chờ được cô ngưỡng mộ đấy”.

“ Tôi nói thật mà”. Tiểu Băng có vẻ thành thực.

Thừa Ảnh nhận ra mình khá giống với cô gái này. Không chỉ vì cô ấy trông rất đơn thuần, đồng thời cũng bởi cô ấy có gương mặt thon dài đẹp đẽ. Ánh đèn sáng rực trong phòng học Yoga chiếu lên đôi mắt Tiểu Băng làm rung động lòng người, tựa như ẩn chứa một đầm nước đen, trong veo xinh đẹp khiến người ta không kiềm chế được muốn nhìn nhiều hơn.

Một cô gái trẻ có diện mạo như vậy, thái độ lại dịu dàng, không khó khăn để tạo ấn tượng tốt đẹp với người khác.

Vì thế, sau khi buổi học kết thúc, ba người bọn cô đã trở thành bạn bè, cùng nhau trao đổi số điện thoại.

Lúc chia tay ngoài cổng chính, Thừa Ảnh nói: “ Vì thi thoảng phải trực đêm nên thời gian bọn chị đi học cũng không cố định. Lần sau, trước khi đến có thể sẽ nhắn tin hẹn trước, mọi người cùng đi học sẽ thú vị hơn”.

“ Vâng”. Tiểu Băng vui vẻ nhận lời, giờ di động lên: “ Vậy hẹn gặp lại, em còn có việc phải đi trước. Bye bye”.

Cô nàng gọi một chiếc taxi, lúc lên xe còn vẫy tay về phía bọn cô chào tạm biệt.

Đồng nghiệp và Thừa Ảnh cùng đường về nhà nên hai người đi bộ đến trạm tàu điện ngầm. Trong lúc nói chuyện, cô bạn đồng nghiệp bỗng nhiên nói: “ Bình thường thấy cậu rất ít khi tỏ ra thiện cảm với một ai đó. Hôm nay đúng là ngoại lệ”.

“ Bình thường?”. Thừa Ảnh hiếu kỳ hỏi: “ Trước kia mình không như vậy sao?”.

“ Hiếm khi”.

Cô cười cười: “ Thật là lạ. Nhưng cậu không thấy Tiểu Băng thực sự khiến người khác cảm thấy yêu mến à?”.

“ Thực ra mình thấy bộ dạng của cậu và cô ấy có điểm giống nhau”. Đồng nghiệp nghiêng người cẩn thận nhìn cô, đưa tay lên mặt mình ra hiệu: “ Cậu không phát hiện ra à? Nhất là ở đây, với ở đây...”.

Bộ phận đồng nghiệp so sánh chính là trán và ánh mắt. Thừa Ảnh không khỏi ngạc nhiên: “ Sao lại thế nhỉ? Mình không nhận ra”.

“ Cậu cảm mến cô ấy có lẽ là vì nguyên nhân này”. Đồng nghiệp cố ý dừng lại một lúc rồi mỉm cười tinh quái: “ Nói không chừng trong tiềm thức của cậu đã coi cô ấy như một phiên bản trẻ của chính mình”.

Tuổi trẻ

Thừa Ảnh ngay lập tức phản ứng, nhin không được cười mắg: “ Cậu cứ nói thẳng ra là mình già rồi đi, quanh co lòng vòng làm gì”.

Nhưng sau khi về đến nhà, Thừa Ảnh vẫn đứng trước gương nghiên cứu một chút.

Kỳ thực, cô đang buồn chán, tắm rửa xong trong lúc lấy khăn đột nhiên cô nhớ tới lời nói của đồng nghiệp.

Trong phòng tắm tràn đầy hơi nước, trên tấm gương cũng bị phủ một lớp hơi nước trắng xóa, chạm vào lạnh lẽo. Cô cầm khăn lau một mảng nhỏ, tiến lên áp sát mặt vào. Nhưng vẫn không phát hiện ra giữa mình và Tiểu Băng có điểm gì giống nhau.

Đến khi cô bước ra khỏi phòng tắm, chiếc di động trên tủ đầu giường đang không ngừng rung lên.

Cô liếc mắt nhìn, là một dãy số xa lạ. Nhưng dường như có dự cảm, cô vội vàng nhận điện, giọng nói rõ ràng của Lâm Liên Thành như gần trong gang tấc: “ Thừa Ảnh, nếu có thời gian, chúng ta có thể gặp mặt được không?”.

Sau khi cô sống sót trở về, đây là lần đầu tiên anh ta gọi điện cho cô.

Chiếc di động để ở Thượng Hải cô không thể mang về, vì vậy số điện thoại để liên lạc với anh ta cũng bị mất. Mà lúc này anh ta có thể gọi điện cho cô, không biết đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn và vất vả như thế nào nên mới lâu như vậy.

“ Không lẽ trước khi gặp mặt, anh không có gì để giải thích trước với em sao?”. Cô hỏi.

“ Có”.

Không ngờ Lâm Liên Thành lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, cô ngược lại không khỏi giật mình: “ Vậy anh nói đi”.

“ Có một số việc, anh không nên lừa gạt em”. Anh ta hơi đắn đo, cho nên lời nói cũng không được lưu loát nhưng ngữ khí lại vô cùng thành khẩn: “ Nhưng anh hy vọng em sẽ tin tưởng anh, anh chưa bao giờ có ý định muốn làm hại em”.

“ Nhưng anh đã giấu em hai việc quan trọng nhất, chuyện hôn nhân và công việc. Vì sao chứ?”.

Lâm Liên Thành trầm mặc một lúc rồi hỏi ngược lại: “ Em có biết Thẩm Trì làm gì không?”.

Cô giật mình: “ Anh ấy làm gì?”. Đây là vấn đề cô luôn muốn tìm hiểu.

Kết quả, trong điện thoại vang lên tiếng cười gần như bất lực: “ Bất luận anh có làm bao nhiêu việc cũng là vì hy vọng em có thể sống tốt. Em có tin anh không?”.

“ Không phải em không tin, em chỉ không thích mọi người lợi dụng em bị mất trí nhớ để lừa gạt em. Em chỉ muốn biết sự thật, sau đó tự bản thân sẽ nhận định cuộc sống tốt cho mình”.

“ Phải không...”. Lâm Liên Thành nói nửa chừng liền ngừng lại. Bên kia anh ta hình như còn có những người khác đang chuyện trò, âm thanh dần dần từ nhỏ biến thành lớn, cuối cùng ầm ĩ hẳn lên. Anh ta không thể không ngừng đề tài này, nói vắn tắt: “ Chừng nào em có thời gian, anh sẽ gặp và giải thích rõ ràng với em”.

Đầu dây bên kia loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện của cả nam lẫn nữ. Thừa Ảnh suy nghĩ một lát: “ Tối ngày kia đi”. Trước khi ngắt điện thoại, cô còn hỏi lại: “ Có chuyện gì xảy ra vậy, anh không sao chứ?”.

“ Một người thân của anh đã qua đời hai ngày trước, anh vừa mới xong tang sự”. Lâm Liên Thành đáp.

“ Ôi, chia buồn cùng anh”.

“ Cảm ơn em”. Cuối cùng, anh ta nói: “ Ông nội trước khi lâm chung còn nhắc đến em. Nhưng lúc ấy anh không có cách nào để liên lạc được với em.

Căn bản việc Lâm lão gia qua đời, Thừa Ảnh phỏng đoán mình và Lâm Liên Thành trong miệng ông nội hẳn là có mối quan hệ vô cùng thân mật, vì vậy mới khiến ông nội nhớ thương đến thế.

Hiện tại, tuy rằng cô cái gì cũng không nhớ nhưng trong nội tâm vẫn có chút đau buồn. Đến ngày hẹn, cô cố ý mua một bó hoa định đi viếng.

Lâm Liên Thành lại giải thích: “ Lãng mộ ở Bắc Kinh, tang lễ cũng tổ chức ở bên đó. Hai ngày trước, khi anh gọi cho em là anh đang ở cùng với gia đình”.

“ Vậy làm sao bây giờ?”. Thừa Ảnh vẫn đang cầm bó hoa.

Anh ta mỉm cười, nhận lấy: “ Để anh. Tâm ý của em, anh tin ông nội sẽ nhận được”.

“ Xin lỗi”. Cô nói: “ Em đã không thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ông”.

Lâm Liên Thành cầm bó hoa, nhường cô đi vào bên trong đường, vừa đi vừa nói: “ Thực ra tâm nguyện lớn nhất của ông nội là để em bước vào Lâm gia, trở thành cháu dâu của ông”.

Giọng nói thân nhiên của anh ta làm cho Thừa Ảnh nhất thời kinh ngạc, tiếp theo không biết phải nói gì thêm.

Nhưng anh ta nhanh chóng nhận ra sự lúng túng của cô, cười nói: “ Em đừng để tâm”.

“ Vâng”. Cô thấp giọng đáp.

“ Thừa Ảnh”. Anh ta nhìn con đường phía trước, chậm rãi nói: “ Lần này anh đã làm sai...Khi ở cùng một chỗ với em, giống như cho đến bây giờ đều là anh làm sai. Bao nhiêu lần đều là em tha thứ cho anh, không so đo với anh. Cho nên, lần này em cũng tha thứ cho anh như vậy được không?”.

Hai người chưa ăn cơm, đi bộ dọc theo con đường bên bờ sông. Xuyên qua thành phố đến con sông này chỉ có một hàng rào bảo vệ, trong bóng đêm phản chiếu ánh đèn rực rỡ xa xa gần gần, gió lạnh thi thoảng nổi lên, trên mặt sông như rơi đầy những mảng sáng nhỏ lấp lánh trong suốt.

Cô nghiêng đầu nhìn anh ta, một tay quăn chặt chiếc khăn quàng cổ, tay kia giữ mái tóc đang bay loạn theo gió. Giọng nói trong trẻo trong không khí giá lạnh như tan thành những mảnh nhỏ: “ Em biết anh rất tốt với em”.

“ Thật không?”. Anh ta cũng quay đầu nhìn cô.

“ Vâng, cho nên chưa nói tới có tha thứ hay không, bởi vốn dĩ em không hề tức giận”. Cô im lặng, đột nhiên hỏi lại: “ Anh cho rằng cuộc sống hôn nhân trước kia của em không hạnh phúc đúng không?”.

Mấy tháng trước, khi ở trên máy bay, anh ta từng hỏi cô vấn đề giống thế. Hôm nay trái ngược, Lâm Liên Thành tự cảm thấy có chút buồn cười nhưng trong lòng lại chua chát không sao chịu nổi. Anh ta trầm mặc một lúc, rốt cục vẫn nói cho cô hay: “ Anh từng hỏi em như vậy. Lúc ấy em đã trả lời anh, rằng em rất hạnh phúc”.

“ Thật sao?”. Cô dường như không dám tin tưởng, hai mắt mở to.

“ Thật”. Anh ta cười gượng gạo: “ Chính anh cũng một mực cho rằng, chắc hẳn em thật sự đã có một cuộc sống rất tốt”.

Nhìn cô dường như vẫn chưa hiểu, anh ta nói thêm: “ Em còn nhớ chúng ta nói trong điện thoại chứ? Thẩm Trì làm gì, cho đến bây giờ em vẫn chưa biết, đúng không?”.

Cô lắc đầu.

Lâm Liên Thành nghĩ cô muốn nghe đáp án. Kết quả ngay sau đó, cô bỗng nhiên ngắt lời anh ta: “ Em thay đổi ý định rồi. Về chuyện này, em muốn tự mình tìm hiểu. Vì vậy, anh không cần nói cho em biết trước”.

“ Em chắc chắn chứ?”.

“ Chắc chắn”. Cô chỉ vào quán Mc Donald 24 giờ phía bên đường, mỉm cười thay đổi chủ đề: “ Đi lâu như vậy, thực sự thấy đói, anh mời em ăn cánh gà đi”.

Anh ta buông ánh mắt nhìn cô, cảm xúc không rõ ràng. Cuối cùng, chỉ có thể gật đầu: “Được”.

Hoàn

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Vui Buồn](#)

[Chương 2: Gặp Gỡ](#)

[Chương 3: Khoảng Cách](#)

[Chương 4: Duyên Phận](#)

[Chương 5: Ký Ức](#)

[Chương 6: Trùng Lặp](#)

[Chương 7: Bùng Cháy](#)

[Chương 8: Hai Mặt](#)

[Chương 9: Quay Đầu](#)

[Chương 10: Phẳng Lặng](#)

[Chương 11: Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 12: Chia Lìa](#)

[Chương 13: Giành Lại](#)

[Chương 14: Gặp Lại](#)

[Chương 15: Cõi Mộng](#)

[Chương 16: Bể Tan](#)